

Myanmar Cyber Media

PDF Team

Typing – MissingSeptemberGreen

Cover Design – DuDu

Proof & PDF – NTA

စာဖတ် ပရိသတ်များအား အခွင့် လေးစားလျက် . . . .

ဝိဇိတာဝိ

သုခိဗျူ

mCm PDF

www.mmcybermedia.com

March -2012

ရတနာပုံ စာအုပ်တိုက်

အမှတ် ၁၀၀ (D) ၊ အင်းယားလမ်း၊

ကမာရွတ်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

ဖုန်း - ၅၂၆၆၇၅

- စာမူ ခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၁၁၉၂ / ၂၀၀၁ (၉)
- မျက်နှာဖုံး ခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၈၂၇ / ၂၀၀၁ (၁၀)
- စီစဉ်သူ - ဦးသိမ်းစိုး၊ မင်းထွဋ်ဝင်း
- အကြိမ် - ဒုတိယအကြိမ်
- အုပ်ရေ - ၂၀၀၀ခု၊ အောက်တိုဘာလ
- ထုတ်ဝေသူ - (၁၀၀၀)
- အတွင်းစာစီ - ဦးသန်းဆွေ
- မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းပုံနှိပ် - ၁၁၃၁ (က)၊ ဥယျာဉ်လမ်း၊ ဒဂုံတောင်ပိုင်း။
- မျက်နှာဖုံး ပန်းချီ - ပုလဲ (သီဟရတနာ)
- စာအုပ်ချုပ် - ဒေါ်ခင်အေးမြင့် (ရာပြည့်အော့ဖ်ဆက်)
- တန်ဖိုး - ၁၂၀၀

ဟောကြားတော်မူခဲ့ပြီး ဘုရားရှင်၏ ရတနာသိကြောင်း ဖြစ်သော ဤဂုဏ်တော်ကား ထူးမြတ်လှပါပေစွ။ ဤစကားသည် အမှန်သစ္စာ ဖြစ်၏။ ဤစကားကြောင့် သတ္တဝါတွေ ချမ်းသာကြပါစေ”

ကုသိန္ဒာရုံပြည်သို့ ရောက်ရန် ခရီးအတန် လှမ်းကွာသေးသည်။ တပည့်ရဟန်း ငါးရာ တို့အနက် ရာဂမကင်းသော ရဟန်းများလည်း ပါရှိနေသည်။ ခရီးပန်းခြင်း၏ ဒဏ်ကို ရင့်ကျက်ပြီးသော ရဟန်းများက သည်းခံနိုင်စွမ်း ရှိကြသော်လည်း နုနယ်သေးသော ရဟန်းများမှာမူ မသိမသာ ညည်းတွားစ ပြုလာကြလေသည်။ ထို့ကြောင့် ဤ တောလမ်းခရီး၏ ဤ တောအုပ် တစ်နေရာ ဤသစ်ပင်ကြီးတွင် ခေတ္တခိုနားရန် မထေရ်မြတ်ကြီး ဆုံးဖြတ်တော်မူခြင်း ဖြစ်၏။

ဝိဇ္ဇာတိ

သတ္တရာဇ် တစ်ရာလေးဆယ့်ရှစ်ခု၊ ကဆုန်လပြည့်ကျော် ခုနစ်ရက်။

ကုသိန္ဒာရုံနှင့် ပါဝါပြည်အကြား ခုလတ်တစ်နေရာ တောလမ်းခရီးမှ သစ်ပင်ကြီး တစ်ပင်အောက်သို့ အရှင်မဟာကဿပ မထေရ်မြတ်ကြီး ဝင်ရောက်တော်မူလာသည်။ တပည့် ရဟန်း ငါးရာတို့လည်း သစ်ပင်ကြီး၏ ကျယ်ပြန့်လှသော အရိပ်ဝန်းကျင်အောက်တွင် အစုအဖွဲ့လိုက် နေရာယူလိုက်ကြလေသည်။

အကျင့်သီလ ပြည့်ခြင်းအရာ၌ စံပြုပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ် ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင် စံပြု ထားတော်မူသော မထေရ်မြတ်ကြီးသည် အေးမြသော သစ်ရိပ်ကို ခံယူရင်း မြတ်စွာဘုရား၏ ဓမ္မအာဝါသဂုဏ်ကို ဆင်ခြင်တော်မူသည်။

“ဧကကာလတို့၏ အဦးအစ တန်ခူးလတွင် ကောင်းစွာပွင့်သည့် ခက်လက်ဝေဖြာ စုံညီသော တောအုပ်ကြီးသည် အသရေသိန်အပေါင်းတို့ဖြင့် တင့်တယ်ဘိသကဲ့သို့ အနက်သဒ္ဓါ ဝေဆာစုံပေါ် ထိုတောအုပ်ကြီးပမာ ဖြစ်ပေသော နိဗ္ဗာနစာရ၏ အမြတ်ဆုံး အကျိုးစီးပွားအလို့ငှာ ရှင်တော်ဘုရား

ထိုအချိန်တွင် ကုသိန္ဒာရုံပြည်ဘက်မှ ပါဝါပြည်ဘက်သို့ လာနေသော တက္ကတွန်း တစ်ယောက်ကို မထေရ်မြတ်ကြီး မြင်လိုက်သည်။ တက္ကတွန်းကား အဝတ်မဝတ်သော အဇီဝက တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ လုံးတီးနီးပါးရှိသော ခန္ဓာကိုယ်တွင် ဖုန်အလိမ်းလိမ်း ကပ်နေသည်။ မုတ်ဆိတ်ကျင်ဆွယ်တို့လည်း ရှည်လျား ရှုပ်ထွေးလှသည်။

တက္ကတွန်းသည် မထေရ်မြတ်ကြီး ရှိနေသော သစ်ပင်ကြီးဆီသို့ ရောက်လာ၏။ သူ့လက်ထဲတွင် မန္တရဝ အမည်ရှိ နတ်ပန်းကို ထီးသဖွယ် ကိုင်ဆောင် ဆောင်းမိုးလာသည်။

တက္ကတွန်းတစ်ယောက်က မန္တရဝ နတ်ပန်းကို ထီးသဖွယ် ဆောင်းမိုး၍ ကုသိန္ဒာရုံဘက်မှ ရောက်ရှိလာခြင်းသည် သာမန်ထက် ထူးခြားသော အခြေအနေ ဖြစ်လေသည်။ နူးညံ့ သိမ်မွေ့လှသော အရှင်မဟာကဿပ မထေရ်မြတ်ကြီးက တက္ကတွန်းကို ပြေပြစ်စွာ စကားမိန့်ဆို နှုတ်ဆက်တော်မူသည်။

“ငါ့ရှင်... သင်သည် ကုသိန္ဒာရုံက လာခဲ့သလား”

“ဟုတ်ပါတယ်... ကျုပ် ကုသိန္ဒာရုံက လာခဲ့တာပဲ”

“ငါ့ရှင်... ငါတို့ မြတ်စွာဘုရားကို သင်သိပါသလား”

တက္ကတွန်းက မျက်ခုံးများ ပင့်လိုက်ပြီး ထီးသဖွယ် ဆောင်းလာသော မန္တရဝ နတ်ပန်းကို လှည့်လိုက်သည်။

“သင်တို့ဆရာကို ကျွန်ုပ် သိပါတယ်၊ သိသမှ သင်တို့ဆရာ ရဟန်းဂေါတမ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုသွားပြီ။ ကုသိန္ဒာရုံက မလ္လာမင်းတွေရဲ့ အင်ကြင်းတောထဲမှာ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုသွားပြီ။ ဟောဒီ မန္တရဝ နတ်ပန်းဟာ အဲ့ဒီကနေ ကျွန်ုပ် ယူလာခဲ့တာပဲ”

သစ်ပင်ကြီး၏ အုပ်ဆိုင်အေးမြ အရိပ်ဝန်းကြီး ရုတ်တရက် ပျောက်ကွယ်သွားသကဲ့သို့ပင် တက္ကတွန်း၏ စကားကို ကြားလိုက်ရသော ရဟန်းအချို့သည် မြေပြင်သို့ လူးလိုမ့် ငိုကြွေးကြပေပြီ။

“မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုသွားပြီတဲ့ ငါ့အရှင်တို့”

မသဲကဲ့သော ညည်းတွားရေရွတ်သံများ၊ မြည်တမ်းသံများဖြင့် တောအုပ်၏ တိတ်ဆိတ် အေးချမ်းမှုသည် ပျက်စီးသွားလေသည်။

“ဘုန်းတော်ကြီးသော အဘ ဘုရားရှင် နိဗ္ဗာန်စံဝင်သွားပြီ... တဲ့”

“လောကသုံးပါးရဲ့ အရှင်သခင်ကြီး မရှိတော့ဘူးတဲ့”

အရှင်မဟာကဿပ မထေရ်မြတ်ကြီးသည် ဆောက်တည်ရာမဲ့ ငိုကြွေးနေသော ရဟန်း တပည့်များကို လည်းကောင်း၊ မွေသံဝေဂဖြင့် စိတ်ကို ဖြေနေကြသော ရဟန်း တပည့်များကို လည်းကောင်း ကြည့်ရှု ဆင်ခြင်တော်မူသည်။

တက္ကတွန်းကား မန္တရဝ နတ်ပန်းကို ထီးဆောင်းလျက် ပါဝါပြည်ဘက်သို့ ဆက်လက် ထွက်ခွာသွားပေပြီ။ သူသည်လည်း အာဇီဝက တက္ကတွန်း တစ်ယောက် ဖြစ်စေကာမူ ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုရာ အရပ်မှရသော ပန်းကို အမြတ်တန်း အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် သိမ်းဆည်း သယ်ဆောင်သွားဟန် တူပေသည်။

“ဪ... သင်္ခါရတရားတို့သည် အမြဲ မရှိကုန်၊ ဤသင်္ခါရတရားမှာ မြဲခြင်းသဘောကို ဘယ်မှာ ရနိုင်မည်နည်း”

မထေရ်မြတ်ကြီး ဆင်ခြင် နှလုံးသွင်းတော်မူသည်။

ထိုအချိန်တွင် လူးလိုမ့် ငိုကြွေးနေကြသော ရဟန်းများဆီမှ ထူးခြားသော အသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“ငါ့ရှင်တို့... မငိုကြစမ်းပါနဲ့၊ တိတ်ကြစမ်းပါ၊ ငါပြောတာ နားထောင်လိုက်ပါ”

ပူဆွေး ကြေကွဲနေကြသော ရဟန်းတို့ကြားတွင် ဤအသံသည် အခြားသူများနှင့် ပီတိ ဆန့်ကျင်စွာပင် အားတက်သရော ဖြစ်နေသည်။ ဤအသံ၌ သောက ပရိဒေဝအဓဇ အလျင်းမရှိ၊ သို့သော် တည်ငြိမ်နက်ရှိုင်းစွာ တရားဓမ္မ၌ ဆင်ခြင်သက်ဝင်ထားသည့် အသံမျိုးလည်း မဟုတ်။

“ငါ့ရှင်တို့... ငါ့ရှင်တို့၊ ဒီမှာ နားထောင်ကြစမ်းပါဦး”

ရဟန်းတို့သည် မျက်ရည် အလူးလူး အလိမ်းလိမ်းဖြင့်ပင် ထိုအသံလာရာဆီသို့ တအံ့တဩ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။

တောထွက်ရဟန်းကြီး သုဘဒ္ဒ...

ပြေလျော့ခြင်းမရှိသော သင်္ကန်းကို တမင်ပင် ဖြည့်ခွာလျက် ဟန်ပါပါ ဖြန့်ရမ်းကာ ထပ်မံ၍ စုစည်းဝတ်ရုံလိုက်သော ရဟန်းကြီး သုဘဒ္ဒသည် ဝင့်ကြားအသွင်ဖြင့် မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်။

“ဒီမလေ... မငိုကြစမ်းပါနဲ့၊ ငါ့ရှင်တို့ရဲ့ ရဟန်းကြီး ဂေါတမ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုသွားပြီ ဆိုတာကို ငါပြောသလို အဓိပ္ပာယ် ကောက်ယူလိုက်ကြစမ်းပါ။ ဒီမှာ... အခုဆိုရင် ငါတို့ဟာ ရဟန်းကြီး ဂေါတမ လက်အောက်ကနေ ကောင်းစွာ လွတ်မြောက်ကြပြီ မဟုတ်လား၊ ဗုဒ္ဓဟာ ငါတို့ကို ဝိနည်း သိက္ခာပုဒ်တွေနဲ့ အမျိုးမျိုး ချုပ်ချယ်ခဲ့တာ မဟုတ်လား၊ ငါတို့မှာ ဗုဒ္ဓရဲ့ အဆုံးအမတွေအောက်မှာ နေရာတကာ အချုပ်အချယ်မိခဲ့ကြတာ မဟုတ်လား၊ အခု ငါတို့ ပြုချင်တာ ပြုလို့ရပြီ၊ ပြုလိုရာ ပြုကြတော့မယ်၊ မပြုလိုရာကို မပြုကြဘဲ နေကြမယ်၊ ဘယ့်နှယ့်လဲ”

ဆူးကြိမ် ကြာပွတ်တစ်ချောင်းကို ဝှေ့ယမ်း ရိုက်ခတ်လိုက်သည့်နှယ် ရဟန်းများသည် ငိုရိုက်ရန်ကိုပင် မေ့လျော့သွားကြကာ အံ့ဩသော မျက်နှာများဖြင့် တောထွက်ရဟန်းကြီး သုဘဒ္ဒကို ဝိုင်းအုံကြည့်နေမိကြသည်။

သုဘဒ္ဒကမူ လက်အစုံကို အထက်သို့ မြှောက်လိုက်ပြန်သည်။

“ဖိနိပ် ချုပ်ချယ်မယ့်သူ မရှိတော့ဘူး၊ ကြိုက်သလို နေလို့ရပြီ၊ လွတ်လပ်ပြီလေ... မဟုတ်ဘူးလား... ငါ့ရှင်တို့...”

သုဘဒ္ဒက တစ်ခဲနက်သော အားပေးဩဘာသံကို မျှော်လင့်ထားသော်လည်း ရဟန်းများကမူ တိတ်ဆိတ်ခြင်းဖြင့်သာ တုန်ပြန်လိုက်ကြကာ အရှင်မဟာကဿပ မထေရ်မြတ်ကြီးထံသို့ တစ်စုတစ်ရုံးတည်း လှမ်းကြည့်ကြလေ၏။

သုဘဒ္ဒ၏ ဝမ်းသာအားရ ကြွေးကြော်သံကို မထေရ်မြတ်ကြီးလည်း ဆတ်ဆတ်ကြားတော် မူရပေသည်။ မိမိထံ ဝိုင်းအုံ စုပုံကြည့်နေကြသော ရဟန်းများ၏ မျက်လုံးအကြည့်တို့ကိုလည်း မထေရ်မြတ်ကြီး ကောင်းစွာ သိရှိတော်မူပေသည်။

သုဘဒ္ဒ၊ တောထွက်ရဟန်းကြီး...

သားနှစ်ယောက် လူပျိုပေါက်အရွယ် ရောက်တော့မှ မယားသေ၍ သားနှစ်ယောက် ကိုလည်း ရှင်သာမဏေ ပြုစေကာ သူကိုယ်တိုင်လည်း ရဟန်းဘဝသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့သူ၊ လူဝတ်ကြောင်ဘဝက ဆံသ၊ မုတ်ဆိတ်ရိတ်သင်သည့် ဆတ္တာသည်၊ အာတုမာ တိုင်းသား တောထွက်ကြီး။

သုဘဒ္ဒကား ဘုရားရှင်ပေါ်၌ တစ်ချိန်လုံးလုံး မပြယ်နိုင်သည့် အာယာတကို ထားခဲ့သူပါ တကား။

အရှင်မဟာကဿပ မထေရ်မြတ်ကြီးသည် သုဘဒ္ဒ၏ မဝေးလှသေးသော ကာလမှ ရုပ်သွင်ကို ပြန်လည် ဆင်ခြင်မိလေသည်။

ထိုစဉ်က ရဟန်းကြီး သုဘဒ္ဒသည် မြတ်စွာဘုရား ရှေ့မှောက်၌ ဒူးတစ်ဖက် မြေထောက်၊ ဒူးတစ်ဖက် ထောင်လျက် ဗြဟ္မာမင်းကြီး၏ တင့်တယ်စံပယ်ဟန်မျိုးကို အတုခိုးကာ အကျအန ထိုင်နေခဲ့သည်။ သူ့သင်္ကန်းစမှာ အိုးမည်းစတွေ၊ ပြာမုန် ပြာစတွေဖြင့် မည်းညစ် ပေကျဲနေသည်။ ညဉ့်ဦးယံက ဝတ်ဆင်ခဲ့သောကြောင့်လည်း အနွမ်းနွမ်း အကြေကြေ ဖြစ်နေသည်။

သုဘဒ္ဒသည် လက်ထဲမှ ကိုင်လာသည့် ယောက်မနှင့် ဖွန်းတို့ကို ဘေးသို့ချကာ မြတ်စွာဘုရားအား လက်အုပ်ချီ၍ ဆိုခဲ့သည်။

“တပည့်တော်ရဲ့ ဆွမ်းကို ခံယူတော်မူပါ ဘုရား”

သုဘဒ္ဒ၏ အသွင်ပြင်မှာ မတင့်မတယ် ဖြစ်နေသည်။ မျက်နှာမှာလည်း အဆီတွေပြန်ကာ မျက်လုံးများကမူ တောက်ပြောင် စူးရှလျက်။ မြတ်စွာဘုရားအတွက်ဟု သုဘဒ္ဒ ရည်စူးချက်လုပ် စီမံထားသော ဆွမ်းအိုးကြီးများဆီမှ ထောပတ်နံ့များ၊ သစ်ကြံ့ပိုး၊ ဇီယာနံ့၊ ကရဝေခနံ့များကလည်း ကြိုင်လျက် စူးရဲပျံ့လွင့်လျက်...

“သုဘဒ္ဒ... သင့်ရဲ့ ဆွမ်း ဘယ်သို့ ဖြစ်ပေါ်လာသလဲ”

ဘုရားရှင် အမေးတော် ရှိလေပြီ ။

သုဘဒ္ဒကလည်း အားပါးတရ တင်လျှောက်တော့သည်။

“အရှင်ဘုရားနဲ့ နောက်ပါ သံဃာ တစ်ထောင့်နှစ်ရာငါးဆယ်တို့ တပည့်တော်ရဲ့ အာတုမာတိုင်းကို ဒေသစာရီ လှည့်လည်တော်မူမယ်ဆိုတာ ကြားသိရပြီးကတည်းက တပည့်တော်နဲ့ တပည့်တော်သား ရှင်သာမဏေ နှစ်ပါးတို့ မနေမနား ကြီးကြပ်စီမံအပ်တဲ့ သီးစုံ ထောပတ်ဆွမ်းပါ ဘုရား... ဘယ်လို စီမံထားသလဲ ဆိုတော့...”

လူဝတ်ကြောင်ဘဝက ဆတ္တာသည် လုပ်ခဲ့သော သုဘဒ္ဒသည် သား ရှင်သာမဏေ နှစ်ပါးတို့အား သင်ဓုန်းဓား တစ်စင်းစီ ပေးအပ်လိုက်ကာ အိမ်ပေါက်စေ့ မုတ်ဆိတ်၊ ဆံသ အလုပ် လုပ်စေခဲ့သည်။ ရရှိသော အသပြာဖြင့် ဘုရား အမှူးရှိသော သံဃာတော်တို့အား ဆွမ်းကပ်မည် ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း အားပါးတရ ဟောပြော၍ အလှူခံခဲ့၏။

ထိုအခါ ဆံသခ အသပြာအပြင် ထောပတ်၊ တင်လဲ၊ ဆန်၊ ဆီ၊ ဟင်းခတ် အမွှေးအကြိုင် များကိုပါ ရရှိခဲ့လေရာ အသပြာ တစ်သိန်းဖိုးခန့်အထိ ရှိခဲ့သည်။ ထိုမျှမကသေး။ သုဘဒ္ဒသည် ချက်တတ် ပြုတ်တတ်သော အိုးသူကြီးများကိုပါ လက်စားမယူ၊ လုပ်အားလှူအဖြစ် ခေါ်ယူခဲ့ ပြန်သည်။ သုဘဒ္ဒ၏ ကျောင်းသစ်ခင်းထဲ၌ အိုးကြီးအိုးငယ် အသွယ်သွယ် ခင်းကျင်းကာ သစ်သီးမျိုးစုံ၊ ငါး၊ အမဲမျိုးစုံ ရောပြွမ်းသော နမသလေးဆန်မွှေးတို့ကို ချက်ပြုတ် ကြော်လှော် ခဲ့သည်။

“တစ်သိန်းတန်တဲ့ သားပြွမ်းထမင်း အလှူရှင်က ငါ သုဘဒ္ဒပေါ့၊ ဟဲ့... ဟဲ့... အာတုမာ တိုင်းမှာတော့ အကြီးအကျယ်ဆုံး ဆွမ်းအလှူရှင် ဖြစ်ပြီပေါ့”

သုဘဒ္ဒ ကြုံးဝါးခဲ့လေသည်။

ရဟန်းကြီး သုဘဒ္ဒ၏ ဆွမ်းဖြစ်ပေါ်လာပုံကို စစ်မေးတော်မူပြီးနောက် ဘုရားရှင်က တရားနှင့် မညီသော ဆွမ်းဟု မိန့်တော်မူကာ သုဘဒ္ဒ၏ ဆွမ်းကို အလှူမခံဘဲ အာတုမာ မြို့တွင်းသို့ ဆွမ်းခံ ကြွသွားသည်။

“ရဟန်း ဂေါတမဟာ ငါ့ဆွမ်းကို ဖျက်ဆီးခဲ့ပြီ၊ ဂေါတမ ဗုဒ္ဓဟာ ငါ့ရဲ့ အကျိုးစီးပွားမဲ့ကို ပြုခဲ့ပြီ”

သုဘဒ္ဒ၏ နှလုံးအိမ်အတွင်း၌ အပြီးအတေးသည် ထိုအချိန်ကတည်းက စတင် စွဲလောင်ခဲ့လေရာ ယခု ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန် စံဝင်တော်မူပြီဟု သိလျှင် သိချင်းမှာပင် အာယာတ မီးတောက်မီးလှုံကြီးများသည် အရှိန်တညီးညီးဖြင့် ထ၍ တောက်လောင်ခြင်း ဖြစ်ချေသည်။

သုဘဒ္ဒ၏ ဝမ်းသာအားရ ကြွေးကြော်သံနှင့် ရန်ပြိုးကို ဖွင့်ဟထုတ်ဖော်သံတို့သည် အရှင်မဟာကဿပ မထေရ်မြတ်ကြီး၏ နှလုံးသည်းပွတ်ကို လှုံသွားတို့ဖြင့် ထိုးဆွတ်သကဲ့သို့

ရှိလေသည်။ နွေလယ်မွန်းတည့်၌ မိုးတိမ်မမြင်၊ မြူခြေစင်နေသော ကောင်းကင်မှ မထစ်မချန်း တဝုန်းဝုန်း မိုးကြိုးပစ်ချလိုက်ခြင်းပင်။

မထေရ်မြတ်ကြီး ဆင်ခြင် သုံးသပ်တော်မူပြန်သည်။

“မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်စံသည်မှာ ခုနစ်ရက်ပင် ရှိသေးတယ်၊ ရုပ်ကလာပ်တော်ကြီး ရွှေအဆင်းလို ဝါဝင်းလျက် ထင်ရှားရှိသေးတယ်။ လေးဆယ့်ငါးဝါတို့ ကာလပတ်လုံး ဘုရားရှင် ပင်ပန်းကြီးစွာ ကြိုးစားအားထုတ်ထားတဲ့ သာသနာတော်ကြီး ဖြစ်ပါလျက် သာသနာ့ရန်စွယ် ဆူးငြောင့်ခလုတ်တွေ ပေါ်လာကြပါကုန် ပကော... မြန်ဆန်လှပါကလား၊ အသေးအမွှား အညစ်အမှိုက်တွေ ကူးယုံ့ အားကောင်း ကြီးထွားလာမယ့် အန္တရာယ်ဟာ မသေးလှပါတကား”

သင်္ကန်းကြီး တဖားဖားဖြင့် ရဟန်းတို့အလည်မှာ ဝင့်ကြားစွာ လမ်းသလားရင်း အားပါးတရ ပြောနေသော ရဟန်းကြီး သုဘဒ္ဒကို ကြည့်ရင်း မထေရ်မြတ်ကြီးသည် ကြောင်းကျိုးဆက်စပ် တွေးမြင် သုံးသပ်ပေပြီ။

“ရဟန်းယုတ် သုဘဒ္ဒမှာ တစ်စတစ်စနဲ့ သဘောတူရာ အဖော်ပေါင်းတွေ စုဆောင်းမိလာရင် သာသနာတော်ရဲ့ ဆုတ်ယုတ်ကြောင်းတွေ ဖြစ်ပေါ်လာတော့မယ်။ အင်း... သုဘဒ္ဒကို သင်္ကန်းချွတ်၊ ပိတ်ဖြူဝတ်၊ လူဝတ်လဲစေပြီး သာသနာ့ဘောင်ကနေ နှင်ထုတ်မယ် ဆိုရင်လည်း ဂေါတမဘုရားရဲ့ အလောင်းတော်မှ မီးမသင်္ဂြိုဟ်ရသေးဘူး၊ တပည့် ရဟန်းတွေမှာ ငြင်းခုန်ရန်ပွား အချင်းများကုန်ကြပြီလို့ လူအများ ကဲ့ရဲ့စရာ ဖြစ်လေမယ်”

မထေရ်မြတ်ကြီး စံနေတော်မူရာ သစ်ပင်ကြီးထက်မှ ရွက်ကြွေတို့ တဖြည်းဖြည်း လွင့်ဝဲလာကြသည်။

“အင်း... ဘုရားရှင် ဟောကြားတော်မူခဲ့တဲ့ တရားဒေသနာတွေဟာ မသီကုံးရသေးတဲ့ ပန်းပွင့်တွေလို အစုအပုံကြီးအဖြစ် တည်ရှိနေပေတယ်။ အရပ်လေးမျက်နှာက တိုက်ခတ်တဲ့ လေကြောင့် ပန်းပွင့်တွေ ဖရိုဖရဲ ပြန့်ကျဲလွင့်ပါ ပျောက်ပျက်ကုန်သလို အချိန်ကာလ ကြာညောင်းလာရင် ဝိနည်း သိက္ခာပုဒ်တွေဟာ တစ်ခုချင်း နှစ်ခုချင်းကအစ ပျောက်ပျက် ကုန်နိုင်တယ်။ သုတ္တန်တရား အဘိဓမ္မာတရားတွေလည်း တစ်စတစ်စ ကွယ်ပျောက် သွားနိုင်တယ်။ သာသနာမကွယ်ဖို့အတွက် ဓမ္မနဲ့ ဝိနယကို သင်္ဂါယနာ တင်မှ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ပန်းပွင့်တွေကို ခိုင်ခန့်တဲ့ ကြိုးနဲ့ သီကုံးမှ ဖြစ်တော့မယ်။ သို့သော် ဤမျှ ကြီးလေးတဲ့ တာဝန်ကို ဘယ်သူ ဦးစီးဦးရွက် ခံယူ ပြုမူနိုင်မလဲ”

အရှင်မဟာကဿပ မထေရ်မြတ်ကြီး၏ စိတ်အစဉ်၌ ဘုရားရှင်နှင့် မိမိအကြား ဆက်သွယ်မှုကို ပြန်၍ ဆင်ခြင်မိပြန်လေသည်။

“ငါ ရဟန်းပြုပြီး ဘုရားရှင်ထံ ထွက်ခွာခဲ့စဉ်က မြတ်စွာဘုရားဟာ သုံးဂါဝတ် ခရီးကို ခြေလျင်ကြွတော်မူပြီး ငါ့ကို ကြိုဆိုခဲ့တယ်။ သြဝါဒသုံးပါးနဲ့ ကိုယ်တော်တိုင် ငါ့ကို ရဟန်းပြုပေးခဲ့တယ်။ ဘုရားရှင် သာသနာတော်မှာ သြဝါဒပဋိဂဟဏ ဥပသမ္ပဒါနဲ့ ရဟန်းအဖြစ် ချီးမြှောက်ခံရသူ ဆိုလို့ ငါတစ်ပါးတည်းသာလျှင် ရှိလေတယ်။ သည်မျှ မကသေး၊ ငါ့ရဲ့ ပုဆိုးဟောင်း ဒုကုဋ် သင်္ကန်းကြီးနဲ့ ဘုရားရှင်ရဲ့ ပံ့ပိုးမှု နှစ်ထပ်သင်္ကန်းကြီးကိုလည်း လဲလှယ် ဝတ်ရုံခွင့် ရခဲ့တယ်။ ဓုတဝါဒါန တေဒင်္ဂအရာမှာလည်း ထားတော်မူခဲ့တယ်။ အကျင့်သိက္ခာ ဖြူစင်သန့်ရှင်းမှု အရာမှာလည်း ငါ့ကိုသာ စံပြအဖြစ် ဘုရားရှင် ထားရှိ ဟောကြားတော်မူခဲ့တယ်”

မထေရ်မြတ်ကြီးသည် ဘုရားရှင် လဲလှယ်ဝတ်ရုံခွင့် ပေးခဲ့သာ နှစ်ထပ်သင်္ကန်းကြီးကို ထုတ်ယူ ကြည့်ရှုတော်မူလေသည်။

“ဒီ နှစ်ထပ်သင်္ကန်းကြီးဟာ ကမ္ဘာလောကမှာ ရှိနေတဲ့ အဓမ္မ ဝါဒ၊ အဓမ္မ ဝါဒီတွေကို ချွတ်ခြွေချေမှုန်းရန်မှာ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင် ဝတ်ဆင်တော်မူခဲ့တဲ့ ဓမ္မ ချပ်ဝတ်တန်ဆာပင် ဖြစ်ပေတယ်။ ယခု ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန် စံဝင်တော်မူပြီးနောက်မှာ ငါ့ကိုယ်တိုင်ပဲ ဒီ ဓမ္မ ချပ်ဝတ်တန်ဆာကို ဝတ်ဆင်ပြီး အဓမ္မကို ချွတ်ခြွေချေမှုန်းရလိမ့်မယ်။ ငါသို့သောသူ ထင်ရှား ရှိပါလျက်နဲ့ သုဘဒ္ဒလို ရဟန်းယုတ်နဲ့ အပေါင်းအပါတို့ မကြီးထွားစေရဘူး။”

မထေရ်မြတ်ကြီးသည် သုဘဒ္ဒကို မည်သို့မျှ အရေးတယူ မထားတော့ဘဲ ပူဆွေးသောက ရောက်နေကြသော တပည့် ရဟန်းများကိုသာ တရားအမြိုက်ဖြင့် အပူငြိမ်းစေတော်မူလိုက်သည်။

ထို့နောက် ကုသိန္ဒာရုံပြည်ဘက်သို့ ဆက်လက် ကြွချီတော်မူခဲ့လေသည်။

အရှင်မဟာကဿပ မထေရ်မြတ်ကြီးသည် နံ့သာ ထင်းပုံကြီးကို လက်အုပ်ချီလျက် လက်ယာရစ် သုံးပတ်လှည့်ကာ ဘုရားရှင်၏ ခြေတော်အစုံကို ဦးတိုက်ရိုက်ျိုး ရှိခိုး ကန်တော့ လေသည်။ မထေရ်မြတ်ကြီး၏ တပည့် ရဟန်းငါးရာတို့ကလည်း သင့်တင့်သော နေရာမှ အတူလိုက်ပါလျက် ရှိခိုးကြ၏။ ဤတွင် ပရိနိဗ္ဗာန် စံလွန်တော်မူပြီး ခုနစ်ရက်မြောက်သော နေ့ကတည်းက အလောင်းတော်ကို မီးသဂြိုဟ်ရန် အနည်းနည်း အဖုံဖုံ ကြိုးစားခဲ့ကြသော်လည်း အထမမြောက်ခဲ့၊ မီးမစွဲလောင်ခဲ့သော မလ္လာမင်းတို့ လက်မှိုင်းချခဲ့ရသော နံ့သာ ထင်းပုံကြီးမှ အလိုအလျောက် မီးထတောက်လေတော့သည်။

အရှင် အနုရုဒ္ဓါ မိန့်တော်မူသည့်အတိုင်း အရှင်မဟာကဿပ မထေရ်မြတ် အနေဖြင့် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်ကို ဦးခိုက်ရှိခိုးခြင်း မပြုရသေးသမျှ ဤ နံ့သာထင်းပုံ မီး မစွဲလောင်စေ သတည်း ဟု နတ်တို့အလို ဆန္ဒပြုခဲ့ကြရာ ယခုအခါ နံ့သာထင်းပုံကြီးသည် ရဲရဲညီးညီး မီးတောက်ကြီးများဖြင့် လောင်မြိုက်လေပြီ။ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး မီးလောင်ကျွမ်းခဲ့ပြီးနောက် မြတ်စွာဘုရား၏ ရုပ်ကလာပ် အလောင်းတော်သည် မီးသွေး မဖြစ်၊ ပြာ မဖြစ်ဘဲ ဓာတ်တော်များ အဖြစ်သာ တည်ရှိ ကြွင်းကျန်ခဲ့လေသည်။ အလောင်းတော်ကို ရစ်ပတ်ထားသော ပုဆိုးအသစ် ငါးရာတို့တွင်လည်း အလယ်၌ရှိသော ပုဆိုး လေးရာကိုးဆယ့်ရှစ်ထည်သာ မီးလောင်ကျွမ်း၍ အပြင်ဆုံး အထပ်နှင့် အတွင်းဆုံး အထပ်ဖြစ်သော ပုဆိုးနှစ်ထည်တို့မှာ မီးလောင်ဖို့ ဝေးစွ၊ အခိုးအငွေ့ သင့်ကာ ညိုမည်း ညစ်မှောင်ခြင်းသော်မျှ အလျင်းမရှိ။ ပကတိအတိုင်း ကြွင်းကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

မလ္လာမင်းတို့သည် တာဝန်အရှိဆုံး ကာယကံရှင်များအဖြစ် အပိုင်အနိုင် စီမံကြတော့သည်။ ဘုရားရှင်သည် မိမိတို့၏ ပိုင်နက် ကုသိန္ဒာရုံတွင် ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူခဲ့သည် ဖြစ်ရာ မီးသဂြိုဟ်ခြင်းအမှု ပြီးသည့်နောက် သာဓုကီဠန သဘင် ပူဇော်ပွဲကြီးမှာလည်း မိမိတို့ လုပ်ပိုင်ခွင့်သာဟု ယုံကြည်ထားကြ၏။ ထို့ကြောင့် နံ့သာထင်းပုံကြီးမှ ငြိမ်းသေသွားသော မီးကြွင်းပြာစများကို နံ့သာရည်ဖြင့် ငြိမ်းသတ်ကာ ဓာတ်တော် နှစ်တင်းကို ရတနာကြုတ်ထံသို့ ထည့်သွင်းလိုက်ကြသည်။ ဓာတ်တော်ကြုတ်ကိုလည်း လက်နက်စုံလင် ကိုင်ဆောင်သော စစ်သူရဲတို့ဖြင့် အထပ်ထပ် ဝန်းရံ စောင့်ကြပ်စေလိုက်ကြသည်။ သာဓုကီဠနသဘင် ပြီးလျှင် ဓာတ်တော်အားလုံးကို မိမိတို့ အပိုင်အဖြစ် သိမ်းဆည်း ကိုးကွယ်ကြတော့မည် ဖြစ်သည်။

သို့သော် သာဓုကီဠနသဘင် ကာလအတွင်းမှာပင် သဝဏ်လ္လာများ၊ စာချွန်များက တစ်ခုပြီး တစ်ခု မလ္လာမင်းတို့ထံ ရောက်ရှိလာကြသည်။ မဂပြေည့်ရှင် အဇာတသတ်မင်း၊

ဝေသာလီ လီဝတ္ထဝိမင်းများ၊ ကပိလဝတ် သာကီဝင်မင်းများ၊ အလ္လကပ္ပတတိုင်း ဗုလီမင်းများ၊ ရွာမရွာစိုးကြီး၊ ဗြာဟ္မဏပုဂ္ဂိုလ်များ၊ ဝေဠုဒီပကတိုင်းကြီး ရှင်ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ ပါဝါပြည်မှ မလ္လာမင်းများထံမှ ဆင့်ကဲ ဆင့်ကဲ ရောက်ရှိလာသော စာချွန်များ၌ ဓာတ်တော်မွေတော်များကို ခွဲဝေပူဇော်ခွင့် ပေးရန် တောင်းဆိုကြ၏။ တိုင်းကြီးပြည်ကြီးသခင်များ၏ သဝဏ်လွှာများ၌ ဘုရားရှင်၏ ဓာတ်တော်တို့ကို အဘယ့်ကြောင့် မိမိတို့လည်း ပူဇော်ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရှိကြောင်း အထောက်အထားများ ပြဆိုထားကြသည်။ အားလုံးပင်လျှင် မငြင်းနိုင်သော ခိုင်လုံမှုများ ဖြစ်နေကြသည်။

သို့သော် ကုဿိန္ဒာရုံ မလ္လာမင်းများက တင်းမာစွာ တုံ့ပြန် အကြောင်းကြားလိုက်ကြသည်။

“လေးဆယ့်ငါးနှစ် ကာလပါတ်လုံး ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဟာ မရွံ့မတစ်ခွင် လှည့်လည် ကြွရောက်တော်မူခဲ့တာလည်း မှန်တယ်။ ကပိလဝတ် သာကီမင်းတွေက စပြီး အတိုင်းတိုင်း အပြည်ပြည် ဒေသနိဂုံး အနံ့ ဘုရားရှင် ဒေသစာရီ လှည့်လည်တော်မူခဲ့ပြီး ဘုရားရှင်ရဲ့ တပည့် သားသမီးတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြတာလည်း မှန်တယ်။ ဒါပေမယ့် တိုင်းကြီး တစ်ဆယ့်ခြောက်တိုင်းမှာ ဘုရားရှင်က ကိုယ်တော်မြတ်ရဲ့ နောက်ဆုံးကာလများကို ငါတို့ ကုဿိန္ဒာရုံမှာပဲ ကုန်လွန်တော် မူစေခဲ့တယ်လေ။ ပရိနိဗ္ဗာန် စံဝင်တာကလည်း ငါတို့ရဲ့ ကုဿိန္ဒာရုံမှာပဲ ဖြစ်တယ်။ ငါတို့နဲ့ ထိုက်လို့ ငါတို့ ရခဲ့တာ... ဓာတ်တော်တွေကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ၊ ဘာအကြောင်းနဲ့မှ ခွဲဝေ မပေးနိုင်ဘူး”

စာချွန် သဝဏ်လွှာများ ပေးပို့ခဲ့ကြသည့် ခုနစ်ပြည်ထောင် မင်းတို့သည် ဤတုံ့ပြန်ချက်ကို ရသောအခါ နောက်ထပ် အကျိုးသင့် အကြောင်းသင့် ပြ၍ တောင်းခံမနေတော့ဘဲ စစ်အင်အားကိုသာ ပြင်ဆင် ချီတက်လာကြတော့၏။

“အသာတကြည် သဘောမျိုးပေး ခွဲဝေမပေးရင်လည်း တိုက်ယူရတော့မှာပေါ့” ဟု အားလုံးက ကြွေးကြော်လိုက်သည်။

သာဓကီဠက ပူဇော်ပွဲကြီး အပြီးတွင် ကုဿိန္ဒာရုံသည် ကြီးစွာသော စစ်မြေပြင်ကြီးအဖြစ် ပြောင်းလဲ ရောက်ရှိရမလို ဖြစ်သွား၏။ ခုနစ်ပြည်ထောင် မင်းတို့သည် ဓာတ်တော်လှပွဲ စစ်ပွဲကြီး၌ ကုဿိန္ဒာရုံ မလ္လာမင်းများကို ဦးစွာ ဘုံရန်သူအဖြစ် ဦးတည်တိုက်ခိုက်ကြမည်။ ထို့နောက် ခုနစ်ပြည် အချင်းချင်းလည်း ဆက်လက် တိုက်ခိုက်ကြဦးမည်။ ဓာတ်တော်များကို ယူရေးတွင် မိမိမှအပ အခြားသူသည် ရန်သူ ဖြစ်နေသည်။ သွေးချောင်းစီး စစ်ပွဲကြီးကို ရှေးရှုနေကြသည်။

သို့သော် ထိုမင်းများ၊ ခေါင်းဆောင်များကို ငယ်စဉ်က ပညာသင်ပေးခဲ့သော ငယ်ဆရာ ဖြစ်သူ ဒေါဏပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက အပြန်အလှန် ချိန်ရွယ်ထားသော လက်နက်သွားများ အလယ်သို့ ဝင်ရောက်လိုက်သည်။

“လောကရဲ့ ငြိမ်းချမ်းမှု၊ သတ္တဝါရဲ့ ငြိမ်းချမ်းမှုကို လေးဆယ့်ငါးနှစ် ကာလပတ်လုံး နေ့နေ့ညည အားထုတ်ကြိုးပမ်းပြီး တရားဓမ္မ တိုက်ကျွေးခဲ့တဲ့ ဘုရားရှင်ရဲ့ ဓာတ်တော်တွေကို ပိုင်ဆိုင်ဖို့အရေး စစ်မက်နဲ့ ဖြေရှင်းကြမလို့တဲ့လား၊ မဖွယ်ရာလိုက်လေ... သင်တို့ အားလုံး မြတ်စွာဘုရားရှင်ကို မြတ်နိုး ကိုးကွယ်ကြတယ် ဆိုရင်၊ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ဓမ္မ အမြိုက်ကို ဆည်းကပ် သက်ဝင်ကြတယ် ဆိုရင်၊ နောက်ပြီးတော့ ငယ်ဆရာဖြစ်တဲ့ အကျွန်ုပ်ကို ခုထိ ဆရာအဖြစ် သိမှတ်ကြသေးတယ် ဆိုရင် အဲ့ဒီ လက်နက်တွေကို အားလုံး ပြန်သိမ်းလိုက်ကြပါ”

ဒေါဏပုဂ္ဂိုလ်ကြီးရဲ့ စကားကို မည်သူမျှ မပယ်ရှားနိုင်ကြတော့။

“သင်တို့ ခု ရှစ်ပြည်ထောင် ရှစ်မင်း ရှိနေတယ် မဟုတ်လား... ဓာတ်တော် ရှစ်စိတ်၊ နှစ်တင်းကို အညီအမျှ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ခွဲဝေပေးမယ်ဆိုလျှင် အလိုမကျနိုင်စရာ ဘာမှမရှိဘူး”

ဤသို့ဖြင့် ဆရာအရှင် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ကိုယ်တိုင် ရှစ်ပြည်ထောင်မင်းတို့အား ဓာတ်တော် တစ်စိတ်စီ ခွဲခြမ်း ဝေငှပေးလိုက်၏။

ဓာတ်တော်ကို ခြင်္တယ်သော ရတနာခြင်ခွက်ကို ဒေါဏပုဏ္ဏားကြီးက မိမိ ကိုးကွယ်ရန် ရယူလိုက်၏။ ဓာတ်တော်များကို ဝေငှပေးပြီး နောက်ကျမှ လာသော ဝိပုလိဝနမောယိရမင်းတို့ကား အလောင်းတော်ကို မီးသဂြိုဟ်ရာ ဌာနမှ စန္ဒကူး မီးသွေးကိုသာ ရရှိသွားခဲ့သည်။

ဓာတ်တော်များကို ဝေငှခဲ့ခြင်းသော နေ့ကား သရီရ ရုပ်အလောင်းတော်ကို ပူဇော်သည့် ခုနစ်ရက်၊ နံသာထင်းပုံကို မီးလောင်ကျွမ်းသည့် ခုနစ်ရက်၊ ဓာတ်တော်ပူဇော်ပွဲ သာဓုကံဋီဠနသဘင် ခုနစ်ရက် စုစုပေါင်း နှစ်ဆယ့်တစ်ရက် ဖြစ်ရာ မြတ်စွာဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန် စံဝင်တော်မူသော ကဆုန်လပြည့်နေ့၊ နံနက် အရှက်တက်ချိန်မှ စလျှင် နယုန်လဆန်း ငါးရက်နေ့မှ ဓာတ်တော် ဝေနိုင်ခဲ့လေသည်။

ဤအချိန်တွင် အရပ်လေးမျက်နှာမှ နေ၍ ကြွရောက် စုရုံးလာကြသော ရဟန်း သံဃာတော်တို့မှာလည်း ကုသိန္ဒာရုံ၌ မရေမတွက်နိုင်အောင် များပြားခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။

များပြားလှစွာသော သံဃာထုကို ကြည့်ရင်း အရှင်မဟာကဿပ မထေရ်ကြီးသည် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချတော်မူလိုက်သည်။ အစုခေါင်းဆောင်များဖြစ်သော သံဃာ ခုနစ်သိန်းအား စည်းဝေးစေကာ ရဟန်းကြီး သုဘဒ္ဒ၏ ရိုင်းပြစ်ကားသော စကားများကို ပြန်လည် မိန့်ကြားလျက် သာသနာတော် အခွန်ရှည်စေဖို့ အစဉ်တစိုက် သန့်စင်မွန်မြတ်နေဖို့ သင်္ဂါယနာ တင်ခြင်းအမှုကို မုချ ပြုလိုကြောင်း မိန့်မြွက်လိုက်၏။

ဤသို့ဖြင့် သံဃာ့အစည်းအဝေးကြီး ဆုံးဖြတ်ချက်အရ အရှင်မဟာကဿပ မထေရ်မြတ်ကြီးသည် ပိဋကသုံးပုံဆောင် ပုထုဇဉ် ရဟန်းများ၊ သောတပန်၊ သကဒါဂါမ်၊ အနာဂါမ်နှင့် ရိုးရိုး သုက္ခဝိပဿက ရဟန္တာ ပုဂ္ဂိုလ်များကို ရွေးကောက်ခြင်း မပြုဘဲ ပိဋကသုံးပုံဆောင်၊ ဆဋ္ဌသိည၊ ပိဋသမ္ဘိဒါပတ္တ ရဟန္တာ ပုဂ္ဂိုလ် လေးရာ ကိုးဆယ့် ကိုးပါးတို့ကို

သင်္ဂါယနာပွဲ၌ ပါဝင်ရန် ရွေးကောက်တော်မူလိုက်၏။ ဤ တစ်ခုယုတ် ငါးရာကုန်သော အစုအဝေးတွင် ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင် ဧတဒဂ် ထားတော်မူခဲ့သော ရဟန္တာမထေရ်ကြီး ပါဝင်ကြလေသည်။

ငါးရာပြည့်ရန် တစ်ပါးအလို ထားခြင်းကား ဤအချိန်ဝယ် ပိဋကသုံးပုံကို အာဂုံ ဆောင်နိုင်သော်လည်း သောတာပန် အဆင့်သာ ရှိသေးသော အရှင်အာနန္ဒာအတွက် ဖြစ်သည်။ စင်စစ်မူ သင်္ဂါယနာပွဲ၌ အရှင်အာနန္ဒာ မပါဘဲလည်း မဖြစ်နိုင်။ အရှင်အာနန္ဒာက ဘုရားရှင် သက်တော်ထင်ရှား ရှိစဉ်က မြတ်စွာဘုရား နောက်ပါးမှ အရိပ်ပမာ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါလျက် မွေခန္ဓာပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင်တို့ကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ကြားနာသင်ယူ သိမ်းဆည်း မှတ်သားခဲ့သော တရား ဘဏ္ဍာဂါရိက ဖြစ်တော်မူလေသည်။

အရှင်အာနန္ဒာ၏ မရှိမဖြစ်သော လိုအပ်ခြင်းကဏ္ဍကို ကြွင်းသော ရဟန်းတော်တို့က တညီတညွတ်တည်း ရွေးကောက်တော်မူကြခြင်းဖြင့် သင်္ဂါယနာတင်ပွဲကြီးသည် မထေရ် ငါးရာ ပြည့်ခဲ့၏။

သင်္ဂါယနာတင်ပွဲအတွက် လိုအပ်သော မထေရ်အင်အား ပြည့်စုံပေပြီ။ မည်သည့် နေရာဌာနတွင် သင်္ဂါယနာပွဲ ကျင်းပကြမည်နည်း။ ထိုနေရာဒေသသည် ရဟန်းတော်တို့ သီတင်းသုံးရန်အတွက် လည်းကောင်း၊ အခင်းအကျင်း အစီအမံ အစစ အဆင်ပြေရန်အတွက် လည်းကောင်း၊ မလိုလားသော ရဟန်းတို့ သံဃာ့အလယ် ဝင်ထွက် နှောင့်ယှက် ဆန့်ကျင်ခြင်း ဘေးမှ ကင်းဝေးရန်အတွက် လည်းကောင်း၊ သင်္ဂါယနာတင် ရဟန်းတော်ကြီးများ၏ ဆွမ်း၊ ဆေး၊ ကျောင်း၊ ဝိဟာရ... စသည်တို့ အဆင်ပြေ ချောမွေ့ရန်အတွက် လည်းကောင်း အဘက်ဘက်မှ ပြည့်စုံသော နေရာဌာန ဖြစ်ဖို့ အရေးကြီးလှချေသည်။ ရက်ပေါင်း လပေါင်း ချီ၍ကြာမည့်

အရေးကြီးလှသော ဤ သင်္ဂါယနာပွဲကြီးကို သာမန် အထောက်အပံ့ အကြောင်းခံများဖြင့် ထောက်ကန်၍ မရနိုင်။

မည်သည့် နေရာ၊ မည်သူတို့၏ ထောက်အခံ၊ အကူအပံ့ကို ရယူလေမည်နည်း။

ဘုရင့်နန်းတွင်းမှ အရေးအပါဆုံး ဝန်ကြီး မှူးကြီးများသည် အမှုတော်ထမ်းတို့ စီရင်ထားသော ရွှေတင်း၊ ရွှေခေါင်းသုံးလုံးကို စစ်ဆေး ကြည့်ရှုနေကြ၏။ ကြီးမားသော ဇလားကြီးများ သဏ္ဍာန်ရှိသည့် ဤ ရွှေတင်းကြီးများမှာ လူတစ်ကိုယ်စာ ဝင်ရောက် လဲလျောင်းနိုင်လောက်အောင် ချောင်ချို ကျယ်ပြန့်ကြသည်။ ရွှေတင်းများကို စစ်ဆေး ကြည့်ရှုနေကြသော အမတ်ကြီးများ၏ မျက်နှာအားလုံး မသာမယာ ဖြစ်နေကြသည်။ တစ်ခုထက် မကသော သောကများကို ပွေပိုက် ထမ်းပိုးထားရသည့် အသွင်များ ရှိကြသည်။

“လောင်းထည့်တော့...”

အမတ်ကြီးများ တစ်ဦးကို တစ်ဦး ကြည့်ကာ ပြိုင်တူလိုလို ခေါင်းညိတ်လိုက်ကြသည်တွင် အကြီးအကဲ တစ်ဦးက အမိန့်ပေးလိုက်၏။ ထိုအမိန့် အဆုံးဝယ် အနီးရှိ အမှုထမ်းများက ထမ်းပိုးနှစ်ခုဖြင့် မ၊ ချီထားသော ကန်ဇလား မြှောက်ကာ ရွှေတင်းထဲသို့ စောင်းငဲ့ သွန်ချလိုက် ကြသည်။ ရွှေတင်းထဲ၌ နီညိုဝါဖန့် အရည်ပျစ်များ ကျရောက်သွားကြ၏။ ထိုအရည်များကား ထောပတ်၊ တင်လဲ၊ သကာ၊ ပျားရည်တို့ဖြင့် ဖော်စပ်ထားသော စတုမဂ္ဂ အရည်များ ဖြစ်လေသည်။

“အားလုံးပြည့်ရင် ဘုရင်မင်းမြတ်ကို ပင့်ဆောင်ခဲ့ပါ”

ဝန်တစ်ယောက်သည် ရွှေရောင်တံခါးချပ်ကို ဖွင့်လျက် အတွင်းသို့ ဝင်သွား၏။ မကြာမီ ထိုတံခါးမှ ပြန်ထွက်လာသော ဝန်၏ လက်အုပ်ချီထားသော ရိုက်ပျပ်ပင် သဏ္ဍာန်နောက်မှ ဘုရင်မင်းမြတ် ကြွလိုက်ပါလာ၏။ ဘုရင်မင်းမြတ်မှာ ဘွဲ့ဖြူ နှစ်ထပ်ဝတ်စုံနှင့် ဖြစ်သည်။

“မှူးကြီးမတ်ကြီးများ အားလုံး အစုံအညီ ရှိနေကြပါလား၊ ဒီကိစ္စက ဒီလောက်တောင် အရေးကြီးသတဲ့လား”

ဝန်းရံ ခစားနေသော မှူးမတ်များကို တစ်ချက်ဝေကြည့်ရင်း ဘုရင်မင်းမြတ်က မိန့်သည်။ နန်းရင်းဝန်ကြီးက ကိုယ်ကို စန့်မတ်လျက် -

“အရှင်မင်းကြီး... ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး အိပ်မက်များ အားလုံး မကောင်းကြပါဘူး၊ အိပ်မက်ဆိုးတွေဟာ မကောင်းကျိုးကို ပေးတတ်ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ မှူးကြီးမတ်ကြီးတွေမှာ တူညီ ကြုံကြိုက်စွာ အိပ်မက်များ မကောင်းမြင်မက်ကြခြင်းဟာ အရှင်မင်းကြီးအတွက် တစ်စုံတစ်ခု ထိခိုက်စေမယ့် နိမိတ် ဖြစ်တယ်လို့ ပုရောဟိတ်ကြီးများက ကောက်ယူကြပါတယ်။ ဒါကြောင့် အိပ်မက်ဆိုးများရဲ့ မကောင်းရလဒ်ကို ဖယ်ရှားဖို့ ခုလို စီမံခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ စတုမဂ္ဂ ရွှေတင်းအတွင်း သက်ဆင်း လျောင်းတော်မူစေလိုပါတယ်”

ဟု လျှောက်လိုက်၏။ နန်းရင်းဝန်ကြီး၏ အမြဲတစေ တည်ငြိမ်ခိုင်ခံ့နေသော ကုဏ္ဍေမှာ မသိမသာ ယွင်းပျက်သလို ဖြစ်နေလေသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်က အစီအရီ ချခင်းထားသော ရွှေတင်း သုံးခုကို ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ပြုံးယောင်မျက်နှာဖြင့် ဆိုပြန်သည်။

“စတုမဂ္ဂတွေ အပြည့် ဖြည့်လောင်းထားတဲ့ ရွှေတင်း သုံးလုံး၊ အင်း... ဒီရွှေတင်းတွေထဲကို ဘွဲ့ဖြူ နှစ်ထပ်ဝတ်ထားရတဲ့ ကျွန်ုပ်က ဆင်းရဲမယ်၊ မကြားဖူး မကြုံဖူးတဲ့ အစီအရင်ပေပဲ။ ဒါပေမယ့်

သင်တို့ မှူးကြီးမတ်ကြီးများက အိပ်မက်ဆိုးတွေ တစ်ပြိုင်တည်း မက်၊ ကျွန်ုပ်အတွက် စိုးရိမ်ကြတယ် ဆိုရင်လည်း ကျွန်ုပ် မငြင်းသာတော့ဘူးပေါ့”

“အသက်ရှူသာရုံ နှာခေါင်းပေါ်ရုံမျှ ထားပြီး စတုမဂ္ဂ ရွှေတင်းထဲမှာ တစ်ကိုယ်လုံး မြှုပ်နှစ် လဲလျောင်းတော်မူပါ ဘုရင်မင်းမြတ်”

“ကောင်းပြီလေ...”

ရွှေတင်းထဲသို့ ဘုရင်မင်းမြတ် ဆင်းရာတွင် နန်းရင်းဝန်ကြီး ကိုယ်တိုင် အခြား မှူးကြီးမတ်ကြီးများနှင့်အတူ ကိုင်တွယ်ဖေးမ ကူညီလေသည်။ နှာခေါင်း ဖော်ထားရုံမျှသော အနေအထားဖြင့် ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ရွှေတင်းထဲရှိ စတုမဂ္ဂရည်များ၌ နှစ်စိမ်ထားလေပြီ။ နန်းရင်းဝန်ကြီးက အခြား နံရံဘက်ရှိ တံခါးပေါက်သို့ လှည့်ကြည့်ကာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။ အားလုံးပင် ထိုတံခါးဆီကို လှမ်းကြည့်ကြသည်။ တံခါးချပ် ပွင့်လာသည်။ အထဲမှ ထွက်လာသူကား ဆံပင်ဖားလျားချကာ အဆင်တန်ဆာ အဆောင်အယောင် ချွတ်ထားသော အမတ်ငယ် တစ်ဦး။

အမတ်ငယ်သည် ဘုရင်မင်းမြတ်ရှိရာ ရွှေတင်းဆီသို့ လျှောက်လာကာ လက်အုပ် ချီမြှောက်လိုက်၏။ ထို့နောက် ပကတိ ပြတ်သားကြည်လင်သော အသံတွင် ယူကြိုးမရသော အသွင်ဆောင်လျက် -

“အရှင်မင်းမြတ်... သေခြင်းမှကင်းသော သတ္တဝါမည်သည် မရှိပါကုန်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ အသက်ရှည်ဆေး၊ အသက်ရှင်ဆေးကြီးသဖွယ် ဖြစ်တော်မူသော ဦးခိုက်ပူဇော်သမ္မနှင့် အရိုအသေပြုရာ စေတီတော်ကြီးလည်း ဖြစ်တော်မူသော ကောင်းမှုမျိုး စိုက်ပျိုးကြချရာ လယ်မြေကောင်း သဖွယ်လည်း ဖြစ်တော်မူသော လူ၊ နတ်၊ သတ္တဝါ ခပ်သိမ်းတို့၏ ဆရာ

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ယခုအခါ ကုသိန္ဒာရုံ မလ္လာမင်းတို့၏ အင်ကြင်းတောရပ်၌ ပရိနိဗ္ဗာန် စံဝင်တော်မူခဲ့ပါပြီ အရှင်မင်းကြီး”

အမတ်ငယ်၏ ရေရွတ်မြည်တမ်းသံ အဆုံးဝယ် တိတ်ဆိတ်ခြင်းသည် ကြောက်မက်ဖွယ် ဖုံးအုပ်သွား၏။ နန်းရင်းဝန်ကြီးနှင့် တကွသော အနီးအနားရှိ မှူးကြီးမတ်ကြီး၊ ဝန်ကြီး၊ အမှုတော်ထမ်း အားလုံးတို့၏ မျက်လုံးအစုံများက ရွှေတင်းဆီသို့ စုပြုံ ရောက်ရှိသွားကြသည်။ ရွှေတင်း စတုမဂ္ဂရည်ထဲ၌ စိမ်ထားသော ဘုရင်မင်းမြတ်။ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ မျက်နှာပြင်သည် ရုတ်ခြည်း သွေးဆုတ်သွားသလို ဖြူလျော် ဖျော့တော့သွား၏။ ထို့နောက် ရုတ်ခြည်းပင် ပြန်လည် နီမြန်းလာ၏။ မျက်လုံးအစုံတို့ တင်းကျပ်စွာ ပိတ်သွားကာ၊ နဖူးနားထင်စပ်မှ အကြောတို့ ဖျတ်ဖျတ် လှုပ်ခတ်သွားကြ၏။ ညည်းတွားသံ၊ ဝိုင်းကြွေးသံ၊ အော်ဟစ်သံ၊ မည်သည့်အသံမျှ ဘုရင်မင်းမြတ်ထံမှ ထွက်ပေါ်မလာ။

သို့သော် မှူးကြီးမတ်ကြီးများ ကြိုတင်တွက်ဆထားသော လွန်စွာ ထူးခြားသော အခြင်းအရာ တစ်ရပ်ကိုကား မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့လိုက်ကြရသည်။ ထိုအရာကား အခြားမဟုတ်။ ရွှေတင်းထဲရှိ စတုမဂ္ဂရည် မျက်နှာပြင်အထက်ဝယ် အငွေ့တခြောင်းခြောင်း ထောင်းထောင်း လှုပ်ခါလာခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်ကြောင်းကို ကြားသိလိုက်ရသည့် ပထမ တအင်များ၌ပင်လျှင် ရွှေတင်းထဲမှ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ သောက ပရိဒေဝသည် အဟုန်ပြင်းစွာ လှုပ်ခတ် ရုန်းကြွခဲ့လေပြီ။ စတုမဂ္ဂရည်တို့သည် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ ရင်ထဲမှ အပူမီး၏ အရှိန်ကြောင့် အငွေ့ခြောင်းခြောင်း ထကြွခဲ့ပေပြီ။

မှူးကြီးမတ်ကြီး၊ ဝန်ကြီးတို့အနေဖြင့် ဤသို့မျှ ကြိုတင်စီမံ မထားခဲ့ပါလျှင်မူ ဘုရင် မင်းမြတ်သည် ‘ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူပြီ’ ဟု သိလျှင်သိချင်း ခဏ၌မှာပင် နှလုံးကွဲ၍ ချက်ချင်း သေဆုံးသွားမည် ဧကန်ပင်။

အကြောင်းမူ မဂပြည့်ရှင် အဇာတသတ်မင်းကြီးသည် ဘုရားရှင်အား ကြည်ညို မြတ်နိုးခြင်းအရာ၌ ပုထုဇဉ်တို့၏ သဒ္ဓါတရားအရာ၌ အတုမရှိ ထက်သန် ပြင်းထန်လွန်းလှသူ ဖြစ်ခြင်းကြောင့်ပင်တည်း။

ရွှေတင်းထဲရှိ စတုမဂရည် မျက်နှာပြင်ထက်၌ အငွေဖြူဖြူတို့ လူးလွန်း တက်ပျံနေဆဲ၌ပင် မှူးမတ်တို့သည် အဇာတသတ်မင်းကြီးကို ပွေချီ ဆယ်မ၊ လျက် အသင့်ရှိနေသော ဒုတိယ ရွှေတင်းထဲသို့ ရွှေပြောင်းပေးလိုက်ကြသည်။

ခဏအကြာတွင် မင်းကြီး သတိပြန်လည်လာ၏။ ဖြည်းညင်းစွာ ပွင့်လာသော မျက်လုံး သူငယ်အိမ်များမှ လည်ပတ်နေမည်ဟု ထင်ရ၏။ မျက်နှာအသွင်မှာလည်း အိပ်မက်ဆိုးတစ်ခုမှ နိုးထလာကာ၊ ဘာကိုမှန်းမသိဘဲ ချောက်ချားနေသယောင် သွေးဆုတ် ဖျော့တော့နေ၏။ မျက်တောင် တစ်ချက် နှစ်ချက် ပုတ်ခတ်ပြီးနောက် မင်းကြီးသည် မိမိအနီးတွင် ဝိုင်းအုံနေသော မှူးမတ်၊ ဝန်တို့ကို လည်းကောင်း၊ မိမိကိုယ်တိုင် စတုမဂ ရွှေတင်းထဲ ရှိနေသည်ကို လည်းကောင်း သတိထားမိသွားသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ရွှေတင်း၏ နှုတ်ခမ်းသားများကို ဆုပ်ကိုင်၍ မေးလိုက်လေသည်။

“သင်တို့ စောစောက ဘာပြောလိုက်ကြသလဲ”

နန်းရင်းဝန်ကြီးက ခြောက်သွေ့နေသော နှုတ်ခမ်းများကို ပွတ်သပ်လိုက်ကာ တုန်ယင်စွာ လျှောက်ထားရပြန်သည်။

“မြတ်စွာဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန် စံဝင်တော်မူခဲ့ပါပြီ အရှင်မင်းကြီး”

“မြတ်စွာဘုရားရှင်... ပရိ... နိဗ္ဗာန်... စံ... ဝင်တော်... မူ...”

စကားလုံးများကို ထပ်မံ လိုက်လံရှေ့တော်ရင်း မင်းကြီး၏ မျက်လုံးများသည် အထက်သို့ လန်တက်သွားကြပြန်သည်။ ရွှေတင်းထဲရှိ စတုမဂရည်များလည်း အငွေခြောင်းခြောင်း တထောင်းထောင်း လွှတ်ပြန်သည်။

ဖြူလွလွ အငွေများ အနည်းငယ် လျော့ပါးသွားတော့မှ မင်းကြီးအား ဒုတိယ ရွှေတင်းမှ ဆယ်ယူလျက် တတိယ ရွှေတင်းထဲသို့ ရွှေပြောင်းကြရသည်။ တတိယ ရွှေတင်းထဲသို့ ရောက်သွားပြီး မကြာမီပင် သတိပြန်လည်လာသော မင်းကြီးက မေးပြန်သည်။

“သင်တို့ ဘာပြောလိုက်ကြသလဲ”

“မြတ်စွာဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန် စံဝင်တော်မူခဲ့ပါပြီ အရှင်”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး... ဒီသတင်းကို ငါ... မယုံ”

တတိယအကြိမ် နှစ်မျောသွားပြန်၏။ မျက်လုံးများကမူ ပွင့်လျက်သားပင် ရှိတော့သည်။ ဤအခြင်းအရာသည် မင်းကြီး၏ ရင်ထဲမှ အပူမီးများ အတန်အသင့် လျော့ပါးသွားပြီကို ပြသော လက္ခဏာ ဖြစ်၏။

ဤတွင် မှူးကြီး၊ ဝန်ကြီးများသည် အဇာတသတ်မင်းကြီးကို ရွှေတင်းထဲမှ ထုတ်ဆယ် ပွေချီ၍ နံ့သာရေများဖြင့် ရေမိုးသန့်စင် ပေးလိုက်ကြသည်။ အသင့်ဆောင်ထားသော ရေစင် ရေချမ်းများဖြင့် ဦးထိပ်ဆံပင်မှသည် သွန်းဖြန်းပေးကြသည်။ အေးမြသော ရေစင်တို့ကြောင့် မင်းကြီး သတိရလာသည်။

“တော်ကြတော့... ငါ သတိရပြီ”

ရေအရွဲရွဲ စိုသော ကိုယ်ခန္ဓာထက်တွင် ဖြူဖွေးသော ဝတ်လွှာရုံသည် ဖရိုဖရဲ ရှိနေ၏။
နံ့သာရေတို့ဖြင့် စိုစွတ်ဆဲ ဆံပင်များက မင်းကြီး၏ ကျောပြင်ထက်ဝယ် ဖားလျားကျလျက် ရှိ၏။

“ငါ့ကို ဖယ်ပေးကြစမ်း... ဘာဖြစ်လို့ ဝိုင်းအုံ ကြည့်နေကြတာလဲ”

ဆိုနစ်သော ငေါက်ငမ်းသံကြောင့် မှူးကြီး၊ ဝန်ကြီးများသည် မင်းကြီးအနီး ဝိုင်းအုံနေရာမှ
ရှဲသွားကြသည်။ မင်းကြီးသည် နန်းဆောင် စင်္ကြံလမ်းအတိုင်း လျှောက်သွားသည်။ ဝတ်ရုံဖြူ၏
အနားများက ကြမ်းပြင်တွင် ဒရွတ်တိုက် ပါသွားကြသည်။ မင်းလမ်း စင်္ကြံတစ်လျှောက်တွင်
ရှိနေကြသော နန်းတွင်း အမှုထမ်းများသည် မင်းကြီး ဖြတ်သွားရာ ဝဲယာ နှစ်ဘက်တို့၌
အလျင်အမြန် ခူးထောက် ခစားလိုက်ကြသည်။

အဇာတသတ်မင်းကြီး နှုတ်မှ တတွတ်တွတ် ရေရွတ်မြည်တမ်းသွားသော စကားတို့သည်
နန်းတော် တိုင်လုံးများအကြားမှ တိုးဝှေ့ကာ မျက်နှာကြက်နံရံများသို့ ထိခတ် လွင့်ပါသွားကြသည်။

“ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန် စံပြီ... တဲ့၊ ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန် စံပြီတဲ့... မင်းတို့ သိကြရဲ့လား...
ငါတို့ ဘုရားရှင် မရှိတော့ဘူး...”

ဒယီးဒယိုင် ခြေလှမ်းများဖြင့် မင်းလမ်း စင်္ကြံများအတိုင်း ဆောက်တည်ရာမဲ့
လျှောက်သွားရင်း မင်းကြီးသည် လေသာဆောင် ဝရံတာဆီသို့ ရောက်သွားလေသည်။
ထိုအခါမှပင် ငေးကြောင်၍ ကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသော မှူးမတ်ဗိုလ်ပါများသည် တစ်ပြိုင်တည်း
လိုလိုပင် မင်းကြီး ရပ်နေသော ဝရံတာဆီသို့ ပြေးလာကြလေသည်။ လေသာဆောင်၏
ဝရံတာကား အတန်ငယ် မြင့်သောနေရာ။ မင်းကြီးသည် ပရိဒေဝ၏ ရှိမြိုက်မှုဖြင့် သတိကင်းလွတ်
ဖြစ်ကာ ထိုအမြင့်နေရာမှ လိမ့်ကျသွားခဲ့ပါက...

ဝရံတာ၏ ကျောက်သလင်း လက်ရမ်းတိုင်ကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း မင်းကြီးသည် အဝေး
တစ်နေရာဆီသို့ ကြည့်နေသည်။

“ရာဇဂြိုဟ်ဟာ သုည ဖြစ်သွားပြီ... မဂဓ နိုင်ငံတော်ဟာ အမှောင်တိုက် ဖြစ်သွားပြီ...
အို... တစ်လောကလုံး အမှောင်တိုက် ဖြစ်သွားပြီ”

မင်းကြီး အမူအရာ လှုပ်ရှားမှု တစ်ခုခု ပျက်သွားလျှင် အချိန်မီ တားဆီးနိုင်အောင်
မှူးမတ်များက အသင့် စောင့်နေကြသည်။

“ဟော ဟိုက ကောင်းကင်ကြီး၊ ဟော ဟိုက ကမ္ဘာလောက... ဟိုအဝေးဆီမှာ
မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း... အားလုံး သေဆုံးသွားကြပြီ၊ ဘုရားရှင် မရှိတော့တဲ့နောက်မှာ အားလုံး သေဆုံး
သွားကြပြီပေါ့၊ အို... ဟိုးမှာ... ဟိုး တစ်နေရာမှာ”

မင်းကြီးသည် အပြင်သို့ ကြည့်နေရာမှ ပြန်လှည့်လိုက်၏။

“ဇီဝကရဲ့ သရက်ဥယျာဉ်ကျောင်း ရှိရာကို ငါ အခုသွားမယ်”

သရက်ဥယျာဉ်ကျောင်း၊ ကမ္မဝန် ဝိဟာရ၏ ဦးခန်းရှိ ပလ္လင်ရှေ့တွင် အဇာတသတ်
မင်းကြီးသည် ခူးတုပ် ပျပ်ဝပ်နေ၏။ လက်အုပ်အစုံတို့ကို နဖူးထိပ်ထက်မှ ရွှေ့ပြောင်းကာ
ရင်ညွန့်ဆီတွင် ထိကပ်လိုက်၏။ ထို့နောက် စံပယ်ကိန်းဝပ်သူ မရှိသော ဗလာဟင်းလင်း
တရားဟော ပလ္လင်ကို စိန်းစိန်းပါအောင် ကြည့်ရင်း မြည်တမ်းပြန်လေသည်။

“အရှင်မြတ်ဘုရား... လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်များရဲ့ တစ်ခုသော တန်ဆောင်မုန်း လပြည့်ညမှာ ဟောဒီ ပလ္လင်ထက်ကနေပြီး တပည့်တော်ကို အရှင်ဘုရား တရားဟောခဲ့ပါတယ် ဘုရား၊ တပည့်တော်ရဲ့ သောက ငြောင့်ဆူးကို ဒေသနာတော်ဆူးနဲ့ အရှင်ဘုရား ဖယ်ရှား သုတ်သင်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား ဘုရား...”

“အခုတော့ တရားပလ္လင်ဟာ ထိုင် စံပယ်သူ ကင်းမဲ့လို့ ဗလာဟင်းလင်း ဖြစ်ခဲ့ပါပြီကော ဘုရား ... တရား ဒေသနာစကားတို့ တစ်ခွန်းမျှ မြွက်ကြားမည့်သူ မရှိ ဖြစ်ပါပြီကော ဘုရား”

“အရှင်ဘုရား... အခါတိုင်းဆိုရင် တပည့်တော်ဟာ ရာဇဂြိုဟ် နန်းတော်ထဲကနေပြီး နားစွင့်လိုက်တိုင်း မြတ်စွာဗုဒ္ဓဟာ တပည့်ရဟန်းအပေါင်း ခြံရံပြီး ဘယ်နေရာ ဘယ်ဒေသ ဒေသစာရီခရီး ကြွမြန်းတော်မူပြီ ဆိုတဲ့ သတင်းကိုသာ ကြားခဲ့ရပါတယ် ဘုရား”

“အခုတော့ သူတို့တစ်တွေက အရှင်ဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် စံဝင်တော်မူပြီ ဆိုတဲ့ သတင်းဆိုကြီးကိုသာ တပည့်တော်ဆီ ယူဆောင်လာခဲ့ကြပါတယ် ဘုရား”

“အခု အရှင်ဘုရားကို ဖူးမြော်ဖို့ တရားဒေသနာများကို ခံယူဖို့ တပည့်တော် ဘယ်အရပ်ကို သွားရပါမလဲ ဘုရား... ရဟန်း သာမဏေတို့ရဲ့ ချမ်းသာသုခကို ဟောဒီ ပလ္လင်ထက်ကပဲ အရှင်ဘုရား ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါသေးသကော ဘုရား... အရှင်ဘုရား တပည့်တော် အဇာတသတ် အရှင်ဘုရားကိုလည်း ပုဂ္ဂိုလ်ထင်ရှား မတွေ့မြင် မဖူးမြော်နိုင်တော့ပါလား ဘုရား... တရားဒေသနာတော်တို့ကိုလည်း ကြားနာနိုင်ခွင့် မရှိတော့ပါလား ဘုရား”

“တပည့်တော်ရဲ့ လောကမှာ နေ အစင်းစင်း၊ လ အစင်းစင်း အလင်းရောင်ဟူသမျှ ကွယ်ပျောက်ပါပကော ဘုရား... အမှောင်ထု အမှိုက်မှိုက်ကြီးသာ ကျန်ရှိခဲ့ပါပကော ဘုရား”

မင်းကြီး၏ သောကမီးလျှံတို့သည် အတူ ခစားလိုက်ပါလာကြသော မှူးမတ်၊ ရဲမက် အခြံအရံများဆီသို့ ကူးစက်သွား၏။ ငိုညည်းသံများ မြည်တမ်းသံများဖြင့် ပွက်ညံ့သွား၏။ အဇာတသတ်မင်းကြီးလည်း ရူးသွပ်သွားသူပမာ တတွတ်တွတ် ရေရွတ် မြည်တမ်းရင်းဖြင့် မြတ်စွာဘုရား ထိုင်တော်မူခဲ့သော ပလ္လင်ရှေ့တွင် ဦးခေါင်းငိုက်စိုက် ကျသွား၏။ ရှေ့နားရှိ မှူးမတ်များက စိုးရိမ်တကြီး ဖြိုင်ဖြိုင်ထက် ဝိုင်းအံ့သွားကြ၏။

“ငါ ဘာမှမဖြစ်ဘူး... နေရာမှာပဲ ရှိကြ၊ ဘုရားရှင်ရဲ့ ပလ္လင်တော်ကို ဦးခေါင်းနဲ့ ပွတ်တိုက်ပြီး ဗုဒ္ဓဂုဏ်တော် အပေါင်းတို့ကို ငါ ဆင်ခြင်ပူဇော်မယ်”

ပလ္လင်တော်သည် အဇာတသတ်မင်း၏ မျက်ရည်များ၊ ပူဇော်ဦးခိုက် စကားလုံးများဖြင့် အလိမ်းလိမ်း ဖြစ်သွားပြန်လေသည်။ အတန်ကြာသောအခါ မင်းကြီးသည် ပလ္လင်တော်ရှေ့မှ ပြန်၍ လူးလဲ ထလာ၏။

“ငိုကြွေး ပူလောင်နေရုံမျှနှင့် အရေးအရာ မပြီးကြသေးဘူး၊ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ကိုယ်ပွား ကိုယ်စားအဖြစ် ဓာတ်တော်တွေကို ဆောင်ယူ ကိုးကွယ်ဖို့အရေး ရှိသေးတယ်၊ ကုသိန္နာရုံကို သွားဖို့ အစီအစဉ်တွေ လုပ်ရမယ်”

အရူးတစ်ယောက်၏ ဆောက်တည်ရာမဲ့ အသွင်နေရာတွင် မာဂပြည့်ရှင် လက်နက်နိုင်ငံ သခင်၏ ရာဇမာန်များ ပြန်လည် ပေါ်ပေါက်လာ၏။

“မြတ်စွာဘုရားဟာ အသမ္ဘိန္ဒ ခတ္တိယ မင်းမျိုးမင်းနွယ် ဖြစ်တယ်၊ ငါဟာလည်း အသမ္ဘိန္ဒ ခတ္တိယ အနွယ်ပဲ မဟုတ်လား... ငါဟာလည်း သရီရဓာတ်တော်တွေကို တစ်စု တစ်ပုံ ရထိုက်တယ်၊ ဓာတ်တော်တွေကို စေတီပုထိုး တည်ထားကိုးကွယ်ရမည့် အရေးကို ဆောင်ရွက်

ကြရမယ်၊ မလ္လာမင်းတွေဆီကို သဝဏ်လွှာပို့ဖို့ ပြင်ဆင်ကြ၊ အင်း... သူတို့ အသာတကြည် မရှိခဲ့ရင်ကော”

မင်းကြီးသည် တည်ငြိမ်စွာ ပြန်လည်စဉ်းစားလာနိုင်၏။

“ရတဲ့နည်းနဲ့ ငါ ယူရလိမ့်မယ်၊ စစ်အင်္ဂါလေးပါး အသင့်ပြင်ကြ”

ရာဇဂြိုဟ်၏ အရှေ့တောင်ထောင့်အရပ်တွင် တည်ရှိသော သရီရဓာတ်တော်များ ကိန်းဝပ်ရာ၊ စေတီတော်ကြီး၏ ရင်ပြင်ထက်သို့ အဇာတသတ်မင်းကြီးသည် တစ်ကိုယ်တည်း တက်ရောက်ခဲ့လေသည်။ မာဂဓကောင်းကင် အဇဇာဝယ် လပြည့်ဝန်းကြီးသည် ရွန်းမြဲလျက် ရှိ၏။ တိမ်စတိမ်မျှင် ကင်းသော ကတ္တီပါညတွင် ကြယ်စုံတို့သည်လည်း တောက်ပနေကြ၏။ ညင်းညံ့သော လေပြည်တစ်ချက် အသုတ်တွင် အသံတို့ကို ရင်ပြင်တော်ဆီသို့ ခြွေချပေးနေကြ၏။

မင်းကြီးသည် လဝန်းကို နောက်ခံပြုလျက် စေတီတော်ကြီးအား ထင်ထင်လင်းလင်း ဖူးမြော်သာသော တံတိုင်း ပရဂုဏ် ထောင့်တစ်နေရာတွင် ခူးတုပ် ထိုင်ချလိုက်၏။ ဆည်းလည်းသံတို့က မဝေးလှသော အတိတ်ကာလများဆီသို့ မင်းကြီးအား ဆောင်ကြဉ်း သွားနေကြ၏။ မင်းကြီးသည် အသက်အရွယ် ကြီးရင့်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည့်အလျောက် ရင့်ကျက်တည်ငြိမ် ခိုင်ခန့်မှုကိုလည်း တည်ဆောက်နိုင်ခဲ့ပေပြီ။

“တကာတော် မင်းကြီး... လျှို့ဝှက်သော ဓာတ်တော် ဌာပနာတိုက်တစ်ခု တည်ဆောက် ကြမှ သင့်မြတ်လိမ့်မယ်”

ဆည်းလည်းသံ၏ လေပြည်ထဲဝယ် ဤစကားကို မင်းကြီး ကြားယောင်သည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ဤစကားတို့ကို မိန့်ကြားသော အရှင်မဟာကဿပ မထေရ်မြတ်ကြီး၏ ရုပ်သွင်ကို မြင်ယောင်မိ၏။

ကုသိန္နာရုံမှ သရီရဓာတ်တော် ဝေဓုကို ရယူခဲ့ပြီးနောက် နှစ်ဆယ့်ငါး ယူဇနာ ဝေးကွာသော ကုသိန္နာရုံနှင့် ရာဇဂြိုဟ်အကြား ခရီးတစ်လျှောက်အတိုင်း မင်းကြီးသည် ဓာတ်တော်များကို ပင့်ဆောင် ပူဇော်ခဲ့သည်။ မိမိ၏ အမိန့်အတိုင်း ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှစွာ ထို ပင့်ဆောင်ပူဇော်ရေး အစီအစဉ်ကို အဇာတသတ်မင်းကြီး ပူဇွေး လတ်ဆတ်စွာ မှတ်မိနေဆဲပင်။ နှစ်ဆယ့်ငါး ယူဇနာ လမ်းခရီးတစ်လျှောက်၌ အကြားအလပ် မရှိစေရအောင် မဏ္ဍပ်များ၊ တဲကန္တာများ တည်ခဲ့ပုံ၊ ရွှေတလား၊ ရွှေတင်းတို့၌ ထည့်သွင်းအပ်သော ဝေဓုရ ဓာတ်တော်များကို လှံရှည်ကိုင် တပ်မကြီးများ ခြံရံ စောင့်ကြပ်စေလျက် ပင့်ဆောင်ခဲ့ပုံ၊ ရှေ့ရထား၏ ဦးစွန်းတည်ရာ အရပ်၌ နောက်ရထား နောက်စွန်း ရောက်ရှိရာ အရပ်တိုင်း၌ သာဓုကီဠန သဘင်များကို ခုနစ်ရက်ကြာ ဆင်ယင် ကျင်းပခဲ့ကြပုံ။

ဤသို့ဖြင့် နှစ်ဆယ့်ငါး ယူဇနာ ခရီးအတိုင်း ဓာတ်တော်များကို ပူဇော်ပင့်ဆောင်လာခဲ့ရာ၌ ခုနစ်နှစ်၊ ခုနစ်လတိုင် ကြာမြင့်ခဲ့ပုံ၊ နောက်မှ ရဟန္တာ မထေရ်မြတ်တို့က မိမိအား ခေါ်ယူ၍ ဓာတ်တော် ပင့်ဆောင်မှု အချိန်ကာလ ကြာမြင့်လွန်းလှသည်။ နတ်များ အမျက်ထွက်ကြပြီး အမြန် ပင့်ဆောင်ပါဟု မိန့်တော်မူသောကြောင့် နောက် ခုနစ်ရက်ဖြင့် ရာဇဂြိုဟ်သို့ အရောက် ပင့်ဆောင်ခဲ့ပုံ... စသည်များ...။

အရှင်မဟာကဿပ မထေရ်မြတ်ကြီး ကိုယ်တော်တိုင် အဓိဋ္ဌာန်ပြုလျက် ရွေးချယ် သတ်မှတ်ပေးခဲ့သော နေရာတွင် အတောင် ရှစ်ဆယ်အနက် တူးကာ တည်ထားခဲ့သော လျှို့ဝှက် ဌာပနာတိုက်။ အောက်အပြင်၌ ကြေးအခင်းကြီးကို ခင်း၍ ထိုကြေးအခင်းပေါ်၌ ထူပါရာမ

စေတီအိမ် ပမာဏရှိသော ကြေးနီတိုက်အိမ်ကြီး ဆောက်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် အဆင့်ဆင့်
 ငုံ့လောက်သော စန္ဒကူး ရွှေကြုတ် ရှစ်လုံး၊ စန္ဒကူး ရွှေစေတီ ရှစ်ဆူတို့ကို အသင့် စီမံ
 ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ သရီရဓာတ်တော်များကို ဦးစွာ စန္ဒကူး ရွှေကြုတ်ထည့်ပြီး ထိုရွှေကြုတ်ကိုပင်
 အခြား ရွှေကြုတ်၌ တည်စေခဲ့သည်။ ဤအတိုင်းပင် အဆင့်ဆင့် စန္ဒကူး ရွှေကြုတ်တို့၌
 ထည့်သွင်းကာ ရွှေကြုတ် အဝါရောင် ကြုတ်ရှစ်လုံးကို ရွှေအနီရောင် ကြုတ်ရှစ်လုံးတွင် ထပ်မံ
 ထည့်သွင်းပြီး စန္ဒကူးနီ ရွှေစေတီ ရှစ်ဆူ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ဆင်စွယ်ကြုတ် ရှစ်လုံး၊
 ဆင်စွယ်စေတီ ရှစ်ဆူ၊ ထိုမှတစ်ဆင့် ရတနာခုနစ်ပါး ကြုတ်ရှစ်လုံး ရ၍ ခုနစ်ပါး စေတီရှစ်ဆူ၊
 ထိုမှတစ်ဆင့် ငွေကြုတ်ရှစ်လုံး ငွေစေတီ ရှစ်ဆူ၊ ထိုမှတစ်ဆင့် မြကြုတ် ရှစ်လုံး မြစေတီ ရှစ်ဆူ၊
 ထိုမှတစ်ဆင့် ပတ္တမြားကြုတ် ရှစ်လုံး ပတ္တမြားစေတီ ရှစ်ဆူ၊ ထိုမှတစ်ဆင့် ပတ္တမြားပြောက် ခေါ်
 မသာရဂလ် ကျောက်ရှစ်လုံး စေတီ ရှစ်ဆူ၊ ထိုမှတစ်ဆင့် ဖန်ကြုတ် ရှစ်လုံး ဖန်စေတီ ရှစ်ဆူ၊
 ထိုဖန်စေတီ၏ အထက်၌ ရွှေအတိပြီးသော ရွှေစေတီ အိမ်၊ ထိုအထက်၌ ကြေးနီစေတီအိမ်တို့ဖြင့်
 အဆင့်ဆင့် တည်ထားခဲ့လေသည်။ ကြေးနီစေတီ အိမ်၌လည်း ရတနာခုနစ်ပါးတို့ကို သဲအဖြစ်
 ကြဲဖြန့်၍ ရေပန်း၊ ကြည်းပန်းတို့ကို ထပ်မံ ဖြန့်ကြဲကာ၊ ငါးရာငါးဆယ် ဇာတ်တော်များ၊ အသီတိ
 မဟာသာဝကကြီးများ၊ ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး၊ မယ်တော် မာယာဒေဝီ၊ ဖွားဖက်တော်
 ခုနစ်ဦး စသည်တို့ကို ရွှေစင်သွန်းလုပ် ထည့်သွင်းခဲ့ပြန်သည်။

ထိုမျှသာမက ရေပြည့်သော ရွှေမြူတာ အိုးငါးရာ၊ ငွေမြူတာ အိုးငါးရာ၊ ရွှေတံခွန် အလံ
 ငါးရာ၊ ရွှေဆီမီးခွက် ငါးရာတို့ဖြင့် ပူဇော်ခဲ့လေသည်။

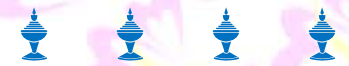
အလုံးစုံ ပြုပြင်ပြီးချိန်၌ အရှင်မဟာကဿပ မထေရ်မြတ်ကြီး ကိုယ်တော်တိုင် အဓိဋ္ဌာန်
 ပြုတော်မူခဲ့သည်ကို မင်းကြီး သတိရနေဆဲ။

“ပန်းများ မညှိုးကြပါစေကုန် သတည်း။ နံ့သာများ မပြယ်ပျောက်ပါစေကုန် သတည်း။
 ဆီမီးခွက်များ မငြိမ်းပါစေကုန် သတည်း။”

ရတနာခုနစ်ပါးဖြင့် ပြီးသော စေတီအိမ် တံခါးဝမှ အစပြုကာ တံခါးများကို ပိတ်လျက်
 ထွက်ခဲ့ပြီးနောက် မင်းကြီးသည် ကြေးနီ စေတီအိမ် တံခါးကို ပိတ်ပြီးလျှင် တံခါးလှည့်ကြိုး၌
 မင်းတံဆိပ် ခတ်နှိပ်သော သံကောက်သော့ကို ကိုယ်တိုင် ဖွဲ့ချည်ခဲ့သည်။ ထိုသော့၌ ကြီးစွာသော
 ပတ္တမြားတုံးကြီးကို ထားခဲ့ပြီး ကမ္မည်းအက္ခရာ အချို့ကိုလည်း ထွင်းထု ရေးနှိပ်စေခဲ့သည်။

မိမိကိုယ်တိုင် စီကုံးပေးခဲ့သော ကမ္မည်းစာများ -

“နောင်သောအခါ ဆင်းရဲချို့တဲ့သော မင်းသည် ဤ ပတ္တမြားရတနာကို ထုခွဲ
 ရောင်းချပြီးသော် ဓာတ်တော်များအား ပူဇော်မှု ပြုရစ်စေသတည်း။”

လရောင်၊ လေပြည်နှင့် ဆည်းလည်းသံတို့သည် အဇာတသတ်မင်းကြီးထံသို့ နောက်ထပ်
 အတိတ်ရုပ်ပုံလွှာ တစ်ခုကို ဆောင်ကြဉ်းလာကြပြန်၏။

မိမိ၏ နန်းတော်ဆောင်သို့ အရှင်မဟာကဿပ မထေရ်မြတ်ကြီး အမှူးပြုသော
 မထေရ်မြတ်များ ကြွရောက်တော်မူလာကာ မိန့်မြှက်ခဲ့ကြသော စကား-

“ဒကာတော် မင်းမြတ်နဲ့ ရာဇဂြိုဟ်မှာ သင်္ဂါယနာတင်ပွဲကြီး ကျင်းပကြမယ်၊ ဒကာတော်
 မင်းမြတ် လက်ခံပါရဲ့လား၊ လက်ခံတယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုများ အကူအပံ့ ပြုနိုင်ပါသလဲ”

ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန် စံဝင်တော်မူပြီးနောက် ပြုဖွယ်ကိစ္စများကို ပြုနေရသော်လည်း အချိန်နှင့်အမျှ ပရိဒေဝ လောင်မြိုက်နေသော နှလုံးသားထဲမှ ရဲရဲတောက် စကားလုံးများကို မိမိ လျှောက်ထားခဲ့၏။

“သင်္ဂါယနာတင်ပွဲကို ရဲရဲကြီးသာ ပြုတော်မူပါဘုရား၊ အရှင်ဘုရားတို့ဘက်မှ ဓမ္မစက် တည်အောင် ကြိုးပမ်းတော်မူကြချိန်မှာ တပည့်တော်ဘက်မှ အာဏာစက်နဲ့ ကူညီပါမယ် ဘုရား၊ သင်္ဂါယနာတင်ပွဲကြီးအတွက် တပည့်တော်ကို အလိုရှိရာ ခိုင်းစေတော်မူကြပါ ဘုရား...”

ရာဇဂြိုဟ်တွင် ကျောင်းတိုက် အများအပြား ရှိသည်မှာလည်း မှန်၏။ ပစ္စည်းလေးပါး ထောက်ပံ့နိုင်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်များလည်း ရှိသည်မှာ မှန်၏။ သို့သော် မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် စံဝင်တော်မူပြီး ကြားရသောအခါ ဖမ္မုဒ္ဓိပါ တစ်ကျွန်းလုံးရှိ ရဟန်းတော် အားလုံးသည် ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူ၍ ကုသိန္နာရုံသို့ တစ်ပါးမကျန် သွားရောက်ကြသည် ဖြစ်လေရာ ရာဇဂြိုဟ်မှာ ရှိသော ကျောင်းတိုက်ကြီး ဆယ့်ရှစ်တိုက်တို့မှာ ပြုပြင် ထိန်းသိမ်းမည့်သူ မရှိဘဲ ဖုန်အလိမ်းလိမ်းဖြင့် အမှိုက်သရိုက်များ ဖုံးလွှမ်းနေခဲ့လေသည်။

ထို့ကြောင့် သင်္ဂါယနာတင် ထေရ်အရှင်ပေါင်း ငါးရာတို့ စုံညီ ရောက်ရှိလာကြပြီးနောက် ဝါဆိုလပြည့်ကျော် တစ်ရက်နေ့ ဝါဆိုပွဲ သံဃာ့အစည်းအဝေး၌ ပထမ တစ်လကို ကျောင်းပျက်များ ပြုပြင်မွမ်းမံရန် ဆုံးဖြတ်ကြသည်။ သင်္ဂါယနာတင်ရန်ကိုမူ ဒုတိယလမှသာ စတင်နိုင်ပေမည်။

အဇာတသတ်မင်းကြီးသည် အရှင်မဟာကဿပ မထေရ်ကြီး အမှူးပြုသော ရဟန်းတော်များ မိမိထံသို့ ကြွရောက်တော်မူခဲ့ခြင်းကို ပူဇွေးလတ်ဆတ်စွာ သတိရနေဆဲ။ ထိုနေ့က ဝါဆိုလပြည့်ကျော် နှစ်ရက်နေ့ ...။

အရှင်မဟာကဿပ မထေရ် ဦးဆောင်သည့် နှစ်ရာဝါးဆယ်သော ရဟန္တာတို့သည် လည်းကောင်း၊ အရှင် အနုရုဒ္ဓါထေရ် ဦးဆောင်သည့် ကျန် တစ်ဝက်သော ရဟန္တာတို့သည် လည်းကောင်း၊ အရှင် အာနန္ဒာထေရ်သည် တစ်ပါးတည်း ကြွချီလျက်သော် လည်းကောင်း၊ ဝါဆိုကာနီးမှ ရောက်ရှိတော်မူလာရသော အရှင် ပုဏ္ဏထေရ်သည် လည်းကောင်း၊ နှစ်ဆယ့်ငါး ယူဇနာ ဝေးကွာသောကုသိန္နာရုံမှ ကြွရောက်တော်မူခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

သင်္ဂါယနာတင်ပွဲ ကျင်းပမည့် ရာဇဂြိုဟ်၌ သင်္ဂါယနာတင် ထေရ်အရှင် ငါးရာမှတစ်ပါး အခြား ရဟန်းများ ဝါဆိုဝါကပ် မပြုရဟုလည်း အရှင်မဟာကဿပထေရ်က ဥတိကမ္မဝါစာဖြင့် ကြေညာ တားမြစ်ခဲ့ပြီးလေပြီ။

သို့သော် ပျက်စီးယိုယွင်းနေသော ထိန်းသိမ်းမွမ်းမံမှု ကင်းမဲ့နေသော ကျောင်းတိုက် ကြီးများ အရေးက ရှိသေးသည်။

“ဒကာတော် မင်းကြီး... ရာဇဂြိုဟ်ရှိ ကျောင်းတိုက်ကြီး ဆယ့်ရှစ်ရပ်ကို ပြင်ဆင်မွမ်းမံဖို့ လိုအပ်နေပါတယ်”

“တပည့်တော်အရာ ရှိပါစေဘုရား”

မဆိုင်းမတွပင် တာဝန်ယူ လျှောက်ထားခဲ့၏။

သို့ဖြင့်ပင် ဝေဘာရတောင်၏ မြောက်ဘက်၌ ရှိသော ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်၊ ဝေဘာရတောင် အရှေ့ဘက် ဆင်ခြေလျှော၌ ရှိကြသော သပ္ပသောဏ္ဍိက ကျောင်း၊ ပဗ္ဗာရသ ကျောင်း၊ ဂေါတမကန္ဓရ ကျောင်း၊ တိန္ဒြကဂုဟာ ကျောင်း၊ တပေါဒါကန္ဓ ကျောင်း၊ တပေါဒါရာမ ကျောင်း၊ ဣသိဂိလိတောင် နံရံ၌ ရှိသော ကာဠပိလ ကျောင်း၊ ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်၌ ရှိသော ဂိဇ္ဈကုဋ် တောင်ထိပ်ကျောင်း၊ ဂိဇ္ဈကုဋ် တောင်နံရံနှင့် တောင်ခြေတို့၌ ရှိသော စောရပပါတ ကျောင်း၊

တာလဝန်ယျာန ကျောင်း၊ မဒ္ဒကိစ္ဆိမိဂဒါယ ကျောင်း၊ ဇီဝကမ္မဝန် ကျောင်း၊ မောရနိဝါပ ကျောင်း၊ လဠိဝန်ယျာန ကျောင်းနှင့် ဝိဇ္ဇာကုဋ်တောင်၏ အရှေ့မြောက်ဘက်၌ ရှိ၍ သိပ္ပနီ ခေါ် ချောင်းငယ် တစ်ခု ခြားသည့် အန္တကဝိန္ဒက တောကျောင်း စုစုပေါင်း ကျောင်းတိုက် ဆယ့်ရှစ်ခုကို နေ့ညမဆိုင်း ပြင်ဆင် မွမ်းမံပေးခဲ့လေသည်။

ယခုအခါ သင်္ဂါယနာတင်ပွဲကြီး ပြီးဆုံးခဲ့ပေပြီ။

ဝါခေါင်လပြည့်ကျော် ငါးရက်နေ့မှစ၍ စတင်ခဲ့ကာ ခုနစ်လတိုင် ကြာမြင့်ခဲ့သော သင်္ဂါယနာ တင်ပွဲကြီး အောင်မြင် ထမြောက်ခဲ့လေပြီ။

တန်ခူးအကြို လေရှူးသည် စေတီတော်ကြီး၏ ရင်ပြင်တစ်ဝိုက် ဝေ့ဝိုက် ပြေးလွှားနေသည်။ သရီရဓာတ်တော်များ ကိန်းဝပ်ရာ စေတီတော်ကြီးကို ဖူးမြော်ရန် မဝနိုင် ရှိနေသည်။ ရင်ပြင် အထက်တွင် အစေ့အစပ် ခင်းထားသော သလင်းကျောက်ပြားများ၏ အေးမြသော အထိအတွေ့က မင်းကြီး၏ ခြေဝတ်မဲ့ ဖဝါးများကို ထိတွေ့ တုန်ပြန်နေသည်။ အတော်ကြီး ညဉ့်နက်မှ ထွက်ပြု လာသည့် တန်ခူးလဆန်း လဝန်းသည် ဝိုင်းစက်ပြည့်ဝခြင်း မရှိလှသေး။

ဆည်းလည်းသံတို့ကမူ မင်းကြီးထံသို့ အဆက်မပြတ် တိုးဝေ့ ခုန်ဆင်းနေကြ၏။ ဤ ဆည်းလည်းသံကလေးများသည်ကား ဤညဉ့်အဖို့ အဇာတသတ်မင်းကြီး၏ အဖော်သဟဲ ဖြစ်၏။ မာဂတ တစ်နိုင်ငံလုံးသည် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျနေကြသည်။ မအိပ်စက်နိုင်သေးသူမှာ မိမိ တစ်ကိုယ်တည်းသာ ရှိမည်ဟု မင်းကြီး တွေးမိသည်။ အိပ်စက်ခြင်းမဲ့ ညများ...

အိပ်စက်ခြင်းမဲ့ ညများ ...

မိမိသည် အိပ်စက်ခြင်းမဲ့ ညပေါင်းများစွာကို ဖြတ်သန်းခဲ့ဖူးကြောင်း မင်းကြီး အမှတ်ရ နေသည်။ သို့သော် ယနေ့ကား မိမိဘဝတွင် ကြုံတွေ့ ဖြတ်သန်းခဲ့ရသော ညများနှင့် မတူချေ။ ယခင် ယခင် ကြုံခဲ့ဖူးသည့် ညများကမူ ခြောက်အိပ်မက်များနှင့် အတိပြီးခဲ့ချေသည်။ ညဆိုသည်မှာ ကြောက်မက်ဖွယ် ခံတွင်းနက်ကြီးကို ဖြဟကာ မိမိအား ဝါးမျိုစားသောက်သည့် ဧရာမ အမှောင်ထုကြီး ဖြစ်ခဲ့သည်။

ယခုတော့ အရာခပ်သိမ်းတို့သည် ပြောင်းလဲခဲ့ကြပေပြီ။ ကာလအလျင်၏ တိုက်စားမှု အောက်ဝယ် အရာအားလုံးတို့သည် ရွှေ့လျော့ ပြောင်းလဲကုန်ကြပေပြီ။ မိမိ အသက်အရွယ် သည်လည်း ကြီးရင့်ခဲ့ပြီ။ အသက်အရွယ်နှင့်တကွ အသိတရားတို့သည်လည်း ရင့်ကျက်ခဲ့ပြီ။ အကြွင်းမဲ့ ခိုလှုံရာဖြစ်သော ဗုဒ္ဓ ဘုရားရှင်သည်ပင် ပရိနိဗ္ဗာန် စံဝင်ခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။

ဆည်းလည်းသံ လွင်လွင်စာစာတို့က မိမိအား အမည်နာမများကို တစ်ခုချင်း ရေရွတ် ပြောဆိုနေကြသည်ဟု ထင်လာသည်။

“မာဂခ ပြည့်ရှင်မင်းကြီး... သင် မှတ်မိပါတယ်နော်... သင် ဖြတ်သန်းခဲ့တဲ့... ဘဝ အစဉ်တွေ၊ ပြီးတော့... သင်နဲ့အတူ လှုပ်ရှား ထိတွေ့ခဲ့ရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို သင် မှတ်မိကောင်းပါရဲ့။”

ကျွန်ုပ် ဘယ်မှာ မေ့လို့ရနိုင်မလဲဟု... အဇာတသတ် မင်းကြီးသည် စိတ်ထဲမှ အဖြေ ပေးလိုက်မိသည်။

ဆည်းလည်းသံနှင့် လေရှူးတို့က ထပ်ပြောကြပြန်သည်။

“မင်းကြီး... ညဉ့်ကာလဟာ သင်နဲ့ အကျွမ်းတဝင် အရှိဆုံး ကာလတွေပဲ၊ သင်ဟာ မမေ့စကောင်းတဲ့ ညဉ့်များစွာကို သင့်ဘဝမှာ ဖြတ်သန်းခဲ့တာ မဟုတ်လား၊ အဲ့ဒီလို ညဉ့်တွေမှာပဲ သင်ဟာ သင့်ဘဝအတွက် အရေးပါတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များနဲ့ တွေ့ရတာ မဟုတ်လား”

ဟုတ်ပါတယ်... ကျွန်ုပ် မှတ်မိပါတယ် ဟု ဝန်ခံလိုက်ပြန်သည်။

“ခမည်းတော် ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး၊ မယ်တော် ဝေဒေဟီ၊ ပြီးတော့ သမားတော် ဇီဝကာ၊ ဦးရီးတော် ကောသလမင်းကြီး၊ နောက်ပြီး သင့်ဘဝမှာ အကြီးကျယ်ဆုံး အရေးပါခဲ့တဲ့ အရှင် ဒေဝဒတ်”

အရှင် ဒေဝဒတ် ဟူသော အမည်ကို ကြားယောင်လိုက်သည်တွင် အဇာတသတ် မင်းကြီးသည် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခါသွားသည်ဟု ထင်လိုက်၏။ အခုတော့ သူ မရှိတော့ပြီ၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော် မှန်အနီးက ရေကန်တစ်ကန်ရဲ့ အုတ်ခုံဘောင် တစ်ခုအနီးမှာ... သူ ... အရှင် ဒေဝဒတ်...

“အဇာတသတ်မင်းကြီးသည် စေတီပရဂုဏ် တံတိုင်းတွင် နွမ်းနယ်စွာ လျောင်းမိုလိုက်ရ၏။ ဘုရား... ဘုရား... အရှင် ဒေဝဒတ်အကြောင်းကို ဘယ်တော့မှ ပြန်ပြောင်း မတွေးစတမ်းဟု စိတ်ကူးသော်လည်း မှတ်ဉာဏ်တွင် ပျောက်ပျက်မရအောင် အစွဲအမြဲ ထင်နေပါကလား”

“သူတို့အားလုံး မရှိကြတော့ဘူး၊ သင်ကတော့ ရှိနေသေးတယ်နော် မင်းကြီး... ကိုင်း... သက်ရှိထင်ရှား ရှိနေသေးတဲ့ အသင်မင်းကြီးဟာ ယခုဆိုရင် သင်္ဂါယနာ တင်ပွဲကြီးကို မင်းအာဏာစက်နဲ့ ကူပုံခဲ့တဲ့ သာသနာဒါယကာ မင်းမြတ်အဖြစ်ကိုလည်း ခံယူနိုင်ခဲ့ပြီ မဟုတ်လား... မဇ္ဈိမဒေသကြီးမှာသာမက ကမ္ဘာလောကကြီး တစ်ခုလုံးရဲ့ ရာဇဝံသ စာမျက်နှာများပေါ်မှာ သာသနာဒါယကာ အဇာတသတ်မင်းကြီးရယ်လို့ သင် ကမ္မည်းထိုးနိုင်ခဲ့

ပါပြီလေ... မာဂဓ နိုင်ငံတော်ကြီးဟာလည်း သင့်လက်ထက်မှာ ယခင်ကနဲ့မတူ ကြီးထွား ကျယ်ပြန့်နေပြီ မဟုတ်လား၊ အသင်မင်းကြီး... ရှေ့ဆက်ပြီး ကြွင်းကျန်သော ကာလများမှာ ဘယ်လို ဆက်လက်ရှင်သန်မလဲဆိုတာ အသင် တွေးထားပြီးပြီလား”

ဆည်းလည်းတို့၏ အမေးစကားများက ပို၍ စူးရှလာကြ၏။

အဇာတသတ်မင်းကြီးသည် ရင်ပြင်တော်၏ သလင်းကျောက်ပြား အခင်းပေါ်တွင် ထိုင်၍ တံတိုင်းကို မိုလျက် စေတီတော်ကြီး၏ ထီးတော်ဆီသို့ မော့ကြည့်လိုက်၏။ ထီးတော်ကြီး၏ နောက်ခံကားအဖြစ် အတိုင်းမသိ ကျယ်ပြန့်သော အဇေဋ္ဌာတစ်ခွင်ကို မြင်ရသည်။

ထိုခဏဝယ် မင်းကြီး၏ အတွေးများ၏ ပစ္စက္ခကာလ၏ အခင်းအကျင်းတို့သည် မှေးမှိန်လျက် ပျောက်ကွယ်သွားကြလေသည်။ တပြန့်တပြော မိုးကောင်းကင်ကြီးသည် ပန်းချီကားကြီး တစ်ချပ်၏ နောက်ခံဆေးရောင်ပြင်ကြီး ဖြစ်သွား၏။

နဂါးငွေ့တန်း တစ်ခုက အဇေဋ္ဌာကို ပွေပိုက်ထားသည့်နယ် ကောင်းကင်ပြင်ဝယ် ကွေးကောက် လူးလွန်းနေ၏။ မလင်းလက်နိုင်သေးသော ကြယ်ပွင့်ကလေးများက မင်းကြီးကို ငုံ့ကြည့်ကာ တီးတိုး ရေရွတ်နေကြသယောင် ထင်ရ၏။ သူတို့ ဘာတွေ ပြောနေကြသနည်း။

တပြန့်တပြော ကမ္မလာကောင်းကင်ပြင်ထက်ဝယ် အဇာတသတ်မင်းကြီးသည် အတိတ် ရုပ်ပုံလွှာများကို တစ်ခုချင်း ရေးဆွဲရန် စိတ်ကူးလိုက်၏။ အတိတ်သို့ ပြန်ပြောင်းထွက်ခွာခြင်း ခရီးရှည်ကို စတင်တော့မည်။ ဤခရီးရှည်ကြီး တစ်လျှောက်၌ ခရီးသည်ဖြစ်သော မိမိသည် ရုပ်ပုံလွှာများကို အတိအကျပင် ရေးဆွဲ မှတ်တမ်းပြုရပေမည်။ မိမိကိုယ် မိမိ ညှာတာခြင်း၊ ခွင့်လွှတ်ခြင်း၊ ဖေးမခြင်း စသော အကျအပေါက်များ မရှိစေရ။ တို့ထိလိုက်သော ဆေးရောင် များသည် ဟိုတစ်ချိန်က ရှိခဲ့၊ ဖြစ်ခဲ့သည့်အတိုင်း အတိအကျပင် ဖြစ်စေရမည်။ မိမိသည်

ဆောက်တည်ရာမဲ့ တုန်လှုပ်တတ်သော အရွယ်၊ အသိမှ လွန်မြောက်ခဲ့ပြီ။ ဘဝ ပုံကားချက်များကို ပြန်ပြောင်းရေးဆွဲရင်း အတိတ်ခရီးရှည်ကို ထွက်ခွာရာ၌ ဝံ့စားသော ခြေလှမ်းများကို အသုံးပြုနိုင်ရမည်။

ထိုအတိတ်ခရီး၏ မှတ်တိုင် စခန်းများသည် ဖျောက်ဖျက်၍ မရသော အရာဌာနများ ဖြစ်ကြသည်။ ပျော်ရွှင် ကြည်နူးဖွယ်၊ ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်ဖွယ်၊ နာကျင် ကြေကွဲဖွယ်၊ မုန်းတီး စက်ဆုပ်ဖွယ်၊ ကြင်နာထောက်ထားဖွယ်ရာများဖြင့် ပြည့်နှက်နေကြသည်။

အဇာတသတ်မင်းကြီးသည် အသက်ပြင်းပြင်း တစ်ချက် ရှိုက်လိုက်၏။ ဤကား အတိတ် ခရီးရှည်ကြီးကို ထွက်ခွာတော့မည့် ခရီးသည်၏ ပထမဆုံးသော အားဖွဲ့ စုစည်းမှုပင် ဖြစ်လေသည်။ အတိတ် ပန်းချီကားချပ်ကြီးကို ရေးဆွဲတော့မည့် ပန်းချီပညာရှင်၏ ပထမဆုံး ကိုင်စွဲလိုက်သော စုတ်တံ ဖြစ်ပေမည်။

မမေ့စကောင်းသော အတိတ်ရုပ်ပုံလွှာများ...

ဦးစွာထင်ရှား ပေါ်လာသော ရုပ်ပုံလွှာမှာ မြင့်မားလှသော စံအိမ်တံတိုင်းကြီးတစ်ခု ဖြစ်သည်။ ထိုတံတိုင်း၏ မုခ်ဝ အပြင်ဘက်၌ ပြည့်ရှင်မင်းတို့၏ ထွက်တော်မူ အခမ်းအနားသဘင် အခင်းအကျင်းကို တွေ့ရ၏။ မြင်းဖြူလေးကောင် ကသော ရထားထက်မှ ဆင်းလိုက်သော ပြည့်ရှင်မင်း တစ်ပါးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ မင်းကြီးသည် တစ်ကိုယ်တည်း မဟုတ်၊ သားတော်ငယ်လေးကို လက်ဆွဲ၍ ရထားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သားတော်လေးသည် မိမိ၏ လက်ကို ခမည်းတော်မင်းကြီး၏ ကြီးမားသော ဖဝါးအတွင်း ထည့်သွင်းထားရင်း တံတိုင်းကြီး၏ မုခ်ဝဆီသို့ လျှောက်လာသည်။ ခမည်းတော် မင်းကြီး၏ နွေးထွေးနေတတ်သော လက်ဖဝါးသည် ယခုအခါ အေးစက်နေကြောင်းလည်း သတိထားမိ

နေသည်။ ရှိစေတော့၊ ယခုအချိန်မှာ စိတ်ဝင်စားစရာက ခမည်းတော် မင်းကြီး မဟုတ်၊ ရှေ့နောက်တွင် ထီးထီးမားမားကြီး ထိုးထွက်နေသော တံတိုင်း မုခ်ကြီး ဖြစ်သည်။ ခြူးကနုတ်နွယ်များ၊ ရုပ်လုံး ရုပ်ကြွများဖြင့် ထုဆစ်ထားသော မုခ်ကြီးမှာ ရွှေရောင်ဝင်းနေသည်။

မုခ်ဝ၏ အပေါ်ဘက်သို့ မော့ကြည့်လိုက်စဉ်တွင် မိမိတစ်သက်၌ ဤမျှ မြင့်မားသော၊ ဤမျှ ထည်ဝါလွန်းသော တံတိုင်း မုခ်မျိုးကို ဘယ်တုန်းကမှ မတွေ့ဖူးကြောင်း မင်းသားငယ် တအံ့တဩ သတိထားလိုက်မိသည်။

ခမည်းတော် ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး၏ နန်းတော် မုခ်ဝသည်ပင်လျှင် ဤမျှ ကြီးကျယ် ခမ်းနားခြင်း မရှိ။ မင်းသားငယ်သည် မိမိလက်ကို ဆွဲထားရင်း တုန်ဆွဲရပ်နေသော ခမည်းတော်၏ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အို... ခမည်းတော်၏ မျက်နှာမှာလည်း အံ့ဩခြင်းများဖြင့် လှုပ်ရှားနေပါလား။

“ဒါဟာ ဇာတိကဆိုတဲ့ သူဌေးကြီးရဲ့ စံအိမ်... ဟုတ်လား ခမည်းတော်”

မင်းသားငယ်က မေးလိုက်သည်။ ခမည်းတော် မင်းကြီးက စကားတုန်ပြန် မဖြေဘဲ ခေါင်းကိုသာ ညိတ်ပြမိသည်။ ဆုပ်ကိုင်ထားသော အေးစက်သော လက်ဖဝါးများမှ လက်ချောင်း များက ပို၍ တင်းကျပ်သွားကြသည်။

“သိပ်ကို ကြီးကျယ်တာပါလား ခမည်းတော်...”

“ဟုတ်တယ် သားတော်... ဒါဟာ ဇာတိကရဲ့ ဘုံနန်းပြာသာဒ်ကို ကာရံထားတဲ့ တံတိုင်း ခုနစ်ထပ်ရဲ့ ပထမဆုံးအထပ်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ လာ... ခမည်းတော်တို့ အထဲဝင်ကြစို့...”

ပထမဆုံး တံခါးမုခ်ဝတွင် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် စောင့်နေသည်။ အဖိုးထိုက် အဖိုးတန် အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ရုပ်ရည် ချောမောလှပ တင့်တယ်သည်။ အမျိုးသမီးက လက်ကမ်းလိုက်သောအခါ ခမည်းတော် မင်းကြီးက ပြန်လည် လက်ကမ်းလိုက်မည်လားဟု မင်းသားငယ်က လှမ်းကြည့်လိုက်သေးသည်။ ခမည်းတော် ပြန်၍ လက်ကမ်းခြင်း မပြု။

သို့ဖြင့်ပင် ပထမဆုံး တံတိုင်းငယ် မုခ်ဝအတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။

မင်းသားငယ်သည် ဘွားခနဲ ပေါ်လာသော ဒုတိယ တံတိုင်းမုခ်ဝကို မော့ကြည့်ရင်း အံ့သြသွားပြန်လေသည်။ ရုတ်ခြည်းပင် အတွေးတစ်ခု ဝင်လာပြန်သည်။

“ကြည့်စမ်းပါဦး... ငါ့ ဖခမည်းတော်ရဲ့ နန်းတော်စံအိမ်က တံတိုင်းမုခ်ထက်တောင် ပိုပြီး ခမ်းနားနေပါလား”

မင်းသားငယ်၏ အံ့သြမှုသည် ဆက်၍ ဆက်၍ တိုးပွားလာတော့သည်။

တတိယ... စတုတ္ထ... အဆင့်ဆင့်သော တံတိုင်းမုခ်များ... နောက်ဆုံး တံတိုင်း ခုနစ်ထပ်၊ မုခ် ခုနစ်ခု။ ထို့နောက် မုခ်ဝတစ်ခု တစ်ခုသို့ ရောက်တိုင်း အသင့်စောင့်ကြို လက်ကမ်းကြ လေသော ဝတ်ကောင်းစားလှဖြင့် ချောမောလှပသည့် မိန်းမပျိုများ...

“ဒီမိန်းမတွေ ဝတ်ဆင်ထားလိုက်တာလည်း ငါတို့ နန်းဆောင်ထဲက မောင်းမ ရံရွှေ တွေထက် အဆပေါင်းများစွာ ပိုပြီး တောက်ပနေပါလား၊ ရတနာလည်ဆွဲတွေ လက်ကောက် တွေကလည်း ဝင်းနေတာပဲ”

ထိုမိန်းမများသည် ဇောတိကသူဌေး စံအိမ်မှ အမှုလုပ် ကျွန်မများသာ ဖြစ်ကြောင်း သိလာရသောအခါ မင်းသားငယ်မှာ ပို၍သာ အံ့သြရတော့သည်။ နောက်ဆုံး တံတိုင်း ခုနစ်ထပ်၊ မုခ် ခုနစ်ခုကို ကျော်ဖြတ်ပြီးနောက် စံအိမ်ဘုံနန်းအတွင်း ရောက်လာခဲ့ကြလေသည်။

မိမိမှာ ဇောတိကသူဌေး၏ စည်းစိမ်ကို အံ့သြငေးမောရင်းဖြင့် တစ်ခုခုကို ဘဝင်မကျသလို ဖြစ်လာသည်။ သို့သော် မည်သည့်အရာမှန်း မိမိကိုယ်တိုင် တိတိကျကျ မသိသေးချေ။

မြရတနာမြေကို နင်းလျက် ဘုံခုနစ်ဆင့် ပြာသာဒ်၏ မြေညီထပ်မှသည် တစ်ထပ်ပြီး တစ်ထပ် တက်ခဲ့ကြသည်။ ဘုံနန်းပြာသာဒ်ဆောင်များကို တစ်ခုပြီး တစ်ခု ဝင်ထွက် ကြည့်ရှုခဲ့ ကြသည်။

မင်းသားငယ်သည် ခမည်းတော် မင်းကြီး ဆုပ်ကိုင်ထားသော မိမိလက်ကို ပြန်ရုပ်လိုက်သည်။ ခမည်းတော်၏ ကျယ်ပြန့်နွေးထွေးသော လက်ဖဝါးထဲတွင် မိမိလက်ကို ထည့်မထားချင်တော့။ ခမည်းတော်၏ လက်ဖဝါးပြင်ကျယ်ကြီးသည် ရွှေနန်းတော်ထဲမှာ ရှိစဉ်ကတော့ အားကိုးအားထားရာပင် ဖြစ်ခဲ့ပေသည်။ ယခုမူကား အစဉ်တစိုက် အားကိုးတကြီး အထင်တကြီး ဆုပ်ကိုင်ခဲ့သော ထိုလက်ဖဝါး၊ လက်ချောင်းတို့သည် အားကိုးစရာ မကောင်း တော့ပြီ၊ အထင်ကြီးစရာ မဟုတ်တော့ပြီ။

ဇောတိကဆိုသော ဤသူဌေးကြီး၏ ဤဘုံနန်းပြာသာဒ် စံအိမ်ကြီးထဲ ရောက်ကတည်းက ခမည်းတော်၏ လက်များအပေါ် ယုံကြည်ကိုးစားမှု လျော့ပါးသွားခဲ့သည်။ ယခင်လို တင်းကြပ်ပူနွေးသော အဆုပ်အကိုင် မရှိ။ စေးစေးပိုင်ပိုင် မရှိ။ ခမည်းတော်၏ လက်တွေက ချွေးစေးပြန်နေကာ သွေးဆုတ်သလို အေးစက်လာနေကြသည်။ လက်ချောင်းတို့၏ အထိအတွေ့ ကလည်း လျော့ရဲရဲ ရှိနေကြသည်။

မှတ်မှတ်ရရ ဖခမည်းတော် မင်းကြီးအပေါ် ပထမဆုံးအကြိမ် အထင်အမြင် သေးသွားခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်နိုင်သည်။ မာဂဓ ပြည့်ရှင်မင်းတဲ့... ရာဇဂြိုဟ် ထီးနန်းသခင်တဲ့...။ သူဌေးတစ်ယောက်ရဲ့ စံအိမ်အတွင်းမှာ အရောင်အဝါတွေက ညှိုးမှိန် နေသယောင်။

အဆင့်ဆင့် အထပ်ထပ်တို့ကို တက်ခဲ့ကြရင်းဖြင့် နောက်ဆုံး၌ စားတော်ဆောင်ထဲသို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။ မိမိ မောပန်းဆာလောင်နေပြီ ဖြစ်ကြောင်း မင်းသားငယ် သိသည်။ သို့သော် ထမင်း အာဟာရ ပွဲတော်စာကို ဆာလောင်သည်ထက် တစ်စုံတစ်ခုကို ပိုမိုမွတ်သိပ်နေကြောင်း သတိထားမိပြန်သည်။ ရင်ထဲမှာ ဟာနေသည်၊ နှလုံးထဲမှာ ကွက်လပ်ကြီး တစ်ခု ဖြစ်တည်နေသလိုလို၊ ထမင်းဆာသလိုမျိုးတော့ မဟုတ်။

“နံနက် ပွဲတော်စာ စားသုံးဖို့ အသင့် စီမံပြီးပါပြီ အရှင်မင်းကြီး”

ဇောတိက သူဌေးကြီးက ပြောလာသည်။

“ဒီနေရာမှာ ထိုင်တော်မူပါ အရှင်မင်းကြီး”

ခမည်းတော်နှင့်အတူ မိမိ နေရာယူလိုက်ရသည်။ ပွဲတော် စားသုံးရန် ထိုင်ခုံပလ္လင်ကပင်လျှင် ပြုံးပြုံးပြက်ပြက် ရှိလှချေသည်။

“ရေ သုံးသပ်တော်မူပါ အရှင်”

နံ့သာရေအိုး တစ်ဆယ့်ခြောက်လုံး ရောက်လာသည်။ ထို့နောက် နံ့သာရေတို့ဖြင့် သန့်စင်ပြီးသော လက်တို့ကို အေးမြကြည်လင်သော လက်ဆေးရေဖြင့် ထပ်မံဆေးကြောနှစ်စိမ်ကြပြန်သည်။ ဇောတိကသူဌေးသည် ခမည်းတော်ကိုသာမက မိမိကိုပါ ထပ်တူထပ်မျှ ပြုစုစောင့်ရှောက် ဧည့်ခံနေသည်။ သို့သော် ဘာကြောင့်မှန်း မသိ။ ဤသူဌေးကြီးကို မိမိ

သဘောမကျ၊ မနှစ်မမြို့ ခံစားရသည်။ သူက ရိုကျိုးပျပ်ဝပ်စွာ လှုပ်ရှားနေသော်လည်း မိမိတို့ သားအဖနှစ်ယောက်ကို လိမ္မာပါးနပ်စွာဖြင့် ကြားဝါနေသည်ဟုလည်း ထင်မိပြန်သည်။

ရတနာရွှေခွက်တစ်ခု ရောက်လာသည်။ သင်းယုံသော မွှေးရနံ့များ ကြိုင်လှောက်နေသည်။ ရွှေခွက်ထဲမှာ နို့ယုနာထမင်းများ ရှိသည်။ ခမည်းတော်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ရွှေခွက်ထဲမှ နို့ယုနာထမင်းကို စားရန် လက်လှမ်းလိုက်သည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ထိုအချိန်တွင် ဇောတိကသူဌေး၏ အသံထွက်လာသည်။

“သည်းခံတော်မူပါ အရှင်... ဒါဟာ စားသုံးရန်ထမင်း မဟုတ်သေးပါဘူး၊ အငွေကောင်းကောင်းပေးဖို့ စီမံထားတဲ့ ပျော့ပျောင်းသော လက်ကော်ရ နို့ယုနာထမင်းသာ ဖြစ်ပါတယ်၊ ပွဲတော်တည်ဖို့ ထမင်းအာဟာရများ ယခု မကြာခင်ပဲ ရောက်လာပါလိမ့်မယ်”

အငွေတလူလူ ထွက်နေသည့် ရွှေခွက်ကိုကြည့်ရင်း ခမည်းတော် မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်နေပုံရသည်။ မိမိကတော့ အရိပ်အခြည် အားလုံးကို စောင့်ကြည့်နေလိုက်ရုံပင်။ ခမည်းတော် မင်းကြီးသည် မဆိုစလောက် ပျက်ယွင်းသွားသော ရာဇက္ကဋ္ဌ ပြန်၍ ဆောက်တည်လိုက်သည်။

မကြာမီ အခြွေအရံများက အခြား ရတနာရွှေခွက်တစ်ခုကို ယူလာကြပြန်သည်။ ထိုဒုတိယ ရွှေခွက်မှ ထမင်းများကား တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသော အရွယ် အဆင်းအနံ့ကို ဆောင်နေကြတော့သည်။ ဆန်လုံးက ရှည်လျားပြီး ကော့စင်းနေသည်။ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူလျက်ရှိပြီး အနံ့ကလည်း ထူးထူးကဲကဲ မွှေးကြိုင်လွန်းသည်။

“မြောက်ကျွန်းဆန်နဲ့ ချက်ထားပါတယ် အရှင်”

မြောက်ကျွန်းဆန် ထမင်းကို ရူး၍ ပထမ ရွှေခွက်ပေါ်၌ တင်လိုက်ကြသည်။ ဘာလုပ်တာ ပါလိမ့်ဟု တအံ့တဩ မြင်ရပြန်လေသည်။

“ဒီ စီမံမှုကိုတော့ ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ စားတော်ကဲချုပ်က သံတော်ဦး တင်ပါလိမ့်မယ် အရှင်မင်းကြီး”

အသားလတ်လတ် ခပ်ဖိုင့်ဖိုင့် လူကြီးတစ်ယောက်က မိမိနှင့် ခမည်းတော်ရှေ့တွင် လက်အုပ်ချီလျက်...

“မြောက်ကျွန်းဆန် ထမင်းကို ခူးပြီး ပထမယူလာတဲ့ နို့ယုနာထမင်း ရွှေခွက်ပေါ် တင်လိုက်ခြင်းရဲ့ အဓိပ္ပာယ်က အောက် နို့ယုနာ ရွှေခွက်က အငွေ့ကို မပြတ် ယူစေခြင်းအားဖြင့် အထက်ရွှေခွက်ထဲက မြောက်ကျွန်းဆန် ထမင်းဟာ စားသုံးနေစဉ် တစ်လျှောက်လုံးမှာ အစဉ်တစိုက် ပူနွေးမှုနဲ့ ထူးကဲတဲ့ ဂန္ဓာအာရုံ အရသာ အတွေ့ထူးကို ရရှိနေစေဖို့ ဖြစ်ပါတယ် အရှင်မင်းကြီး”

ကြီးကျယ်လိုက်တာဟု စိတ်ထဲက ရေရွတ်ရင်းပင် တတ်လည်း တတ်နိုင်ကြပေ ဟူသော အံ့ဩမှုကို မဖုံးကွယ်နိုင် ဖြစ်ရလေသည်။

“သုံးဆောင်တော်မူပါ အရှင်မင်းကြီး... သုံးဆောင်တော်မူပါ အရှင်သား”

ဇောတိကသူဌေး၏ ပျူငှာယဉ်ကျေးမှုကို တဖြည်းဖြည်း မျက်စိစပါးမွှေး စူးလာပေပြီ။ ဒီ သူဌေးကြီးဟာ လိမ္မာပါးနပ်စွာနဲ့ ငါနဲ့ ငါ့ခမည်းတော်တို့ကို ကြွားဝါနေတာပဲ ဟုလည်း ပို၍ ယုံကြည်လာသည်။

သို့ဖြင့် ထူးကဲလှသော ချိုမြဲမွှေးပျံ့ မြောက်ကျွန်းဆန် ထမင်းကို ပွဲတော်တည်ကြသည်။ စားတော်ကဲချုပ် ပြောသလိုပင် နို့ယုနာရွှေခွက်၏ အငွေ့ဖြင့် တစ်ချိန်လုံး နွေးပေးထားသောကြောင့် မြောက်ကျွန်းဆန် ထမင်းသည် စားနေစဉ်တစ်လျှောက်မှာ ပူနွေးချိုမြဲ မွှေးပျံ့မှုတို့က

တစ်သမတ်တည်း ရှိနေသည်။ ထူးကဲသော အရသာကို ခံစားနေရင်းမှာပင် ရွှေနန်းတော်မှာ နေ့စဉ် စားခဲ့သော ပွဲတော်စာကို သတိရမိပြီး နှိုင်းယှဉ်ကြည့်မိနေသည်။

အင်း... နန်းတော်ထဲမှာတော့ ထမင်းကလည်း စားနေတုန်းမှာပဲ ပူနွေးရာက အေးသွားတယ်။ စားခါစမှာ မွှေးကြိုင်ပေမယ့် အငွေ့ပြယ်သွားတော့ အနံ့ မရှိတော့ဘူး။ ပြီးတော့ နူးညံ့မှုကလည်း တစ်ခြားစီ။ မြောက်ကျွန်းဆန်ဆိုတာ လျှာပေါ်မှာတင် အရည်ပျော်သွားသလား အောက်မေ့ရတယ်။ ကွာခြားလိုက်ပါတီ။ ဒါနဲ့များ ရာဇဂြိုဟ်ပြည့်ရှင် ဘုရင်မင်းမြတ်တဲ့။ ဒီသူဌေးစားတဲ့ ထမင်းနဲ့ ဘုရင်စားတဲ့ ထမင်း၊ အင်း... သိသာလိုက်တာ၊ ကွာခြားလိုက်တာ။

တွေးရင်းတောရင်း စားကောင်းကောင်းနဲ့ စားနေလိုက်သည်မှာ ဘယ်လောက် ကုန်သွားသည် မသိ။ ဇောတိကသူဌေး၏ စကားသံ ပေါ်လာမှပင် ခွံအံ့ ထမင်းလုပ်ကို ရပ်လိုက်ရ၏။

“သင့်မြတ်လောက်ပါပြီ အရှင်မင်းကြီး... အရှင်သားတော်... ပွဲတော်စာကို သည်မျှသာ ရောင့်ရဲစေလိုပါတယ်။ သည့်ထက် ပမာဏပိုသွားရင် မြောက်ကျွန်းဆန်တို့ရဲ့ ထူးကဲလှတဲ့ အဆီဩဇာ အာနိသင်ကြောင့် အစာကြေနိုင်မှာ မဟုတ်ပါ”

ထမင်းပွဲကို လက်စသတ်ပြီး ရွှေကရားဖြင့် လောင်းချကာနေသော နှင်းဆွတ်ရည်တို့ဖြင့် လက်ဆေးရင်း ခမည်းတော် မင်းကြီးကို အကဲခတ်လိုက်၏။ ကြွားဝါလွန်းသော သူဌေးကြီး၏ စကားကို ခမည်းတော် မည်သို့ တုံ့ပြန်မည်နည်း။

“ဇောတိက... ဘယ်သို့လဲ၊ သင့်ထမင်းကို ဂုဏ်တင် ချီးမြှောက်လှချည့်လား”

“မိမိရဲ့ ထမင်းကို ဂုဏ်တင်ချီးမြှောက်စကား ဆိုရခြင်း မဟုတ်ပါ အရှင်မင်းကြီး... အရှင်မင်းကြီးနဲ့ ပါလာတဲ့ စစ်သည်ဗိုလ်ပါ အားလုံးအတွက်လည်း ဒီ မြောက်ကျွန်းဆန် ထမင်းနဲ့ပဲ

ဧည့်ခံ ကျွေးမွေးထားပါတယ်။ ကျွန်ုပ်အတွက် ဂုဏ်သတင်း မကောင်းစကား ဖြစ်လာမှာစိုးလို့ ဟန့်တားရခြင်းပါ”

“ဘာကြောင့် သင့်ဂုဏ်သတင်း မကောင်းစကား ဖြစ်ရမှာလဲ”

“မြောက်ကျွန်းဆန် ထမင်းကို စားသုံးရာမှာ အရသာထူးကဲလှလို့ အတိုင်းအရှည် ပမာဏကို မခန့်မှန်းနိုင်ဘဲ အစာဩဇာ လိုသည်ထက် ပိုသွားရင် ခန္ဓာကိုယ်မှာ လေးလံ ပျင်းတွဲမှုများ ပေါ်ပေါက်လာပါလိမ့်မယ်။ အဆီဩဇာဓာတ်ရဲ့ ဖမ်းစားမှုကြောင့် အစာမကြေဖြစ်ပြီး သွေးသား ထိုင်းမှိုင်းသွားနိုင်ပါတယ်။ ဒီအခါမှာ အများက ငါတို့မင်းကြီးဟာ ဇောတိကအိမ်မှာ ထမင်းစားလာပြီးကတည်းက ကိုယ်လက် မအီမကျန်း ဖြစ်လာတယ်။ ဇောတိကဟာ ငါတို့ မင်းကြီးကို တစ်စုံတစ်ခု ပြုလုပ်လိုက်ပြီလို့ အထင်အမြင်မှား အပြစ်စကား ပြောလာကြမှာကို စိုးရိမ်လှပါတယ် အရှင်မင်းကြီး”

“ဪ... ဪ... ဒီလိုလား”

ခမည်းတော်အပေါ် အားမလိုအားမရ ဖြစ်ခြင်းနှင့် ဇောတိကသူဌေးကြီးအပေါ် မကြေမလည် ဖြစ်ရခြင်းများကား ရင်ထဲမှာ ဆူးစို့တစ်ချောင်းလို ထိုးထွက်လာသည်။

အသက်ရှူနေရသည်ကပင် မွန်းကျပ်သိမ်ငယ်လာသဖြင့် ရွှေနန်းတော်သို့ ပြန်ချင်လှပေပြီ။ သို့သော် ခမည်းတော်က အရေးထဲမှာ ဇောတိကနှင့် စကားစမြည် ပြော၍မပြီးသေး။

“ဇောတိက... ဒီစံအိမ်မှာ သူဌေးကတော် မရှိဘူးလား”

“ရှိပါတယ် အရှင်မင်းကြီး... ကျက်သရေတိုက်ခန်းထဲမှာ ရှိနေပါတယ်။ အရှင်မင်းကြီး ကြွရောက်တော်မူကြောင်း မသိလို့သာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် သွားရောက် ခေါ်ယူပါ့မယ်”

ဇောတိကသူဌေး ထွက်သွားပြီးနောက် ခမည်းတော်က လှမ်းစကားပြောသည်။

“သားတော် အဇာတသတ်... ဇောတိက သူဌေးကြီးရဲ့ အိမ်ကို ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

တစ်ချိန်လုံး ရင်ထဲမှာ တိုးဝှေ့ပြည့်ကျပ်နေသော အစိုင်အခဲများက နှုတ်ဖျားမှသည် ကစဉ့်ကလျား လွတ်ထွက်သွားလေသည်။

“ဇောတိက သူဌေးရဲ့ စံအိမ်ကော၊ အဆောင်အယောင် ပြာသာဒ်တွေကော၊ မြောက်ကျွန်းဆန် ထမင်းပွဲကော အားလုံး အားလုံး ကြုံတွေ့ရသမျှတွေဟာ ရာဇဂြိုဟ် ရွှေနန်းရှင်ထက် အစစအရာရာ ပိုပြီး သာတယ်”

မိမိလေသံ တင်းမာပြတ်တောက်စွာ ရှိသည်ကို ပြောပြီးမှ သတိထားမိသည်။ ခမည်းတော်ကမူ အစဉ်အမြဲလိုလို ရှိနေတတ်သော အပြုံးဖြင့် -

“ဟုတ်လား... သားတော်လေး ဒီအတိုင်းပဲ ထင်သလားကွယ့်”

“ထင်တာမဟုတ်ဘူး ခမည်းတော်... တပ်အပ်မြင်တာ၊ သူဌေးတစ်ယောက်ဟာ ဘုရင် တစ်ပါးထက် ပိုပြီး ကြီးကျယ်နေတယ်လေ”

ခမည်းတော် မင်းကြီး တစ်ခုခု ပြောမည်အပြုတွင် ဇောတိကသူဌေး ပြန်ရောက်လာ၏။ သူ့နောက်တွင် ချောမောလှပသော မိန်းမတစ်ဦး ပါလာသည်။ အစ်မအရွယ်၊ ဒေါ်ကြီးအရွယ်၊ အရီးအရွယ်၊ မိခင်အရွယ်၊ မိန်းမချောကြီးများကို ရွှေနန်းတော်မှာ မိမိ မြင်နေကျ၊ မာဂဓ နန်းတွင်းသူတို့၏ တင့်တယ်သိုက်မြိုက်သော ရုပ်သွင်အမူအရာမှာ မိမိအတွက် တွေ့မြင်နေကျပင်။

ထို့ထက်မူ မယ်တော် ဝေဒေဟီ မိဖုရားကြီး၊ မယ်တော်သည် မာဂတေစ်တိုင်းလုံးတွင် ဂုဏ်ကျက်သရေ အပေါင်းတို့ဖြင့် တင့်တယ်သည့် အရာ၌ နှစ်ယောက်အတူ မရှိ တုဘက်ကင်းသူ ဖြစ်ချေသည်။ သို့သော် ဇောတိကသူဌေး နောက်ပါးမှ ခပ်ရို.ရို. လိုက်ပါလာသော မိန်းမကား...

“ကျွန်ုပ်၏ ဇနီး သူဌေးကတော် သတုလကာရီ ဖြစ်ပါတယ် အရှင်မင်းကြီး... ရှင်မရေ ... တို့များရဲ့ ဘုရင်မင်းမြတ်ကို သင့်မြတ်ရာက ခစားပြီး ထန်းရွက် ယပ်ဝန်းနဲ့ ယပ်လေသွင်း ဧည့်ဝတ်ပြုပါကွယ်”

သလုလကာရီ၊ ဪ... ဇောတိကရဲ့ မယား၊ မြောက်ကျွန်းသူဆိုတာ သူကိုး... အဆွေအမျိုး ဝတ်စားတန်ဆာ ဆင်မြန်းမထားသော ဤမိန်းမကြီး၏ အသားအရည် အရောင်အဝါမှာ ထူးထူးကဲကဲ စိုပြည်ဝင်းဝါလွန်းလှသည်ဟု ထင်မိ၏။ သူဌေးကတော်သည် သင့်မြတ်ရာမှ ထိုင်ပြီး ခမည်းတော်အား ထန်းရွက် ယပ်ဝန်းဖြင့် ယပ်လေခတ်ပေးနေသည်။ ယပ်ဝန်း၏ ဝဲ၊ ယာ ရွေ့လျားဝဲပျံသွားပုံ၊ ယပ်ရိုးကိုင်ထားသော လက်ချောင်းနှင့် ယပ်ခတ်တိုင်း ယိမ်းနွဲ့သွားသော လက်မောင်းတို့၏ လှုပ်ရှားပုံမှာ ကနတ်ပန်းတစ်ခု၏ အနားကြောင်းတစ်ခုနယ် သိမ်မွေ့ ခမ်းနားနေသည်။ သို့သော် မမျှော်လင့်သော ထူးခြားမှု တစ်ခု ပေါ်လာ၏။ ထန်းရွက် ယပ်ဝန်းကို အသာအယာ လွှဲဖယ်နေရင်းမှ သူဌေးကတော်၏ မျက်လုံးများမှ မျက်ရည်စများ ခိုတွဲလာပြီး ပါးပြင်ထက်သို့ မျက်ရည်များ လိမ့်ဆင်းလာကြခြင်းပင်။

ခမည်းတော်လည်း ဤအခြင်းအရာကို သတိထားမိပြီး -

“ဇောတိက ... သင့်ဇနီး တုန်လှုပ်ငိုကြွေးနေတယ်၊ သူ့ကို နှစ်သိမ့်လိုက်ပါ။ သင်တို့ရဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာကို မင်းဘဏ္ဍာအဖြစ် ကျွန်ုပ် မသိမ်းယူပါဘူး၊ ဒါကို စိုးရိမ်ထိတ်လန့်ပြီး သင့်ဇနီးဟာ ငိုကြွေးနေတယ်၊ အေးချမ်းစွာ နေလို့ ပြောလိုက်ပါ”

သည်တစ်ခါတော့ ဘယ်လောက်ပဲ စည်းစိမ်ဥစ္စာ ကြွယ်ဝသည် ဖြစ်စေ၊ သူဌေးသည် သူဌေးသာဖြစ်၍ ခမည်းတော်၏ ရာဇအာဏာအောက်တွင် အခြေပျက် အနေခက်ပြီဟု အောက်မေ့ရင်း မိမိပါ နှစ်ထောင်းအားရ ဖြစ်လာ၏။ ခမည်းတော် မိန့်ဆိုလိုက်ပုံကလည်း ဘုရင်မင်းမြတ်တို့၏ တကယ့် ရာဇသံပါသော စကား။ သို့သော် ဇောတိကသူဌေးက ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ယမ်းလျက် ပြန်ပြောလိုက်သော စကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ အတိုင်းမသိ အံ့ဩသွားရလေသည်။

“အရှင်မင်းကြီး... သူဌေးကတော် မငိုပါဘူး၊ မျက်ရည်တွေ ကျနေခြင်းက...”

အနည်းငယ် ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်နေပြီးမှ ဆက်ပြော၏။

“အရှင်မင်းကြီးကို ထန်းရွက် ယပ်ဝန်းနဲ့ ယပ်လေသွင်းပေးရာမှာ အရှင်မင်းကြီးရဲ့ ဦးရစ် ခေါင်းပေါင်းတော်ဆီက ပြန်လည်လွင့်ပါး တိုက်ဟပ်လာတဲ့ လေနဲ့အတူ ပါလာသော ရနံ့များကြောင့် သတုလကာရီဟာ မျက်စိများ ကျိန်းစပ် မျက်ရည်ယိုစီးနေခြင်းသာ ဖြစ်ပါတယ်”

“ဘယ်လို... သင့်ဇနီးဟာ...”

“အရှင်မင်းကြီး... ကျွန်ုပ်၏ ဇနီးမယားဟာ မြောက်ကျွန်းသူ ဖြစ်သည့်အတွက် ဆီမီးရောင် ပကတိ မီးရောင်များကို ကြည့်မြင်ရတဲ့ အလေ့မရှိပါ။ သူတို့ မြောက်ကျွန်းမှာ စူးရှပူလောင်သော မီးအလင်းရောင်ကို အသုံးမပြုပါ။ သူတို့ဟာ ကျောက်မျက်ရတနာ အရောင်နဲ့သာ စားသောက် နေထိုင် အိပ်စက်လှုပ်ရှားသူများ ဖြစ်ပါတယ်။ အလွန်အင်မတန်မှလျှင် နူးညံ့သိမ်မွေ့သော ခန္ဓာကိုယ်ဖွဲ့စည်းမှု၊ အာရုံခံစားမှု ရှိသူများ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဆီမီးအရောင် ပကတိ အရောင်များနဲ့ နေထိုင်လှုပ်ရှား ရှင်သန်သူများထံမှ တုံ့ပြန်လာတဲ့ ကိုယ်ငွေများ၊

အနံ့အသက်များကို မြောက်ကျွန်းသူတို့ မခံနိုင်ပါ။ ဒါကြောင့် သူ့မျက်ရည် တွေတွေယိုစီးနေခြင်း ဖြစ်ပါတယ် အရှင်မင်းကြီး”

ခမည်းတော်က တအံ့တဩကြီး ဖြစ်နေသည်။ မိမိကတော့ ရင်ထဲမှ တောက်တစ်ချက် ခေါက်လိုက်မိသည်။ နောက်ဆုံး ပြန်ခါနီးတွင် ဇာတိကသူဌေးက မြောက်ကျွန်းသူ၊ မြောက်ကျွန်းသားတို့ အသုံးပြုသော ကျောက်မျက်ရတနာကြီး တစ်လုံးကို ပဏ္ဏာ ဆက်သ လိုက်သေးသည်။ အရှင်မင်းကြီး ချမ်းမြေ့စွာ ခံစားနေတော်မူပါ။ ကျောက်မျက်အရောင်နှင့် အသုံးပြုတော်မူပါဟုလည်း ဆိုလိုက်သေးသည်။ ခမည်းတော်ကတော့ “အင်း... ဇာတိက သူဌေးကြီးဟာ အစစရာရာ ကြီးကျယ် ခမ်းနားပါပေတယ်၊ ကြီးကျယ် ခမ်းနားပါပေတယ်” ဟု တဖွဖွ ရွတ်လာခဲ့သည်။

မိမိမှာမူ ရွှေနန်းတော်သို့ အပြန်တစ်လမ်းလုံး ဘယ်သူ့ကိုမှ စကားမပြောတော့။ ခမည်းတော်၏ ဇာတိက ချီးမွမ်းခန်း စကားလုံးတွေကိုလည်း နားကလောလှသည်။ ဆင်ပုခက်ထဲတွင် ထိုင်လိုက်ရင်း တစ်ချိန်လုံး မိမိရင်ထဲမှာသာ အဆက်မပြတ် ကြွေးကြော် နေမိတော့သည်။

“တောက်... မခံနိုင်စရာ ကောင်းလိုက်လေခြင်း၊ ငါ့ခမည်းတော်ဟာ မာဂဓတိုင်း သခင်၊ ရာဇဂြိုဟ်ထီးနန်း သခင် ပြည်ကြီးရှင် ဘုရင်မင်း မှန်ပါလျက် သစ်နဲ့ဆောက်တဲ့ နန်းတော်မှာ နေရတယ်၊ ဇာတိကဆိုတဲ့ သူဌေးကြီးဟာ မင်းမျိုးမင်းနွယ်လည်း မဟုတ်၊ အမျိုးဇာတ်မြင့်တဲ့ ငါတို့လို ခတ္တိယအနွယ်လည်း မဟုတ်၊ ကုန်သည် သူဌေးသူကြွယ် ဝဿမျိုးနွယ်၊ တစ်ဆင့်နိမ့်တဲ့ အမျိုးဇာတ် ဖြစ်ပါလျက်နဲ့၊ ကြည့်စမ်း ... နေတော့လည်း ရတနာခုနစ်ပါး အတိပြီးတဲ့ ဘုံခုနစ်ဆင့် ပြာသာဒ်ကြီးနဲ့၊ စားတော့လည်း မြောက်ကျွန်းဆန်၊ သုံးတော့လည်း ကျောက်မျက် အလင်းရောင်၊ ခမည်းတော် ညွှန်လိုက်လေခြင်း၊ ရာဇအာဏာကို ပိုင်စိုးတဲ့ ပြည့်ရှင်မင်း ဖြစ်ပါလျက် ကိုယ့်

တိုင်းပြည်ထဲက ကိုယ့် ကျေးတော် ကျွန်တော်မျိုး သူဌေးတစ်ယောက်လောက်တောင် အရောင်အဝါ မရှိ၊ ဟေ့... ငါဟာ အဇာတသတ်ပဲ၊ ငါဟာ ခမည်းတော် ဗိမ္ဗိသာရ မဟုတ်ဘူး။ ငါ မင်းဧကရာဇ် ဖြစ်လာတဲ့ တစ်နေ့မှာ ဇာတိကဟာ ဒီလို ပြာသာဒ်ခံအိမ်မျိုးနဲ့ မနေစေရဘူး၊ တောက်... ငါ သိပ်ငယ်နေသေးလို့သာပေါ့”

ရာဇဂြိုဟ်ထီးနန်း၏ အရှင် မာဂဓတိုင်း၏ သခင် ဖြစ်လာသည့် တစ်နေ့နေ့ဝယ် ဇာတိက မည်သော ဤသူဌေးကြီး၏ စည်းစိမ်ချမ်းသာတို့ကို ဘုရင့်အာဏာတော်ဖြင့် မိမိလက်ဝယ် ရောက်စေရမည်ဟု စိတ်ထဲက ကြုံးဝါးခဲ့ရိုး မှန်သော်လည်း ဘုရင်ဖြစ်လာမည့် “ထိုတစ်နေ့” ကို မူကား မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ပင် ရှိခဲ့၏။

ဘုရင့်သားတော် ဟူသည် မလွဲမသွေပင် ထီးနန်းမွေကို ဆက်ခံရမည်သာ။ မာဂ နန်းပလ္လင်ထက်သို့ မိမိတက်ရောက်ရမည်သာ ဖြစ်၏။ ဤသို့ဖြင့် အချိန်သမယများသည် အမှတ်မထင်ပင် ကုန်ဆုံးခဲ့လေသည်။ မင်းလုလင်၏ ငယ်ရွယ်နုပျို လွတ်လပ်သော ကာလများကို ပျော်ရွှင်စွာပင် ဖြတ်သန်းခဲ့သည်။

မယ်တော် ဝေဒဟီ မိဖုရားကြီး၏ ချစ်ခြင်းမျက်စိအောက်တွင် ချမ်းမြေ့စွာ ကြီးပြင်းခဲ့သည်။ ခမည်းတော် ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး နွေးထွေးသော အလိုလိုက်ခြင်း အောက်တွင် ကြောင့်ကြမဲ့စွာ ကြီးပြင်းခဲ့သည်။ ရာဇဂြိုဟ် နန်းတော်တစ်ခုလုံးကလည်း သားတော်လေး အဇာတသတ်ကို ဖူးဖူးမှုတ် အရေးပေးခြင်း ခံခဲ့ရသည်။ ပူပင်ကြောင့်ကြ၊ တောင့်တခြင်း ကင်းမဲ့သော ပျော်ရွှင် ချမ်းမြေ့မှု ကာလများ တစ်ရပ်ရပ် ကုန်ဆုံးခဲ့သည်။

နန်းတော်ထဲမှာ ငြီးငွေ့လာသောအခါ မာဂဓတိုင်းအတွင်း လှည့်လည်ခဲ့သည်။ ခမည်းတော်ကြီး၏ မာဂ နိုင်ငံတော်ကြီးသည် ဤ မဇ္ဈိမဝယ် အကြီးကျယ်ဆုံး ဒေသကြီး

ဖြစ်ကြောင်း သိခဲ့ရသည်။ ထိုအခါ ဗိမ္ဗိသာရမင်း၏ သားတော် ဖြစ်ခြင်းအတွက်လည်း မိမိကိုယ်
မိမိ ကျေနပ် အားရမဆုံး။

အစခပ်သိမ်း ပြည့်စုံနေသော ဘဝမှ နှလုံးအိမ်ထဲတွင် ငြောင့်ဆူးလေးတစ်ခု စူးဝင်သလို
မြက်နေသည့် အရာဆို၍ ဇာတိကသူဌေး ကိစ္စသာ ရှိသည်။ ရာဇဂြိုဟ် မြို့အတွင်းသို့ နောက်ပါ
ကျေးကျွန်များနှင့် ထွက်တော်မူတိုင်း ဇာတိကသူဌေး၏ စံအိမ်ရှေ့မှ ဖြတ်, ဖြတ်သွားခဲ့သည်ချည်း
သာပင်။ ထိုသို့ ဖြတ်သန်းရောက်ရှိလေတိုင်းလည်း ဇာတိက၏ စည်းစိမ်ကို တစ်နေ့သောအခါ
ဘုရင့်အာဏာဖြင့် သိမ်းပိုက်ယူရန် ဟူသော အကြံအား ပို၍ ပို၍ ခိုင်မာလာခဲ့သည်ချည်း ဖြစ်၏။

ရက်၊ လ၊ နှစ်တို့ အရွေ့ရွေ့ ပြောင်းလဲ ကုန်ဆုံးခဲ့လေသည်။

ပြောင်းလဲမှု ကာလအစဉ်သည် တစ်ခုသော နေ့ရက်ဆီသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့၏။
ထိုနေ့ရက်တွင် မိမိ၏ ဘဝသည် ကြီးစွာသော အဟုန်ဖြင့် ကွေချိုး ပြောင်းလဲတော့မည်
ဖြစ်ကြောင်းကိုမူကား စိုးစဉ်းမျှ မရိပ်စားမိခဲ့။ သို့သော် ပြန်တွေးလိုက်တိုင်း ဘယ်လိုမှ မေ့နိုင်စရာ
မရှိသောနေ့၊ ထိုနေ့ ထိုည။

ညဉ့်ဦးယံ ညီလာခံကို ထုံးစံအတိုင်း ကျင်းပပြီးစီးသွား၏။ ခမည်းတော် မင်းကြီးနှင့်
မယ်တော်တို့သည် နန်းဦးဆောင်တွင် စံရင်း မှူးမတ်များနှင့် စကားစမြည် ပြောနေကြသည်။
များသောအားဖြင့်ကား ဤသို့သော အချိန်တွင် ခမည်းတော်တို့၏ စကားပိုင်းတွင် “ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ”
ဟူသော စကားလုံးက လွှမ်းမိုးတတ်ပေသည်။ ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်၊ မြတ်စွာဘုရား၊ ရဟန္တာ

မထေရ်မြတ်ကြီးများ ဟူသော စကားများကိုသာ တွင်တွင် ဆိုတတ်ကြသည်။ မာဂဓ တိုင်းပြည်
ရေးရာများကို ခမည်းတော်တို့သည် ညီလာခံ နန်းဆောင်ထဲတွင် ထားပစ်ခဲ့ကြပေသည်။

ခမည်းတော်နှင့် မယ်တော်တို့အား ခွင့်ပန်နှုတ်ဆက်ခဲ့ပြီး၊ မိမိ၏ အဆောင်တော်သို့
ပြန်ခဲ့သည်။ ယခုချိန်ဆိုလျှင် အဆောင်တော်၏ သဏ္ဍာလီခန်းဝယ် ညဉ့်ဦးယံသဘင် ဖျော်ဖြေမှု
အတွက် ပန်တျာသည်တို့ အဆင်သင့် စောင့်မျှော် စောင့်နေကြပေပြီ။ ဤသည်မှာလည်း
ခမည်းတော် မင်းကြီး၏ အစီအမံပင် ဖြစ်သည်။

“သားတော်ရဲ့... အမှန်ကတော့ စက်ရာက နိုးထလို့ မျက်စိနှစ်လုံး ပွင့်ချိန်ကစပြီး
ညအိပ်စက်ချိန်အထိ မပြတ် နှလုံးသွင်း အောက်မေ့နေရမှာက ရတနာသုံးပါးပဲ... ဗုဒ္ဓ၊ ဓမ္မ၊ သံဃ
ဂုဏ်တော်တွေကို ပွားစည်းနေရမှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သားတော်က ငယ်သေးတော့ ငယ်သူတို့ ဓလေ့
လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်မှုကို ခံစား ထိတွေ့ခွင့် ပေးရမှာပေါ့... ဒီတော့...”

ခမည်းတော်သည် မိမိ၏ နဖူးဆံစပ်ကို ကလေးငယ်တစ်ယောက်အား ချောမော့သလို
အသာအယာ ပွတ်သပ်လျက် ဆက်ပြော၏။

“သားရဲ့ ညဉ့်ဦးယံတွေမှာ တခြား ဘာကိုမှ မတွေးဘဲ သဏ္ဍာလီမှာ သက်သောင့်သက်သာ
နေ၊ သဘင်အဖွဲ့က လိုက်လျောညီထွေတဲ့ တေးချင်း၊ ဂီတ၊ အကအခုန်များနဲ့ ဖျော်ဖြေပေးကြ
လိမ့်မယ်၊ အင်း... ဂီတသဘင် ဆိုတာဟာလည်း လူရဲ့စိတ်ကို နူးညံ့ပျော့ပျောင်းအောင်
စွမ်းဆောင်နိုင်တဲ့ သုခုမ ပညာရပ်တွေပဲ၊ စောင်းညှင်းပတ်သာနဲ့ စက်ရာဝင်ရတယ် ဆိုတာ
တစ်နည်းအားဖြင့် ချမ်းမြေ့ကြည်လင်စွာ အိပ်စက်ခြင်းကို ပေးတဲ့ ဆေးတစ်မျိုးပဲ”

ခမည်းတော်၏ အစီအမံဖြင့် မိမိ စက်ရာဆောင်ဝယ် ညစဉ်ညတိုင်း ဂီတသဘင်
ဖျော်ဖြေမှုတို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

သုခုမ ပညာသည် အမှုထမ်းတွေက အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံသော တင်ဆက်မှုတွေဖြင့် အချောအယ ဆက်သကြ၏။ သူတို့၏ တေးချင်းနှင့် အကအခုန်၊ အတီးအမှုတ်များမှာ များသောအားဖြင့် မာဂဓ နိုင်ငံတော်ကြီး၏ တင့်တယ်သာယာပုံ၊ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး၏ ဘုန်းစက်အာဏာ ကြီးမားပုံနှင့် ရာဇဂြိုဟ် မင်းနေပြည်တော်ကြီး၏ ခမ်းနားထည်ဝါပုံများကို အလင်္ကာ ဂုဏ်အမျိုးမျိုးဖြင့် သီကုံးဖွဲ့နွဲ့ ဖော်ညွှန်းကြသည်က များသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ပန်ကျာသည် တစ်ဦး၏ အစွမ်းပြခန်းများကို တင်ဆက်တတ်ကြသည်။

ဤ ညဉ့်ဦးယံသဘင် ဖျော်ဖြေမှုကို အစကနဦးတုန်းကတော့ မိမိ နှစ်ခြိုက်သာယာခဲ့၏။ သုခုမ အနုပညာတို့ဖြင့် ပျောင်းအိသွားခဲ့သော စိတ်နှလုံးသည် နှစ်ခြိုက် ရှိုက်မက် အိပ်စက်ခြင်းကို ဖြစ်ပေါ်စေခဲ့၏။ သို့သော် တစတစ ငြီးငွေ့လာသည်။

မာဂဓဘွဲ့၊ ရာဇဂြိုဟ်ဘွဲ့၊ ဗိမ္ဗိသာရဘွဲ့နှင့် မိမိအား ချီးမြှောက်ဆိုပင့်သည့် သားတော်ဘွဲ့၊ ထို့နောက် ခတ္တိယ မျိုးနွယ်ဇာတ်တို့၏ မြင့်မြတ်ခြင်းကို ဖွဲ့ဆိုသည့် ဘုန်းတော်ဘွဲ့များက နားထဲတွင် ခြောက်သွေ့လာသည်။ ပန်ကျာသည်တို့၏ တစ်ကိုယ်တော် အစွမ်းပြ ဖျော်ဖြေမှုတို့မှာလည်း ထူး၍ ဆန်းလာသည် မရှိတော့။ ပတ်သာသံသည်လည်း တခြောက်ခြောက်နှင့်၊ သစ်ပင်ကိုင်းတွေ အဆက်မပြတ် ကျိုးကြွနေသော သစ်ပင်ကြီး တစ်ပင်လို ဖြစ်လာသည်။ စောင်းညှင်းနှင့် ဘူးခြောက် ပလွေသံများကလည်း နွေရာသီ၏ ပူပြင်းတောက်လောင်မှု အောက်မှ အချင်းချင်း ပွတ်ကြိတ်အော်မြည်နေကြသော သစ်ပင်တွေ၏ ညည်းညူသံနှင့် တူလာသည်။ ကချေသည်တို့၏ ခုန်ပေါက် ဝှေ့ယမ်းမှုများမှာလည်း နွေဦး၏ လေရှူးဝယ် လွင့်ချင်သလိုလို လွင့်နေသော လေပွေများနယ် ပရမ်းပတာ နိုင်လှစွာ၏။

အပြောင်းအလဲ တစ်ခုခု။

ဤ ရာဇဂြိုဟ် နန်းတော်ကြီးအတွင်း ဤ စက်ရာဆောင် သက္ကလီဝယ် အဇာတသတ် ဟူသော မိမိ၏ ဘဝဝယ် မိမိ၏ ညဉ့်ဦးယံများသည် ဤကဲ့သို့ပင် ပျင်းရိငြီးငွေ့ စက်ဆုပ်ဖွယ် တရစ်ပတ်ပတ် တစ်သမတ်တည်း ကုန်ဆုံးနေတော့မည်လား။ အပြောင်းအလဲ တစ်ခုခုကို လိုချင် လာသည်။

နပျိုတက်ကြွနေသော နှလုံးသားသည် တိမ်းမူးလှုပ်ရှား ရင်ခုန်စရာ အတွေ့အကြုံ တစ်ခုခုကို အလိုရှိလာ၏။ ဘုရင့်သားတော်တစ်ပါး၏ ဘဝသည် ဤမျှပင် ပျင်းရိငြီးငွေ့စရာ ကောင်းလေသလော။ နန်းတော်ဥယျာဉ်၊ စက်ရာဆောင်၊ ပွဲတော်ဆောင်၊ တစ်ခါတစ်ရံ မြို့တော် ဆင်ခြေဖုံး တောအုပ်များ၊ နေ့နေ့ညည ထပ်တစ်လဲလဲ ဖြစ်လာသည်။ ခမည်းတော် မင်းကြီးကို ကြည့်လိုက်တော့လည်း တိုင်းရေးပြည်ရာများ၊ ညီလာခံများ ကျင်းပလိုက်၊ ဝေဠုဝန် ကျောင်းတိုက်သို့ သွားလိုက်ဖြင့် သူ့ဟာနှင့် သူတော့ အဓိပ္ပာယ် ရှိကောင်း ရှိနေမည်။ မိမိအဖို့မူကား ခမည်းတော်သည် စိတ်ဝင်စားဖွယ် မကောင်း။ အေးဆေး တည်ငြိမ်လွန်းသော မယ်တော်ကြီးကို ကြည့်တော့လည်း ပန်းပုရုပ် တစ်ရုပ်လို၊ ပန်းချီကား တစ်ချပ်လို ကုန်ကြွ ကြီးရင့်စွာဖြင့် မလှုပ်မရှား ရှိလွန်းလှ၏။

ရာဇဂြိုဟ် တစ်မြို့လုံးသည်ပင် ပျင်းရိငြီးငွေ့စရာ၊ တေးလင်္ကာရှည်ကြီး တစ်ပုဒ်ကို ထပ်တလဲလဲ နားထောင်နေရသလို စိတ်ဝင်စားစရာ အလျင်းမရှိ၊ ပကတိ ခြောက်သွေ့နေ၏။ ဤလောကဝယ် အဇာတသတ် မင်းသားငယ်အတွက် ရင်ခုန်လှိုက်ဖိုစရာ၊ တက်ကြွမြူးထူးစရာ ဘာတစ်ခုမှ မရှိကြတော့ပြီလော။ ငြီးငွေ့ထိုင်းမှိုင်းခြင်းများက မိုးတိမ်တွေလို ဝန်းဖွဲ့လာသောအခါ သည်းခံနိုင်မှုက ကုန်ဆုံးသွားတော့၏။ ညဉ့်ဦးယံသဘင် ဖျော်ဖြေမှု ပန်ကျာသည်များ အားလုံးကို အော်ငေါက် မောင်းနှင်ချလိုက်တော့သည်။

ထို့နောက် လေသာဆောင်ဘက် ထွက်ခဲ့ကာ ရာဇဂြိုဟ် မြို့ကြီးကို ဖြန့်ကြက်အုပ်မိုး၍ တမျှတခေါ် ဝေးကြည့်နေမိသည်။ ပျံပျံရေးရေး ဟိုအဝေးဆီမှ ဝိဇ္ဇာကူဋ တောင်ထွတ်ကြီးဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း ဘာမှန်းမသိသော တစ်စုံတစ်ခုကို တောင့်တလာမိသည်။ မိမိ အလိုမရှိသော အရာများကိုတော့ အလိုမရှိမှန်း သိရပြီး မိမိ ဘာကိုအလိုရှိမှန်း ကိုယ်တိုင်က ပြန်မသိသောအခါ အသက်ရှူရသည်က ပင်ပန်း ဆင်းရဲလွန်းလှ၏။ ပြည့်စုံကုံလုံမှု သမုဒ္ဒရာထဲမှ ဘာကိုမှန်း မသိ၊ ငတ်မွတ် တောင့်တစွာ ရေငတ်နေရသော ဘဝ။

လေသာပြတင်းမှ ခွာခဲ့သည်။

စက်ရာဆောင်ဆီ ပြန်ဝင်ခဲ့သည်။ အိပ်ဖန်စောင့် အမှုထမ်းက ထုံးစံအတိုင်း ဦးညွတ်လျက် စက်ရာခန်းဝတွင် နေရာယူရန် ပြင်၏။ ခြေလက် ဆေးကြောရမည့် ရေနွေးအင်တုံနှင့် ကမ္ဘာလှည့်များကို ကျန်တစ်ယောက်က ယူလာသည်။ နံရံကပ် ဆီမီးတိုင်များကို ငြိမ်းသတ်ရန် တစ်ယောက်က ပြင်ဆင်သည်။ သူတို့ကို ကြည့်ရသည်မှာလည်း မှန်းတီးစရာ၊ ယန္တရား တပ်ဆင်ထားသော အရုပ်တွေလို လှုပ်ရှားနေကြသည်။

“သွား... သွားကြစမ်း... ထွက်သွားကြစမ်း”

သူတို့ကိုလည်း အော်ဟစ် မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်၏။ အိပ်ဖန်စောင့်နှင့် ကျေးကျွန်များသည် အံ့ဩထိတ်လန့်စွာဖြင့် စက်ရာဆောင်ထဲမှ ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ စက်ရာဆောင် ညဉ့်အမှောင်ရိပ် လေသာပြတင်းမှ ချည့်နဲ့စွာ စီးသွန်ဖြာကျနေသော လရောင် ဝိုးတဝါး၊ ထို့နောက် ဘာကို အလိုရှိမှန်း မသိသော အလိုဆန္ဒ တစ်ခုခု။

ပြတင်းမှ ထိုးကျနေသော လရောင်ဖျော့ဖျော့သည် ရုတ်တရက် ကွယ်ပျောက်သွား၏။ လရောင်ဖြင့် ထင်ဟပ်နေသော နံရံထက်တွင် အရိပ်တစ်ခုဖြင့် မည်းမှောင်သွား၏။ တိမ်တိုက်တစ်ခု ဖုံးအုပ်သွားဟန် တူသည်ဟု တွေးမိဆဲမှာပင် နံရံပေါ်မှ အရိပ်သည် တဖျတ်ဖျတ် လှုပ်ခါနေသည်ကို တွေ့လိုက်၏။ ရင်ထဲမှာ တစ်ခုခု တိုးဆောင့်သွားသလို ခံစားရသည်။ ထိုအရာသည် ထိတ်လန့်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ချက်ချင်း သိလိုက်မိပြီး တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ထို ဖိုလှိုက်ရသော အရသာဖြင့် မိမိ တစ်ကိုယ်လုံး နိုးကြားသည်ဟု ခံစားရပြန်သည်။

စက်ရာထက်တွင် လက်ထောက်ထိုင်လျက် မျက်နှာချင်းဆိုင် နံရံထက်မှ အဆက်မပြတ် တဖျတ်ဖျတ် လှုပ်ခါနေသော အရိပ်၏ လှုပ်ရှားမှုကို ဝေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ဖျတ်ဖျတ် လှုပ်ခါနေပုံကား ပိုးပုရွက်ကောင်၏ အတောင်ပံများ နှယ်ပင်။ မည်သည့် အရာပေနည်း။ စက်ရာဆောင်တွင် တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးသော အခြင်းအရာ။ ဝေးစိုက် ကြည့်နေဆဲမှာပင်...။ ခုတင်ပေါ်မှ ငေါက်ခနဲ ထကာ ခုတင်စွန်းတွင် ခြေချရင်း လေသာပြတင်းဆီသို့ ကြည့်နေမိဆဲ ထိုခဏမှာပင်...

“အလိုလေး... ကောင်းကင်ထဲကနေ ပျံသန်းလာ...”

မိမိက အမျိုးအမည် ခွဲခြားသတ်မှတ်နိုင်စွမ်း မရှိသေးမှာပင် မည်းမည်းသဏ္ဍာန် တစ်ခုသည် လေသာပြတင်းမှတစ်ဆင့် စက်ရာခန်းထဲသို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပျံသန်း ဝင်ရောက်လာ၏။ အရောင်တွေ ပြုံးပြက် တောက်ပနေသည့် ထိုအရာကား...

“အလိုလေး... လုလင်ငယ် တစ်ယောက်... သူ ကောင်းကင်ကနေ ပျံသန်းလာ... ဟင်... ဟိုမှာ...”

သူငယ်ကြီးအရွယ် ထိုလုလင်ပျိုကလေး၏ ခါးဝတ်ပိုင်းမှ ပဝါသည် ဖြိုးဖြိုးဖျတ်ဖျတ် လှုပ်ခါနေ၏။ ထို့ထက်မူကား တဖျတ်ဖျတ် လှုပ်ခါသော ပဝါစအောက်တွင် အရပ်အနား မရှိ၊ လူးလွန် လှုပ်ရမ်းနေသည်။

“မြွေ... မြွေတွေ... တစ်ကောင်... နှစ်ကောင်... လေး... ဟာ... ခြောက်ကောင်”

သူငယ်ကြီး၏ လက်နှစ်ဖက်၊ ခြေနှစ်ဖက်တို့၌ မြွေတစ်ကောင်ဆီ လည်ပင်း၌ တစ်ကောင်က ရစ်ပတ်လျက်၊ ဦးခေါင်းပေါ်၌ ရှိသော တစ်ကောင်က ခေါင်းခု တစ်ခုသဖွယ် ရစ်ခွေလျက်...။ မြွေခြောက်ကောင်တို့သည် အမြီးချင်း ယှက်ထိုးကာ ခါးကြိုးတန်ဆာ ခါးပတ်နှယ် သူငယ်ကြီး၏ ခါး၌ ရစ်ပတ်နေကြ၏။ အစိမ်းနှင့် အနက်ပြောက်ကြား ဝင်းလက်နေသော အကြေးခွံများကို အတိုင်းသား မြင်ရသည်။ မြွေများသည် နီရဲသော နှုတ်ခံတွင်းကို ဖွင့်ဟထားကာ နှစ်ခွလျှာတို့က အဆက်မပြတ် လှုပ်ရမ်းနေကြသည်။ ပြူးကြောင်သော မျက်စိများက အလင်းစက်ဝန်းထဲတွင် ပြိုးပြက်နေကြသည်။

မြွေများကို ရတနာသဖွယ် ဆင်မြန်းလာသော သူငယ်ကြီး၏ မျက်နှာကား ဆိုးဝါးသည့် ရုပ်ဆင်းသွင်ပြင် မဟုတ်၊ သို့သော် ပြုံးရယ်နေသော မျက်လုံးများ၏ စူးရှသော မျက်ဝန်းအိမ်မှာတစ္ဆေသရဲထက်ပင် ကြောက်စရာ ကောင်းနေသည်။ ကြောက်စရာကောင်းသော အပြုံး။ ထို့နောက် တစ္ဆေ တွန်မြည်နေသော မြွေတွန်သံများ၊ ယှက်လိမ်ကွေးကောက် ပူးကပ်ရွေ့လျားနေကြသော အကြေးခွံ ကိုယ်လုံးများ၊ နီရဲသော ခံတွင်းထဲမှ ဖွေးဖွေးဖြူသော အစွယ်များ၊ ရန်သူကို ရှာဖွေသည့်နယ် အရပ်အနားမရှိ တရစပ် လှုပ်ရမ်းနေသော နှစ်ခွ လျှာများ။

အဆုံးစွန်သော ထိတ်လန့်ခြင်းဖြင့် မိမိ တစ်ကိုယ်လုံး အေးခဲတောင့်တင်းသွားသည်ကို သိလိုက်၏။ ချက်ချင်းပင် အာခေါင်များ ခြောက်လာပြီး ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး တဒိန်းဒိန်း

မြည်လာသည်။ ကျောပြင်မှသည် တစ်ကိုယ်လုံး ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် စိမ့်အေးသွားပြီး ကြက်သီး မွေးညင်းများ ဖူးဖူးထ လာကြသည်။ ကြောက်လွန်းမက ကြောက်ခြင်းကြီးစွာဖြင့် မျက်စိကို လွှဲဖယ်ရန် ကြိုးစားသော်လည်း မရ၊ မျက်လုံးတွေပိတ်ကာ သံကုန်အော်ဖို့ ကြိုးစားသော်လည်း မရ။ မြွေတွေနှင့် သူငယ်လုလင်ဆီသို့သာ မမှိတ်မသုန် ကြည့်နေမိရင်း နှုတ်ကလည်း ဆွံ့အ၊ ပြီဟု ထင်ရ၏။ မြွေတွေထက် ပိုကြောက်စရာကောင်းသော မျက်နှာပေါ်မှ အပြုံးကို ကြည့်ရင်း -

နှုတ်မှ စကားတစ်ခွန်း ထွက်ကျသွားသည်။

“သင်... သင်... ဘယ်သူလဲ”

သူငယ်ကြီး၏ အပြုံး ပျောက်ကွယ်သွား၏။ မျက်လုံးများက အရောင်ထွက်မတတ် တောက်ပလာ၏။ တရှိရှိ အော်မြည်နေသော မြွေများလည်း တိတ်သွား၏။ ထိုတိတ်ဆိတ်ခြင်းသည် သူငယ်ကြီး၏ အသံဖြင့် ပြိုကွဲသွား၏။

“ငါ... ဒေဝဒတ်”

ကောင်းကင်မှ လာသော၊ မြွေတွေကို အခြံအရံပြုလာသော မိမိနှင့် သက်တူရွယ်တူလောက် ရှိသော သူငယ်ကြီး၏ အဖြေစကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ အဏတသတ် မင်းသားသည် အနည်းငယ် အကြောက်ပြေသွား၏။ သို့သော် မဖြစ်နိုင်သော အဖြေကို ကြားရသည်။ “ငါ ဒေဝဒတ်” တဲ့။ ဒေဝဒတ်ကို မိမိ ကောင်းစွာသိထားသည်။ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ မမြင်ဖူးသော်လည်း ရှင်ဒေဝဒတ်၏ သတင်းများကို အခါအခွင့်သင့်တိုင်း မိမိ ကြားဖူးထားသည်ပင်။ ဤသည်မှာလည်း ခမည်းတော် ဗိမ္ဗိသာရနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ကြားရသော သတင်းများ ဖြစ်သည်။

သိဒ္ဓတ္ထ မင်းသားသည် ဂေါတမ ဗုဒ္ဓအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူပြီးနောက်တွင် သာကီဝင် မင်းသား ခြောက်ယောက်တို့ လိုက် ရဟန်းပြုသွားခဲ့ကြသည်။ ထိုအထဲတွင် သိဒ္ဓတ္ထ မင်းသားနှင့် ဖခင် ညီအစ်ကိုရင်း ဖြစ်သော သုပ္ပဗုဒ္ဓ၏ သားတော် ဒေဝဒတ် မင်းသားလည်း ပါဝင်သည်။ ဒေဝဒတ်သည် ယသော်ဓရာဒေဝီ၏ အစ်ကိုတော်လည်း ဖြစ်၏။ ဗုဒ္ဓ၏ ယောက်ဖတော်လည်း ဖြစ်သည်။ အရှင် ဒေဝဒတ်သည် ဗုဒ္ဓနှင့် ဆွေမျိုးရင်းခြာ ရဟန်းတစ်ပါး ဖြစ်လေသည်။ ထိုမျှမကသေး၊ ဣဒ္ဓိဝိဒ အဘိညဉ်ကို ရထားသူ ဖြစ်သည်ဟုလည်း အဇာတသတ် ကြားဖူးထား၏။ မြေအပြင်၌ ငုပ်လှိုင်းခြင်း၊ လေအပြင်၌ ပျံသန်းခြင်း၊ သဏ္ဍာန်ရုပ် အမျိုးမျိုးကို ဖန်ဆင်းနိုင်ခြင်း စသော တန်ခိုးရှိသည်ဟု သိထား၏။

အဘယ့်ကြောင့် ဂေါတမဗုဒ္ဓ၏ ယောက်ဖတော် တန်ခိုးကြီးသည့် အရှင် ဒေဝဒတ်သည် မိမိရှေ့မှောက် ရောက်ရှိလာရသနည်း။ မြွေများ ခြံရံလျက်လာသော သူငယ်ကြီးက သူ့ကိုယ်သူ ဒေဝဒတ် ဟု ပြောနေသည်။ အရှင် ဒေဝဒတ်သည် မြတ်စွာဘုရားနှင့် အတူ ကောသမ္မိပြည်တွင် ရှိနေသည်ဟု ခမည်းတော်ထံမှ မိမိ သိထားသည်။ ခမည်းတော် မင်းကြီးသည် မြတ်စွာဘုရား၏ အကြောင်းခြင်းရာ မှန်သမျှကို အမြဲ စုံစမ်းသိရှိနေသူ ဖြစ်သည်။ မဇ္ဈိမ ဒေသရှိ သာဝတ္ထိပြည် ကောသလမင်း၊ ဝေသာလီ လိစ္ဆဝိမင်းများနှင့်လည်း အမြဲမပြတ် အဆက်အသွယ်ယူကာ ဗုဒ္ဓ ဘယ်နေရာ ရောက်နေသည်၊ ဘယ်ရွာ သီတင်းသုံးနေသည်ကို ခမည်းတော် သိသည်၊ ခမည်းတော် တဖွဖွ တသသ ပြောလွန်းလှ၍ မိမိသည်လည်း သိသည်။ မြတ်စွာဘုရားသည် ကောသမ္မိပြည်တွင် သီတင်းသုံးနေတော်မူလျက် ရှိသည်။ အရှင် ဒေဝဒတ်သည် အဘယ်ကြောင့် ဗုဒ္ဓ အနီးထံပါးတွင် ရှိမနေဘဲ မိမိရှေ့မှောက် ရောက်နေရသနည်း။

အရှင် ဒေဝဒတ်၏ အဘိညဉ် တန်ခိုးနှင့် ဣဒ္ဓိဝိဒ အစွမ်းများကို ကြားဖူးနေသော်လည်း ရှေ့မှောက်မှာ ဤသူငယ်ကြီးကိုတော့ အရှင် ဒေဝဒတ် ဖြစ်သည်ဟူ၍ လက်မခံနိုင်သေး။ အဇာတသတ်သည် မိမိ၏ ထိတ်လန့်မှုနှင့် အံ့ဩမှုကို မြို့သိပ်လျက် မေးလိုက်၏။

“မဆိုစကောင်းတဲ့ အရာကို သင် ဆိုတာပဲ... ရှင်ဒေဝဒတ်ဟာ ရဟန်းတစ်ပါး ဖြစ်တယ်၊ ကောသမ္မိပြည်မှာ မြတ်စွာဘုရားနှင့် အတူရှိနေတယ်လို့ ကျွန်ုပ် သိထားတယ်၊ သင် ဘယ်သူလဲ ဆိုတာ အမှန်အတိုင်း ပြောစေချင်တယ်။ နန်းတော်ဆောင်ထဲကို ကောင်းကင်ခရီးနဲ့ ရောက်လာခဲ့တဲ့ သင်ဟာ နတ်နဂါး ဒါမှမဟုတ် တန်ခိုးရှင် တစ်ပါးပါးပဲ ဖြစ်ရမယ်”

မြွေများ၏ ပါးပျဉ်းများကို အသာအယာပွတ်ရင်း သူငယ်ကြီး နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ပြုံးလိုက်၏။ ထို့နောက် တစ်ချက် နှစ်ချက် ခေါင်းညိတ်လျက်...

“ငါ ဒေဝဒတ်ဆိုတာ မင်းသား မယုံတာ ငါသဘောကျတယ်၊ သံသယနဲ့ နေခြင်း၊ တစ်ဖက်သား ပြောတဲ့အတိုင်း ချက်ချင်းမယုံတတ်ခြင်း၊ စိစစ်ဝေဖန်ခြင်း ဆိုတာ အရည်အချင်း ရှိသူတွေရဲ့ သဘာဝပဲ... ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ယုံစရာရှိရင် စိတ်ချ ယုံတတ်သူတွေ အဖြစ် ပြောင်းလဲသွားတတ်လို့ပဲ၊ ကဲ... သင့်ရဲ့ မယုံကြည်မှုကို ယုံကြည်မှု အဖြစ်သို့ ပြောင်းလိုက်ပါ။”

ဖျတ်ခနဲ အလင်းတစ်ချက် တောက်ပသွားသည်ဟု ထင်လိုက်ရ၏။ မြွေတွေ ဝန်းရံရစ်ပတ်နေသော သူငယ်ကြီး၏ ပုံသဏ္ဍာန် အနားရေးအကြောင်းများသည် တံလျှပ်များလို လှုပ်ခတ်သွားပြီးနောက်...

မြင်ကွင်းသည် ရုတ်ခြည်း ပြောင်းသွားလေသည်။

မြွေတွေနှင့် သူငယ်ကြီး ပျောက်ကွယ်သွားပြီး ထိုနေရာတွင် ပရိက္ခရာရှစ်ပါး လွယ်လျက် ရဟန်းတစ်ပါး ပေါ်လာသည်။ ရဟန်းသည် မိမိ၏ မျက်လုံးများ တည့်တည့်ဆီသို့ စူးစူးရှရှကြီး ကြည့်ရင်း ပြုံးနေ၏။ ထိုအကြည့် ထိုအပြုံး၏ နောက်ကွယ်တွင် စောစောက မြွေများ၏ တောက်လက်သော မျက်လုံးများထက် ပို၍ ပြင်းထန်အားကြီးသော တန်ခိုးအာနိသင် တစ်ခု ကိန်းဝပ်နေ၏။ ရှင်ဒေဝဒတ်၏ အပြုံးနှင့် စူးစူးရဲရဲ မျက်လုံးများသည် မိမိ၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို ထိုးဖောက် နောက်မွှေသွားပြီဟု အဇာတသတ် ခံစားလိုက်ရလေသည်။ အဇာတသတ်သည် နန်းဆောင်ကြမ်းပြင်ထက်သို့ အလိုလို ဒူးတုပ်မိသွား၏။ လက်အုပ်အစုံတို့လည်း အလိုလို ပူးကပ်မိသွား၏။

“အရှင်ဘုရား... တန်ခိုးကြီးမားလှပါတယ်၊ အထူးထူး အပြားပြားသော အသွင်သဏ္ဍာန် တို့ကို ဖန်ဆင်းတော် မူနိုင်ပါပေတယ်၊ အရှင် ဒေဝဒတ် စင်စစ်ဖြစ်ကြောင်း တပည့်တော် ယုံပါပြီ ဘုရား”

“ယုံကြည်မှုဟာ အားကောင်းတဲ့ သဒ္ဓါတရားရဲ့ ကိုယ်ပွား အမည်နာမ တစ်ခုပဲ၊ ယုံကြည်မှုရဲ့ နောက်မှာ သက်ဝင်ခြင်း၊ ဆည်းကပ်ခြင်း၊ အားထားခြင်း၊ မှီခိုခြင်းတွေဟာ ကပ်လျက် လိုက်ပါလာကြတယ်၊ သင်ဟာ သဒ္ဓါတရားရဲ့ အကောင်းပြယုဂ်ပဲ မင်းသား...”

မြွေတွေ အရာအထောင် အသောင်းအသိန်း တစ်ပြိုင်တည်း တွန်မြည်လိုက်သည်ဟု ခံစားလိုက်ရ၏။

“မှန်ပါဘုရား... အခုလို ကြွရောက်တော်မူလာခြင်းဟာ ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့်မှန်း မသိရသေးပေမယ့် တပည့်တော်ကို ချီးမြှောက်တယ်လို့ ခံယူတော်မူပါတယ် ဘုရား”

“သက်တောင့်သက်သာနေ မင်းသား... ငါဟာ ဒကာတစ်ဦး ပျပ်ဝပ်တုပ်ကွ ဦးချရိခိုးမှုကို သာယာတတ်တဲ့ရဟန်း မဟုတ်ပါဘူး၊ သင် သက်သာသလို နေပါ။ အင်း... ပူဇော်တဲ့အခါ လွန်လွန်ကဲကဲ ပူဇော်၊ အပူဇော်ခံသူကလည်း အဲဒါကို နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ကြီး ခံယူ ဖြစ်နေကြတဲ့ မဇ္ဈိမဒေသမှာ ငါကတော့ လိုချင်တာထက် လွန်ကဲတဲ့ ပူဇော်မှုကို သာယာတတ်သူ မဟုတ်ဘူး”

ဘာကြောင့်မှန်း မသိ။ ရှင်ဒေဝဒတ်၏ ထိုစကားကို ကြားလိုက်ရသည်တွင် ခမည်းတော် ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးနှင့် ဂေါတမ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားတို့ကို ပြေး၍ မြင်ယောင်လိုက်သည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ရှင်ဒေဝဒတ်ကိုလည်း တစ်ထိုင်တည်းမှာပင် ကြည်ညိုလေးမြတ် သွားလေသည်။

“တပည့်တော်ကို ချီးမြှောက်ပါတယ်လို့ ခံယူပါတယ်လို့ သင် စောစောက ပြောလိုက်တဲ့ စကားဟာ သိပ်မှန်တဲ့ စကားပဲ၊ ငါဟာ မင်းသားကို ချီးမြှောက်ဖို့ ရောက်လာတာပဲ၊ ပူဇော်ခံချင်လို့ လာတာမဟုတ်ဘူး၊ ငါက ပေးဖို့လာတာ... ယူဖို့လာတာ မဟုတ်ဘူး”

အတိုင်းမသိ ကြည်ညိုသွား၏။

ဤစကားမျိုးကို ရှင်ဒေဝဒတ်လို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးထံမှတစ်ပါး မည်သည့်နေရာကမှ မိမိ မကြားဖူးခဲ့။

“မင်းသား... သင့်ခမည်းတော်ကြီးကော ကျန်းကျန်းမာမာ ရှိရဲ့လား”

“မှန်ပါ ဘုရား... အရွယ်နဲ့ မမျှအောင်ဘဲ ကျန်းမာပါတယ် ဘုရား”

“အင်း... ကောင်းပါလေရဲ့၊ နန်းသက်ရှည်တဲ့ ဘုရင်ကြီးပေပဲ၊ သင်ကော တိုင်းရေး ပြည်ရာများနဲ့ အိမ်ရှေ့ဥပရာဇာ စည်းစိမ်အာဏာများနဲ့ မွေ့လျော်ရဲ့ မဟုတ်လား”

သာမန်အားဖြင့်ဆိုလျှင် အလိုက်သင့် ဖြေဆိုကောင်း ဖြေဆိုရမည်သာ ဖြစ်၏။ ယခုသော် ရှင်ဒေဝဒတ်လို ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်ကြီးက တခုတ်တရ မေးလာသော အမေးစကား ဖြစ်သဖြင့် စဉ်းစဉ်းစားစား ဖြေမှ တော်မည်ဟု စဉ်းစားမိ၏။ အိမ်ရှေ့ဥပရာဇာ စည်းစိမ်အာဏာများနဲ့ မွေ့လျော်ရဲ့ မဟုတ်လားတဲ့၊ တိုင်းရေးပြည်ရာများ တဲ့...၊ အမေးရှိလျှင် အဖြေကို စဉ်းစားတော့မှပင်။ ဤမေးခွန်းသည် အဖြေရခက်သော မေးခွန်းဖြစ်နေကြောင်း သိလိုက်ရ၏။ အိမ်ရှေ့ဥပရာဇာ မိမိသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည့်ရှင် မာဂဓ တိုင်းနိုင်ငံ သခင် ဗိမ္ဗိသာရ၏ သားတော်အနေဖြင့် အလိုအလျောက်ပင် ဥပရာဇာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဘာများ ထူးဆန်းသနည်း။ ဥပရာဇာ စည်းစိမ် ဆိုတာကော၊ ခမည်းတော်နှင့် မယ်တော်တို့က စီစဉ်ပေးသော စည်းစိမ်ဆိုတာဟာ အမှူးအမတ် ဗိုလ်ပါများက ဆက်သွင်းခစားကြသော စည်းစိမ်၊ ဤစည်းစိမ်များသည် အလိုအလျောက်ပင် ဖြစ်လာခဲ့ကြသည်။ ဘာများ အထူးတလည် မိမိက အားထုတ်ရသည် ရှိဖူးသနည်း။

အာဏာ... အာဏာ ဆိုသည်ကကော မိမိ၌ ဘာအာဏာများ ရှိသနည်း၊ အမိန့်မပေးရဘဲ အားလုံးသည် အသင့် ဖြစ်နေကြ၏။ ရွှေနန်းတော်အတွင်းရှိ အမှုထမ်းများသည် မိမိ နှုတ်တစ်မြွက် မဟာရဘဲ၊ လက်တစ်ချက် မညွှန်ရဘဲ မိမိအတွက် သူတို့ ခစား လုပ်ဆောင်စရာ ရှိသည်များကို အချိန်မှန် လုပ်ဆောင်သွားကြ၏။ အာဏာဆိုတာ ဘာလဲ... မိမိ မသိ။

တိုင်းရေးပြည်ရာ တဲ့၊ ဒါကကော ဘာလဲ...။ မာဂဓ နိုင်ငံအတွင်း၌ အရာရာသည် ယန္တရားကြီး တစ်ခုပမာ မှန်မှန်ကြီး လည်ပတ် လှုပ်ရှားနေကြ၏။ ထိုလည်ပတ်မှု၏ ခလုတ်မောင်းတံကို ခမည်းတော်က ကိုင်ထား၏။ မိမိ ဘာမှလုပ်စရာ မလို၊ အို... ဒါဆိုတော့... ဥပရာဇာမင်း ဟူသော မိမိသည်လည်း ထိုယန္တရားကြီး၏ တစ်ခုသော တစ်နေရာမှ အစိတ်အပိုင်း လေးမျှ သာပဲလား...။

အဖြေရခက်သော မေးခွန်းအတွက် စိတ်အိုက်လာ၏။ မဖြေနိုင်ခြင်းအတွက်လည်း ရှက်ရွံ့သလို ခံစားမိလေသည်။

“မိမိ ရင်ခွင်ထဲ သို့မဟုတ် မိမိ လက်ထဲ ကျရောက်ပြုတ်ကြွေလာတဲ့ သစ်သီးတစ်လုံးထက် မိမိကိုယ်တိုင် အပင်ပေါ် တက်ခူးပြီးမှ ကိုက်ဝါးရတဲ့ သစ်သီးက ပိုပြီး ချိုမြိန်တတ်တယ်၊ သင့်မှာ အဖြေရခက်နေတယ် မဟုတ်လား မင်းသား...”

အို... မိမိ၏ စိတ်အတွေးကို ရှင်ဒေဝဒတ် သိနေပါသည်ကော။ ထို့အပြင် သစ်သီးနှစ်လုံး ဥပမာ ဥပမေယျ ဆောင်လိုက်သော စကား။ ကြည့်စမ်း... ရှင်ဒေဝဒတ်သည် မိမိ၏ ရှုပ်ထွေး နောက်ကျနေသော စိတ်ဓာတ်အကြံကို သိရုံသာမက ထို ရှုပ်ထွေးနောက်ကျမှု၏ ရှင်းလင်း ကြည်လင်မှု လမ်းစလေးကိုပင် အလိုလို ညွှန်ပြသွားရာရောက်အောင် ပြောတတ်ပါဘိခြင်း။ ရင်ခွင်ထဲ သို့မဟုတ် လက်ထဲကျသော သစ်သီးတဲ့...။ မိမိ၏ ဥပရာဇာ စည်းစိမ်၊ ဘုရင့်သားတော် ဟူသော ဘဝ။ ရင်ခွင်ထဲ လက်ထဲ အလိုလိုကျလာသော သစ်သီးတစ်လုံး။ သို့ဆိုလျှင် အပင်ပေါ် တက်ခူးပြီး ကိုက်ဝါးရတဲ့ ချိုမြိန်ဖွယ် သစ်သီးဆိုတာ အဘယ်နည်း။ စိတ်လှုပ်ရှားစရာကောင်းသော အတွေးပင် ဖြစ်၏။ ဘာမှန်း မသိတတ်နိုင်သေးသည်ကပင် ပျော်စရာကောင်းနေ၏။

“ငါ ပြန်တော့မယ် အဇာတသတ်”

“မှန်ပါဘုရား... တပည့်တော် မေးလျှောက်ချင်တာလေး တစ်ခု”

“ငါပြန်တော့မယ် အဇာတသတ်”

“တပည့်တော်ရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ရှုပ်ထွေးနေတာလေး တစ်ခုကို...”

“သင် ယောက်ျားကောင်းပဲ အဇာတသတ်... ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ ရှုပ်ထွေးနေတာကို ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ် အရင်ရှင်းကြည့်၊ မရနိုင်တော့ဘူးဆိုမှ ငါ့ကိုမေး... ငါပြန်မယ်”

“ဒါ... ဒါဆိုရင်လည်း... တပည့်တော်ရဲ့ လျှောက်ထားချက်လေး တစ်ခုကိုတော့ လက်ခံတော်မူသွားပါဦး ဘုရား”

“ပြောစမ်း”

“တပည့်တော်အား အရှင်ဘုရားရဲ့ တပည့် ဒါယကာအဖြစ် မှတ်ယူတော်မူပါ ဘုရား”

“သင့်မြတ်ပါတယ်”

အရှင် ဒေဝဒတ် ရှေ့တွင် ဦးချလိုက်၏။

ဦးခေါင်းပြန်မော့ချိန်တွင် အရှင် ဒေဝဒတ် မရှိတော့။

ရေသေကန်၏ မှော်ဒိုက်သရော မျက်နှာပြင်ထက်သို့ ခဲတစ်လုံး ကျရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ပိတ်ဆည်းမဲမှောင် အလုံတိုက်အတွင်းသို့ အလင်းတန်းတစ်ခု ထိုးကျလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဖြူလှည့်မှိုင်း ဆီးနှင်းအထုထဲသို့ နေခြည် ဖောက်ထွင်းလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

မိမိသည်၊ ရေသေကန်၊ အလုံတိုက်၊ ဆီးနှင်းအထု၊ အရှင်မြတ်ကား ခဲတစ်လုံး၊ အလင်းတန်း၊ နေခြည်။

ငြီးငွေ့ထိုင်းမှိုင်း အေးစက်နေခဲ့သော ဘုရင့်သားတော်တစ်ပါး၏ ဘဝသည် အဓိပ္ပာယ်ပေါင်း များစွာဖြင့် ရှင်သန်နိုးထ လာခဲ့ပေပြီ။ မိမိကိုယ်တိုင် ဘာကိုလိုချင်မှန်း မသိသော အလိုဆန္ဒ မပြည့်ဝမှုသည် ယခုတော့ အဓိပ္ပာယ်ရှိလာပြီ ဖြစ်၏။ ခမည်းတော် မင်းကြီးက ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရား၏ ကျောင်းတိုက် ဒါယကာကြီး ဖြစ်သလို၊ မိမိသည်လည်း အရှင် ဒေဝဒတ်၏ ကျောင်းတိုက် ဒါယကာ ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော် ဟူသော ဝိဟာရသည် မိမိနှင့် မည်သို့မျှ ပတ်သက်ခြင်း မရှိသော အရပ်။ ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်ဟု ပြောကြတိုင်း မာဂဓတိုင်းသခင် ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး ဟူ၍ အလိုလို တွဲစပ်နားလည်ခဲ့ကြ၏။ ယခုလည်း ဂယာသီသ အရပ်မှ ကျောင်းတိုက်ကြီးဟု ပြောကြလေတိုင်း အဇာတသတ်မင်းသား ဟူသော အမည်ကို လူတွေ တဖွဖွ ရွတ်ဆိုကြရပြီ ဖြစ်၏။

အဇာတသတ် ဟူသော အမည်သည် ဤရာဇဂြိုဟ်ဝယ်၊ ဤမာဂဓဝယ်၊ ဤကမ္ဘာလောကဝယ် နေရာတစ်ခုလို လှပစွာ ရယူနိုင်ခဲ့ပြီ။ ဘုရင့်သားတော် ဟူသည်မှာ ဘုရင်ကမ္မေး၍ သားတော်ဖြစ်ရခြင်း မည်ကာမတ္တ မဟုတ်ဘဲ သူ့အရွယ်၊ သူ့အစွယ်နှင့် ဆိုတာ ပြနိုင်ခဲ့ပြီ။ ဗိမ္ဗိသာရမင်း ဟူသော အမည်နာမ၏ အထက်၌ ဂေါတမ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရား ဟူ၍ လူတွေက တစ်စပ်တည်း သိမှတ်ကြသလို အဇာတသတ် ဟူသော အမည်နာမ၏ အထက်တွင်လည်း အရှင် ဒေဝဒတ် ဟူ၍ သိမှတ်ကြရပြီ ဖြစ်သည်။ ပို၍ ကျေနပ်ဂုဏ်တက်စရာ ဖြစ်နေသည်က အရှင် ဒေဝဒတ်သည် ဣဒ္ဓိဝိဒ တန်ခိုးရှင်၊ အဘိညဉ်ရ ရဟန်းတစ်ပါး ဖြစ်နေခြင်းပင်။ မြတ်စွာဘုရားသည်ပင်လျှင် မည်သို့မည်ပုံ တန်ခိုးဖန်ဆင်းပြသည် ဟူ၍ သတင်းမမွှေးခဲ့။ မိမိ၏ အရှင် ဒေဝဒတ်မူကား အထူးထူး အပြားပြားသော ရုပ်သွင်သဏ္ဍာန်များ၊ အံ့မခန်း တန်ခိုးများကို ဖန်ဆင်းပြနိုင်သူ ဖြစ်နေ၏။

နောက်ထပ် ကျေနပ်စရာတစ်ခု ရှိသေး၏။ မြတ်စွာဘုရားနှင့် နောက်ပါရဟန်းများကို တိုင်းဌာနီ မြို့တော် အသီးသီးတွင် ကျောင်းတိုက် ဝိဟာရကြီးများ ဆောက်လုပ် လှူဒါန်းထားကြသည်မှာ မှန်၏။ သို့သော် မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့် သာဝကကြီးများထဲမှ အရှင် သာရိပုတ္တရာလို၊ အရှင် မောဂ္ဂလာန်လို၊ အရှင်မဟာကဿပ ရဟန်းတော်များမှာပင် ကိုယ်တိုင် ကျောင်းတိုက် ဝိဟာရဟူ၍ မရှိ။ အရှင် ဒေဝဒတ်ကား မိမိ ဆောက်လုပ် လှူဒါန်းထားသော ဂယာသီသမု ကျောင်းတိုက် ဝိဟာရကြီးကို ပိုင်ဆိုင်သိမ်းမြန်းရသူ။ အရှင် ဒေဝဒတ် ဂယာသီသ ဝိဟာရများနှင့် အတူတွဲလျက် ကျောင်းဒါယကာ အဇာတသတ် ဟူသော သတင်းက ရာဇဂြိုဟ် မာဂဓကို ကျော်လွန်လျက် မဇ္ဈိမတစ်ခွင်သို့ လှုပ်ခတ်သွားစေမည်။

သည်မျှ မကသေး...။

ရာဇဂြိုဟ် နေပြည်တော်၌ လူတွေ အထူးအာရုံစိုက်ရသော အခြင်းအရာ တစ်ရပ် ပေါ်လာ၏။ ထိုအရာကား “ဆွမ်းအုပ်ပို့ပွဲ” ပင် ဖြစ်သည်။ အဇာတသတ်မင်းသား၏ စံအိမ်တော်မှ ဂယာသီသရုံ ကျောင်းတော်ကြီးဆီသို့ ဆွမ်းအုပ်ပို့သော အခမ်းအနားမှာ ရာဇဂြိုဟ် မြို့သူမြို့သားတို့ တအံ့တဩ ထွက်ကြည့်ရသော အခမ်းအနား ဖြစ်လာသည်။ မြို့လမ်းမ တစ်လျှောက် မောင်းနှင်သွားသော ရထားငါးရာတို့သည် ဆွမ်းအုပ် ငါးရာတို့ကို ဆောင်ကြဉ်း သွားကြ၏။ အဇာတသတ်သည် အကြီးမားဆုံး၊ အလှပဆုံး ဆွမ်းအုပ်ကို ပိုက်၍ မြင်းဖြူကသော ရထားထက်တွင် လိုက်ပါခဲ့၏။ ဝဲယာ တစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် ပွဲလမ်းသဘင်တမျှ ဝိုင်းအုံ စီတန်း ကြည့်နေကြသော မြို့သူမြို့သားများမှာ အထူးအဆန်း တအံ့တဩ ဖြစ်နေကြသည်။

“အဲဒါ... ဂယာသီသအရပ်ကို သွားတာ၊ ဂယာသီသမှာ ရှင်ဒေဝဒတ်အတွက် အဇာတသတ် ကိုယ်တော် ဆောက်လုပ် လှူဒါန်းထားတဲ့ ကျောင်းတိုက်ကြီး ဟီးလို့လေ...”

“ရှင်ဒေဝဒတ်ဟာ ဘယ်လောက် ဘုန်းကြီးသလဲ... ကြည့်စမ်း၊ ကိုယ်တိုင် မြို့ထဲရပ်ထဲ ထွက် ဆွမ်းခံရတာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းသားကိုယ်တိုင် ရထားငါးရာနဲ့ ဆွမ်းအုပ်ငါးရာ ပို့တာ”

“မင်းသား ကိုယ်တော်တိုင် ဆွမ်းအုပ်ပို့တာဆိုတော့ ထွက်တော်မူ အခမ်းအနားတစ်ခုလို ဖြစ်နေတာပေါ့နော်... ကြည့်ပါဦး... ကြီးကျယ်ခမ်းနားလိုက်တာ”

“အံ့မာ... ဒါက နံနက်ပိုင်း ဆွမ်းအုပ်ပို့တာပဲ ရှိသေးတယ်၊ ညနေပိုင်းကျတော့ အဇာတသတ်ဟာ ရှင်ဒေဝဒတ်ဆီကို အဖူးအမြော်ဝင်ဖို့ တစ်ခေါက်သပ်သပ် ထွက်သေးတာ ကလား”

“ရှင်ဒေဝဒတ် ဘုန်းကြီးလိုက်တာနော်... ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်မှာ သီတင်းသုံးတဲ့ မြတ်စွာဘုရားတောင်မှ ဒီလောက် လာဘ်ပေါများမယ် မထင်ဘူး”

“ဟေ့... ဟေ့... အဲသလိုတော့ နှိုင်းယှဉ် မပြောပါနဲ့ ကွယ်ရီ... ရှင်ဒေဝဒတ် ကြည့်ရတာ တစ်မျိုးပဲ၊ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာထံမှာ အခြား သံဃာတော်ကြီးများနဲ့ အတူမနေဘဲ သီးခြား ခွဲထွက် လာတာကိုက တစ်မျိုးကြီး၊ ဘယ်လို တစ်မျိုးကြီးလဲ ဆိုတာသာ မသိတာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်...၊ ရှင်ဒေဝဒတ် ဘုန်းကြီးတာတော့ အမှန်ပဲလေ”

“အင်း... ဘုန်းကြီးတာတွေ မကြီးတာတွေ အပထား... တို့ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်မှာ အခုလို နှစ်ဂိုဏ်း နှစ်ပက္ခ ဖြစ်နေတာတော့ မတော်လှပေဘူး”

အမြော်အမြင်ရှိသူ အချို့ စိုးရိမ်မကင်း ဆိုကြ၏။

“ကြည့်လေ... ခမည်းတော်ဖြစ်တဲ့ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးက ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားကို ဆည်းကပ် ကိုးကွယ်တယ်၊ ဝေဠုဝန် ဝိဟာရမှာ ဘုရားရှင်နဲ့တကွ ရဟန်းတော်များ သီတင်းသုံး

နေတော်မူကြတယ်။ သားတော် အဇာတသတ်က ဂယာသီသကျောင်းက အရှင်ဒေဝဒတ်ကို ကိုးကွယ်တယ်။ ကိုင်း... အဖေနဲ့ သား ဆရာကိုယ်စီ ဖြစ်မနေဘူးလား”

“ဟုတ်ပါရဲ့နော်... ဒါ သိပ်ကောင်းတဲ့ အလားအလာ မဟုတ်ဘူး”

“နေပါဦး... ကျုပ်တို့ရဲ့ ဘုရင်မင်းမြတ်က သူ့သားတော်ကို မစည်းရုံး မသိမ်းသွင်းနိုင်ဘူး တဲ့လား”

“မစည်းရုံး မသိမ်းသွင်းနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး။ စည်းရုံးသိမ်းသွင်းဖို့ စိတ်မကူးတာ... မင်းကြီးက သားတော်ကို အင်မတန် ချစ်တာကလား၊ ပြီးတော့ မင်းကြီးက ပြောသတဲ့... သားတော်အနေနဲ့ ကျောင်းဆောက်လှူတာ၊ ဆွမ်းအုပ်ပို့တာတွေဟာ ကောင်းမှုကုသိုလ် ကိစ္စတွေပဲတဲ့၊ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်တယ်ဆိုတာ အကုသိုလ်မှ မဟုတ်ဘဲ၊ သူမြတ်နိုးတာကို လွတ်လပ်စွာ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ပါစေ တဲ့လေ...”

“ဟာ... ဒီနေရာမှာတော့ ကျုပ်တို့မင်းကြီး လျော့လွန်းပြီ ထင်တယ်ဗျာ... ရှင်ဒေဝဒတ်ဆိုတာ ကောသမ္မိပြည်မှာကတည်းက မြတ်စွာဘုရားကို မကျေမနပ် အာယာတဖွဲ့ပြီး သီးခြား တစ်စင်ထူထောင်ခဲ့တယ် ဆိုလား”

“ရှု... တိုးတိုးပြော ရောင်းရင်း... ရှင်ဒေဝဒတ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာမှ ဝေဖန်လား၊ သုံးသပ်လား မလုပ်ပါလေနဲ့၊ သူ့ကိုယ်နှိုက်ကလည်း တန်ခိုး ဣဒ္ဓိပါဒ်နှင့်၊ ပြီးတော့ ဘုရင့်သားတော်ရဲ့ ဆရာနော်...”

“ခက်တော့ ခက်နေပါပြီ ကရီ...”

အဇာတသတ်မင်းသား ကိုယ်တော်တိုင် ရထားငါးရာဖြင့် နံနက် ဆွမ်းအုပ်ပို့ တစ်ခေါက်၊ ညနေ အဖူးအမြော်ဝင် တစ်ခေါက် ဂယာသီသကျောင်းတိုက်သို့ လာရောက်သည် ဆိုသော သတင်းမှာ တောမီးပမာ ပျံ့နှံ့သွား၏။ ထိုတောမီး၏ အလှူများအတွင်းသို့ လောင်စာများလည်း အများအပြား ဝင်ရောက်လာကြသည်။ ရှင်ဒေဝဒတ်သည် တစ်ညနေတွင် အဇာတသတ်ကို ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်ရင်း အားပါးတရ စကားဆို၏။

“ငါ့ရဲ့ ဘုန်းရိပ်နဲ့ မင်းသားရဲ့ အာဏာရိပ်တို့ဟာ အချိန်တိုတိုအတွင်းမှာ အကျယ်ပြန့်ကြီး ကျယ်ပြန့်သွားပြီ၊ ဒါကို သိရဲ့လား...”

ဆရာအရှင်၏ စကားကို မိမိ နားမလည်သဖြင့် ဆက်ပြောမည့် စကားကိုသာ လမ်းခင်း ပေးလိုက်သည်။

“ဘယ်လို ကျယ်ပြန့်သွားတာလဲ အရှင်”

“ငါ့ကျောင်းတိုက်မှာ အခု နေ့စဉ်နဲ့အမျှ ရဟန်းတွေ ခိုင်လာကြတယ်လေ၊ ကြာရင် ဝေဠုဝန်မှာ ဗုဒ္ဓနဲ့ သူ့ရဲ့ သာဝကကြီးတွေလောက်ပဲ ကျန်ရစ်မှာတောင် စိုးရတယ်”

မိမိ နေ့စဉ်ပို့လွှတ်သော ဆွမ်းအုပ်ငါးရာတို့မှာ စားမကုန် သုံးမကုန် အလှူအပယ် ဖြစ်နေသောကြောင့် ရဟန်းများ တသံသိ ရောက်ရှိလာကြကြောင်း၊ ထိုရဟန်းများမှာ သာသနာတော်၌ သက်ဝင်ယုံကြည်ခြင်းထက် ဆွမ်း လာဘ်ပသကာ ပေါပေါများများ အသင့် ရရှိခြင်းကြောင့် ခိုင်လာကြခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကို အဇာတသတ် မသိခဲ့။ မိမိ၏ ဆရာအရှင်၌ နောက်လိုက်နောက်ပါတွေ တိုးပွားလာခြင်း၊ မိမိ ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းထားသော ဂယာသီသ ကျောင်းတိုက်ကြီး စည်ကားဖွံ့ဖြိုးလာခြင်းကိုသာ တွေးမိပြီး အားရကျေနပ်မိ၏။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ရာဇဂြိုဟ်၏ ဥပရာဇာဖြစ်သော မိမိသည် သာမန် ဘုရင့်သားတော်တစ်ပါး မဟုတ်ဘဲ ထိုက်ထိုက်တန်တန်ကြီး အလုပ်တစ်ခု လုပ်ပြန်ပါပြီကော ဟူ၍ နှစ်ထောင်းအားရ ဖြစ်မိသွား၏။ ဤတွင် မိမိ၏ အရေးပါအရာရောက်မှု၊ ကြီးကျယ်မှု၊ လူအပေါင်းတို့၏ အာရုံစိုက်ခံရမှုတို့အတွက် ရေသောက်မြစ်သဖွယ် ဖြစ်ပေသော ဆရာအရှင် ဒေဝဒတ်၏ ကျေးဇူးဂုဏ်၊ ဘုန်းတန်ခိုးတို့ကို ပို၍ ကြည်ညိုမိလာလေသည်။ မိမိ၏ အတ္တဖွံ့ဖြိုးမှုအတွက် အရှင် ဒေဝဒတ်သည် ပင်မ အားကိုးအားထားရာကြီးပါတကား။

“မင်းသားရဲ့ ခမည်းတော်ကြီးကော ကျန်းမာပါစ”

ဆရာအရှင်ကို ကြည်ညိုရသည့် အကြောင်းများထဲတွင် ဤအချက်သည်လည်း အဓိက ကျသောအချက် ဖြစ်၏။ အရှင်သည် အမြဲတစေပင် ခမည်းတော်ကြီး၏ ကျန်းမာရေး၊ နေထိုင် လှုပ်ရှားမှုများကို သတိတရ မေးမြန်းတတ်လေသည်။

“အသက်အရွယ်နှင့်မမျှ ကျန်းမာစွာ ရှိပါတယ် အရှင်ဘုရား”

“သူက ဗုဒ္ဓရဲ့ တပည့်ဖြစ်နေတော့ ငါ့တပည့် ဖြစ်နေတဲ့ သင့်ကို ဘာမှမပြောဘူးလား”

ဆရာအရှင်၏ စကားလုံးများမှာ ဤသို့ပင် ရုတ်တရက် မဖြေနိုင်သော မေးခွန်းများ ဖြစ်နေတတ်၏။ ဆရာအရှင်သည် စကားကို အနက်အမျိုးမျိုး ထွေပြားစွာ၊ ဆန်းကြယ်စွာ၊ ခမ်းနားစွာ ပြောတတ်ပေစွ။

အလွယ်ဆုံးပင် ဖြေလိုက်၏။

“ခမည်းတော်က ဘာမှမပြောပါဘူး အရှင်ဘုရား။ အရှင့်လို ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်တစ်ပါးကို တပည့်တော်က ခုလို ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်တဲ့ ကိစ္စမှာ ခမည်းတော် ဘာမှ ပြောစရာလည်း မရှိပါဘူး ဘုရား”

“အင်း... သင်တို့ကတော့ ဖအေနဲ့ သားပေကိုး”

ဆရာအရှင် မျက်လုံးများ အနည်းငယ် ရီဝေသွားသည်ဟု ထင်မိ၏။

“ဖအေနဲ့ သားအကြားက မေတ္တာ၊ နားလည်မှု၊ ခွင့်လွှတ်မှု၊ အင်း... ဒါ သဘာဝ ကျပါတယ်။ ညီအစ်ကိုတို့ သမီးယောက်ဖတို့ အကြားမှာတော့ နားလည်မှုတွေက လျော့ရဲ တတ်တယ်။ အဲ... မလိုရင် မလိုသလို ဖိနှိပ် ချိုးဖဲ့တတ်တယ်”

“အရှင်ဘုရား... ဘာကို ဆိုလိုပါသလဲ ဘုရား”

“ဂေါတမ ဗုဒ္ဓလေ... သင် သိသားပဲ၊ ယသောဓရာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူနဲ့ ငါက သမီးယောက်ဖ တော်စပ်တာ၊ သူက ငါ့ကို ဖိနှိပ်ချိုးဖဲ့ခဲ့တယ်။ ထားပါတော့လေ... ဒါက မင်းသားနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး၊ အင်း... အင်း... သင့် ခမည်းတော်ကြီး ကျန်းမာချမ်းသာ အနာကင်းတယ် ကြားရတာ ငါ ဝမ်းသာတယ်”

ဆရာအရှင်ကို တိုး၍ ကြည်ညိုမိပြန်သည်။ အရှင်သည် သူ့အား ဖိနှိပ်ချိုးဖဲ့ခဲ့သည် ဆိုသော မြတ်စွာဘုရားအား ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်နေသည့် ခမည်းတော်ကြီးကို မေတ္တာထားနိုင်သူပေပင်။ သို့သော် ထိုနေ့ ညဉ့်ချမ်းအချိန်၊ ဂယာသီသမှ အပြန်ခရီးတွင် ရထားထက်၌ လိုက်ပါရင်း ဆရာအရှင်၏ ရီဝေသွားသော မျက်လုံးများနှင့် “အင်း... သင်တို့ကတော့ ဖအေနဲ့ သားပေကိုး” ဟူသော ညည်းသံလိုလို စကားလုံးများကို ပြန်အမှတ်ရနေမိ၏။ ဆရာအရှင်၏ စိတ်နှလုံး ညှိုးငယ်မှုမှာ မိမိ၏ ညှိုးငယ်မှုပင် ဖြစ်လေသည်။ ခမည်းတော် မင်းကြီး ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်

နေသော ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရားသည် မိမိ၏ ဆရာအရှင်ပေါ်၌ မည်သို့ ဖိနှိပ် ချိုးဖဲ့ခဲ့လေသနည်း။
ဆရာအရှင် မည်သို့ ခံစားခဲ့ရသနည်း။

ရထားမောင်းသူ၏ ကြာပွတ်သည် မြင်းဖြူကြီးများ၏ ကျောထက်သို့ ရွမ်းခနဲ ရွမ်းခနဲ မှန်မှန် ကျရောက်နေ၏။ စင်စစ်မူ လိမ္မာသော မြင်းဖြူကြီးများသည် ကြာပွတ်ကို မလိုအပ်တော့။
ရထားမောင်းကလည်း လေထဲတွင်သာ ဝှေ့ယမ်း အသံပေးခြင်း ဖြစ်၏။ မိမိအဖို့မူကား ဆရာအရှင် ဒေဝဒတ်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ တစ်စုံတစ်ခုသော ကြာပွတ်သံအောက်တွင် မခံချည့် မခံသာ ဖြစ်နေရှာပေမည်ဟု တွေးမိရင်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေမိလေသည်။ ဆရာ၏ ဝေဒနာကို တပည့်ဖြစ်သူ သိရအောင် စုံစမ်းကြည့်မည် စိတ်ကူးလိုက်၏။ ဆရာအရှင်သည် မတော်မတရား အစော်ကား ခံခဲ့ရသည်လား၊ တန်ခိုး အဘိဉာဉ်ဖြင့် ပြည့်စုံသော ဆရာအရှင်သည် အခြားသူများ၏ မနာလို မုန်းထားခြင်းကို ခံခဲ့ရသည်လား။ ဆရာအရှင်ကတော့ သူ့စကားလုံးများကို ထောက်ရှုလျှင် ဘာမှ ပြောမည်မဟုတ်၊ ဆရာသည် သည်းခံနိုင်အားကြီးသူ ဖြစ်ချိမ့်မည်။

ဆရာသည် မြင့်မြတ်ပေစွ။

မိမိဘာသာ မိမိ သိအောင်စုံစမ်းကြည့်မည်ဟု ကြံလိုက်သောအခါ ရုတ်ခြည်း ခေါင်းထဲ ပေါ်လာသည့် မျက်နှာမှာ ဆရာဇီဝက၏ မျက်နှာ ဖြစ်၏။ ဆရာဇီဝကသည် မြတ်စွာဘုရားနှင့် ကျွမ်းနီးသူ၊ ဝေဠုဝန် ဝိဟာရတွင် ရဟန်းတော်များအား ဆေးဝါးကုသပေးခြင်းဖြင့် အဝင်အထွက် ရှိသူ၊ ထို့ပြင် ဆရာဇီဝကသည် လေးစားယုံကြည်ထိုက်သော ဥပမိ လက္ခဏာနှင့် ပြည့်ဝသူလည်း ဖြစ်သည်။ ခမည်းတော် ကိုယ်တိုင်ကပင် သမားတော်အဖြစ်နှင့်သာမက ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စများကိုပါ ဆွေးနွေး အားထားတိုင်ပင်ရသူ ဖြစ်သည်။

နန်းတော် ပြန်ရောက်လျှင် ဆရာဇီဝကနှင့် တွေ့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

ဖြူစင်သန့်ရှင်းသော မျက်နှာပြင်ထက်မှ မျက်လုံးအိမ်များသည် ခါတိုင်းလိုပင် စူးရှ တောက်ပနေကြ၏။ ဆရာဇီဝကကို ကြည့်လိုက်လျှင် အမြဲတစေပင် တည်ငြိမ် သန့်စင်နေသည်။ လူနာများအတွက် ယုံကြည်အားထားထိုက်သော ရုပ်လက္ခဏာက ဆရာဇီဝကထံတွင် အထင်းသား ပေါ်နေသည်။ အဖြူဆွတ်ဆွတ် ကိုယ်ကြပ်နှင့် အပြာနုရောင် ဝတ်ရုံသင်တိုင်းတို့က ဆရာဇီဝက၏ သန့်စင်ခြင်းနှင့် နူးညံ့ခြင်းကို ဖော်ပြနေ၏။ ထူထဲ ဖြောင့်စင်းသော မျက်ခုံးအစုံ အလယ်မှာ နှာရောင်အထက်တွင်မူ ဝေဒနာသည်တို့၏ ရောဂါဝေဒနာတို့ကို အမြဲလိုလို တွေးဆ ချင့်ချိန် နေခြင်းကြောင့် ဖြစ်မည်ထင်သည်။ အရေးအကြောင်းလေးများ ပေါ်လွင်နေ၏။ ဆရာဇီဝကသည် ဘာမှ မပြောသေးဘဲ မိမိ၏ လက်အတွင်းမှ ငွေခွက်ကို ကြည့်နေသည်။

“အရှင့်သား... မေးတဲ့ကိစ္စတွေ မပြောခင်မှာ ခုလောလောဆယ် လုပ်စရာကတော့ အရှင့်သား လက်ထဲက သရက်ဖျော်ရည်အစား သဘောသီးစိတ် မှည့်မှည့်လေး တစ်စိတ်ကို ပြောင်းလဲ စားလိုက်စေချင်တယ်။ ဥတုရာသီနဲ့ နက္ခတ်အရ ခုလိုအချိန် ညဉ့်ဦးပိုင်းမှာ သရက်ဖျော်ရည်ကို မသုံးဆောင်သင့်ပါဘူး။ သဘောသီး မှည့်မှည့်လေး တစ်စိတ်လောက်ပဲ သုံးဆောင်သင့်တယ်”

သမားတော် တစ်ယောက်၏ အသိဖြင့် အမြဲ နိုးကြားနေတတ်သော ဆရာဇီဝကကို သဘောကျသွား၏။ ရံရွေ့တစ်ယောက်အား သရက်ဖျော်ရည်ကို ပြန်ယူသွားရန်၊ သဘောသီးမှည့် တစ်စိတ် ယူလာခဲ့ရန် အမိန့်ပေးလိုက်ရ၏။

“နောင်ကြီး ဇီဝကကော ဘာသုံးဆောင်မလဲ”

“ရေအေးအေး တစ်ခွက်ပဲ ပေးပါ အရှင့်သား”

“နောင်ကြီးက ရေအေးအေးပဲ သောက်လေ့ရှိသလား”

ဆရာဇီဝက ပြုံးသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်... အလေ့အကျင့်လည်း ဖြစ်နေတယ်၊ ပြီးတော့ အရှင့်သား မေးထားတဲ့ မေးခွန်းတွေကလည်း ရင်ပူစရာ ဖြစ်နေလို့ ရင်အေးအောင် ရေသောက်ထားနှင့်ရမှာ”

“ဟုတ်လား... အရှင် ဒေဝဒတ်အကြောင်း ပြောရမှာက ရင်ပူစရာလား”

“ပြဿနာ ဖြစ်ခဲ့တာတွေကို ပြန်ပြောရမှာဆိုတော့ ရင်အေးစရာ မဟုတ်ဘူးလေ”

မိမိ၏ ဆရာ၌ မည်မျှအထိ ပူလောင်စရာ ဖြစ်ခဲ့သနည်းဟု စိတ်လက်မသာ ဖြစ်သွားလေသည်။ ဆရာဇီဝကသည် ငွေခွက်ထဲမှ ရေကို တစ်ကျိုက်ကျိုက် သောက်ချလိုက် ပြီးနောက် ပဝါဖြင့် နှုတ်ခမ်းများကို တို့လိုက်၏။

“အရှင်ဒေဝဒတ် ဘာဖြစ်ခဲ့သလဲတဲ့... အရှင့်သား မေးခွန်းကတော့ တိုတိုလေးပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ရှည်ရှည်လျားလျား ပြန်ဖြေမှ ဖြစ်မယ်၊ ပထမဆုံး စရမှာတော့ ဥပါလိနဲ့ သာကီဝင်မင်းသား ခြောက်ဦးတို့ ဘုရားရှင်နောက်ကို လိုက်သွားတဲ့ အကြောင်းအရင်းက စရမှာပဲ... သိပ် မကြာလှသေးတဲ့ အချိန်ကပါ”

“ဥပါလိဆိုတာ ဘယ်သူလဲ ဆရာဇီဝက”

“ဆေတ္တာသည်ကြီး တစ်ယောက်ပါ... ကပိလဝတ် နန်းတော်ထဲက မင်းသုံး ဆေတ္တာသည်ကြီး... အခုတော့ သူဟာ အရှင်ဥပါလိ မထေရ် ဖြစ်နေပါပြီ”

ဘန္တိယ၊ အနုရုဒ္ဓါ၊ အာနန္ဒာ၊ ဘရ၊ ကိမိလ၊ သာကီဝင် မင်းသားများနှင့်အတူ လိုက်ပါသွားသော ဥပါလိ ဆေတ္တာသည်...။ ထို့နောက် ထိုအချိန်က သာကီဝင် မင်းသားတစ်ပါး ဖြစ်သော အရှင် ဒေဝဒတ်၊ ကပိလဝတ်သို့ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ကြွရောက်ပြီး သာကီဝင်မင်း တစ်ထောင်တို့သည် အနုပိယ သရက်ပင်ဥယျာဉ်သို့ လိုက်ပါသွားကာ ရဟန်းပြုကြသည့် အကြောင်း၊ ဤတွင် ဒေဝဒတ် အပါအဝင် မင်းသားခြောက်ဦးတို့လည်း နောက်မှ လိုက်ပါခဲ့ ကြကြောင်း၊ ဤကား ဇာတ်လမ်းအစပင် ဖြစ်လေမည်။

“သူတို့အားလုံး ရဟန်းပြုကြတယ်၊ အရှင် ဘန္တိယက အဲဒီနှစ် ဝါတွင်းမှာပဲ တေဝိဇ္ဇ ရဟန္တာ ဖြစ်တော်မူခဲ့တယ်။ အရှင် အနုရုဒ္ဓါက ဒိဗ္ဗစက္ခု အဘိညာဉ် ရပြီးနောက်မှာ အရဟတ္တဖိုလ် ရောက်ခဲ့တယ်။ အရှင် အာနန္ဒာကတော့ အရှင် ပုဏ္ဏမထေရ်ရဲ့ တရားကို ကြားနာရပြီး သောတာပတ္တိဖိုလ်မှာ တည်ခဲ့တယ်။ အဲ... အရှင် ဘရနဲ့ ကိမိလ မထေရ်တို့လည်း ဝိပဿနာတရား ပွားများကြပြီး အရဟတ္တဖိုလ် ရောက်ခဲ့ကြတယ်။”

“အရှင် ဒေဝဒတ်ကော”

ဆရာဇီဝက ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်သွားသည်ဟု ထင်လိုက်ရ၏။

အရှင် ဘန္တိယ၊ အရှင် အနုရုဒ္ဓါ၊ အရှင် အာနန္ဒာ၊ အရှင် ဘရ၊ အရှင် ကိမိလ... နှင့် အရှင် ဥပါလိ၊ ခမည်းတော် မင်းကြီး နှုတ်မှတစ်ဆင့် ကြားဖူးထားသော အမည်ခွဲများ ဖြစ်သည်။ ယခု ဆရာဇီဝက ပြောသလောက်တော့ အတိအကျ မသိခဲ့။ တေဝိဇ္ဇ ရဟန္တာ၊ ဒိဗ္ဗစက္ခု အဘိညာဉ်၊ အရဟတ္တဖိုလ်... ဤအခေါ်အဝေါ်တွေ၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်တို့ကိုလည်း သေသေချာချာ မသိ။

ဆရာဝိဝက၏ လေးဖင့်ဆုတ်ဆိုင်းသော အမူအရာကကို အားမလိုအားမရ ဖြစ်လာ၏။ အရှင် ဒေဝဒတ် အကြောင်းကို မေးကာမှ အဘယ့်ကြောင့် စကားအရှိန် တန်ခိုးသွားရသနည်း။

“ဆရာဝိဝက... အရှင် ဒေဝဒတ်ကော”

မိမိအသံ အနည်းငယ် မာသွားသည်ကို သိလိုက်၏။

“အရှင် ဒေဝဒတ်က ပုထုဇဉ်ရဟန်း အဖြစ်နဲ့ လောကီဈာန် အဘိညာဉ် တန်ခိုးတွေကို ရရှိခဲ့တယ်၊ အရှင်သား... ဒါပေမယ့် သူဟာ အရိယာ မဖြစ်ခဲ့ဘူး”

ပုထုဇဉ် - အရိယာ၊ အဓိပ္ပာယ် သိပ်မရှင်းချင်။

“အရိယာဆိုတာ ဘာလဲ ဆရာဝိဝက”

အရိယာဆိုတာ... အင်း... မဖောက်မပြန် မှန်ကန်တဲ့ သစ္စာတရားတို့ကို သိသောသူ၊ မဂ် ဖိုလ် ရပြီးသူ၊ မြတ်နိဗ္ဗာန်သို့ သွားမည့်သူလို့သာ အရှင်သား မှတ်ယူလိုက်ပါတော့”

သူရှင်းကာမှ ပို၍ ရှုပ်ထွေးလာသည်ဟု ထင်မိပြန်၏။ သည်စကားလုံးတွေကလည်း ခမည်းတော် ဗိမ္ဗိသာရ မင်းကြီးထံမှ ကြားနေကျတွေ။ နားမလည်နိုင်တာတွေကို ထပ်မေးလျှင် ပို၍ ရှုပ်ထွေးလာတော့မည်ဟု တွေးကာ လိုရင်းရောက်မည်ထင်သော နောက်ထပ် မေးခွန်းတစ်ခုကို မေးလိုက်သည်။

“အရှင် ဒေဝဒတ်ဟာ လောကီဈာန် အဘိညာဉ် တန်ခိုးတွေ ရခဲ့တယ်လို့ ဆရာဝိဝက ပြောသွားတယ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ် အရှင်သား... ဒါကတော့ သံသယဖြစ်စရာ မရှိပါဘူး”

“ကျွန်ုပ်ရဲ့ ဆရာဟာ လောကီဈာန် တန်ခိုးရှင် ဖြစ်ခဲ့တဲ့အတွက် ကောင်းကင်မှာ ပျံနိုင်တယ်၊ မြေပြင်အောက် ငုပ်လျှိုးနိုင်တယ်၊ အထူးထူးသော ရုပ်ဆင်းသဏ္ဍာန်တွေကို ဖန်ဆင်းနိုင်တယ် မဟုတ်လား ဆရာဝိဝက”

“ဟုတ်ပါတယ် အရှင်သား”

“ဒါတွေဟာ အင်မတန် ထူးဆန်းပြီး အင်မတန်ကို အံ့ဩကြည်ညိုစရာ ကောင်းတဲ့ တန်ခိုးတွေ မဟုတ်ဘူးလား ဆရာဝိဝက”

“အရှင်သား... ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ် ဆိုတာတွေဟာ တစ်ချိန်ကျရင် ရိုးအီသွားတတ်ကြ ပါတယ်”

ဆတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်မိ၏။ ဆရာဝိဝကမို့သာ အောင့်အီးထားလိုက်ခြင်းပင်။ မိမိ၏ အရှင်သခင်ကို သွယ်ဝိုက်နှိမ့်ချသော စကားလုံးမျိုးကို အခြားသူသာ ပြောသည်ဆိုလျှင် ဤနေရာမှာပင် ဥပရာဇာတို့၏ မင်းမိန့်အာဏာတစ်ရပ်ကို လွှတ်ထုတ်လိုက်မည် ဖြစ်လေသည်။ ဆရာဝိဝကမူကား ပကတိ တည်ငြိမ်လျက်ပင်။ သူ၏ ရှင်းသန့်သော မျက်လုံးများကို ကြည့်ကာ ဒေါသထွက်သာ ဖြစ်သွား၏။ သို့သော် ဆရာသခင်အတွက်မူ ရင်ထဲတွင် မရှင်းမလင်း ရှိနေဆဲ။ ရီဝေသွားသော မျက်လုံးများ ညှဉ်းသံလိုလို စကားလုံးများကို ကြားယောင် မြင်ယောင်နေဆဲ။ “အင်း... သင်တို့ကတော့ ဖအေနဲ့ သားပေကိုး” ဟူသော ရေရွတ်သံ။ “ဂေါတမ ဗုဒ္ဓလေ... သင် သိသားပဲ၊ ယသော်ဓရာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူနဲ့ ငါက သမီးယောက်ဖ တော်စပ်တာ၊ သူက ငါ့ကို ဖိနှိပ် ချိုးဖဲ့ခဲ့တယ်၊ ထားပါတော့လေ...” ဟူသော မြည်တမ်းမှုများ။

ရှင်းရှင်းပြတ်ပြတ်ပင် မေးလိုက်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်၏။

“ဆရာဇီဝက... ဂေါတမ ဗုဒ္ဓဟာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ဆရာအရှင် ဒေဝဒတ်ကို ဘယ်တုန်းက ဘယ်လိုများ ဖိနှိပ်ချိုးဖွဲခဲ့တာ ရှိသလဲ”

ဆရာဇီဝက အစဉ်တစိုက် ငြိမ်သက်နေသော ကိုယ်ခန္ဓာသည် မသိမသာ လှုပ်ရှား သွားသည်ဟု ထင်လိုက်ရ၏။ ထို့နောက် သူ၏ နက်မှောင်သော မျက်လုံးကြီးများဆီမှ စူးရှသော အကြည့်များ ကျရောက်လာသည်။ ဤမျက်လုံးမှ ဤအကြည့်မျိုးကား ရောဂါအနာ သည်းနေသော ဝေဒနာရှင် တစ်ယောက်ကို စူးစမ်းလေ့လာသော သမားတော်တစ်ယောက်၏ ရောဂါရှာဖွေသည့် အကြည့်မျိုး ဖြစ်သည်။ ဤမျက်လုံးတွေကို မိမိ မကြိုက်။

ဆရာဇီဝက၏ အသံ ဖြည်းလေးစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“မြတ်စွာဘုရားရှင်ဟာ အရှင် ဒေဝဒတ်ကို ဖိနှိပ်ချိုးဖွဲခြင်း ပြုတော်မမူပါဘူး၊ လောကသုံးပါး သခင်ဟာ အမှိုက်မှောင်ကိုသာ ထွင်းဖောက် ခုတ်ပယ်တော်မူတာပါ အရှင့်သား”

ဆရာဇီဝကနှင့် မိမိတို့ နှစ်ဦးအကြား သဘောထား ကွဲလွဲမှုက အထင်အရှား ဖြစ်ပေါ်လာပြီဟု နားလည်မိပေပြီ။ သို့သော် သူ၏ တည်ငြိမ်ခိုင်ခန့်သော အသွင်နှင့် ယုံကြည်မှုအပြည့်ဖြင့် တည်ဆောက်ထားသော မျက်နှာထားကိုမူ အလိုလိုပင် ခန့်ညားနေမိသည်။ သဘောထားချင်း မတူစေကာမူ ဂေါတမ ဗုဒ္ဓနှင့် မိမိဆရာတို့အကြား ဘာတွေ ဖြစ်ခဲ့သလဲ ဆိုသည်ကိုတော့ ဆရာဇီဝကထံမှသာ သိခွင့်ရမည် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အောင့်အီး သည်းခံနေလိုက်၏။ ဆရာဇီဝကသည် သမားတော်တစ်ယောက်၏ ဂုဏ်ဝယ်ဖြင့် ပြည့်စုံသူ၊ သိက္ခာ သမာဓိရှိသူ ဖြစ်ကြောင်းကား စိုးစဉ်းမျှ သံသယဖြစ်စရာ မရှိ။ သူသည် သမာသမတ်ကျပြီး လေးနက် တည်ကြည်သူလည်း ဖြစ်ချေသည်။

“ထားပါလေ... ကျွန်ုပ်သိချင်တာ ဘာတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြသလဲ ဆိုတဲ့ အဖြစ်သနစ်ပါပဲ။ ဘယ်သူက ဘယ်သို့ဆိုတဲ့ မှတ်ချက် သဘောထားတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ အဖြစ်သနစ်ကိုပဲ သိချင်တယ်။”

“အဖြစ်သနစ်ကတော့ ကောသမ္မိပြည်က စခဲ့တယ်လို့ ပြောရလိမ့်မယ် အရှင့်သား။ ဒါဟာလည်း မကြာသေးပါဘူး”

“အင်း... ပြောစမ်းပါဦးလေ”

အပြည့်အစုံ သိရတော့မှပင် ဆရာအရှင် ဒေဝဒတ်အတွက် ပို၍ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရလေတော့သည်။ ကောသမ္မိပြည်မှာ ဖြစ်ခဲ့သည့် ကိစ္စအတွက် ဆရာ၌ အပြစ်မရှိဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ကောသမ္မိပြည်၌ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးတော်မူချိန်၌ ကြီးမား များပြားလှစွာသော လာဘ် ပူဇော်သက္ကာရတို့ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည်။ သင်္ကန်းပစ္စည်း၊ ဆေးနှင့် အခြား လှူဖွယ်ပစ္စည်းများကို ဆောင်ကြဉ်းလျက် လူများစွာတို့သည် ကျောင်းတိုက်အတွင်း ဝင်ခဲ့ကြသည်။ ထိုပရိတ်သတ်တို့သည် ကျောင်းတိုက်အတွင်း လှည့်လည်ကြရင်း မေးမြန်းကြသည်တဲ့... “မြတ်စွာဘုရားရှင် ဘယ်နေရာမှာ သီတင်းသုံးနေပါသလဲ၊ အရှင်သာရိပုတ္တရာ ဘယ်မှာလဲ၊ အရှင်မောဂ္ဂလာန် ဘယ်မှာလဲ၊ အရှင်မဟာကဿပ ဘယ်မှာလဲ၊ အရှင်ဘဒ္ဒိယ ဘယ်မှာလဲ၊ အရှင်အနုရုဒ္ဓါ၊ အရှင်အာနန္ဒာ၊ အရှင်ဘဂ၊ အရှင်ကိမိလ... ဘယ်မှာလဲ... ဘယ်မှာလဲ”

မဟာသာဝကကြီး ရှစ်ကျိပ်တို့ကို နေထိုင်ရာအရပ်ကို မေးမြန်းစုံစမ်းရင်း ပရိသတ်တို့ သဲသဲလှုပ်ခဲ့ကြသည်။ ဤအထဲတွင် “အရှင်ဒေဝဒတ် ဘယ်မှာလဲ ဟူသော မေးခွန်း တစ်ခုမျှပါ။ မေးသူ တစ်ဦးမျှ မရှိ။ ဪ... ဆရာအရှင် မည်သို့ ခံစားရလေမည်နည်း။ ဆရာအရှင်သည်လည်း အရှင်ဘဒ္ဒိယတို့နှင့် အတူပင် ရဟန်းပြုခဲ့သူ ဖြစ်၏။ သာကီယ မင်းမျိုးနွယ်မှ ရဟန်းဘောင် ကူးခဲ့သူလည်း ဖြစ်၏။ ပြောကြစတမ်းဆိုလျှင် အရှင်ဒေဝဒတ်သည် ဂေါတမဗုဒ္ဓနှင့် သမီးယောက်ဖပင် တော်စပ်သေးသည်။ သို့စပ်လျက် အခြားသော ရဟန်းများအနီးတွင် ပရိတ်သတ် ဖွေးဖွေးလှုပ်နေချိန်၌ ဆရာအရှင်ခမျာ မေးမြန်းသူမရှိ ဖြစ်ရရှာသည်။

မြတ်စွာဘုရားသည် ယောက်ဖတော် အရှင်ဒေဝဒတ်အား မချီးမြှောက်ခဲ့ဘူးလား။ ကောသမ္မိ ပြည်သားတို့ကကော တန်ခိုးရှင် ဆရာအရှင် ဒေဝဒတ်လို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို မေးမြန်းရ ကြည်ညို လှူဒါန်းရကောင်းမှန်း မသိကြသူတွေ။ ဣန္ဒိဝိဒ အဘိညာဉ်ကို ရရှိထားသော ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်၏ တန်ဖိုးကို မသိကြသူတွေ။ ထိုမျှသာမက ဆရာအရှင်သည် ဘုရားမှတစ်ပါး သာဝက ရဟန်းများအနက်တွင် အဟောအပြော ကောင်းလှသူ ဓမ္မကထိက ပုဂ္ဂိုလ်။ ဒါကို မသိသား ဆိုးရွား ကြသော ကောသမ္မိသားတွေ။

ယောသိတာရုံ၊ ပါဝါရိကာရုံ၊ ကုတ္တုဇ္ဇာရုံ ကျောင်းတော်ကြီးတွေကို ဆောက်လုပ်ရမှန်း သိသော်လည်း ကောသမ္မိသားတွေသည် ထိုကျောင်းတော်ကြီးတွေထက်မှာ ထိုက်တန်စွာ သီတင်းသုံးမည့် အရှင်ဒေဝဒတ်လို ရဟန်းမြတ်တစ်ပါးကို မသိကြသူတွေ၊ ဆရာအရှင်အတွက် မခံချည့် မခံသာ ဖြစ်လာ၏။

သည်အထဲတွင် ပို၍ နာစရာ ကိစ္စတစ်ခုကို ကြားရပြန်၏။

ကောသမ္မိပြည် ကျောင်းတိုက် ဓမ္မသဘင်၌ ထိုညဉ့်က ဆရာအရှင် မတက်ခဲ့။ ဆရာအရှင် မတက်ခဲ့ဖြစ်သော ထိုဓမ္မသဘင်၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ကျေးဇူးတရားကို ဖော်ကားသော ဒုဗ္ဘိယမက္ကဋ္ဌ ဇာတ်အကြောင်းကို ဟောတော်မူသည်တဲ့။ ကျေးဇူးမသိတတ်သော မျောက်သည် အရှင် ဒေဝဒတ်၏ ရှေးဘဝ တစ်ခုတဲ့။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ကောသမ္မိပြည်မှ ရဟန်းသံဃာတို့အလယ်မှ ဆရာဒေဝဒတ်၏ ပျောက်ဆုံးသွားခြင်းမှာ အဆန်းမဟုတ်။ ဤအရာ၌ ဆရာအရှင် လုံးဝ မှန်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်လေသည်။

ဆရာဇီဝက၏ စကားကို ကြားပြီးနောက် အရှင် ဒေဝဒတ်အပေါ် ကြည်ညိုခြင်း၊ စာနာခြင်းတို့မှာ ပို၍ တိုးလာ၏။ ဤသို့သော အရှင်မြတ်အတွက် ဂယာသီသတွင် မိမိ ကျောင်းတော်ကြီး ဆောက်လုပ် လှူဒါန်းခြင်းအတွက်မူ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ရလေသည်။

“အခုကော... ကျွန်ုပ်ရဲ့ ဆရာအရှင် ဒေဝဒတ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရာဇဂြိုဟ်မှာ ဘယ်သူတွေက ဘာပြောနေကြသေးသလဲ... ဆရာဇီဝက”

ဆရာဇီဝက၏ လေးနက်သော မျက်နှာတွင် အပြုံးရိပ်တစ်ခု ပေါ်လာ၏။

“အရှင်သား... ကျွန်ုပ်က လူတွေရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာ အတွင်းအပမာဖြစ်တဲ့ ရောဂါ ဝေဒနာတွေကိုသာ စိတ်ဝင်စားတတ်သူပါ။ လူတွေ ပြောကြဆိုကြတဲ့ စကားလုံးတွေ၊ စကားတွေရဲ့ နောက်ကွယ်က သဘောထားတွေကို စိတ်လည်း မဝင်စားပါဘူး၊ ရောဂါလည်း မရှာဖွေပါဘူး၊ ကုသဖို့လည်း မရည်ရွယ်ပါဘူး”

စကားပြော လိမ္မာကျွမ်းကျင်သော သမားတော်ပါပေ။

“အင်းလေ... ရာဇဂြိုဟ်ဟာ ကောသမ္ဘိလောကတော့ မမိုက်မဲဘူးလို့ ကျွန်ုပ်လည်း ယုံချင်ပါတယ်။ အခုတော့လည်း ဂယာသီသက ကျောင်းတိုက်ကြီးမှာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ဆရာအရှင်ထံ တဖွဲဖွဲ ခိုဝင်လာတဲ့ ရဟန်းတွေနဲ့ စည်ကားလာတာကို ဆရာဇီဝက တွေ့မှာပေါ့... လူတွေဟာ ဒီလိုပဲ။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ကိုးကွယ်တယ် ဆိုတော့လည်း ရာဇဂြိုဟ်သားတွေ ဘာပြောလို့ ရဦးမှာလဲ... ဟင်း... ဟင်း... ပြောရင်လည်း...”

စကားကို အဆုံးမသတ်ဘဲ ထားလိုက်၏။ ဆရာဇီဝကသည် ထိုင်ရာမှ ထ၍ ဝတ်ရုံစကို သိမ်းလိုက်လေသည်။

“တစ်ခုတော့ အရှင့်သားကို စကားလက်ဆောင် ပေးခဲ့ပါရစေ”

“ဘာပါလိမ့် ဆရာဇီဝက...”

“အရှင်မောဂ္ဂလန် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးထံက နာယူခဲ့ရတဲ့တရားပါ။ အရှင်မြတ်ကြီးကလည်း မြတ်စွာဘုရားရှင် ဟောကြားတော်မူတာကို နာကြားခဲ့ရတာပါ”

“အဲ့ဒါဟာ ကျွန်ုပ်နှင့် ပတ်သက်နေလို့လား”

“ဒါတော့ အရှင့်သားကိုယ်တိုင် စဉ်းစားဖို့ပဲ။ ဒီနေရာမှာ ဇီဝကဆိုတဲ့ ကျွန်ုပ်ဟာ သမားတော်တစ်ဦး အဖြစ်သာမက အရှင့်သားရဲ့ အကျိုးကို လိုလားတဲ့ မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ဦး အဖြစ်နဲ့လည်း စကားလက်ဆောင် တစ်ဆင့်ပါးတယ်လို့ မှတ်ယူစေချင်ပါတယ်”

“ပြောပါဦး ဆရာဇီဝက... သင်ဟာ ကိုယ်တွင်းကိုယ်ပ ရောဂါသာမကပဲ စိတ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စတွေကိုပါ အကြံဉာဏ်ကောင်း ပေးနိုင်သူပါ။ ကျွန်ုပ် သဘောပေါက်ပါတယ်”

“ကျွန်ုပ်ကို ဒီလို အသိအမှတ်ပြုလို့ ဝမ်းသာလှပါတယ်... အင်း... ပါးရမယ့် စကားလက်ဆောင် တရားဓမ္မကတော့...”

လေးနက်တည်ကြည်မှုကို ပြန်၍ ဆောင်သွားပြန်၏။

“မြတ်စွာဘုရားရှင်က အရှင်မောဂ္ဂလန် မထေရ်မြတ်ကြီးကို မိန့်မြှောက်တော်မူပါတယ်။ အဲ့ဒါကတော့ ဤလောကမှာ အပူဇော်ခံ ဆရာ ဝါးမျိုး ရှိပါသတဲ့။ တစ်... ဤဆရာသည် မိမိ၌ စင်ကြယ်သော သီလမရှိပါဘဲ ရှိဟန်ဆောင်တယ်။ သူတစ်ပါးအား ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချပြီး မိမိသာ သီလရှိသူလို့ ဝန်ခံကာ အခြံအရံ များအောင်၊ အလုပ်အကျွေး များအောင် သွေးဆောင် ဖြားယောင်းခြင်း ပြုပါတယ်။ အဲ့ဒါက တစ်မျိုးပါ။”

“နစ်... အကြင်ဆရာသည် မိမိ၌ စင်ကြယ်သော အသက်မွေးမှု မရှိပါဘဲ ရှိဟန်ဆောင်တယ်။ သူတစ်ပါးကို ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချပြီး ဖြူစင်မြင့်မြတ်သော အသက်မွေးမှု ငါ့မှာ ရှိတယ်လို့ ဝန်ခံပြီး အပူဇော်ခံတယ်။ ဒါက တစ်မျိုး”

ဆရာဇီဝက၏ စကားသံများက မိုးသီးမိုးပေါက်များနယ်။

“သုံး... အကြင်ဆရာသည် မစင်ကြယ်သော အယူဝါဒ တရားဒေသနာ ရှိပါလျက် စင်ကြယ်သော အယူဝါဒ ရှိဟန်ဆောင်တယ်။ သူတစ်ပါးအား ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချပြီး ငါ့မှာသာ မှန်ကန်မွန်မြတ်သော တရားဒေသနာ ရှိတယ်လို့ ဝန်ခံပြီး အပူဇော်ခံတယ်”

“လေး... အကြင်ဆရာသည် မိမိ၌ မစင်ကြယ်သော ဉာဏ်အမြင် ရှိပါလျက် စင်ကြယ်သော ဉာဏ်အမြင် ရှိ၏လို့ ဝန်ခံပြီး အခြံအရံ များအောင် သွေးဆောင် ဖြားယောင်းတယ်”

“ငါး... အကြင်ဆရာသည် မစင်ကြယ်သော ဗျာကရုဏ်းသင်ခြင်း ရှိပါလျက် စင်ကြယ်သော ဗျာကရုဏ်းသင်ခြင်း ငါ့မှာ ရှိ၏လို့ ဝန်ခံပြီး အခြွေအရံ များအောင် သွေးဆောင် ဖြားယောင်းတယ်။ အဲ့ဒီလို ဆရာမျိုးတွေ ရှိတတ်ပါတယ်တဲ့။ ဒီလို ဆရာမျိုးတွေကို တပည့်လုပ်သူတွေကပဲ ကိုယ့်ဆရာဟာ မည်သို့သဘောမျိုးလဲ ဆိုတာ ဆင်ခြင်ကြည့် သိသာနိုင် ပါတယ်တဲ့”

ဘာကြောင့်မှန်း မသိ။ ဆရာဇီဝက၏ စကားလုံးတွေကို နားထောင်ရင်း မအီမသာကြီး ဖြစ်လာလေသည်။

“ဒီလို သိတဲ့အခါမှာ အရိုအသေတန်ရုံမျှမက အများတကာ ကဲ့ရဲ့မှုကိုလည်း ခံရတတ် ပါတယ်တဲ့”

ဆရာဇီဝကသည် စကားကို တိကနဲ ရပ်ကာ ဦးညွတ် အရိုအသေပြုလျက် ထွက်သွား၏။

အေးစက်တောင့်တင်းလျက် မလှုပ်မလျား ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ဤစကားတို့သည် မြှားတံများ ဆိုပါလျှင် ယင်းတို့၏ စက်ဝန်းပစ်ကွင်းသည် အဘယ်နည်း။ မြတ်စွာဘုရားက အရှင်မောဂ္ဂလန်ကို မိန့်မြွက်တော်မူသော စကားတွေဟု ဆိုသည်။ ဂေါတမ ဗုဒ္ဓသည် အဘယ်ကို ရည်ညွှန်းလေသနည်း။

ရင်ထဲမှာ ရှုပ်ထွေး၍ သွားသည်ကတော့ အမှန်ပင်။

တစ်ဖက်ကလည်း ဆရာအရှင် ဒေဝဒတ်အပေါ် ကြောက်ရွံ့ ခုံညားစိတ်၊ သူ၏ တန်ခိုး ကုဒ္ဓိပါတ်များအပေါ် အထင်ကြီးစိတ်၊ သူ၏ အဖိနှိပ် အချိုးဖဲ့ခံ ဘဝကို သနားစိတ်များက ထုထည် အစိုင်အခဲကြီးစွာ ရှိနေပြန်၏။

ယနေ့ည ကောင်းစွာအိပ်စက်ခြင်း မပြုနိုင်တော့မည်မှာ သေချာနေပြီ။

ဘာတစ်ခုမှ အပြောင်းအလဲမရှိဟု ထင်ရသည်။ အရာရာတို့သည် နေသားတကျ ရှိမြဲ ရှိနေကြကာ အကယ်၍ လှုပ်ရှားနေကြသည် ဆိုလျှင်လည်း နန်းမြို့ တံခါးမကြီးတွင် တပ်ဆင် ထားသော ဘီးဝင်ရိုးကြီးနယ် သူပုံမှန်အတိုင်း တိကျစွာ လှုပ်ရှားနေကြ၏။

ရာဇဂြိုဟ် ကောင်းကင်၏ အရှေ့ဆီမှ နေဝန်း ထွက်ပေါ်သည်။

အနောက်ဘက်တွင် နေလုံး ပျောက်ကွယ်သည်။ နေ့အခါ လင်း၍ ညဉ့်အခါ မှောင်မိုက်သည်။ မာဂဓ နိုင်ငံသားတို့သည်လည်း နေ့ခင်းအခါတွင် နိုးထလှုပ်ရှား ရောင်းဝယ် ဖောက်ကားကြပြီး ညဉ့်အချိန်တွင် အိပ်စက်ကြသည်။

နန်းတော်ထဲမှာလည်း ခမည်းတော် မင်းကြီး၏ နံနက်၊ နေ့၊ ညဉ့်၊ ညီလာခံများ အချိန်လိုက် ကျင်းပသည်။ မင်းမူထမ်းတို့ သူ့အရာအလိုက် သူ ခစား အမှုတော်ထမ်းကြသည်။ ညဉ့်ဦးယံ သဘင်တွင် ပန်တျာသည်တို့ အတီးအမှုတ် ကခုန်ပွဲ ကျင်းပသည်။

တစ်နေ့ပြီး တစ်နေ့၊ တစ်ညဉ့်ပြီး တစ်ညဉ့် ဤအတိုင်းသာပင်။ ကရွတ်ခွေပေါ် လျှောက်နေသော ကင်းတစ်ကောင်လို သည်အတိုင်း သည်အတိုင်း အထပ်ထပ် အခါခါ အချိန်မှန် လည်ပတ်လျက်။

အိမ်ရှေ့ ဥပရာဇာဖြစ်သော မိမိ၏ ဘဝသည်ကော...။

သည်အတိုင်းပဲ ဖြစ်၏။

နံနက် ညီလာခံ တက်သည်။ ခမည်းတော်၏ လက်ျာဘက် သလွန်တွင် ထိုင်ရသည်။ နေ့ရက်၊ လ အမည်တို့သာ အပြောင်းအလဲရှိပြီး အခြား ဘာမှ ပြောင်းလဲခြင်း မရှိသော တိုင်း နိုင်ငံအရေး သံတော်ဦးတင်ချက်များကို များမတ်တို့က တင်သွင်းကြသည်။ ခမည်းတော်ကလည်း ထုံးစံအတိုင်း အမိန့်များ ချမှတ်သည်။ ပဏ္ဏာတော်များကို လက်ခံရယူသည်။ သံတော်ဆင့် အမတ်၏ အသံဝါကြီး ကြားနေကျအတိုင်း ပုံမှန် ထွက်ပေါ်သည်။

ဥပရာဇာတစ်ပါး အနေဖြင့် မိမိသည် ဘာကိုမှလည်း ထွေထွေထူးထူး လုပ်ဆောင်စရာ မရှိ။ မာဂဓ နိုင်ငံတော်ကြီးသည် ပုံမှန်လည်ပတ် လှုပ်ရှားလျက်ရှိသည်။ နန်းမြို့တံခါး ဝင်ရိုးဘီးကြီး အတိုင်းပဲ ဖြစ်သည်။ မောင်းခလုတ်ကို ဆွဲ၍ ဘက်တံကို ကိုင်လှည့် တအိအိမြည်လျက် တံခါးကြီး ပိတ်သွားမည်။ ပွင့်လာမည်။

ဂယာသီသမ္မု ကျောင်းတိုက်ကြီးဆီ ဆွမ်းအုပ် အပို့ထွက်သော အခမ်းအနားမှာလည်း ကြာတော့ ရိုးအီလာပြီ။ ရာဇဂြိုဟ်သားတို့ကလည်း အစပိုင်းလောက် စိတ်ဝင်တစား မရှိကြတော့။

စိတ်လှုပ်ရှားစရာဟူ၍ ဘာမှမရှိ။ ဤနန်း၊ ဤအဆောင်၊ ဤဥယျာဉ် ဂယာသီသမ္မု သွားရာလမ်း။ မြင်းရထား တပ်။

ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ် နေ့နေ့ ညညတို့ကို ထပ်ခါထပ်ခါ ဖြတ်သန်းနေရင်း စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ် တစ်ခုခုကို တောင့်တနေမိ၏။ ဆရာဇီဝကနှင့် စကားစမြည် ပြောရသည်မှာ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းသော်လည်း ထိုသမားတော်ကလည်း မိမိထံ ဝင်ထွက် ခစားနေရအောင် အချိန်အားရှိသူ မဟုတ်။ ဆရာဇီဝကသည် သူ၏ ဝေဒနာသည်များနှင့်သာ အချိန်ကုန်နေတတ်သူ ဖြစ်၏။

တစ်ခါတစ်ရံ မိမိ ငယ်စဉ်က ခမည်းတော် လက်ဆွဲကာ ရောက်ခဲ့ဖူးသော သူဌေးကြီး၏ အိမ်ကို သတိရမိ၏။ သူ့စံအိမ်သည် ယခုအခါဆိုလျှင် အဘယ်မျှ ခမ်းနားထည်ဝါနေပြီလဲ မသိ။ သို့သော် ထိုနေရာသို့ သွားရန်လည်း အကြောင်းမပေါ်။ ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ် အချိန်ကာလများကို ဖြတ်သန်းနေရ၏။

အရှင် ဒေဝဒတ်၏ ဂယာသီသ ကျောင်းတိုက်ကြီးမှာတော့ ရဟန်းတွေ ပို၍ များပြားလာသည်။ ဆရာအရှင်ကို ကြည့်ရသည်မှာ အမြဲလိုလို လှုပ်ရှား တက်ကြွနေတတ်၏။ မိမိ ဆွမ်းအုပ်သွားပို့တိုင်းလည်း ပြုံးရွှင်စွာဖြင့် “ခမည်းတော် မင်းကြီး ကျန်းခန့်သာရဲ့ မဟုတ်လားဟေ့” ဟု မေးမြန်းနေကျ။ ပြီးနောက် “အင်း... ကောင်းပါရဲ့... ကောင်းပါရဲ့” ဟု ဆိုတတ်စမြဲ။

အရှင်ဒေဝဒတ် တည်းဟူသော တန်ခိုးရှင် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ပါးကို ဆည်းကပ် ကိုးကွယ် ဖြစ်နေခြင်း တစ်ခုသာ မိမိဘဝမှာ တစ်ခုတည်းသော အဓိပ္ပာယ်ရှိမှုဟု နားလည်မိ၏။

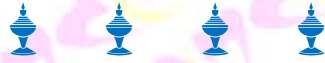
ဆရာအရှင်သာ မရှိပါက မိမိ ရာဇဂြိုဟ် ဥပရာဇာဘဝသည် လုံးဝပကတိ ခြောက်သွေ့ တိတ်ဆိတ်နေမည်မှာ မုချဖြစ်သည်။ ဤသို့ တွေးမိတိုင်း ဆရာအရှင်ကား မိမိ၏ ဘဝကို အဓိပ္ပာယ် ရှိအောင် ဖန်တီးပေးနိုင်သူပါတကားဟု တိုး၍ ကြည်ညိုမိရလေသည်။

တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွားခဲ့ရသော ရက်၊ လတို့သည် တစ်ခုသော နေ့တစ်နေ့ဆီသို့ ဦးတည် လာနေကြောင်းကိုကား သတိမထားမိ။

ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ် ကောင်းသည်ဟု ထင်မှတ်ခံစားခဲ့ရသော ကာလများသည် ကုန်ဆုံးသွားပြီး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာသော နေ့တစ်နေ့ကား အမှန်ပင် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ထိုနေ့ကို စတင်ဖွင့်လှစ်လိုက်သော သတင်းတစ်ခု စံအိမ်နန်းဆီသို့ ရောက်လာ၏။ ထိုသတင်းကား...

ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရား ရာဇဂြိုဟ်သို့ ကြွလာတော်မူပြီဟူသော သတင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

တစ်နန်းတော်လုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေသည်။

မင်းမိန့်ဖြင့် လှုပ်ရှားနေကြကြောင်း သိသာသည်။ ခမည်းတော် မင်းကြီးကိုယ်တိုင် နေရာများစွာတွင် ပါဝင်ကြီးကြပ်နေသည်။ ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်ကြီး တစ်ဝိုက်၌ ပိုမို စည်ကားသည်။

“ဘုရားရှင်ဟာ ဝါဆိုအမိ ကောသမ္မိကနေ ရာဇဂြိုဟ်ကို ကြွလာမှာတဲ့... လက်ျာရံ လက်ဝဲရံ အရှင်မြတ်ကြီးများလည်း အတူပါလာမယ်တဲ့၊ ရဟန်း သံဃာတော်တွေလည်း လိုက်ပါ လာကြမယ်တဲ့”

ဗုဒ္ဓသည် ဘာကြောင့်များ တပည့် ရဟန်းသံဃာများ ခြံရံလျက် တစ်နေရာမှ တစ်နေရာ၊ တစ်ဒေသမှ တစ်ဒေသသို့ မနားတမ်း ခရီးလှည့်လည်နေပါလိမ့်ဟု စဉ်းစားမိလေသည်။ လှည့်လည်နေသော ခရီးများမှာလည်း နီးလှသည် မဟုတ်။

ဗုဒ္ဓ၏ ဇာတိဖြစ်သော ကပိလဝတ်သည်ပင် ရာဇဂြိုဟ်နှင့် ယူဇနာ ခြောက်ဆယ် ဝေးသည်။ ကောသလတိုင်းနှင့် ဆိုလျှင် လေးဆယ့်ငါး ယူဇနာ၊ မာဂတိုင်း ရာဇဂြိုဟ်မှ အနောက်မြောက်ဘက်ရှိ ဂန္ဓာရတိုင်း တက္ကသီလာအထိ ပေါက်သော အရှေ့မှ အနောက်သို့ လမ်းမကြီးတစ်လျှောက် ဗုဒ္ဓ မကြွခဲ့ မရောက်ခဲ့သောနေရာ မရှိတော့ဟု ထင်သည်။ ဥတ္တရပထ ခေါ် ထိုလမ်းမကြီး အစဉ်အတိုင်း ဆိုပါက ဦးစွာ နာလန္ဒ၊ ထို့နောက် ပါဠုလိပုတ်၊ ဗရာဏသီ၊

ပယာဂပဏိဌာန၊ ထို့နောက် ကဏ္ဍကုဇ၊ ထို့နောက် သင်္ကဿ၊ သေရေယျ ဝေရဏတို့ကို ဖြတ်လျက် မထုရာ၊ မထုရာမှ တစ်ဖန် ရှေ့ဆက်သွားလျှင် ဣန္ဒပတ္တ၊ သာဂလ။

ဗရာဏသီ၊ ပယာဂပတိဌာနတို့၌ ဂင်္ဂါမြစ်ကြီး ရှိနေသည်။ အခြားမြစ်များစွာလည်း ရှိသည်။ ဗုဒ္ဓသည် ခရီးလှည့်လည်နိုင်လွန်းပေစွ။ သည်မျှ မကသေး...၊ ရာဇဂြိုဟ်မှ သာသတ္ထိသို့ သွားသောလမ်းတစ်လျှောက် နာလန္ဒ၊ ပါဠုလိပုတ်၊ ကောဠိဂါမ၊ နာဒိကာ၊ ဝေသာလီ၊ ဘဏ္ဍာဂါမ၊ အတ္ထိဂါမ၊ အမ္ပဂါမ၊ ဇမ္ဗူဂါမ၊ ဘောဂနဂရ၊ ပါဝါ၊ ကုဿိန္ဒာရုံ၊ ကပိလဝတ်၊ သာဝတ္ထိ။

မနေမနား ဒေသစာရီ လှည့်လည်နေသော ဗုဒ္ဓ၏ ခရီးသည် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းနေ၏။ အရှင် ဒေဝဒတ်လို ဂယာသီသ ကျောင်းတိုက်ကြီးမှာ ဘာကြောင့် အစွဲအမြဲ သီတင်းမသုံးသနည်း။

ယခုလည်း ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ကြွလာဦးမည်တဲ့။ ဝါဆို အမိတဲ့။

ရာဇဂြိုဟ်သားတို့သည် ဖခည်းတော် မင်းကြီး၏ အမိန့်တော်အောက်တွင် ပျော်ရွှင် တက်ကြွစွာ ပျားပန်းခတ် လှုပ်ရှားနေကြ၏။ ဝေဠုဝန် ကျောင်းတိုက်နှင့် နန်းတော်အကြားတွင် ခေါက်တုံခေါက်ပြန် ဖြစ်နေကြ၏။ လှူဖွယ်ပစ္စည်းတွေ၊ ပန်းနံ့သာတွေ၊ အဝတ်အထည်တွေ သယ်ယူနေကြသည်။ ချောမွေ့ပြီးသား လမ်းတွေကို ထပ်မံ အလှဆင်နေကြ၏။

တပျော်တစ်ပါး လှုပ်ရှားနေကြသူများ အကြားတွင် တစ်ယောက်တည်းသော သူသာ ငှူငိုင်ငိုင် ဖြစ်နေသည်။ ထိုသူကား မိမိ အဇာတသတ်...၊ မာဂနေန်း၏ အိမ်ရှေ့ဥပရာဇာ။

ရာဇဂြိုဟ် နန်းမြို့၏ အန္တောနဂရ အတွင်းမြို့ဆီမှ ဗဟိနဂရ အပြင်မြို့ဆီသို့ ငေးမျှော် ကြည့်လိုက်လျှင် ဝေဠုဝန်နှင့် ရာဇဂြိုဟ်မြို့တွင်း သွားလိုက်ပြန်လိုက် လူးလာခေါက်တုံ လှုပ်နေသူများကို တွေ့နေရသည်။

မနေ့တတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်လာသည်။ နောက်ဆုံးတော့ ဆရာဇီဝကကိုပင်
ခေါ်ယူလိုက်ရတော့၏။ ဆရာဇီဝကသည်လည်း အလွန် အလုပ်တာဝန်များသူ ဖြစ်ရသည့်အထဲ ဗုဒ္ဓ
ကြွလာမည့် ကိစ္စဖြင့် ပို၍ အလုပ်များနေသောကြောင့် ညဉ့်ကြီးမိုးချုပ်မှ ရောက်လာနိုင်သည်။

ဆရာဇီဝကသည် ပင်ပန်းနွမ်းလျနေဟန် ရှိသော်လည်း တစ်ချက်ကလေးမျှ ညဉ့်သံ
ညဉ့်ဟန် မပြ။

“ဗုဒ္ဓ ကြွလာမယ်ဆိုတာ ဟုတ်လား ဆရာဇီဝက...”

သည်အချိန်မှာ သည်လို မေးရန်ကော ဟူသော မျက်လုံးမျိုးဖြင့် ဆရာဇီဝက လှမ်းကြည့်
လိုက်သည်ကို သတိထားမိ၏။ သို့သော် အရေးတယူ အလေးအနက်ပင် ဖြေလေသည်။

“ဗုဒ္ဓမြတ်စွာနဲ့ အရှင့် ဖခည်းတော်တို့ဟာ လွန်ခဲ့သော နှစ်ကာလပေါင်း များစွာကတည်းက
အကျွမ်းဝင်ခဲ့ကြတဲ့ ဆရာတပည့်တွေ ဖြစ်တယ်။ ဘုရင်မင်းမြတ်ဟာ မြတ်စွာဘုရားကို
ဘယ်လောက် ကြည်ညိုပြီး ဓမ္မတရားတော်မှာလည်း ဘယ်လောက် သက်ဝင်ယုံကြည်တယ်
ဆိုတာ အရှင့်သား သိမှာပေါ့”

ဗုဒ္ဓနှင့် ခမည်းတော်တို့ ပုဂ္ဂိုလ်ချင်း ရင်းနှီးကြသည့် ဆရာ ဒယကာများ
ဖြစ်ကြောင်းကိုတော့ သိတန်သလောက် သိသည်။ ဓမ္မတရားတော်၌ သက်ဝင်ယုံကြည်ခြင်း
ဆိုတာတော့ ကောင်းစွာ သဘောမပေါက်ချင်။

“အရှင့် ခမည်းတော်ဟာ မြတ်စွာဘုရားထက် ငါးနှစ်ပဲ ငယ်တယ်။ မြတ်စွာဘုရား
သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား ဘဝက ကပိလဝတ် နန်းစည်းစိမ်ကို စွန့်ပစ်ထွက်ခွာခဲ့စဉ်က အသက်
နှစ်ဆယ့်ကိုးနှစ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ အရှင့် ခမည်းတော်ကြီးက အသက် နှစ်ဆယ့်လေးနှစ်ပဲ

ရှိသေးတယ်။ နန်းစံသက် ကိုးနှစ်အရမှာ သူဟာ ကပိလဝတ်ကနေ ထွက်ခွာပြီး ရာဇဂြိုဟ်
ရောက်လာတဲ့ သိဒ္ဓတ္ထနဲ့ စတွေ့ခဲ့တာပေါ့”

အနှစ် သုံးဆယ်ကျော် လေးဆယ်နီးပါးပင် ရှိပါပကောဟု သိလိုက်ရ၏။ ဤမျှ နှစ်ကာလ
ရှည်ကြာခဲ့သော ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်မှု၊ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်မှု ရှိခဲ့မှန်း အတိအကျ သတိမထားမိခဲ့။

“အရှင့်သား ခန့်မှန်းကြည့်နိုင်ဖို့ပါ”

ဆရာဇီဝကသည် ထုံးစံအတိုင်း ရေတစ်ခွက်ကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း သောက်ချလိုက်ပြီးနောက်-

“သိဒ္ဓတ္ထဟာ ရာဇဂြိုဟ်ကနေ ဥရုဝေလကို သွားခဲ့တယ်။ အာဠာရကာလာမနဲ့
ဥဒ္ဓကရာမပုတ္တ ရသေ့နှစ်ပါးထံမှာ နည်းနိဿယျ ခံယူပြီး တရားကျင့်ခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ ဥရုဝေလကို
ကြွပြီး ဒုက္ကရစရိယာ ခြောက်နှစ် ကျင့်ခဲ့တယ်။ ဗောဓိပင်ရင်းမှာ သစ္စာလေးပါး တရားကို
သိမြင်တော်မူခဲ့ပြီး သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ ဘုရားအဖြစ်ကို ရရှိတော်မူတဲ့အခါ မိဂဒါဝန်ကို ကြွတော်မူတယ်”

ဆရာဇီဝကသည် ဆေးဆရာနှင့် မတူဘဲ ပူရာက်ကျမ်းကို အာဂုံရွတ်ဆိုနေသော လင်္ကာ
ကဝိကြီးနှင့် တူသည်ဟု ထင်မိ၏။

“မိဂဒါဝန်ကနေ ဥရုဝေလကိုပဲ ပြန်ကြွလာပြီး အဲ့ဒီကနေ ရာဇဂြိုဟ်ကို ကြွတော်မူ
လာတယ်။ ရာဇဂြိုဟ် လဠိဝလဥယျာဉ်မှာ သီတင်းသုံးနေချိန်မှာ အရှင့်ခမည်းတော်ကြီးဟာ
ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ရှေ့တော်မှောက် ရောက်သွားခဲ့တယ်။ နောက်တစ်နေ့မှာပဲ ဘုရင်မင်းမြတ်ဟာ
ဘုရားအမှူးရှိတဲ့ သံဃာများကို ဆွမ်းလုပ်ကျွေးပြီး ဝေဠုဝန်ကျောင်းကို လှူဒါန်းလိုက်တာပဲ”

ရှည်လျားသော အတိတ်ဖြစ်စဉ်ကြီးကို ထိမိစွာ အတိုချုံးပြောပြသော ဆရာဇီဝက၏
စကားကို နားထောင်ရင်း အရှေ့မြောက်ဘက်ဆီသို့ မျှော်ကြည့်ဖြစ်၏။

မြို့တွေဝေနေသော ဂိဇ္ဈကုဋေ တောင်ကြီးကို မိုးမိုးမားမား မြင်နေရသည်။ တောင်ထိပ်ပိုင်း တွင် မြို့တွေဆိုင်းနေသော်လည်း တောင်ခါးပန်းလည်၌မူ နေရောင်တို့ ထွန်းနေကြကာ ပြာလဲ့သော အဆင်းဖြင့် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ လှနေသည့် ဂိဇ္ဈကုဋေ တောင်တန်းကြီး။

ဆရာဇီဝကလည်း မိမိ အကြည့်ရောက်ရာသို့ လိုက်ကြည့်၏။ ဂိဇ္ဈကုဋေ တောင်ကြီးသည် အသံမဲ့ စကားလုံးတို့ဖြင့် မိမိအား တစ်စုံတစ်ခု လှမ်းပြောနေသယောင်။

“ဂိဇ္ဈကုဋေ တောင်ပေါ်မှာ ဘုရားရှင် သီတင်းသုံးတတ်တယ်၊ အရှင့် ခမည်းတော်ကြီးဟာ ဘုရားရှင်ကို ဖူးမြော်ဖို့ တောင်ပေါ်တက်တဲ့အခါ စီးလာတဲ့ ယာဉ်ပေါ်ကဆင်း၊ နောက်ပါ များမတ် ဗိုလ်တွေကို ထားခဲ့ပြီး တစ်ကိုယ်တည်း ရှေ့ဆက်သွားတတ်တယ်၊ အဲဒီလောက် ကြည်ညိုတာ”

ဂယာသီသကျောင်းတိုက် မှန်ဝရှေ့တွင် ရထားကိုရပ်ကာ ကျောင်းဝင်းထဲသို့ ခြေကျင် ဆက်လျှောက်ခဲ့သော မိမိသည်လည်း အရှင် ဒေဝဒတ်ကို အလားတူပင် ကြည်ညိုတတ်သူပါဟု ပြောမိလှနိုး ဖြစ်သွား၏။ သို့သော် ယခုလိုအချိန်တွင် ဆရာဇီဝကပြောသော စကားများကိုသာ နားထောင်နေချင်သည်။

“ဂိရိဗ္ဗဇရဲ့ မြောက်ဘက်မှာ ရှိနေတဲ့...”

ဆရာဇီဝကသည် ပြောလက်စ စကားကို သူ့ဘာသူပင် ရပ်တန့်ပစ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ပြုံး၍ -

“ဂိရိဗ္ဗဇဆိုတာ ရာဇဂြိုဟ်ရဲ့ အမည်ဟောင်းလေ... အတိတ်ဖြစ်ရပ်တွေကို ပြောရင်းနဲ့ ကိုယ်တိုင် အတိတ်ရဲ့ လွှမ်းခြုံမှုအောက် ရောက်သွားတယ်ထင်ရဲ့... ဂိရိဗ္ဗဇဆိုတဲ့ အမည်ဟောင်းကို လွှတ်ခနဲ သုံးမိလျက်သာ ဖြစ်သွားတယ်၊ အဲ... ထားပါတော့”

“ဂိရိဗ္ဗဇရဲ့ မြောက်ဘက်။ အင်း... မြို့တော်ဟောင်း တံခါးရဲ့ အနောက်ဘက်။ အခုတော့ ရာဇဂြိုဟ် မြို့တော်သစ်ကြီးဆိုတော့ မြို့သစ်ရဲ့ အနောက်တောင်ဘက် ကျတာပေါ့လေ။ အဲဒီမှာ ရှိနေတဲ့ ဝေဠုဝန် ကျောင်းတိုက်ကြီးကလည်း သိပ်စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတာကလား အရှင့်သားရဲ့...”

ဝေဠုဝန် ကျောင်းတိုက်နေရာသည် ရှေးယခင်က ဥယျာဉ်ကြီး ဖြစ်ခဲ့ကြောင်း၊ ရှဉ့်တို့ မြူးထူးကျက်စားရာ တောဥယျာဉ် ဖြစ်ခဲ့ကြောင်းကိုမူကား ကြားဖူးနားဝ ရှိထား၏။

“ဟိုး ရှေးပဝေသဏီက ဆိုပါတော့ အရှင့်သား... ကာလက မာဂဓဘုရင်ကြီး တစ်ပါးဟာ အဲဒီဥယျာဉ်ကြီးထဲကို တောကစား ထွက်လာခဲ့သတဲ့”

ဆရာဇီဝကသည် ပုရာဏ်ဆရာကြီး ဖြစ်သည်ဆိုပါက မိမိသည် ပုံပြင်လက်ရှည်ကြီး တစ်ပုဒ်၌ နစ်မြုပ်ငြိတွယ်စွာ နားထောင်နေသော ကလေးငယ်တစ်ဦး ဖြစ်သွားပြီဟု ထင်မှတ်မိ၏။

“ဘုရင်ကြီးဟာ တောကစားပြီးတော့ သေရည်သောက်ပြီး မောမောနဲ့ အိပ်ပျော်သွား တာပေါ့... ဒီအခါ ဘုရင်ကြီးရဲ့ ပါးစပ်က သေရည်အနံ့ကို ရပြီး မြွေကြီးတစ်ကောင်ဟာ ဘုရင်ကြီးကို ကိုက်မယ်အလုပ်မှာ တောစောင့်နတ်က ရှဉ့်ယောင်ဆောင်ပြီး သစ်ပင်ပေါ်ကနေ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် အော်လိုက်တဲ့အတွက် ဘုရင်ကြီး လန့်နိုးသွားတယ်။ မြွေကြီးလည်း ထွက်ပြေးသွားတယ်။ ဒီအခါကစပြီး သူ့အသက်ကို ရှဉ့်ကယ်တာပဲ ဆိုပြီး ဘုရင်ကြီးဟာ ရှဉ့်တွေကို မပြတ် အစာကျွေးရမယ်၊ ဘေးမဲ့ စောင့်ရှောက်ပေးရမယ်လို့ အမိန့်ထုတ်လိုက်သတဲ့။ ဒါကြောင့် အရင်က ဒီဝေဠုဝန်က ဥယျာဉ်တော်နေရာကို အခါခပ်သိမ်း ရှဉ့်များအား အစာကျွေးရာ၊ ဘေးမဲ့ပေး စောင့်ရှောက်ရာဌာန ကလဒ္ဒကနိဝါပလို့ ခေါ်ခဲ့ကြတာပေါ့... ဝေဠုဝန်ရဲ့ အတိတ်ဟာ အဲဒီလို လှပခဲ့တယ်လေ”

မိမိ ငယ်စဉ်က ဝေဠုဝန် ဝါးရုံတောကြီးထဲ၌ ရှဉ့်များနှင့် ဆော့ကစားခဲ့ဖူးသည်ကို အမှတ်ရမိ၏။

“နေစမ်းပါဦး ဆရာဇီဝကရယ်... ဒါတွေကတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ဗုဒ္ဓက ဘာကြောင့် ရာဇဂြိုဟ်ကို ကြွလာသတဲ့လဲ”

“သတ္တဝါတွေကို ကယ်တင်ဖို့ပေါ့ အရှင့်သား”

ဆရာဇီဝက အဖြေမှာ မထင်မှတ်ဘဲ တိုတောင်းပြတ်သားစွာ ထွက်ပေါ်လာ၏။ ဖြေသံက တိုတောင်းပြတ်သားသော်လည်း ဆရာဇီဝက၏ မျက်နှာသွင်ပြင်မှာ အတိုင်းမသိ လေးမြတ် ကြည်နူးမှုများက ထုထည်ကြီးစွာ ပျံ့နှံ့နေသည်ဟု ထင်ရ၏။

“အရှင့်သား ခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် ကျွန်ုပ်မှာ အလုပ်တွေရှိ နေသေးလို့”

“ဪ... အင်း... အင်း... သွားပါ... သွားနိုင်ပါတယ် ဆရာဇီဝက”

“ဘုရားအရှင်နဲ့အတူ ကြွချီလာကြမယ့် ရဟန်းတော်များ ခရီးပန်း နွမ်းနယ်ရှာကြမှာတွေ၊ အနာရောဂါ ရှိမှာတွေ... အဲ... ဒါတွေအတွက် ဆေးဆရာတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဆေးဝါးတွေ ပြင်ဆင်ရဦးမယ်လေ”

ဆရာဇီဝက ထွက်သွား၏။

ဂူငူငိုင်းငိုင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သော မိမိ၏ ရင်ထဲတွင်ကား မတင်မကျကြီးပင် ဖြစ်နေပြန်သည်။ ဗုဒ္ဓ ရောက်ရှိလာတော့မည့် ဝေဠုဝန် ကျောင်းတိုက်။ ထို့နောက် ဂယာသီသမု မိမိ၏ ဆရာအရှင်။ ရုတ်ချည်းပင် အတွေးတစ်ခုကြောင့် ဖြိုးဖြိုးဖြင်းဖြင်း ဖြစ်သွား၏။ အလို... ရာဇဂြိုဟ် ကောင်းကင် ထက်မှာ နေ နှစ်စင်း၊ လ နှစ်စင်း ထွက်ပေါ်လာတော့မည်လော။

နောက်တစ်နေ့ ဂယာသီသသို့ ဆွမ်းအုပ်အပို့တွင် ဆရာအရှင်နှင့် ပြဿနာကို ဆွေးနွေးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ဆရာအရှင် မည်သို့ တုံ့ပြန်မည်လဲတော့ မသိ။

“အရှင်ဘုရား... ဝါဆိုအမိ ဗုဒ္ဓဟာ ကောသမ္မိကနေ ရာဇဂြိုဟ်ကို ကြွလာတော်မူနေပြီလို့ ဆိုပါတယ်”

ဆရာနှင့် တကယ်တမ်း တွေ့တွေ့ဆိုင်ဆိုင် လျှောက်ရပြီဆိုသောအခါ မိမိအသံ အနည်းငယ် မူပျက်ချင်သလို ဖြစ်နေသည်ကို သတိထားမိ၏။

“အင်း... ငါလည်း ကြားပါတယ်၊ မင်းသားရဲ့ ခမည်းတော်ကြီးကတော့ ဗုဒ္ဓကို ကြိုဆိုဖို့ အစီအစဉ်တွေ လုပ်နေရောပေါ့... နန်းတော်မှာလည်း လှုပ်လှုပ်ရွရွ ပြင်ဆင်နေကြရောပေါ့ ဟုတ်လား...”

ဆရာဒေဝဒတ် ကြည့်ရသည်မှာ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင် ရှိလေသည်။

“ဝေဠုဝန် ကျောင်းတိုက်ကြီး ပြန်လည် စည်ကားလာဦးမှာပေါ့လေ”

ဝေဠုဝန် ကျောင်းတိုက်ကြီး ဘယ်သို့ပင် ပြန်လည်စည်ကားလာစေ၊ မိမိ၏ ဆရာအရှင် ဒေဝဒတ်၏ ဂယာသီသကိုတော့ မည်သို့မျှ မိမိမှာမဟုတ်ဟု အတွေးရောက်မိ၏။ ဂယာသီသသို့ ခိုလှုံဝင်ရောက်လာသော ရဟန်းတို့ အရေအတွက်မှာ တစ်နေ့တခြား တိုးပွားလာနေသည်။

“တပည့်တော် လျှောက်ထားစရာ တစ်ခုရှိလို့ပါ အရှင်ဘုရား”

အရဲစွန့်၍ ဆိုလိုက်၏။

“အင်း... ဆိုပါဦး မင်းသား...”

“တပည့်တော် မရှင်းမလင်း ဖြစ်လာတဲ့ ပြဿနာတစ်ခုပါ။ ဗုဒ္ဓ ရောက်လာပြီဆိုလျှင် ဒီ ရာဇဂြိုဟ်မှာ နှစ်ဂိုဏ်း နှစ်ပက္ခ ဖြစ်လာမယ့်အရေး...”

“ဘာ... ဘယ်လို မင်းသားရဲ့...”

အရှင် ဒေဝဒတ်ထံမှ ဆောင့်ထွက်လာသော အသံကြောင့် ရုတ်တရက် တုန်လှုပ်သွားသည်။ သို့သော် လျှောက်လက်စ မထူးတော့ပြီ။

“တပည့်တော် တွေးတောပူပန်မှုပါ အရှင်... ဗုဒ္ဓနဲ့ အရှင်ဘုရားတို့ဟာ သကျ သာကီဝင်နွယ်ချင်း အတူတူပဲ ဖြစ်ကြပါတယ်။ ယခုအခါ နောက်လိုက်နောက်ပါ ရဟန်းများလည်း ကိုယ်စီနဲ့... အရှင်ဘုရားရဲ့ ဂယာသီသအရပ်မှာ ကျောင်းတိုက် ဝိဟာရကြီးနဲ့... ဗုဒ္ဓနဲ့ ရဟန်းများကလည်း ဝေဠုဝန် ကျောင်းတိုက်ကြီးမှာ သီတင်းသုံးလို့... ပြီးတော့... အရှင်ဘုရားနဲ့ ဗုဒ္ဓတို့ဟာ ညီနောင်သွေးသားချင်းလည်း ဖြစ်ကြပါတယ်။ တပည့်တော် စိုးရိမ်ပူပန်နေတာက ဒီ ရာဇဂြိုဟ်မှာ နှစ်ဂိုဏ်း နှစ်ပက္ခ ဖြစ်လာမှာကိုပါ။ ရွှေဂူကြီး တစ်ခုတည်းမှာ ခြင်္သေ့မင်း နှစ်ကောင် အတူအောင်းသလို မဖြစ်သင့်ပါဘူးလို့ ထင်လို့ပါ ဘုရား”

“ဒီတော့ သင်က ဘယ်လိုဖြစ်စေချင်နေလို့လဲ”

ဤမေးခွန်းကို မျှော်လင့်မထားသဖြင့် ပြန်ဖြေစရာ အဖြေမရှိ ဖြစ်သွား၏။

“ဘယ်လို ဖြစ်စေချင်တယ်ဆိုတာ တပည့်တော်မှာ မရှိပါ ဆရာအရှင်၊ တွေးတော ပူပန်မိတာကို လျှောက်ထားရခြင်းသာ ဖြစ်ပါတယ်”

“ဘာတဲ့... သင်ပြောလိုက်တာ၊ ရွှေဂူကြီး တစ်ခုတည်းမှာ ခြင်္သေ့မင်း နှစ်ကောင် အတူအောင်းသင့်ဘူး ဟုတ်လား... အင်း”

အရှင် ဒေဝဒတ်သည် ပိုးသားသင်္ကန်းစကို ပွတ်သပ်နေ၏။ မျက်နှာသွင်ပြင်၏ အဓိပ္ပာယ်ကိုကား နားလည်ရ ခက်လှ၏။ ဆရာအရှင်၏ စိတ်ထဲမှာ ဘာရှိသည်ကို မိမိ မခန့်မှန်းတတ်။

ခဏကြာမှ အသံထွက်လာသည်။

“ငါလည်း နှစ်ဂိုဏ်း နှစ်ပက္ခ ဖြစ်မှာကို မလိုလားပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သင် စဉ်းစားကြည့်စမ်း... ငါက ရာဇဂြိုဟ် ဂယာသီသမှာ ငါ့ဘာသာ ငါ နေနေတယ်၊ ဗုဒ္ဓက သူ့ တပည့်ရဟန်းတွေ ခြံရံပြီး မရွံ့မတစ်ခွင်လုံး လှည့်လည်နေတယ်၊ မိမိရဲ့ ဩဇာသက်ရောက်မှုကို ပျံ့နှံ့အောင် ထူထောင်ဖို့ ကြိုးစားနေတာက ဗုဒ္ဓပဲ... သင် စဉ်းစားကြည့်”

ဆရာဇီဝက၏ စကားလုံးများက ဖြတ်ကန် ခေါင်းထဲပေါ်လာ၏။ ဗုဒ္ဓက ဘာကြောင့် ရာဇဂြိုဟ်သို့ ကြွလာသလဲဟု မိမိ မေးစဉ်က ဆရာဇီဝက ဖြေလိုက်သောစကား။ သတ္တဝါတွေကို ကယ်တင်ဖို့ပေါ့။

ယခု မိမိ ဆရာအရှင်ကမူ ဗုဒ္ဓသည် ဩဇာသက်ရောက် ပျံ့နှံ့အောင် ထူထောင်နေသည်ဟု ဆိုပါကလား။ ခေါင်းထဲမှာ ရှုပ်သွား၏။ သို့သော် ဤအချိန်မှာ ဗုဒ္ဓနှင့် ပတ်သက်၍ အခြေအနေ ဆွေးနွေးရမည့်အချိန် မဟုတ်။ မိမိလည်း မဆွေးနွေးတတ်။ ဗုဒ္ဓသည် ခရီး ယူနေပေါင်းများစွာ လှည့်လည်နေသည် ဆိုခြင်းကို ယမန်နေ့ကမှ ဆရာဇီဝက ပြောပြသဖြင့် သိခဲ့ရခြင်း ဖြစ်၏။

“ဂိုဏ်းပက္ခ ကွဲပြားမှုကို လိုလားသူက ဗုဒ္ဓပဲ... ငါမဟုတ်ဘူး”

ဆရာအရှင်၏ အသံမှာ ဝမ်းခေါင်းသံကြီး ဖြစ်နေသည်။ ခြင်္သေ့ကြီးတစ်ကောင် မာန်ဖီသလို အသံမျိုး။

“အဏတသတ်... သင် ဘာမှ တွေးတောပူပန်မနေပါနဲ့... ဒီကိစ္စက သင်နဲ့ မဆိုင်ဘူး၊ ငါ့အရေးအရာသာ ဖြစ်တယ်၊ သင် တွေးတောပူပန်နေသလို ဖြစ်မလာစေပါဘူး၊ ဗုဒ္ဓ ရာဇဂြိုဟ်ရောက်လာရင် ငါ သူ့ဆီသွားမယ်၊ အမှန်တော့ ဒီအခွင့်အရေးကို ငါစောင့်နေတာ ကြာပြီ”

စိတ်ထဲမှာ အနည်းငယ် ပေါ့ပါးသက်သာသွားသလို ခံစားရ၏။ ဆရာအရှင်အပေါ်၌လည်း အားလုံး ယုံကြည်စိတ်ချစိတ်များ ပိုများလာ၏။ မိမိ၏ သခင်သည်လည်း သြဇာအာဏာ အရှိန်အဝါ ကြီးမားသူပေပင်။

သို့သော် ဒီအခွင့်အရေးကို ငါစောင့်နေတာ ကြာပြီ ဟူသော စကားလုံးများကိုမူ ဘဝင်မကျ သလို ဖြစ်နေသေး၏။

“သူရောက်လာရင် ငါ ဝေဠုဝန်ကျောင်းတိုက်ကို သွားမယ်လေ... ငါ သူ့ကို အကျိုးသင့် အကြောင်းသင့် တောင်းပန်ဖို့ ရှိတယ်၊ အမှန်တော့ ဗုဒ္ဓဟာ အသက်အရွယ်လည်း ထောက်လာပြီ၊ နေ့ညဉ့်မအား ပရိသတ်ကို တရားဟောခဲ့တာလည်း ကြာပြီ၊ ဗုဒ္ဓဟာ အမှန်တော့ အနားယူသင့်ပြီ၊ သူ့ကို သက်တောင့်သက်သာ စံနေစေပြီး များမြောင်ကျယ်ပြောလှတဲ့ သံဃကိစ္စ ပရိသတ် ကိစ္စတွေကို ငါ လွှဲပြောင်းတာဝန်ယူရမှာပေါ့”

ဆရာအရှင်၏ အစီအစဉ်ကို သဘောကျသွားမိ၏။ အရှင် ဒေဝဒတ်က လျော့တိလျော့ရဲ ဖြစ်နေသော သင်္ကန်းကို ရုံလိုက်ပြီးနောက် ဆက်ပြော၏။

“သံဃာကို ငါ့ဆီလွှဲပေးဖို့... ဗုဒ္ဓ အဖြစ်ကို ငါ ခံယူဖို့ ငါ သူ့ကို တောင်းဆိုရမှာပဲ”

တစ်ငြိမ့်ငြိမ့် လွင့်မျောနေသော လဲမှိုပွင့်လေးတစ်ခု ဆူးခက်နှင့် တိုက်မိသလို ဖြစ်သွားလေသည်။ ကြားကာစက နှစ်သက်သလိုဖြစ်ခဲ့သော စကားလုံးများ နောက်ကွယ်၌ တစ်ခုခု အဆင်မပြေသလို ခံစားလိုက်ရ၏။

သံဃာကို ငါ့ဆီ လွှဲပေးဖို့၊ ဗုဒ္ဓ အဖြစ်ကို ငါ ခံယူဖို့... တဲ့။

ဆရာ၏ ဂယာသီသကျောင်းတိုက်ကြီး၌ သံဃာတွေ ရှိနေသည်။ နောက်လိုက် ရဟန်းတွေ ရှိနေသည်။ ဂယာသီသ အင်အားသည် သေးလှသည် မဟုတ်။ ဂေါတမဗုဒ္ဓ၏ နောက်တွင် ရဟန်း ဘယ်နှစ်ပါး ရှိနေသလဲ မိမိမသိ။ ရှိစေတော့။ ဗုဒ္ဓ၏ သံဃာကို ဆရာက သူ့ထံ လွှဲပြောင်း ယူမည်တဲ့။ ခမည်းတော် မင်းကြီး၏ ခြေလျင်တပ်၊ ရထားတပ်၊ ဆင်တပ်၊ မြင်းတပ်များ တပ်ချင်း စုရုံးပေါင်းစည်းသလို ရဟန်းသံဃာတော်များကို စုရုံးပေါင်းစည်း၍ ရနိုင်သလော။ မိမိ မသိ။

ရှိစေဦး။ ထိုထပ်ပို၍ ဘဝင်မကျစရာ နားလည်ရခက်သော စကားတစ်လုံးကို ဆရာအရှင် ဆိုပြန်သည်။ ဗုဒ္ဓအဖြစ် ခံယူဖို့တဲ့...။ ဘုရားအဖြစ်ကို လွှဲပြောင်း ခံယူဖို့။

အတွေးထဲမှာ ရှုပ်ထွေး နောက်ကျသွားတော့သည်။

ဗုဒ္ဓဘုရားအဖြစ် ဟူသည်မှာ ဤသို့ တောင်းဆိုလွှဲပြောင်း ခံယူ၍ ရကောင်းသလော။ မိမိ၏ ဥပရာဇာ အိမ်ရှေ့စံအဖြစ်နှင့် နှိုင်းယှဉ် သုံးသပ်ကြည့်မိ၏။ ခမည်းတော် မင်းကြီး အမိန့်တော်ဖြင့် မာဂဓနိုင်ငံတော်အတွင်းရှိ အချို့သော တိုင်း၊ မြို့ရွာ နယ်ပယ်များသည် မိမိ၏ လက်အောက်ခံ အဖြစ် ရှိနေကြ၏။ အကြောင်းတစ်စုံတစ်ခုကြောင့် မြို့စား၊ နယ်စား၊ ရွာစားမင်း အသစ် ခန့်အပ်လိုလျှင် မိမိ၏ ဥပရာဇာ အာဏာ အမိန့်တော်စာချွန် ထုတ်ပေးရ၏။ မူလ မြို့စား၊ နယ်စား၊ ရွာစားမင်းတို့၏ သား သို့မဟုတ် ညီ သို့မဟုတ် တူ စသည်ဖြင့် အရိုက်အရာ ဆက်ခံကြရ၏။

ဒါက ရာဇမင်းတို့၏ အာဏာစက်ဝန်းအတွင်းမှာ ရှိသော ရာထူး ဌာနန္တရ ဆက်ခံ လွှဲပြောင်းမှု သဘာဝ။

ယခုအရေးကား ဗုဒ္ဓ ဘုရားတည်း ဟူသော...

စိတ်ထဲမှာ မသက်မသာ ဖြစ်လာသဖြင့် နေရာပြင်ထိုင်ကာ ရှုပ်ထွေးနေသော အတွေးတို့ကို ဖွင့်ဟ မေးလျှောက်မိတော့သည်။

“ဆရာသခင် အရှင်ဘုရား... ဗုဒ္ဓဘုရားအဖြစ် ဆိုတာ တပည့်တော် ဉာဏ်မီသလောက် လွှဲအပ်လို့ ရစကောင်းတဲ့ အရာလို့ မထင်ပါ။ တကယ်လို့များ ဗုဒ္ဓက ဆရာအရှင်ရဲ့ တောင်းဆိုချက်ကို ငြင်းပယ်ခဲ့မယ် ဆိုရင် ...”

ကပျာကယာ မျက်နှာလွှဲလိုက်ရ၏။ အကြောင်းမှာ အရှင် ဒေဝဒတ် စူးခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်သော မျက်လုံးအိမ်အစုံကို ရုတ်တရက် ကြောက်လန့်သွားသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ ဆရာ မျက်လုံးသူငယ်အိမ်များမှာ မိမိ၏ စက်ရာဆောင်အတွင်း ဆရာအရှင် လုလင်ပျို အသွင်ဖြင့် ကောင်းကင်မှ ပျံသန်းသက်ဆင်း ရောက်ရှိလာစဉ်က သူ့ကိုယ်တွင် ရစ်ပတ်လာသော မြွေများ မျက်လုံးမျိုး ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်။

“ငါ့တောင်းဆိုချက်ကို မလိုက်လျောရင် ဟုတ်လား... ရှင်းနေပြီပေါ့ အဇာတသတ်... ငါက တစ်စုတစ်စည်း အဖြစ်ကို တောင်းဆိုတယ်၊ ဗုဒ္ဓက နှစ်ဂိုဏ်း နှစ်ပက္ခဖြစ်ဖို့ လိုလားတယ်၊ ဒါပဲပေါ့”

“အို... အရှင်ဘုရား၊ ဒါဆိုရင်တော့...”

“မင်းသား... တွေးပြီး စိတ်ပူမနေစမ်းပါနဲ့၊ နှစ်ဂိုဏ်း နှစ်ပက္ခ ဖြစ်မှာကို သင်မလိုလားသလို ငါလည်း မလိုလားပါဘူး... ဗုဒ္ဓက ငါ့တောင်းဆိုချက်ကို ငြင်းပယ်ရင်လည်း အဖြူအမည်း

ကွဲပြားသွားတာပေါ့၊ ဗုဒ္ဓဟာ ကွဲပြားမှုကို လိုလားသူပေါ့၊ ကိုင်း... နေမြင့်ပြီ၊ သင်ပြန်တော့... အေးဆေး သက်သာစွာနဲ့ ကြောင့်ကြမဲ့ နေပါ။ ဗုဒ္ဓနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမှာက ငါပါ”

ဂယာသီသမှ စံနန်းဆောင်သို့ အပြန်ခရီးသည် စိတ်လှုပ်ရှားမှုများဖြင့်သာ အတိပြီးခဲ့၏။ ရထားမောင်းသမား၏ ကြာပွတ်သံသည် ခါတိုင်းထက် ပို၍ တရွှမ်းရွှမ်း မြည်နေပြီး ရထားကို ဆွဲသော မြင်းများသည်လည်း ခါတိုင်းလို စွာသံခြေကျ မပြေပြစ်ဟု ထင်မိလေသည်။

ရက်ပေါင်းများစွာ ခြောက်သွေ့နေခဲ့သော ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်ကြီးမှာ ပြန်လည် အသက်ဝင်လာ၏။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ မရှိခိုက်တွင် ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး ကျန်ရစ်ခဲ့သော ရဟန်းများမှာ ဂယာသီသရှိ ကျောင်းတိုက်ကြီး၏ အရှိန်အဝါအောက်တွင် ညှိုးငယ်သလို ဖြစ်နေခဲ့ကြသည်။ ဥပရာဇာ အဇာတသတ်ကိုယ်တိုင် တစ်နေ့ နှစ်ကြိမ် ဆရာဒေဝဒတ်ထံ အဖူးအမြော်ဝင်ခြင်း၊ နေ့စဉ် ဆွမ်းအုပ် ငါးရာ ပို့ခြင်း ဟူသော အရှိန်အဝါဖြင့် ဂယာသီသတွင် ရဟန်းပြုသူများ ပေါများခဲ့သလောက် ဝေဠုဝန်ကား ခြောက်သွေ့ညှိုးမိုနဲ နေခဲ့ရလေသည်။

ယခုမှ အခြေအနေသည် ချက်ချင်းပင် ပြောင်းပြန်ဖြစ်သွားသည်။

ဘုရားရှင်နှင့်တကွ လက်ယာရံ၊ လက်ဝဲရံ အဂ္ဂသာဝကကြီးများ၊ မဟာသာဝကကြီးများ ကြွရောက်လာကြမည်။ ဝေဠုဝန်တွင် သီတင်းသုံးတော်မူကြမည် ဟူသော သတင်းက ရာဇဂြိုဟ်ပြည်တွင် အလျင်အမြန် ပျံ့နှံ့ မွှေးကြိုင်သွား၏။ လူအပေါင်းတို့၏ အာရုံသည်

ဝေဠုဝန်ဆီသို့ ပြောင်းသွားသည်။ ဝေဠုဝန်ရှိရာသို့ မျက်နှာလှည့်လိုက်ကြသောအခါ အလိုလိုပင် ဂယာသီသကို ကျောခိုင်းပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။

အဇာတသတ်ကား ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်ဆီသို့ လှူဖွယ်ပစ္စည်းများဖြင့် သွားနေကြသော ရာဇဂြိုဟ်သားများကို နန်းပြာသာဒ် လေသာဆောင်မှ ကြည့်ရင်း မအီမသာ ခံစားနေရ၏။ မာဂဓ ကောင်းကင်တွင် နေ နှစ်စင်း၊ လ နှစ်စင်း ထွန်းပေါ်လေမည်လား ဟူသော စိုးရိမ်စိတ်က အကင်းမသေချင်။ မိမိ ဆရာအရှင်က ဤအရေးကို သူကိုယ်တိုင် ကိုင်တွယ်သွားမည်ဟု ဆိုသည့်တိုင် စိတ်မအေးနိုင်သေး။

ဆရာအရှင်သည် စကား အဟောအပြောကောင်းသူ ဖြစ်ကြောင်း မိမိ သိပြီးဖြစ်၏။ ပရိတ်သတ်ကို ထိန်းရာ၌ မည်မျှ အာဝဇ္ဇန်းကောင်းသည်ကိုလည်း သိထား၏။ တန်ခိုးကုဒ္ဒိနှင့် ပြည့်စုံသူ ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ခြွင်းချက်မရှိ လက်ခံထား၏။ သို့သော် မြတ်စွာဘုရားထံဝယ် ဆရာအရှင်၏ တန်ခိုး အရည်အသွေးများသည် ထက်မြက်နိုင်ကြပါဦးမည်လားဟု သံသယ ဝင်နေသည်။

မိမိသည် ဗုဒ္ဓကို ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်သူ မဟုတ်သော်လည်း ဆရာဇီဝကထံမှ တစ်ဆင့်စကား အကြားအရ လည်းကောင်း၊ ခမည်းတော်နှင့် မယ်တော်တို့ မြတ်စွာဘုရားအပေါ် အတိုင်းထက်အလွန် ကြည်ညိုပုံအရ လည်းကောင်း၊ မာဂဓနိုင်ငံသားတို့ သဲသဲလှုပ်လှုပ် ဖြစ်နေကြခြင်းအရ လည်းကောင်း မြတ်စွာဘုရား၏ တန်ခိုးသည်လည်း အရှိန်အဝါ ကြီးမားလှလေ မည်ဟု တွေးမိ၏။

အခြားတစ်ဖက်ကမူ စိတ်အားငယ်စရာ တစ်ခု တွေ့နေရသည်။

မိမိ စိတ်အထင် ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်မည်လားတော့ မပြောတတ်။

ဆရာအရှင် ဒေဝဒတ်ကို ကြည့်ရသည်မှာ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေ၏။ ဂယာသီသ ကျောင်းတိုက်ကြီးတွင် တင့်တယ်စွာ စံမြန်းလျက် မိမိ လှူဒါန်းသော ဆွမ်းအဟာရများကို အလှူအပယ် အသင့် သုံးစွဲနေသည့်အကြားက ဆရာအသွင်မှာ စိုစိုပြည်ပြည် မရှိလှဟု ထင်သည်။

မျက်လုံးများက အရောင်တောက်ဆဲ ရှိသော်လည်း ပူလောင်ပြင်းပြသည့် မီးအလှူများနယ် ထင်ရသည်။ ထို့အပြင် မှတ်မှတ်ရရ မိမိ၏ စက်ရာဆောင်ထဲသို့ လုလင်ပျိုအသွင် ဖန်ဆင်းလျက် မြွေများ ရစ်ပတ်ကာ စတင်ရောက်ရှိလာပြီး နောက်ပိုင်းတွင် ဆရာ၏ တန်ခိုး ကုဒ္ဒိပါတ်များကို မျက်ဝါးထင်ထင် မတွေ့ရတော့ပေ။

စကားပြောအဆို တရားအဟောအပြောမူကား ဆရာအရှင်သည် ပြောင်မြောက်ဆဲပင် ရှိ၏။ သည်တစ်ခုတော့ ခြွင်းချက် ဖြစ်သည်။ ဆရာသည် ပို၍ပင် စကားပြောကောင်းလာသည်ဟု ထင်၏။ ဆရာအသံမှာ ပို၍ ဩဇာအာဏာသံ ပေါက်လာကာ လှုပ်ရှားမှုများမှာလည်း ပို၍ သွက်လက် တက်ကြွလာခဲ့၏။ ဆရာသည် သူ၏ တန်ခိုး ကုဒ္ဒိပါတ်များကို အသွင်တစ်မျိုး ပြောင်းလဲလိုက်သလားတော့ မသိ။

နောက်ဆုံးတော့ အသိရခက်သော ဆရာအရှင်၏ တန်ခိုးတွေကို မတွေ့တာဘဲ ကောင်းမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ဆရာအရှင်လို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး၏ တန်ခိုးတွေ၊ ပညာတွေကို ဝေဖန် စိစစ်နေလျှင် မိမိသာလျှင် အပြစ်ဖြစ်တော့မည်ဟု ယူဆသည်။ ဂယာသီသ ကျောင်းတိုက်ကြီး၌ တစ်နေ့တစ်ခြား တိုးပွားလာသော ရဟန်းများ၊ တပည့်များကို ထောက်ရှုခြင်းအားဖြင့် ဆရာ အရှိန်အဝါ အင်အား ကြီးမားလှသည်ဟုသာ နှလုံးပိုက်လိုက်၏။

စကားချပ် ။ ။ ဤနေရာတွင် ဒေဝဒတ်ရော၊ အဇာတသတ်ပါ မသိကြသည့် အချက်တစ်ချက် ရှိသည်။ ထိုအချက်မှာ လာဘ်သပ်ပကာ၏ နှိပ်စက်ခြင်း၊ တစ်နည်း လာဘ်၌

တပ်မက် သာယာခြင်းကြောင့် ဒေဝဒတ်၏ ရရှိပြီးသော လောကီဈာန်များ ဆုတ်ယုတ် လျော့ကျ သွားခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

နန်းပြာသာဒ် လေသာဆောင်မှ ခွာခဲ့၏။ မွန်းကျပ်နေသော အတွေးများဖြင့်ပင် ဆုတောင်း လိုက်မိသည်။ မိမိ၏ ဆရာအရှင်သည် ပြောသည့်အတိုင်းပင် ဗုဒ္ဓနှင့် သွားရောက်တွေ့ဆုံ၍ သံဃာ ပရိသတ်အပေါင်းကို လွှဲပြောင်း ရယူနိုင်ပါစေ၊ ဘုရားအဖြစ်ကိုလည်း လွှဲပြောင်း ရယူနိုင်ပါစေ။

“ကျွန်တော်မျိုး နားနဲ့ဆတ်ဆတ်၊ မျက်စိနဲ့တပ်အပ် ကြားခဲ့ မြင်ခဲ့ရတာပါ အရှင်... ဝေဠုဝန် ကျောင်းတိုက်ကြီးမှာရှိတဲ့ ရဟန်းပရိသတ်၊ လူပရိသတ် အားလုံးဟာ တထိတ်ထိတ်နဲ့ ဟယ်ခနဲ ဟာခနဲ ဖြစ်သွားကြပါတယ်”

မင်းချင်းတစ်ယောက်၏ လျှောက်တင်ချက်ကို နားထောင်ရင်း စိုးရိမ်စိတ်များ ပိုများ လာလေသည်။

“ကျွန်တော်မျိုးတို့ မိသားတစ်စုလုံး ဝေဠုဝန်မှာ အဲ့ဒီတစ်ချိန်လုံး ရှိနေခဲ့တာပါ။ အရှင် ဒေဝဒတ်ဟာ ပရိသတ် ကြားထဲကနေ မြတ်စွာဘုရား ရှေ့တော်မှောက်ကို ဝင်သွားပုံဟာ တကယ့်ကို ဝံ့ဝံ့စားစား ရှိလှပါတယ်။ အဲ့ဒီအချိန်မှာ မြတ်စွာဘုရားကလည်း အရှင် ဒေဝဒတ်ကို အကြောင်းပြုပြီး ပရိသတ်ကို ဆုံးမစကား မြွက်ကြားတော်မူနေချိန် ဖြစ်ပါတယ်”

“ငါ့... ငါ့ဆရာက ဗုဒ္ဓကို ဘယ်လိုလျှောက်သလဲ... သူက စပြောသလား”

“ဟုတ်ပါတယ် အရှင်... အရှင် ဒေဝဒတ်ဟာ တကယ့်ကို ရဲဝံ့တဲ့သူပါပဲ။ မြတ်စွာဘုရား ရှေ့မှောက် ဝင်ပြီး ဧကသီ သင်္ကန်းကို ပခုံးပေါ်တင် လက်ကန်တော့ထိုးပြီး လက်အုပ်ချီ လျှောက်ပါတယ်။ သူလျှောက်ပုံဟာ ရှင်းလင်းပြတ်သားလှပါတယ်။ ကျွန်တော်မျိုးတို့ အားလုံး ကြားရပါတယ်”

“သူ ဘယ်လိုလျှောက်သလဲ ဆိုတာတာ ပြောစမ်း”

“သူလျှောက်တဲ့ စကားက ယခုအခါ မြတ်စွာဘုရားဟာ အိုမင်းပါပြီ၊ ကြီးရင့်ပါပြီ၊ အချိန်လွန်ပါပြီ၊ အဆုံးစွန်သော ပစ္စိမိအရွယ်သို့ ရောက်ပါပြီ၊ ပင်ပန်းနွမ်းရိလှပါပြီတဲ့၊ မျက်မှောက် ချမ်းသာစွာ နေထိုင်ရေးကိုသာ အားထုတ်ပြီး ကြောင့်ကြမဲ့ နေတော်မူပါတဲ့... ကျွန်ုပ်အား ရဟန်းသံဃာကို လွှဲအပ်ပါ၊ ရဟန်း သံဃာအပေါင်းကို ကျွန်ုပ် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက် ရှေ့တော် ဦးရွက် ပြုပါမယ်တဲ့”

“အဲ့ဒီတော့ ဗုဒ္ဓက ဘယ်လိုမိန့်သလဲ”

“အရှင် ဒေဝဒတ်က ဝံ့ဝံ့စားစား လျှောက်သလို ဘုရားရှင်ကလည်း ရှင်းလင်းပြတ်သားစွာ မိန့်တော်မူခဲ့ပါတယ် အရှင်၊ ဘုရားရှင် မိန့်တော်မူပုံက... အင်း...”

မင်းချင်းသည် ကြားခဲ့ရသော စကားလုံးများကို အတိအကျ ရနိုင်ရန် ပြန်စဉ်းစားဟန်ဖြင့် ငြိမ်သက်သွားသည်။ မင်းချင်း၏ ဖင့်လေးနေသော အမူအရာကို သည်းမခံနိုင်စွာ ငေါက်ငမ်း လိုက်မိသည်။

“မြန်မြန်ပြောစမ်း”

“ဒီလိုပါ အရှင်... ဗုဒ္ဓ မိန့်တော်မူပုံက... သင် တောင်းဆိုတဲ့ အခွင့်အရေးကို ပေးဖို့ မသင့်သေးဘူး၊ သင့်အနေနဲ့ ရဟန်းကိစ္စ ပြီးမြောက်အောင်သာ ကိုယ်ရေးကိုသာ အားထုတ်ဦး၊ ဒီအဖြစ်ကို သင် မနှစ်သက်လေနဲ့... ပါတဲ့”

ဆရာအရှင်၏ တောင်းဆိုချက်ကို ဗုဒ္ဓ လိုက်လျောလိမ့်မည် မဟုတ်ဟု အစကတည်းက ကြိုတင် တွက်ဆထားပြီးသား ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်ပင် ဗုဒ္ဓ၏ ငြင်းပယ်စကားကို ကြားရသောအခါ ထူးပြီး အံ့ဩတုန်လှုပ်ခြင်း မဖြစ်မိ။ သို့သော် ဗုဒ္ဓ မိန့်တော်မူသော စကားထဲမှ ရဟန်းကိစ္စ ပြီးမြောက်အောင် ဟူသော စကား၊ “ဒီအဖြစ်ကို သင် မနှစ်သက်လေနဲ့” ဟူသော စကားတို့၏ အဓိပ္ပာယ်ကိုကား မိမိ နားမလည်ပေ။

“ဒီတော့... ငါ့အရှင်က ဘယ်လိုပြန်လျှောက်သလဲ”

မင်းချင်းက ထူးဆန်းထွေလာ ဖြစ်ရပ်ကြီးတစ်ခုနယ် အားပါးတရ ဆက်ပြော၏။

“ဆရာအရှင် ဒေဝဒတ်ဟာ တကယ်ကို ရဲဝံ့တဲ့သူပါပဲ အရှင်... ပထမအကြိမ် လျှောက်လိုက်ကတည်းက ရဟန်းပရိသတ်ရော၊ လူပရိသတ်ပါ ဟင်ခနဲ ဖြစ်သွားကြပါတယ်၊ ဗုဒ္ဓက အဲဒီလို ငြင်းပယ်လိုက်တော့ အရှင် ဒေဝဒတ်က လက်လျှော့သွားတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒုတိယအကြိမ် ထပ်ပြီး တောင်းဆိုပါတယ်”

နားထောင်နေရင်းဖြင့် စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်လာသည်။

“အဲ့ဒီတော့ကော”

“ဒုတိယအကြိမ်မှာလည်း ဗုဒ္ဓက ဒီစကားနဲ့ပဲ ငြင်းပယ်ပါတယ်၊ အရှင် ဒေဝဒတ်က ဇွဲမလျော့ပါဘူး၊ တတိယအကြိမ် ထပ်တင်ပြန်ပါတယ်၊ တကယ့်ကို ပွဲကြီးပွဲကောင်းပါပဲ”

ပွဲကြီးပွဲကောင်း။ မင်းချင်းသုံးလိုက်သော စကားသည် နားထဲသို့ အဆင်မပြေစွာ ဝင်ရောက်လာသည်။ ဒါဟာ ပွဲကြီးပွဲကောင်းတဲ့လား။

မင်းချင်းကမူ အားရပါးရ ဆက်ပြောနေ၏။

တတိယအကြိမ်မှာလည်း ဗုဒ္ဓက ငြင်းပယ်ပါတယ်။ သုံးကြိမ်စလုံး အပယ်ခံရတာပါ။ ဒီအချိန်မှာ အရှင် ဒေဝဒတ်ရဲ့ မျက်နှာကြီးဟာ နီမြန်းလာတယ်လို့ ဆိုကြပါတယ်။ ကျွန်တော်မျိုးကိုယ်တိုင် မြင်ခဲ့ရတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး အရှင်။

ဆရာအရှင်၏ အမူအရာကို မြင်ယောင်မိလိုက်၏။ ဂယာသီသ ဝိဟာရတွင် တပည့်ရဟန်းများကို အလိုမကျသည့်အခါ စိတ်ဆိုးနေသော ဆရာအရှင်၏ ဒေါသမျက်နှာကို မိမိ ကြုံဖူးသည်။ သို့သော် မိမိရောက်သွားသည့် အချိန်တွင် ဆရာအရှင်သည် ထို ဒေါသမျက်နှာကို တစ်ဖက်မှာ ထားခဲ့ပြီး မိမိဘက် ပြန်အလှည့်တွင် မျက်နှာထား ပြောင်းသွားတတ်၏။ ဆရာသည် ဒေါသထွက်တတ်သူ မဟုတ်သော်လည်း ဒေါသကို ဖုံးဖိဖယ်ရှားရာ မျက်နှာထား ပြောင်းရာတွင် ကျွမ်းကျင်သူပင်။

ယခုလည်း မိမိ၏ ဆရာသည် ပရိသတ်အလယ်တွင် သူ၏ နီမြန်းလာသည်ဆိုသော မျက်နှာအရောင်ကို ချက်ချင်း ပြောင်းလဲပစ်နိုင်ခဲ့မည် ဖြစ်သည်။ ဆရာ့ကို အထင်သေး၍ မရ။ တောင်းဆိုချက် ငြင်းပယ်ခံရသောအခါ ဆရာလည်း အခြားတစ်နည်းဖြင့် ချဉ်းကပ်ဦးမည် မှုရ။

“အဲ့ဒီနောက်ကော ဘာဖြစ်သေးလဲ”

မင်းချင်းမှာ ပြောချင်လွန်းသဖြင့်စကားကို ကြိုးစား စီစဉ်နေရဟန်၊ တံတွေး မျိုချလိုက်ပြီး...

“တတိယအကြိမ် ငြင်းပယ်လိုက်ပြီးနောက်မှာ ဗုဒ္ဓက ဆက်မိန့်ပါတယ်၊ ဒီလိုပါ... အယုတ် အလတ် အမြတ် သုံးမျိုး သုံးစားကုန်သော ရဟန်းတို့ဟာ သင့်ကို ရည်စူးပြီး ရဟန်းပြုကြတာ မဟုတ်၊ ငါ့ကို ရည်စူး ဦးတည်ပြီးသာ ရဟန်းပြုကြခြင်း ဖြစ်တယ်တဲ့၊ ငါ့ကို ရည်မှန်း ရဟန်းပြုလာသူများကို တစ်ပါးသူထံ လွှဲအပ်လို့ မသင့်ဘူးတဲ့... ဒီနေရာမှာ ဗုဒ္ဓဟာ ဥပမာတစ်ခု ပြပါတယ် အရှင်၊ ဥပမာ တဲ့... သင့်ကို ယုံကြည်လို့ အပ်နှံထားတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုကို သင်က တစ်ပါးသူထံ လက်ဆင့်ကမ်းလိုက်တယ်ဆိုရင် ပစ္စည်းရှင်က သင့်ကို ဘယ်လိုထင်မလဲ၊ ယုံကြည်ပါတော့မလား၊ အားကိုးပါတော့မလားတဲ့၊ သိပ်ရှင်းတဲ့ ဥပမာပါပဲ အရှင်”

မင်းချင်းမှာ သံတော်ဦးတင်ရင်းဖြင့် တစ်ဆင့် ဖောက်သယ်ချရင်းဖြင့် အရှင် ဒေဝဒတ်၏ တပည့်ရင်းလည်း ဖြစ်၊ မာဂဓ ဥပရာဇာလည်း ဖြစ်သော အဇာတသတ် ရှေ့တွင် စကားပြောနေပါလား ဟူသော အဖြစ်ကို မင်းချင်း မေ့သွားဟန်တူ၏။ မိမိ၏ စကားများမှာ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်အား ချီးပင့်သည့် စကားများ ဖြစ်သွား၏။ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ နားထောင်နေသော ဥပရာဇာဖြစ်သူကလည်း ဤအခြင်းအရာကို သတိမထားမိချေ။

“အဲ့ဒီလို ဥပမာပေးပြီးတော့ ဗုဒ္ဓရှင်တော်က ဆက်မိန့်တော်မူပါသေးတယ်။ စင်စစ်.. တဲ့၊ သာဝကအပေါင်းတို့ရဲ့ အထွတ်အထိပ် ဖြစ်ကြတဲ့ ရှင်သာရိပုတ္တရာနဲ့ ရှင်မောဂ္ဂလန်တို့ကိုတောင်မှ ငါဟာ သံဃာကို လွှဲအပ်ခြင်း မပြုဘူးတဲ့၊ အင်း... နောက်ဆုံးပိတ် မိန့်လိုက်တဲ့ စကားကတော့ တကယ့်ကို မြားတစ်စင်းလိုပါပဲ အရှင်”

“နောက်ဆုံးပိတ် မိန့်လိုက်တဲ့ စကား...”

“ဟုတ်ပါတယ် အရှင်... သူတစ်ထူး ထွေးစွန့်ပစ်လိုက်တဲ့ တံတွေး ချွဲပေါက်ကို ကောက်ပြီး မျိုဟပ်နေသူနဲ့ အလားတူတဲ့ သင့်ကို အဘယ့်ကြောင့် ငါက သံဃာလွှဲအပ်နိုင်မည်လဲ ပါတဲ့”

တုန်လှုပ်သွား၏။ တစ်ဆင့်ပြန်အကြားမှာပင် မိမိ ဤမျှ ထိခိုက်တုန်လှုပ်သွားခဲ့လျှင် ပရိသတ်အလယ်၌ တိုက်ရိုက်အဆိုခံရသူ ဆရာအရှင်ခမျာ မည်သို့ ရှိချေမည်နည်း။ ဗုဒ္ဓ မိန့်လိုက်သည့် စကားများကလည်း၊ ယခု ကြားသလောက်ဆို အမှန်နည်းလမ်းတွေချည်း ဖြစ်၏။ မငြင်းသာသော အချက်အလက်တွေချည်း ဖြစ်၏။

သို့သော် သူတစ်ပါး ထွေးစွန့်ပစ်လိုက်သော တံတွေး ချွဲပေါက်ကို ကောက်ယူ မျိုဟပ်နေသူ ဟု အဆိုခံလိုက်ရသည့် ဆရာအရှင် မည်သို့ ဖြစ်သွားလေမည်နည်း...။

ရာဇဂြိုဟ်ကောင်းကင်တွင် လနစ်စင်း ထွက်ပေးခြင်းသည် မသင့်ပါ။ မဖြစ်စကောင်းပါဟု ဆရာအရှင်ကို မိမိ တောင်းပန်ခဲ့ဖူးပါလျက်...။ အခုတော့ ထွန်းပမြဲ လဝန်းက လဝန်းအတိုင်း ရှိနေချိန်တွင် တစ်ခုသော ကြယ်တာရာကား အရောင်ညှိုးမှိန် ကြွေကျတော့မည်လား...။

“မင်း သွားနိုင်ပြီ”

စိတ်မချမ်းမြေ့စွာဖြင့် မင်းချင်းကို နှင်ထုတ်လိုက်၏။

ပြောစရာစကား ကုန်ပြီဖြစ်၍ မင်းချင်းလည်း ကိုယ်ကိုရိုလျက် တိတ်ဆိတ်စွာ ထွက်သွား လေသည်။

မိမိ ဆရာအရှင် ဗုဒ္ဓအဖြစ်ကို လွှဲပြောင်း ရယူနိုင်ပါစေ။ သံဃာကိုလည်း လွှဲပြောင်း ရယူနိုင်ပါစေ ဟူသော နဂိုကပင် ချည့်နဲ့သည့် ဆုတောင်းသည် ယခုတော့ နေလာနင်းပျောက် ဖြစ်သွားပေပြီ။ ထို ပျောက်လွင့်သွားသော နှင်းတို့နေရာတွင် မည်သည့်အရာ ထပ်မံ ပေါ်ပေါက် လာဦးမည်နည်း။

တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်တော့မည်ဟု မချမ်းမြေ့စွာ တွေးမိ၏။

ဆရာအရှင်သည် ရုံးနိမ့်ခြင်း၏ ခါးသီးသော အရသာကို မြည်းစမ်းဖူးသူ မဟုတ်။ ဂယာသီသမ္မ ကျောင်းတော် ဝိဟာရကြီးနှင့် တပည့်ရဟန်း နောက်လိုက်များစွာကို စိုးမိုး အုပ်ချုပ်နေသော ဆရာအရှင်သည် အရုံးနှင့် တွေ့ဖူးသူ မဟုတ်။ အရုံးကို ခံစားတတ်သူ မဟုတ်။ ထိုသို့ဆိုလျှင် ဆရာအရှင်သည် မည်သို့ တုံ့ပြန်မည်နည်း။

ဆရာသည် မြွေများကို အစိုးရသူ ဖြစ်၏။ မြွေဆိပ်ကို နိုင်နင်းသူ ဖြစ်၏။ သို့သော် မြွေတို့သခင် မြွေဘုရင်သည်ပင် မြွေပါ၏ ကိုက်ခဲခြင်းကိုမူ အလူးအလဲ ခံရတတ်သည် မဟုတ်လား...

ဆရာအရှင် လက်လျှော့ နောက်ဆုတ်သွားပါစေ၊ အို... မဖြစ်နိုင်။ တန်ခိုး ကုဒ္ဒိပါဒိ ကြီးမားသော၊ အခြွေအရံ နောက်လိုက်ပေါများသော၊ မာဂဓ ဥပရာဇာ၏ အကိုးကွယ်ခံ ဖြစ်သော၊ အရှင် ဒေဝဒတ်သည် နောက်ဆုတ်မည့် အစားမျိုးမဟုတ်၊ နောက်မဆုတ်စတမ်း ရှေ့ဆက် တိုးလျှင်...

အို ...

ဗုဒ္ဓကလည်း နော်၊ ဆရာအရှင် ဒေဝဒတ်ဆိုတာ အခြားသူမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဘဒ္ဒကစ္ဆာ၏ အစ်ကိုတော်သူ ဗုဒ္ဓ၏ ယောက်ဖတော်သူပေပဲ။ ပြီးတော့ ဆရာအရှင်သည် သကျသာကီဝင် မင်းမျိုး စင်စစ်။ အရှင် အာနန္ဒာတို့နှင့်အတူ ရဟန်းပြုဖော်ပြုဖက်။ ဘယ်နှဲ့ကြောင့်များ ဤမျှ နှစ်နာအောင် မိန့်တော်မူလိုက်ရပါလိမ့်။

အင်း... ဆရာအရှင်ကလည်း ဆရာအရှင်ပေပဲ။ ဘာကြောင့်များ ဗုဒ္ဓအဖြစ်ကို လိုချင်ရသနည်း။ ဘာကြောင့် သံဃာကို အုပ်ချုပ်သူ ဖြစ်ချင်ရသနည်း။ သည်လို တွေးပြန်တော့

ခမည်းတော် မင်းကြီး ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်သည့် ဗုဒ္ဓ၏ မိန့်ချက်များမှာ ငြင်းမရအောင် မှန်လွန်းလှ၏။

အို... အခုချက်ချင်းပဲ ဆရာအရှင်နဲ့ တွေ့ချင်လိုက်တာ။

အရုံးနှင့် အရှက်ကို ဆရာအရှင် ဘယ်သို့ ခံယူတုံ့ပြန်မည်နည်း။

“ရထား ငါးရာနဲ့ ဆွမ်းအုပ် ငါးရာတို့ကို နေ့တိုင်းပို့၊ ညဉ့် နံနက် မပြတ်ရအောင် အဇာတသတ်မင်းသားက ဆည်းကပ်နေသမျှ ကာလပတ်လုံး အရှင် ဒေဝဒတ်အဖို့မှာ ကုသိုလ်တရားတို့မှာ ယုတ်လျော့နေလိမ့်မယ်။ ပွားများတိုးတက်ဖို့ မရှိဘူးတဲ့”

ရာဇဂြိုဟ် တစ်မြို့လုံး ပြောနေကြသော စကားအချို့။

“ကြမ်းတမ်းပြီး သွေးဆိုးနေတဲ့ ခွေးတစ်ကောင်ရဲ့ နှာခေါင်းမှာ ဝံရဲ့ သည်းခြေကို ထည့်ပေးထားရင် ဒီခွေးဟာ တိုးပြီး ကြမ်း၊ တိုးပြီး ဆိုးလာသလို၊ အဇာတသတ်မင်းရဲ့ ဆွမ်းအုပ် ငါးရာဟာလည်း အရှင် ဒေဝဒတ်အဖို့ ကုသိုလ်တရားတို့မှာ ဆုတ်ယုတ်နေမှာ မုချပဲတဲ့”

လူတိုင်း ပြောဆို၍ လှုံ့ကျလာပြီးမှ မိမိနားဝ ရောက်လာသည့် စကားအချို့။

“ငှက်ပျောပင်ရဲ့ အသီးသီးခြင်းဟာ မိမိကိုယ်ရဲ့ ပျက်စီးရာ ပျက်စီးကြောင်း ဖြစ်တယ်၊ ဝါးပင်ရဲ့ အသီးသီးခြင်းဟာ မိမိကိုယ် မိမိ သတ်ဖို့ပဲ ဖြစ်လာတယ်၊ ကျူပင်ရဲ့ အသီးသီးခြင်းဟာ မိမိကိုယ် မိမိ သေဆုံးစေဖို့ပဲ ဖြစ်တယ်၊ အဿထိုရ်မြင်းမရဲ့ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ခြင်းဟာ မိမိရဲ့

အသက်ဆုံးရှုံးဖို့ပဲ ဖြစ်တယ်။ အလားတူစွာပဲ ရှင်ဒေဝဒတ်ရဲ့ လာဘ်သပ်ပကာ ကျော်စောမှုဟာ သူ့ကိုယ်သူ သတ်ဖို့ ဖြစ်လာတယ်”

သည်စကားတွေဟာ ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်မှ တစ်ဆင့် ရာဇဂြိုဟ် တစ်မြို့လုံးသို့ ပျံ့နှံ့ ရိုက်ခတ်နေပြီ ဖြစ်၏။ မည်သည့်ကာလကတည်းက လူတွေ တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်နား ပြောဆို နေကြသည် မသိ။

ခြေခြေမြစ်မြစ် သိသူများကမူ ဗုဒ္ဓသည် ကောသမ္ဗိမှ ကြွချီလာပြီး ရာဇဂြိုဟ် တစ်မြို့လုံးသို့ စတင်ရောက်ရှိ သီတင်းသုံးကတည်းက ရဟန်းတို့အား မိန့်တော်မူခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု အခိုင်အမာ ပြောကြလေသည်။

ထိုစဉ်ကမူ ရာဇဂြိုဟ် တစ်မြို့လုံး သိပြီးမှ၊ မိမိ၏ နန်းတော်ထဲသို့ ထိုစကား ရောက်လာ၏။

ယခု ကြားနေရသော အသံတွေကိုမူကား မိမိသည် ရာဇဂြိုဟ်သားများနှင့်အတူ နားဖြင့် ဆတ်ဆတ် ကြားလိုက်ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မယ်တော်ကြီး၏ အဆောင်တော်သို့ အခစားဝင်သည့် ထိုနေ့။

မိဖုရားကြီး အဆောင်တွင် ဆရာ ဇီဝကလည်း ရှိနေ၏။

ဆရာဇီဝက, က လှမ်း၍ နှုတ်ဆက်ရင်း မျက်စိမျက်နှာ ညှိုးငယ်နေသော အဖြစ်ကို သတိထားမိသွားကာ၊ စိတ်ရွှင်လန်းစေမည့် ဆေးဝါး အဖျော်ရည်များ ပေးဦးမည်ဟု ပြောနေချိန်၌ ထိုအသံများကို ကြားလိုက်ရခြင်း ဖြစ်၏။

အသံမှာ အရှင်သာရိပုတ္တရာ ကိုယ်တော်ကြီး၏ အသံ။

“ဟောဟိုမှာ လက်ျာရံ အဂ္ဂသာဝကကြီးပါလား... ရဟန်းသံဃာတွေလည်း ခြံရံလို့... မှန်တံတိုင်းနားမှာ ဘာအတွက်များ စုဝေးလာကြပါလိမ့်”

အမတ်တစ်ဦးက ပြောသဖြင့် အားလုံးပင် နန်းတော်တံခါးပေါက်ဆီသို့ ချဉ်းကပ်ခဲ့ကြသည်။ ပြောသည့်အတိုင်း အမှန်ပင် ဖြစ်၏။ အရှင်သာရိပုတ္တရာ ကိုယ်တော်ကြီးသည် ရဟန်းများစွာ ခြံရံလျက် ရာဇဂြိုဟ် မြို့တွင်းတစ်နေရာမှ မှန်ဝအနီးသို့ ရောက်လာခြင်း ဖြစ်ဟန်တူသည်။

နန်းတွင်းပရိသတ်များနှင့် ရာဇဂြိုဟ် မြို့သားများလည်း ရာနှင့်ချီ၍ ဝန်းကျင် ဝဲယာတွင် ရှိနေကြသည်။

အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ အေးဆေးအောင်မြင်သော အသံကို ကြားလိုက်ကြရလေသည်။

“ရှေးအခါက ဒေဝဒတ်၏ အမူအကျင့်သည် တစ်မျိုးဖြစ်၏။ ယခုအခါ၌ ဒေဝဒတ်၏ အမူအကျင့်သည် တစ်မျိုးဖြစ်ခဲ့ပြီ။ အကြင်အခါ၌ အကြင်အမူကို ဒေဝဒတ်သည် ကိုယ်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ နှုတ်ဖြင့်လည်းကောင်း ပြုရာ၏။ ဒေဝဒတ်ပြုသော ထိုအမူတို့ဖြင့် မြတ်စွာဘုရား တည်းဟူ၍ လည်းကောင်း၊ တရားတော်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ သံဃာဟူ၍ လည်းကောင်း မမှတ်အပ်ယူ၊ ဒေဝဒတ်ဟူ၍ မှတ်ယူရမည်”

အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ရဟန်းများ ခြံရံလျက် တစ်နေရာသို့ ထွက်ခွာသွားလေသည်။ မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားသည့်တိုင် နန်းတော်ဆောင်တံခါးမှ မိမိ မခွာမိ။ အံအားအသင့်ကြီး သင့်ကာ အစွဲအမြဲ ရပ်မိနေ၏။

သတိကင်းကွာသလို ဖြစ်နေပြီးမှ ပြန်၍ သတိထားမိသော အချိန်တွင် မိမိကို လှမ်းကြည့်နေကြသော မယ်တော်၊ ဆရာဇီဝကနှင့် မှူးမတ်များ၏ မျက်လုံးများကို တွေ့လိုက်ရ လေသည်။

“ဘာသဘောလဲ ဆရာဇီဝက”

ဆရာဇီဝက၏ မျက်နှာမှာ အားတောင့်အားနာအသွင် ရှိနေ၏။

“အရှင် သာရိပုတ္တရာနဲ့ ရဟန်း သံဃာတော်တွေဟာ ရာဇဂြိုဟ်မြို့တွင်း တစ်နေရာက တစ်နေရာ လှည့်လည်ပြီး ဒီလိုရွတ်ဆို ကြေညာနေကြသလား”

မယ်တော်ကြီးက ပခုံးနှစ်ဖက်ကို လာ၍ ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်၏။

ဆရာဇီဝကသည် သက်ပြင်းရှိုက်လျက် -

“မြတ်စွာဘုရားရှင်ဟာ ရဟန်းတို့ကို ဥတ္တိဒုတိယကမ္မဝါမနဲ့ ရာဇဂြိုဟ်မှာ အရှင်ဒေဝဒတ်ကို ပကာသနီယကံ ပြုစေပါတယ်။ သံဃာက ပကာသနီယကံ ပြုပြီးလို့ အရှင်သာရိပုတ္တရာ မထေရ်မြတ်ကြီးကို သမ္မုတိပေးပြီး ထင်ရှားအောင် ပြတော်မူခြင်းပါပဲ အရှင်သား”

“ကျွန်ုပ် နားလည်အောင် ရှင်းရှင်းပြောစမ်းပါ ဆရာဇီဝက”

“ပကာသနီယကံပြုမှုဆိုတာ ဝိနည်းကိစ္စပါပဲ အရှင်သား... ဝိနယ အမှုပါ။ ကံအပြုခံရတဲ့ ရဟန်းရဲ့ ပြောသမျှ ပြုသမျှဟာ ဘုရားရှင်၊ တရားတော်၊ သံဃာနှင့် မဆိုင်၊ သူ့သဘောအတိုင်းသာ ဖြစ်တယ်လို့ ထင်ရှားအောင်ပြခြင်း ဖြစ်ပါတယ်”

“ဆရာအရှင် ဒေဝဒတ်ကို သံဃာကနေ ထုတ်ပယ်ပစ်လိုက်တဲ့ သဘောလား”

“မြတ်စွာဘုရား၊ တရားတော်၊ သံဃာတော်နဲ့ အရှင် ဒေဝဒတ်ရဲ့ ပြုမူပြောဆိုမှုများ ဘယ်လိုမှ မသက်ဆိုင်ဘူးလို့ ထင်ရှားအောင် ပြလိုက်တာပါပဲ အရှင်သား”

မယ်တော်ကြီးကမူ ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်ထားသော ပခုံးကို သူ့ဘက်သို့ ဆွဲလှည့်လိုက်၏။ အားအင် ချည့်နဲ့သလို ဖြစ်နေသောကြောင့် မယ်တော် အသာအယာ ဆွဲလှည့်ရာဆီသို့ အလိုက်သင့် ပါသွားသည်။

မယ်တော်မျက်နှာမှာ ဂရုကာရိပ်များ ဖိတ်လျှံကျနေ၏။

“သား... ဒီကိစ္စမှာ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားအပေါ် သား ဘယ်လိုမှ မဥပဒိနဲ့နော်... ကိုယ် ကိုးကွယ်နေတဲ့ ဆရာတစ်ပါးအတွက် နာကျင်တဲ့ ခံစားမှုမျိုးနဲ့တော့ ဘုရားရှင်အပေါ် တစ်မျိုး တစ်မည် မထင်လိုက်ပါလေနဲ့ကွယ်။ တကယ်တော့ ရှင်ဒေဝဒတ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဖြစ်လာနိုင်တဲ့ နောင်ရေးတွေကို ဘုရားရှင် မြင်တော်မူလို့သာ အခုလို ပကာသနီယကံ ပြုလိုက်ရတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဗုဒ္ဓနဲ့ ဗုဒ္ဓရဲ့ သာဝကကြီးများဟာ ဘယ်တော့မှ သူတစ်ပါးအကျိုး ဆုတ်ယုတ် နှစ်နာအောင် ပြုလုပ်တော်မမူကြဘူး ဆိုတာ သား မြဲမြဲမှတ်ထားနော်”

မယ်တော်ကြီးကို ပြန်ပြောစရာ စကားမရှိ။

ဆရာဇီဝကထံမှ အသံထွက်လာပြန်သည်။

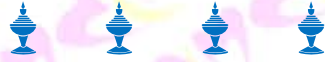
“ဒီ ပကာသနီယကံရဲ့ အကျိုးဆက် ဘာတွေဖြစ်ပေါ်လာသလဲ ဆိုတာတော့ ကာယကံရှင် ဆရာ ဒေဝဒတ် ဘာလုပ်မလဲဆိုတဲ့ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ဖို့ပဲ ရှိပါတယ်”

မည်သူ့ကိုမှ စကားမပြောချင်တော့။ မည်သူ၏ မှတ်ချက်ကိုမှလည်း နားမထောင်ချင်တော့။

မယ်တော်၏ လက်ထဲမှ ရုန်းထွက်ကာ ခြေလှမ်းကြဲကြီးများဖြင့် နန်းဆောင်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့ လေသည်။

ယခုအချိန်တွင် ဆရာ ဒေဝဒတ်နှင့်သာ အမြန်တွေ့ချင်သည်။

စံအိမ်နန်းဆောင် ဝင်ပေါက်ဝသို့ မြင်းရထား ဆိုက်သည်နှင့် တစ်ခုခု ထူးခြားနေပြီ ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်၏။ မြင်းရထားသိမ်း မြင်းဇက်ကြိုးကိုဆွဲသော အမှုထမ်း၏ အမူအရာမှာ ပျာယီးပျာယာ နိုင်လွန်းလှသည်။ တံခါးဝ၌ ရှိနေသော အစောင့်စစ်သည် နှစ်ယောက်မှာလည်း အကဲမရ ဖြစ်နေသည်။ နန်းဆောင်လှေကားထစ် အောက်ဆုံးထစ်တွင် တံခါးမှူး ရောက်နေသည်။ တံခါးမှူးသည် အဘယ်ကြောင့် လှေကားထစ်များအပေါ် တံခါးဝတွင် ရှိမနေသနည်း။ သူတို့ အားလုံး အနေအထား မမှန်ကြ။

မြင်းရထားပေါ်မှ အဆင်းမှာပင် မူပျက်နေသော ထိုအခြေအနေများ၏ အဖြေမှန် ပေါ်လာ၏။ အိမ်တော်ဝန်သည် မလှမ်းမကမ်းမှ မပြေးရုံတမည် ခြေလှမ်းများဖြင့် အနီးသို့ ရောက်လာ၏။ သူ့မျက်နှာမှာ အမောတကော ဖြစ်နေသည်။

“ဆရာသခင် ရောက်နေပါတယ် အရှင်”

“ဘာ”

“ဆရာအရှင် ဒေဝဒတ် နန်းဦးဆောင်ထဲမှာ ရှိနေပါတယ်၊ ရောက်နေတာ အတော်လေး ကြာပါပြီ၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ အဝင်မခံပါဘူး၊ ကျွန်တော်မျိုးတို့လည်း တစ်ယောက်မှ အနား မသိရဲကြပါဘူး။ ဆရာအရှင်ရဲ့ မျက်နှာဟာ မြွေဟောက်ကြီး တစ်ကောင်ရဲ့ ပါးပျဉ်းလို ဖြစ်နေပါတယ်”

အိမ်တော်ဝန်၏ ထိတ်လန့်မျက်နှာရှေ့မှ ဖြတ်လျက် စံအိမ်တော် လှေခါးထစ်များအတိုင်း အပြေးအလွှား တက်လာမိလေသည်။ ဆရာအရှင်သည် မိမိ၏ နန်းဆောင်ဆီသို့ မကြွစဖူး ကြွလာပေပြီ။

နန်းဆောင်ထဲသို့ အဝင်တွင် မောဟိုက်ပင်ပန်းနေ၏။ စိတ်ရော လူပါ နွမ်းနယ်နေသော အဖြစ်။

သလွန်ထက်တွင် သင်္ကန်း ဖိုရိုဖားရားဖြင့် ထိုင်နေသော ဆရာအရှင်ကို စိတ်မသက်သာစွာ တွေ့လိုက်ရသည်။ အိမ်တော်ဝန်၏ စကားလုံးများကို သတိရလျက် ဆရာအရှင်၏ မျက်နှာကို အမောတကော လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ မြွေဟောက်ကြီး တစ်ကောင်ရဲ့ ပါးပြင်းလိုတဲ့။

မဟုတ်ချေ၊ ဆရာမျက်နှာပေါ်တွင် မာန်ဖီနေသောအသွင် အလျင်းမရှိ။ သို့သော် တစ်ခုခုကို အလေးနက်ဆုံး တွေးတောနေဟန်ဖြင့် နဖူးကြောကြီးများ ထောင်နေသည်ကိုမူ အတိုင်းသား တွေ့လိုက်ရ၏။ ဆရာမျက်နှာ နီမြန်းနေသည်ကတော့ အမှန်ပင်။

“ဆရာအရှင်... တပည့်တော် နန်းဆီ ရောက်နေ...”

“အင်းပါ... ငါ့သိပါတယ်၊ ကျွန်ုပ်လာမယ်ဆိုတာ အကြောင်းမကြားခဲ့မိဘူး၊ အေး... ဒီကို လာဖို့ကလည်း ကြိုတင်အစီအစဉ် မရှိဘူးလေ”

အသံမှာ ခြောက်ကပ်ကပ် ဖြစ်နေ၏။

“ရာဇဂြိုဟ်မြို့၊ တံခါးနားမှာ တပည့်တော် ကြားခဲ့ပြီးပါပြီ ဆရာအရှင်... ဗုဒ္ဓရဲ့ လက်ျာရံ အဂ္ဂသာဝကနဲ့ ရဟန်းတွေဟာ တစ်နေရာပြီး တစ်နေရာ လှည့်လည်ရင်းနဲ့...”

“သူတို့အကြောင်း ထားလိုက်စမ်းပါ ဥပရာဇာရယ်... အုပ်စုကြီးဖွဲ့ပြီး ကျွန်ုပ်ကို အငြိုးထား တိုက်ခိုက်နေကြပေမယ့် ဒါဟာ သူတို့ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်တာပါပဲ။ ဒါအတွက် ကျွန်ုပ် မအံ့ဩပါဘူး၊ ကျွန်ုပ် ဂရုလည်း မစိုက်ပါဘူး”

ဤစကားများကို ဆရာအရှင် တကယ်ပင် ပြောနေသည်လား မမှန်းဆတတ်။ သို့သော် ပကာသနီယကံ ပြုခံရခြင်းအတွက် ဆရာအရှင် အမျက်ခြောင်းခြောင်း ထွက်နေလိမ့်မည်ဟူသော အထင်နှင့် ယခု တွေ့နေရသော အမြင်ကား လွဲနေပေသည်။ ဆရာသည် မိမိထင်ထားသလို တရားရှူး တရားရှား ဖြစ်မနေဘဲ ငြိမ်သက်လွန်းနေ၏။ ဤသည်ကပင် တစ်မျိုး လန့်စရာ ဖြစ်နေလေသည်။ ဆရာ၏ အနက်အရှိုင်းကို မိမိ မခန့်မှန်းနိုင်ပါတကား။

“ဒီမှာ အဇာတသတ်... ကြားခဲ့ရတဲ့ သတင်းတွေ၊ နားထောင်ခဲ့ရတဲ့ အသံတွေကို သင့်ခေါင်းထဲက ထုတ်ပစ်လိုက်စမ်း၊ ကျွန်ုပ်လာတာ အဲဒီကိစ္စတွေကို ပြောဖို့မဟုတ်ဘူး၊ ဗုဒ္ဓနဲ့ သူ့နောက်လိုက် ရဟန်းတွေ ကျွန်ုပ်အပေါ် ဒီလိုလုပ်ကြလိမ့်မယ်ဆိုတာ ကျွန်ုပ် တွက်ပြီးသား၊ အံ့ဩစရာ မဟုတ်ဘူး၊ နာသာခံခက် ဖြစ်စရာလည်း မလိုဘူး၊ နားလည်လား...”

ဆရာ့ကို ထိတ်လန့်မိနေရာမှ သနားသွားသည်။ ထို့နောက် တစ်မြို့လုံး ပကာသနီယကံ ပြုသောအသံများ လျှံနေချိန်မှာ ထိုအသံတို့ကို မျက်ကွယ်ပြုလျက် မိမိရှေ့မှောက် တစ်ကိုယ်တည်း ရောက်လာသော ဆရာ့ကို ပို၍ပင် ကြည်ညိုသွားမိသည်။ ဆရာအရှင်သည် ကိုယ့်အပေါ် ထိုးနှက် တိုက်ခိုက်မှုတို့အား လစ်လျူရှုနိုင်သူ ဖြစ်ချေသည်။

“အရှင်ဘုရား... ခုလို တပည့်တော်ဆီ မကြွစဖူး ကြွလာတယ် ဆိုတော့...”

လျော့ရဲနေသော သင်္ကန်းကို ပြင်ရုံလျက် ဆရာအရှင် ခန့်ခန့်မတ်မတ် ထိုင်သည်။ ရင်အုပ်ကြီး တစ်ခုလုံး ပြန့်ကားသွားသည်အထိ အသက်ကို ပြင်းပြင်းရှူသည်။ အိမ်တော်ဝန်၏

စကား မှားသည်။ ဆရာသည် မြွေဟောက်ကြီးတစ်ကောင် ပါးပျဉ်းထောင်နေသည်နှင့် မတူ။ နဂါးကြီးတစ်ကောင် အခိုးခြောင်းခြောင်းလွှတ်ဖို့ အားယူနေသည်နှင့် တူသည်ဟု ထင်လိုက်မိ လေသည်။

“ကျွန်ုပ်လာတာ ကျွန်ုပ်အတွက် မဟုတ်ဘူး၊ သင့်အတွက်...”

“တပည့်တော် အတွက်...”

“ဟုတ်တယ်... ဖြစ်ခဲ့သမျှ ဖြစ်နေသမျှ အားလုံးကို ကျွန်ုပ် ဆက်စပ် သုံးသပ်လိုက်တဲ့ အခါမှာ သင့်ကို စကားတစ်ခွန်း ပြောတော့မှ ဖြစ်မယ်ဆိုတဲ့ အဖြေထွက်လာတယ်၊ ဒီစကားပြောဖို့ ကျွန်ုပ် ကြွလာတာပဲ”

ဆရာ့စကားကို နားမလည်။

“အခု ဝေဠုဝန်အုပ်စုက ကျွန်ုပ်ကို ပကာသနီယကံ ပြုနေကြတယ် မဟုတ်လား... ဒီ လက်ငင်းဖြစ်ရပ်ကို အခြေပြုပြီး ရှေ့ကြောင်းနောက်ကြောင်းတွေ ဆက်စပ် စဉ်းစားလိုက်တော့ ကွင်းဆက်လို ဖြစ်နေတဲ့ အရာတွေကို ကျွန်ုပ် ထင်းထင်းကြီး မြင်လိုက်ရတယ်။ ဒီအခါမှာ အဖြေတစ်ခု ထွက်လာတယ်။ အဲဒီအဖြေကတော့ သင့်အတွက် အချိန်မရှိတော့ဘူး ဆိုတာပဲ အဇာတသတ်”

“တပည့်တော်အတွက် အချိန်မရှိတော့ဘူး... ဟုတ်လား အရှင်”

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ အချိန်မရှိတော့ဘူး ဆိုတာ၊ တစ်နည်းအားဖြင့် အချိန်ကျရောက်ပြီ လို့လည်း အဓိပ္ပာယ်ထွက်တယ်၊ ဒီအချိန်ကို သင် အသုံးမချရင် သင့်ဘဝ စုံးစုံးနစ်မြုပ်တော့မယ်”

“တပည့်တော် နားမလည်နိုင်ပါလား ဘုရား”

“အင်း... အင်မတန် သိမ်မွေ့တယ်၊ ကျွန်ုပ် ကိုယ့်တပည့် ကောင်းရာကောင်းကျိုးနဲ့ ရှေ့ အလားအလာတွေကို အမြဲစဉ်းစား တွက်ချက်နေသူမို့သာ ဒီ သိမ်မွေ့တဲ့ ကိစ္စကို မြင်လိုက်တာ၊ ဒီမှာ အဇာတသတ်... ဒီစကားဟာ နားလေးဖက်သာ ကြားသင့်တဲ့ စကား၊ ဒီတော့...”

ဆရာလေသံ နိမ့်သွားသည်။ နန်းဦးဆောင်ထဲတွင် ရှိနေကြသော အမှုတော်ထမ်းများကို ဆရာ ဝေပိုက်၍ ကြည့်သည်။

နားလေးဘက်သာ ကြားသင့်သော စကားတဲ့ ...။ ဆရာ၏ အထူးလျှို့ဝှက်သော အသွင်ကို ရိပ်မိလိုက်သဖြင့် အမှုတော်ထမ်းများကို နန်းဆောင်ထဲမှ လက်ပြ၍ နှင်ထုတ်လိုက်၏။

နှစ်ဦးတည်း ကျန်ရစ်တော့မှ ဆရာအရှင် စကားပြန်စသည်။

“ဗုဒ္ဓရဲ့ အမိန့်နဲ့ ဝေဠုဝန် ရဟန်းတွေက ကျွန်ုပ်ကို အခု ပကာသနီယကံ ပြုလိုက်ကြပြီ ဟုတ်လား... ရှင်ဒေဝဒတ်ပြုသော အမှုသည် ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာနှင့် မဆိုင်၊ ပြုသူနှင့်သာ ဆိုင်၏ တဲ့... ဟုတ်လား”

“ဒီအသံတွေကို တပည့်တော် ကြားရချိန်မှာပဲ တပည့်တော် စိတ်နှလုံး အထူး ထိခိုက် ရပါတယ် ဘုရား”

“ဘာမှ ထိခိုက် ခံစားမနေနဲ့... အဲ့ဒါ ကျွန်ုပ်နဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ အခန်းကဏ္ဍ၊ ဒါအတွက် ကျွန်ုပ်မှာ ဘာမှ ယုတ်လျော့မသွားဘူး။ သို့သော် ဆက်စပ်နေတဲ့ အခြားတစ်ဖက်မှာ ထိထိမိမိကြီး ထိခိုက်နေတာ သင်ပဲ”

“တပည့်တော်...”

“နားထောင်စမ်း အဇာတသတ်... သင့်ရဲ့ ခမည်းတော်ကြီးဟာ အသက်အရွယ် ကြီးရင့်လာပြီ ဖြစ်ပေမယ့် အခုထိ မာဂဓထီးနန်းရဲ့ အရှင်သခင်ပဲ မဟုတ်လား... ထီးနန်းစည်းစိမ်ရဲ့ လိုလေသေးမရှိ ပြည့်စုံမှုတွေကြောင့် သင့်ဖခင်ကြီးဟာ အသက်အရွယ်နဲ့ မလိုက်အောင် ကျန်းမာသန်စွမ်းလျက်ပဲ မဟုတ်လား”

ဆရာစကား ဘယ်သို့ ဦးတည်မည် မသိတတ်နိုင်။

“ရာဇဝံသအရ ထီးဆောင်အရှင် ဘုရင်တစ်ပါး ကွယ်လွန်တော့မှ မကိုဋ်သရဖူဟာ ထီးမွေ့နန်းမွေ့ ဆက်ခံသူရဲ့ ဦးခေါင်းပေါ်ကို ရောက်ရှိရမှာ မဟုတ်လား... ဒီမှာလည်း ဗြဟ္မဏ ပုရောဟိတ်တွေကို ဟူးရားပညာရှိတွေရဲ့ အဘိသေက အစီအစဉ်တွေကို ဘုရင်သစ်က လိုက်နာရဦးမှာ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား... ငါပြောတာ”

ဆရာအရှင်သည် ကိုယ်တိုင်သည်ပင် သုပ္ပဗုဒ္ဓဘုရင်၏ သားတော်တစ်ပါး ဖြစ်သည်မို့ ထီးနန်းအရိုက်အရာ ထုံးစလေ့များကို ကောင်းစွာ ကြေညက်နေပေသည်ဟု နားလည်လိုက်မိ၏။ သို့သော် ဘာရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ဆရာဤစကားတွေကို ပြောနေသနည်း။

ဆရာက သင်္ကန်းကို ပြန်ဖျက်၍ ပခုံးထက်သို့ ကျစ်လစ်စွာ ပစ်တင်လိုက်ပြီးမှ ဆက်ပြော၏။

“အဇာတသတ်... သင့်ရဲ့ ဦးခေါင်းပေါ် မာဂဓဘုရင်ရဲ့ မကိုဋ်သရဖူ ရောက်ရှိလာဖို့ သင် ဘယ်လောက် စောင့်ရှောက်မယ် ထင်သလဲ”

တွေးတွေးဆဆ ဖြေလိုက်ရသည်။

“ခမည်းတော်မင်းကြီးက အရိုက်အရာ လွှဲတဲ့အချိန်ထိ စောင့်ရမှာပါ ဆရာအရှင်... မာဂဓ
ထီးနန်းအမွေဟာ တပည့်တော်ကလွဲလို့ ဆက်ခံမည့်သူ မရှိပါဘူး”

“အဲ့ဒါ ထားစမ်းပါ... သင် ခုပဲ ဥပရာဇာ ဖြစ်နေပြီမဟုတ်လား၊ ဥပရာဇာဆိုတာ တစ်နေ့
ဘုရင်ဖြစ်သင့်သူဆိုတာ ရှင်းပြီးသားပါ... ငါမေးနေတာက သင် ဘယ်တော့ ဘုရင်ဖြစ်မှာတဲ့လဲ”

“ခမည်းတော်က လွှဲတဲ့အချိန်ကျရင် တပည့်တော်...”

“အဲဒီ ခမည်းတော်က ဘယ်တော့ လွှဲမှာလဲ... ဒါကို မေးနေတာ”

ဓားအိမ်ထဲမှ ဓားလွတ်ကို လျှပ်တစ်ပြက် ဆွဲထုတ်လိုက်သလို ဆရာ၏ ခပ်ငေါက်ငေါက်
အမေးက စကားကို ဖြတ်တောက်လျက် ထွက်ပေါ်လာ၏။ ဆရာလေသံ ဆတ်လွန်းလှသဖြင့်
တုန်တွား၏။

“ဒါကိုတော့... တပည့်တော်လည်း... အချိန်ကာလအားဖြင့် မခန့်မှန်းတတ်ပါဘူး
ဆရာအရှင်”

“မှားတယ်... ခန့်မှန်းလို့ ရ၊ ရမယ်”

သလွန်ပေါ်မှာ ထိုင်ရင်းဖြင့် ဆရာ နေရာပြင်သည်။

“ဘယ်အချိန်ကာလလဲ ဆိုတော့... သူ သေဆုံးပြီးတဲ့ အချိန်ပဲ”

“အေး... ပြောလို့မရတာ သူ ဘယ်တော့ သေဆုံးမယ် ဆိုတာပဲ”

မစဉ်းစားတတ်အောင် ဖြစ်သွား၏။ ထီးမွေနန်းမွေ အရေးကိစ္စတွေကို ဆရာ ဘာကြောင့်
ပြောနေသနည်း။

“ဒီစကားကို ဒီနေရာမှာ ခဏလေး ရပ်ထားမှ၊ မှတ်ထားနော်... ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး
အနိစ္စရောက်မှ အဇာတသတ် ဘုရင်ဖြစ်မယ်ဆိုတဲ့ အချက်၊ ကိုင်း... နှိုင်းယှဉ်ထင်ဟပ် တွေးစရာ
အခြားတစ်ဖက်ကို ကူးကြည့်လိုက်ကြစို့”

ဆရာအသွင်သည် အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် ကြွပ်ဆတ်မာကျောနေရာမှ နူးညံ့
ပျော့ပျောင်းသွား၏။ ထိုနူးညံ့မှုတွင် ကြေကွဲသော အရိပ်အယောင်များပါ ဖုံးလွှမ်းသွားလေသည်။

“ဘုရားအဖြစ်ကို တပည့်တော်အား လွှဲပြောင်းပေးပါ။ သံဃာကိုလည်း တပည့်တော်
ဆက်လက် တာဝန်ယူပါရစေ... အရှင်ဘုရားအနေနဲ့ သက်တော် ကြီးရင့်ပြီဖြစ်လို့ အေးဆေး
သက်သာစွာ စံနေပါတော့လို့ ငါက စကားနဲ့ အနူးအညံ့ အချို့အသာ တောင်းခံတဲ့အခါ ငါ့ကို
ဘယ်လိုလုပ်လိုက်ကြသလဲ ဟင်... ငါ့ကို ပထုတ်လိုက်ကြတယ် မဟုတ်လား...”

နန်းဦးဆောင် မျက်နှာကျက်ဆီသို့ ဆရာ ငေးမောနေ၏။

“အဇာတသတ်... ဒို့ ဆရာတပည့် နှစ်ယောက်ဟာ ခေါင်းပိုင်းနဲ့ အမြီးပိုင်းလို ခွဲခြားလို့
မရဘူး၊ ငါက မြားတစ်စင်းရဲ့ အသွားဆိုရင် သင်က အမြီးဖျား ငှက်မွေးသဖွယ်ပဲ၊ အင်း... ငါ
အခုကြုံရတာက ငါ့အတွက် မထောင်းသာပေမယ့် ငါ့လို အလားတူ သင်ကြုံရင်တော့ သင်
ကံဆိုးမိုးမှောင် ကျမှာပဲ”

မည်းမှောင်သော ကျောက်ဂူကြီးတစ်ခု အတွင်းထဲသို့ တိုးဝင်ရသလို ဆရာ စကားလုံး
တွေကို နားထောင်ရင်း မွန်းကြပ်လာ၏။

“သင်နဲ့ ငါနဲ့က ဆရာတပည့်၊ အလားတူ ဗုဒ္ဓနဲ့ သင့်ခမည်းတော်ကြီးကလည်း ဆရာတပည့်၊ ဗုဒ္ဓထံ ငါက အရေးဆိုတဲ့အခါ၊ ငါ ပကာသနီယကံ အပြုခံရတယ်၊ ဒါက ရဟန်းတွေရဲ့ ဝိနည်းနဲ့ အရေးယူလိုက်တာ၊ အင်း... ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးထံမှာ သင်က မာဂဓထီးနန်းကို တောင်းဆိုပြီ ဆိုပါစို့... ဗုဒ္ဓရဲ့ တပည့်ရင်းကြီးဖြစ်တဲ့ သင့် ခမည်းတော်ကြီးဟာ ဘယ်လို တုံ့ပြန်မယ် ထင်သလဲ အဇာတသတ်... ရဟန်း ဝိနည်းအရ ငါကမှ ပကာသနီယကံနဲ့ အရေးယူ ခံရသေးတယ်၊ သင်တို့ ကတော့ လက်နက်၊ အာဏာ၊ စည်းစိမ်တွေနဲ့ တည်ဆောက်ထားတဲ့ ထီးနန်းကိစ္စ၊ အနည်းဆုံး သင်ဟာ ပုန်စားပုန်ကန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ခံရမယ်၊ ကြေးတိုက်ထဲ ရောက်မယ်၊ အမြင့်ဆုံးကတော့ ရာဇဝတ်သား အဖြစ်...”

တစ်ကိုယ်လုံး ဖျဉ်းခနဲ ဖြစ်သွား၏။

သို့သော် ရုတ်ခြည်းဝင်လာသော အတွေးဖြင့် ကမန်းကတန်း လျှောက်မိလိုက်သည်။

“ခမည်းတော်ကတော့ တပည့်တော် ထီးနန်းကို တောင်းတဲ့အချိန်မှာ လွှဲပေးမှာပါပဲ ဆရာ အရှင်”

တဟားဟား ရယ်သံ ထွက်လာ၏။ ဆရာ ရယ်သံကြီးမှာ သွေခြောက်နေသည်။

“ထင်သလား အဇာတသတ်... လောကီစည်းစိမ် မဟုတ်တဲ့ ရဟန်း အဖြစ်ရဲ့ အထွတ်အထိပ် ဆိုတဲ့ ဗုဒ္ဓအဖြစ်ကိုတောင်မှ ဗုဒ္ဓဟာ သူ့ယောက်ဖအရင်း ငါ့ကို လွှဲပေးသေးတာ၊ စည်းစိမ်ချမ်းသာ မှန်သမျှကို အလှူပယ် ခံစားနေနိုင်တဲ့ မာဂဓသေရဗုဒ္ဓဆောင်း အဖြစ်ကို သင့်ခမည်းတော်က သင့်ဆီ ရော့.. အင့်... ဆိုပြီး အသာတကြည် လွှဲပေးမယ် ထင်သလား”

“တပည့်တော်အနေနဲ့ တစ်နေ့သောအခါမှာ မုချ ဘုရင်ဖြစ်မှာ မဟုတ်လား ဆရာအရှင်”

“ဘယ်နေ့လဲ... အဲ့ဒီနေ့က ဘယ်နေ့လဲ...”

မည်သည့်စကားဖြင့် ပြန်ဖြေရမှန်း မသိ။

“ကျန်းမာသန်စွမ်းနေတဲ့ သင့် ဖခမည်းတော်ဟာ နောင်နှစ်ပေါင်းများစွာ အသက်ရှင် နေဦးမှာပဲ... သူကွယ်လွန်မယ့်နေ့... အင်း... သင် ထီးနန်းရမယ့်နေ့ဆိုတာ နောင်နှစ်ပေါင်းများစွာ...”

သည်တစ်ခါတော့ ဆရာ့တွေးခေါ်မှု သဘာဝကျလှသည်ဟု မှတ်ယူလိုက်မိသည်။

“အပင်ပေါ်က သူ့အလိုလိုပြုတ်ကျတဲ့ သစ်သီးကို ကောက်ယူစားသူဟာ ယောက်ျားကောင်း မဟုတ်ဘူး၊ အပင်ထက် တက်ပြီး စိတ်ကြိုက်ဆွတ်ခူး ကိုက်ဝါးစားသောက်နိုင်မှ ယောက်ျားကောင်း၊ အဲဒီလို ဆွတ်စားရတဲ့ အသီးသာလျှင် အကောင်းဆုံး အချိုမြိန်ဆုံး အသီး”

ကြက်သီးဖြန်းဖြန်း ထလာသလို ခံစားရသဖြင့် လက်ဖဝါးချင်း ပွတ်ချေနေမိ၏။

“ဒါဖြင့်ရင် တပည့်တော် ဘယ်လို လုပ်ရမှာပါလဲ ဘုရား”

“အိုး... အိုး... ဆန္ဒ မစောပါနဲ့လေ၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမယ် ဆိုတာ ကိုယ့်ဆန္ဒနဲ့ မဆုံးဖြတ်နဲ့၊ ပကတိ အခြေအနေတွေကို တွက်ကြည့်လိုက်ဦး၊ အဲ့ဒီ အခြေအနေတွေအပေါ်မှာ ဘာအလုပ်သင့် ဆုံးလဲဆိုတာ အလိုအလျောက် ပေါ်လာပါလိမ့်မယ်”

မည်သူမျှ မရှိပါဘဲလျက်၊ မည်သူမျှ မကြားနိုင်ပါဘဲလျက် ဆရာအရှင်သည် လေသံကို နှိမ့်ချလိုက်လေသည်။

“ပကတိ အခြေအနေဆိုတာ ကျန်းမာသန်စွမ်းနေတဲ့ သင့်ခမည်းတော်ကြီးဟာ နောက်ထပ် နှစ်ပေါင်းများစွာ မာဂဓရဲ့ မကိုဋ်သရဖူကို ဆင်မြန်းထားဦးမယ်၊ ဒါက တစ်ချက်... သင်က ထီးနန်း

လွှဲပါလို့ ထတောင်းဆိုလိုက်ရင် ဗုဒ္ဓနဲ့ သူ့ရဟန်းတွေက ငါ့ကို ပကာသနီယကံ ပြုတာထက် သင့်အဖြစ်က ပိုဆိုးသွားမယ်၊ ဒါက တစ်ချက်... နောက်တစ်ချက်က... အသက်အရွယ်အတိုင်း သင့်ခမည်းတော်ကြီး ကွယ်လွန်တော့မှ သင် ရာဇဝံသအတိုင်း ထီးမွေဆက်ခံရမယ့် အချိန်မှာ သင်ကိုယ်တိုင် အသက်ကြီးရင့်နေပြီဆိုတဲ့ တစ်ချက်၊ အင်း ... ထီးနန်းစည်းစိမ်ဆိုတာ ပျံ့ရွယ်မှုနဲ့ ပေါင်းစပ်မှသာ အပြည့်အဝ အရသာ ပေါ်လွင်ပေတာကလား၊ သွားတွေ မကောင်းတော့မှ ကြံချိုချို တစ်ချောင်း လာပေးတယ် ဆိုတာမျိုးကတော့ ပြက်ရယ်ပြုခြင်း ခံရတာပဲ မဟုတ်လား”

“တပည့်တော်...”

“နေဦး ... ကျန်သေးတယ်၊ ဗုဒ္ဓရဲ့ တပည့်ရင်း ဥပါသကာကြီးဖြစ်တဲ့ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးဟာ ငါ့တပည့်ရင်း ဖြစ်နေတဲ့ သင့်ကို ကြည်ဖြူနိုင်ပါဦးမလားဆိုတဲ့ တစ်ချက်၊ အင်း... သူတို့ဘက်က ကြည့်ရင်တော့ သိပ်ဟုတ်နေကြတာကလား၊ ဗုဒ္ဓက ငါ့ကို ဖိနှိပ်၊ ဗိမ္ဗိသာရက သင့်ကို ဖိနှိပ်...”

“တပည့်တော် လုပ်ရမှာကိုသာ ညွှန်ပြပေးပါတော့ ဆရာအရှင်”

“တို့ ဆရာတပည့် နှစ်ယောက်စလုံး အဖြစ်ဆိုးကြတယ် အဇာတသတ်”

ဆရာအရှင်၏ ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းနေသော ဝမ်းခေါင်းသံကြီးက နားမှတစ်ဆင့် တစ်ကိုယ်လုံးသို့ ဝင်ရောက် မွေ့နှောသွားလေသည်။

“အဇာတသတ် ... ဆရာဖြစ်သူ ငါ့မှာတော့ မတရား အပြုခံလိုက်ရပြီ၊ တပည့်ဖြစ်သူ သင့်အပေါ် ငါ့လိုအဖြစ်မျိုး ဆက်ပြီး ကျရောက်မလာစေဖို့ အချိန်မီ ကိုယ်တိုင်က လှုပ်ရှားပြင်ဆင်မှ ဖြစ်တော့မယ်၊ ငါ့အဖြစ်ထဲကနေ သင်ခန်းစာ ထုတ်နုတ်ပြီး သင့်အတွက် ငါ စဉ်းစားတာ... ဒါပဲ၊ ငါ့ရဲ့ ရုံးနိမ့်မှုဟာ သင့်ထံကို အောင်မြင်မှုအသစ် ပြောင်းလဲ စီးဆင်းသွားစေရမယ်။ ဆရာက

ကံဆိုးမိုးမှောင် ကျခဲ့ပေမယ့် တပည့်ဟာ ဝိုင်းဝန်း အပူဇော်ခံနိုင်ရမယ်၊ ဆရာက အစော်ကား ခံရပေမယ့် တပည့်က ချီးမြှောက်မှုကို ရယူနိုင်ရမယ်၊ ငါပြောတာတွေ သဘောပေါက်ရဲ့လား”

“သဘောပေါက်ပါတယ် ဆရာအရှင်... ဒါပေမယ့် တပည့်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ ဆိုတာကို တိတိလင်းလင်း မိန့်ကြားတော်မူပါ”

“သင် လုပ်ရမှာကတော့ သင့်ခမည်းတော်ကို လုပ်ကြံပြီး မာဂထီးနန်း ပလ္လင်ထက် တက်လိုက်ဖို့ပဲ အဇာတသတ်”

တစ်ကိုယ်လုံး တုန်သွား၏။

ဇီးကွက်တစ်ကောင် အော်မြည်သံသည် နန်းတော်အထက် အမှောင်ထု ကောင်းကင်ယံတွင် စူးစူးရှရှ ကျယ်လောင်ရာမှ အဝေးသို့ ရောက်ရှိ တိုးတိတ်သွား၏။

မာဂနေနန်းတော်ကြီး တစ်ခုလုံး အိပ်မောကျသွားခဲ့ပြီ။

တစ်တိုင်တည်းသော ကညင်ဆီ မီးခွက်ရှေ့တွင် အငူသား ထိုင်နေမိသူမှာ မိမိ တစ်ယောက် တည်းသာ ရှိလိမ့်မည်။ စောစောက မီးရောင်ကို တိုးဝှေ့ပျံ့သန်းခဲ့ကြသော ပိုးဖလံများသည် အတုံးအရုံး သေဆုံးနေကြပေပြီ။

ထို မီးရောင်အောက်သို့ ဓားမြှောင်ကို ထုတ်၍ ကြည့်မိပြန်၏။

ဓားမြှောင်သည် လက်ခနဲ ပြုံးပြက်သွား၏။ ဤဓားမြှောင်ကို ဘယ်နှစ်ကြိမ် ထုတ်ကြည့် ပြီးပြီလဲ မမှတ်မိတော့။ သေးသွယ်ချွန်မြသော ဓားမြှောင်သွားသည် မီးရောင်အောက်မှနေ၍ မိမိအား အသံမဲ့ စကားလုံးများဖြင့် ပြောဆိုနေသည်ဟုထင်မိ၏။

“မာဂဓ ဥပရာဇာ... သင် လုပ်စရာရှိတာ လုပ်လိုက်ပါ။ ကျွန်ုပ်ရဲ့ လက်ကိုင်ကို တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပါ။ သင့်လက်မောင်းကို အသာလေး လှုပ်ရှားလိုက်ရုံနဲ့ ကျွန်ုပ်ရဲ့ စူးမြတ်တဲ့ အသွားက ဗိမ္ဗိသာရမင်းရဲ့ ရင်အုံထဲကို ချောချောမောမော ဝင်ရောက်သွားပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်ုပ်ရဲ့ အသွားမှာ သွေးများ ပေကျံသွားပြီး အဲဒီသွေးတွေ မခြောက်ခင်မှာပဲ သင်ဟာ မာဂဓရဲ့ မကိုဋ်သရဖူကို ဆင်မြန်းပြီးသား ဖြစ်သွားမှာပါ။ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်လိုက်တော့... အလွယ်လေးပါ ဥပရာဇာ”

ဓားမြှောင်၏ ဦးချွန်ထိပ် လင်းလက်နေသော ရောင်ဖြာထဲတွင် ဆရာအရှင်၏ မျက်နှာ ပေါ်လာပြန်သည်။

“အဇာတသတ်... မင်းအတွက် တစ်ခြားရွေးစရာ လမ်းမရှိတော့ဘူး၊ ငါ့ကို ပကာသနီယကံ ပြုလိုက်ခြင်းဟာ နိဒါန်းပဲ ရှိသေးတယ်။ နိဂုံးပိုင်းမှာ ငါ့တပည့် ဖြစ်တဲ့မင်းရဲ့ ပျက်စီးခန်းပဲ”

ဆရာအသံကို မကြားရဲသဖြင့် ဓားမြှောင်ကို လှည့်လိုက်၏။ စူးခနဲ အလင်းတန်းများ ဖြာထွက်သွားကြသည်။ ဤအလင်းတန်းများနှင့်အတူ ဆရာစကားသံတွေက တစ်ခွန်းပြီး တစ်ခွန်း ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။

“ရာဇာဘုရင် ဆိုတာမျိုးက မကိုဋ်သရဖူနဲ့ ပတ်သက်လာရင် သားသမီးဆိုတာ မရှိဘူး။ သူ့ဆရာ ဒေဝဒတ်က ဘုရားအဖြစ်ကို တောင်းပြီး သံဃာအုပ်ချုပ်ခွင့်ကို တောင်းပြီဆိုရင် တပည့်ဖြစ်သူကလည်း ထီးနန်းကို တောင်းတော့မှာပဲလို့ သင့်ဖခမည်းတော် တွက်မှာ မှချ။ ဂေါတမရဲ့ တပည့် ဗိမ္ဗိသာရဟာ ထီးနန်းကို လွှဲပေးလိမ့်မယ်များ ထင်သလား၊ ဂေါတမနဲ့

သူ့ရဟန်းတွေက ငါ့ကို ပကာသနီယကံ ပြုရုံတွင် ပြုခဲ့ပေမယ့် မင်းကျတော့ အသက်ဆုံး စီရင်လိုက်မှာ.. မှချ”

မြကျောက်စီထားသော ဓားမြှောင်ရိုးကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ထားမိသည်။ လက်ချောင်းများ နာကျင် ကိုက်ခဲလာသည်။

“ရာဇဝံသအရ ထီးနန်းလွှဲပေးမယ်ပဲ ထားပါဦး၊ ထီးနန်းမရခင် ဥပရာဇာဘဝနဲ့ ငယ်ငယ် ရွယ်ရွယ်မှာ မင်း သေဆုံးသွားရင်ကော...”

ဓားမြှောင်ကို ခုံပေါ်သို့ ထိုးစိုက်ပစ်လိုက်မိ၏။ ဓားမြှောင်ရိုး ဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။

“တပည့်... ငါတို့ နှစ်ယောက်စလုံးဟာ သားကောင်နေရာကို ရောက်ရှိနေကြပြီ။ သူတို့က လက်နက်မျိုးစုံနဲ့ ငါတို့ကို ချိန်ရွယ်ထားကြပြီ။ ပကာသနီယကံပြုခြင်း ဆိုတဲ့ မြားတစ်စင်းကတော့ ငါ့ကိုယ်ထဲမှာ စွဲဝင်နေပြီ။ ဒီအချိန်မှာ ငါတို့ဟာ သားကောင်အဖြစ်နဲ့ပဲ ရန်သူကို ပြန်တိုက်ရမယ်။ ခံစစ် ဗျူဟာထဲကို အကျမခံနဲ့။ ထိုးစစ်ဗျူဟာအဖြစ် ပြောင်းလဲယူလိုက်ရမယ်”

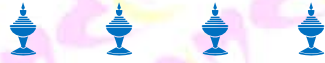
ခုံပေါ်မှ ဓားမြှောင်ကို ပြန်နှုတ်ယူမိပြန်၏။ ထို့နောက် ဓားမြှောင် ထိပ်ဖျားကို လက်ချောင်းများဖြင့် အသာအသာ စမ်းကြည့်သည်။ အေးစက်စူးရှသော အထိအတွေ့မှ တစ်ဆင့် တစ်စုံတစ်ရာသော ခွန်အားများ မိမိကိုယ်ထဲသို့ စီးဝင်လာသည်ဟု ခံစားနေရသည်။

ဆရာအရှင်နဲ့အတူအပျက်စီးခံမလား။ သို့တည်းမဟုတ် ထီးနန်းမကိုဋ်ကို သိမ်းပိုက်မလား။

မာဂဓ၏ ရာဇဝင်သည် နက်ဖြန်မှစ၍ ကမ္ဘာဦးအသစ်ဖြင့် ပြန်လည် စတင်ရလိမ့်မည်။ ထိုကမ္ဘာဦးအသစ်ကို ရေးထိုးရန်အတွက် လိုအပ်သည်မှာ ဓားမြှောင်မှ ထုတ်ဖောက်သယ်ယူ ပေးမည့် သွေးစအချို့သာ ဖြစ်လိမ့်မည်။

နက်ဖြန်နေ့လည် ညီလာခံအပြီးသည် အကောင်းဆုံးအချိန် ဖြစ်လိမ့်မည်။

နေ့ခင်းညီလာခံ စစ်အချိန် ဖြစ်၏။

ဝန်ကြီး၊ မှူးကြီးများ၊ နန်းဆောင်ထဲမှ အလှူလှူ ထွက်လာကြသည်။

အစောင့်ရဲမက်အချို့ အမှုထမ်းတာဝန် လဲလှယ်နေကြသည်။ တပ်မင်း တပ်မှူးများက သီးသန့် ခန်းမဆောင်တွင် စုရုံးဆွေးနွေးရန် ထွက်သွားကြသည်။ သံတော်ဆင့်၊ နားခံတော်နှင့် မြို့မှူး၊ နယ်မှူးမင်းများက ပုရပိုက်စည်းများကို သယ်ဆောင်၍ ဆိုင်ရာအစု ကဏ္ဍများအလိုက် ခွဲခြားနေကြသည်။

ညီလာခံစစ် အခုလိုအချိန်မျိုးတွင် ကိုယ်စီကိုယ်ငှ အလုပ်များနေကြသည်။ ခမည်းတော် မင်းကြီးသည်လည်း နေ့လည်စာ ပွဲတော်စားသုံးရန် သီးခြားအဆောင်သို့ ကြွတော်မူတော့မည် ဖြစ်သည်။ မာဂဓ နန်းတော်ထဲ၌ အားလုံးသည် ပုံမှန်လှုပ်ရှား လည်ပတ်နေကြ၏။

ညီလာခံ နန်းဆောင်မှ ပွဲတော်ဆောင်သို့ ကူးရာတွင် စင်္ကြံဆောင် တစ်ခုကို ဖြတ်သွားရပေသည်။ နေ့လည်စာ စားရန် ထွက်ခွာမည့် ဘုရင်တစ်ပါး အနီးတွင် မည်သည့် သက်တော်စောင့်မျှ လိုက်ပါရိုး မရှိ။ အကောင်းဆုံး အခြေအနေ၊ အကောင်းဆုံး အချိန်။

တစ်ခုပဲ ကသိကအောင် ဖြစ်နေ၏။

ပေါင်တွင် ပိုးသားထည်ဖြင့် ဖွဲ့ချည်ထားသော ဓားမြှောင်ကြောင့် လှုပ်ရှားရတာ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေသည်။ ဝတ်လုံကို မ၍ လက်ဆန့်တစ်ကမ်း၌ အသင့်ဆွဲထုတ်နိုင်အောင် နေသားတကျ ချည်နှောင်ထားပြီး ဖြစ်သော်လည်း အေးစက်တင်းမာသော ဓားမြှောင်ကြောင့် ခြေလှမ်း လှမ်းရတာ စနိုးစနောင့် ဖြစ်နေသည်။ သည့်ထက်မူ.....

စင်္ကြံအဆောင်လမ်းထက်သို့ နီးလာလေလေ၊ ဣန္ဒြေ ပျက်ယွင်းချင်လာလေလေ ဖြစ်သည်က ပိုဆိုးသည်။ လှုပ်ရှားရ လွယ်ကူအောင် ပိုးသားဝတ်စုံ ခပ်ပျော့ပျော့ကို ဝတ်ထားသည့် အထဲမှပင် ချွေးစေးများပြန်ကာ ပူလောင်နေသည်။ အပေါ်မှ ထပ်ဝတ်ထားသော ဝတ်လုံကြီးက ဓားမြှောင်ဖွဲ့ချည်ထားသော နေရာကို ကောင်းစွာ အကာအကွယ်ပေးထားသည် မှန်သော်လည်း ခြေလှမ်းတိုင်းမှ တဖျပ်ဖျပ် လန်ချင်နေ၏။ ဝတ်လုံကြီးကို ဆွဲ၊ ဆွဲ၍ ဖုံးရသည်ကလည်း အလုပ် တစ်ခု။

ဝန်ကြီးမှူးကြီးများ၊ တပ်မင်းများ၊ အစောင့်ရဲမက်များနှင့် ဆန့်ကျင်လျက် အတွင်းလမ်းသို့ ဝင်လာခဲ့၏။ ညီလာခံအစနှင့် မင်းကြီး နေ့လည်စာ သုံးဆောင်မည့် အချိန်တွင် အားလုံး အပြင် ပြန်ထွက်လာကြချိန်မှာ မိမိက အတွင်းဘက် ဝင်နေရသည်။

မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြတ်သန်းသွားသူများက ကိုယ်ကိုရို၍ ရှောင်တိမ်းပေးကြ၏။ အချို့က ပြုံးလျက် နှုတ်ဆက်ကြသည်။ အချို့က ကိုယ်တော်လေးပါလားဟု ပါးစပ်လှုပ်ရုံမျှ ရေရွတ် ကြသည်။ လုံရှည်ကိုင် ရဲမက်များကမူ သူတို့ရှေ့က ဖြတ်သွားချိန်တွင် တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်၍ အရိုအသေ ပေးကြသည်။

“အိုး.... ကိုယ်တော်လေး”

စကြိုတစ်ကွေ့တွင် တစ်စုံတစ်ယောက်နှင့် ဝင်တိုက်တော့မည် ဖြစ်သွား၏။ နန်းရင်းဝန်ကြီး ဖြစ်သည်။

“မင်းတရားကြီး နေ့လည်စာ သုံးဆောင်တော့မယ်၊ ကိုယ်တော်လေး နောက်မကျသေး ပါဘူး၊ အသော့ကြွပါ၊ ခမည်းတော်နဲ့အတူ နေ့လည်စာ သုံးဆောင်မလို့နဲ့ တူတယ်”

စကားရှည်နေသော နန်းရင်းဝန်ကြီးကို မသိကျိုးကျွံပြုကာ ကျဉ်းမြောင်းသော စကြိုလမ်း တစ်ဖက်မှ ကပ်လျက် ကွေ့ရှောင်ခဲ့၏။ လမ်းကျဉ်းဖြစ်နေသဖြင့် ပေါင်မှာ ဖွဲ့ချည်ထားသော ဓားမြှောင်နှင့် စကြိုလမ်း ထောင့်အစွန်း တိုက်မိကာ အသံမြည်သွားသေးသည်။

မြန်မြန်သွား၊ သုတ်သုတ်သွား၊ အချိန်မီ။

မမျှော်လင့်သည်များ ကြုံလာရ၏။ စကြိုလမ်းသည် ပွဲတော်ဆောင်ဘက် နီးလေလေ၊ အကွေ့အချိုး များလေလေ ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် တစ်ဖက်အကွယ်မှ ဘွားခနဲ ထွက်လာသော ရဲမက်အစု တစ်စုနှင့် ပက်ပင်းတိုးမိပြန်၏။ ရဲမက်များက ကမန်းကတမ်း ရှောင်လိုက်သဖြင့်သာ ကိုယ်ချင်း မတိုက်မိခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့တိုင်အောင်ပင် ဝတ်လုံစက လွှားခနဲ ပွင့်ဟသွားသဖြင့် အလျင်စလို ပြန်ဖုံးလိုက်ရသည်။

မြန်မြန်သုတ်တော့... ပွဲတော်ဆောင်ထဲ မရောက်ခင်မှာ အချိန်မီအောင် မြန်မြန်...။

ပေါင်မှာ ဖွဲ့ချည်ထားသော ပိုးကြိုးကား လှုပ်ရှားသည့် အရှိန်ကြောင့်လား၊ လူချင်း တိုက်မိသည်ကြောင့်လား မသိ၊ လျော့ရဲလာ၏။ ထို့ကြောင့် ဝတ်လုံအတွင်း လက်နှိုက်လျက် ကြိုးစကို တင်းအောင်ကို ဆွဲလိုက်ရ၏။ သို့သော် ဓားမြှောင်က ချည်ထားသောနေရာအတိုင်း မဟုတ်တော့ပြီ။ အနေအထား ယိုယွင်းနေပြီ။

နောက်ထပ် ခြေနှစ်လှမ်း သုံးလှမ်းလောက် လှမ်းလိုက်လျှင် ပြုတ်ကျတော့မည့် အနေအထား။

မတတ်သာတော့၊ အရစ်လိုက် ပြေလျော့နေသည့် ပိုးကြိုးကို ဆွဲထုတ်ရင်း ဓားမြှောင်ကို လှမ်းယူလိုက်ရ၏။ နောက်ဆုံး စကြိုအကွေ့သို့ ရောက်လာ၏။ ဤအကွေ့ပြီးလျှင် ပွဲတော်ဆောင် တံခါးဝသို့ ရောက်ပြီ။

ပိုးကြိုး တစ်ထွေးတစ်လုံးက တစ်ဖက်၊ ဓားမြှောင်က တစ်ဖက်၊ ပိုးကြိုးကို လွှင့်ပစ် လိုက်သည်။

ဟော... ဟိုမှာ၊ ခမည်းတော် ပွဲတော်ဆောင်ထဲကို ခြေတစ်လှမ်း ဝင်နေပြီ။ ဒါ နောက်ဆုံး လက်မတင် အခွင့်အရေး၊ လုပ်စမ်း... လုပ်စရာရှိတာ လုပ်လိုက်တော့ဟေ့... အဇာတသတ်။

ဓားမြှောင်ရိုးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ရင်း ပြေးအသွားတွင်....

ဝရန်းသုန်းကား ပြုလဲ သွား၏။

ဝိုင်းဝန်း ချုပ်ကိုင်ထားသော သန်မာသည့် လက်များအကြားတွင် မရုန်းသာ မလှုပ်သာ ဖြစ်သွား၏။ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်ခြင်း၊ မောပန်းခြင်းများဖြင့် ရင်အုံသည် ပေါက်ကွဲတော့မတတ်။

နောက်ကျသွားပါပကောလား....။

အတိတ်ခြေလှမ်းများသည် ကြောက်မက်ဖွယ် သစ်ငုတ်ဖြင့် တိုက်မိကာ ရပ်တန့်သွား၏။

စေတီတော်ကြီး၏ ရင်ပြင်တော်၊ သလင်းကျောက်ပြား အခင်းပေါ်တွင် ထိုင်လျက်သားဖြင့် မိမိကိုယ် မိမိ အဇာတသတ်မင်းကြီးအဖြစ် တွေ့ရှိလိုက်သည်။ ညဉ့်ကာလ၏ အေးချမ်းမှုမှာ ဇောချွေး ပြန်နေသည်။ အတိတ်သို့ ထွက်ခွာခဲ့သော ခရီးရှည်ကြီးသည် တစ်ထောက်တနား ရပ်တန့်သွားခဲ့၏။ ထိတ်လန့်ဖွယ် မှတ်တိုင်ဖြစ်၏။

အဇ္ဈာ ကောင်းကင်တွင် ကြယ်တာရာများ လင်းလက်နေကြပြီး စောစောက နဂါးငွေ့တန်းကြီး မရှိတော့၊ ကမ္ဘာလှည့်ပြာ ကောင်းကင်ပြင် ပိတ်ကားကြီးပေါ်မှာ ရုပ်ပုံလွှာများ လွင့်ပြယ်သွားကြသည်။

ဘုရား... ဘုရား... အတိတ်ရိုးရှည်ကြီးသို့ ထွက်ခွာခဲ့သည့် ခရီးသည်တစ်ယောက်သည် ဤမျှ မောပန်း နွမ်းနယ်ရသတဲ့လား။ သွေးနံ့ရတော့မည့်ဆဲဆဲ အတိတ် ခရီးစဉ်ကြီးသည် အလိုလိုပင် ရပ်တန့်သွားခြင်း ဖြစ်ပေမည်။

စေတီတော်မှ ဆည်းလည်းသံများက ပို၍ ဝေစည်နေကြ၏။

ညဉ့်ကာလ တိတ်ဆိတ်ခြင်း၏ သိပ်သည်းမှုဝယ် ဆည်းလည်းသံများက ပိုမိုလွတ်လပ်စွာ မြည်ကြွေးနေကြ၏။ စေတီတံတိုင်းကို မှီလျက် ထိုင်နေခဲ့သောအချိန် မည်မျှကြာခဲ့ပြီ မသိ။ ရာဇဂြိုဟ်၏ အရှေ့တောင်အရပ်မှ သရီရဓာတ်တော်များ ကိန်းဝပ်ရာ မဟာစေတီရင်ပြင်ထက်သို့ ယခုမှ ပြန်ရောက်သည်။

ဘုရား... ဘုရား... ဘုရား... ငါ... ဒီအဖြစ်အပျက်တွေနဲ့ တွေ့ကြုံ ဖြတ်သန်းခဲ့ပါကလား... ဒါတွေဟာ တကယ်ကို ဖြစ်ခဲ့တာပါကလား...၊ ဟောဟို ကောင်းကင်ထက်မှာ ရှိတဲ့ ကြယ်တာရာတွေသာ ပျောက်ကွယ်ချင် ပျောက်ကွယ်သွားမယ်၊ ငါ့ရဲ့ အဖြစ်သနစ်တွေကတော့ မပျောက်မပျက် ထက်ကြပ် လိုက်ပါနေဆဲပါလား။

ကောင်းကင်မြင့်ထက် တစ်နေရာဆီမှ ကြယ်ပွင့်လေးများဆီမှ အသံတစ်သံ ကျရောက်လာသည်ဟု ထင်လိုက်ရ၏။

“သာသနာ့ဒါယကာ မင်းမြတ်.... သင်တွေ့တဲ့အတိုင်း အမှန်ပါပဲ၊ သင်ဟာ တကယ်ပဲ ဒါတွေကို ဖြတ်သန်းခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီ အတိတ်ဖြစ်ရပ်တွေကို ခုနေခါမှာ သင်ဟာ မတွန့်မဆုတ် ပြန်ပြောင်းတွေးတောနိုင်စွမ်းရှိတဲ့ ရင့်ကျက်မှုနဲ့ ပြည့်စုံနေပြီ မဟုတ်လား”

ဟုတ်တယ်... ငါဟာ ရင့်ကျက် ခိုင်မာနေပြီဟု အဇာတသတ် မင်းကြီး စိတ်ထဲက ဖြေလိုက်၏။

နောင်တတစ်ဖန် ပူပန်ခြင်းနဲ့ တွေးတောခံစားတာမျိုး မဖြစ်စေရဘူး၊ မိမိရဲ့ ကမ္ဘာပွား ပုရပိုက်ကို အကျအန တဖြည်းဖြည်း လှန်လှောဖတ်ရှုနေခြင်းသာ ဖြစ်တယ်။ ပစ္စုပ္ပန်ကို ဆေးကြော ပွတ်တိုက်ပြီး အနာဂတ်ကို ဝင်းလက် တောက်ပလာအောင် လုပ်ချင်တဲ့သူဟာ အတိတ် စာမျက်နှာ များကို လှန်လှောဖတ်ရှုဖို့ မကြောက်ရွံ့အပ်ဘူး၊ မတွေ့ဝေအပ်ဘူး။

ခရီးသည်ကြီးသည် တစ်ထောက်နား အားမွေး အပန်းဖြေလိုက်၏။ မည်မျှပင် ထိတ်လန့် စက်ဆုပ်ဖွယ် ဖြစ်စေကာမူ ထိုအတိတ်သို့ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ပြန်ကြည့်ခြင်းသည်ပင်လျှင် ညစ်ထေးသော နှလုံးကို ဆေးကြောရာ ရောက်ပေမည်။

အတိတ်ခရီးလမ်းသို့ ပြန်လည် လျှောက်လှမ်းရမည့် ဒုတိယအသုတ် ခြေလှမ်းများကို အစပျိုးလိုက်လေသည်။

ဝရန်းသုန်းကား လဲပြိုသွားသော်လည်း လက်ထဲမှ ဓားမြှောင်ကိုမူ ဆုပ်ကိုင်မိထားဆဲပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ခြေလက်များကို ရဲမက်တို့က တင်းကျပ်စွာချုပ်ထားကြသည်။ မလှုပ်သာတော့။

ထိတ်လန့်သော၊ အံ့ဩသော မျက်နှာများ မိမိအနီးတွင် ဝိုင်းအုံနေကြသည်။ အချို့မှာလည်း သူတို့ ဝိုင်းဝန်းချုပ်နှောင် ဖမ်းဆီးမိသူသည် အခြားသူမဟုတ်ဘဲ မာဂဓ ဥပရာဇာ ဖြစ်နေသည်ကို ယခုမှ အတိအကျ သိသွားကြဟန် တူ၏။ ချုပ်ကိုင်ထားသော လက်တွေက တင်းကျပ် သန်စွမ်းသော်လည်း မျက်နှာများမှာ ထိတ်လန့်နေကြသည်။

မျက်နှာချင်းဆိုင် တည့်တည့်တွင် ရပ်နေသူမှာ နန်းရင်းဝန် ဖြစ်သည်။ နန်းရင်းဝန် သည်လည်း စေ့စေ့မကြည့်ရဲဘဲ မျက်လုံး လွှဲထား၏။ လုပ်ကြံမှု၏ ကာယကံရှင်သည် ဘုရင့် သားတော် ဖြစ်နေသောအခါ ထူးဆန်းသော ရာဇဝတ်သားကို သူတို့ မည်သို့ ရင်ဆိုင်ရမှန်း မသိ။ ဇေဝဇဝါ ဖြစ်နေသောဤအဖြစ်ကို သိလိုက်သဖြင့် ခပ်ဆတ်ဆတ် ငေါက်လိုက်၏။

“ငါ့လက်ကို လွှတ်ကြစမ်း”

လက်မောင်းနှင့် လက်ရုံးပေါ်မှ ဆုပ်ကိုင်ထားသော လက်ချောင်းများ ပြေလျော့ သွားကြသည်။ လွှတ်တော့ လွှတ်မပေးကြသေး။

နန်းရင်းဝန်သည် စေ့စေ့မကြည့်ဘဲ ပြောလာ၏။

“အရှင့်သားရဲ့ လက်ထဲက ဓားမြှောင်ကို ဦးစွာ လွှတ်ချစေချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်မျိုးတို့ အနေနဲ့ ဒီဓားမြှောင်ကို အရှင့်သား ဘယ်လို အသုံးပြုမယ်ဆိုတာ မသိနိုင်ပေမယ့် နန်းဆောင်ရဲ့ အခုလို နေရာမှာ၊ အခုလို အချိန်မှာ မည်သူမျှ လက်နက်စွဲကိုင်ခွင့် မရှိဘူးဆိုတာ အရှင့်သား သိပါလိမ့်မယ်”

မိမိတို့ ဖမ်းဆီးထားသူကိုပင် ပြန်ကြောက်နေသည့် သူတို့အဖြစ်ကို အထင်သေးစွာဖြင့် ပြောပစ်လိုက်သည်။

“ဒီ ဓားမြှောင်ကိုလား... ဒီနေရာ ဒီအချိန်မှာ ဘယ်သူမှ လက်နက်စွဲခွင့် မရှိဘူးဆိုတာ ငါသိတာပေါ့... ဒါပေမယ့် ငါ ကိုင်စွဲလာတယ်၊ ဘာပြောချင်သေးသလဲ”

“တောင်းပန်ပါတယ် အရှင့်သား... ဒီနေရာမျိုးမှာ မင်းတရားကြီး ကိုယ်တော်တိုင်သော်မှ သန်လျက် မကိုင်စွဲတာမို့”

“အဲ့ဒီ မင်းတရားကြီးကိုပဲ ငါ လုပ်ကြံမလို့ဟေ့”

ဝိုင်းအုံလာသော လူအုပ်ကြီး လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်သွား၏။ နန်းရင်းဝန်၏ မျက်နှာမှာ ရုတ်တရက် သွေးဆုတ်သွားသလို ဖြစ်သွားခဲ့ပြီးမှ ရဲခနဲ ဖြစ်လာ၏။ ထို့နောက် သူ့အသွင် ကူးပြောင်းသွားလေသည်။

“ဘုရင်မင်းတရားကို လုပ်ကြံမယ့်သူ ရာဇဝတ်သားပဲ... အထပ်ထပ် မရုန်းနိုင်အောင် တုပ်၊ ဓားမြှောင်ကို မရအရ ယူ... ဒါ နန်းရင်းဝန်ရဲ့ အမိန့်ပဲ၊ မင်းတရားကြီးရဲ့ အသက်ကို စောင့်ရှောက်သူရဲ့ အမိန့်ပဲ”

ဥပရာဇာ၏ တန်ခိုးအရှိန်တို့ ရုတ်ခြည်း ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။ တုပ်နှောင်ချုပ်ကိုင် ထားမှုများ ပို၍ လေးလံတင်းကျပ်သွား၏။ ဓားမြှောင်လည်း လက်ထဲမှ ပါသွားသည်။

“အခုချက်ချင်း ရှေ့တော်မှောက် သွင်းခဲ့၊ ပွဲတော်ဆောင်ထဲကိုပဲ ခေါ်လာခဲ့ကြ”

အစိုးအလှူ ထွက်မတတ် မျက်လုံးများဖြင့် နန်းရင်းဝန်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ သို့သော် အတွန်းတွန်း အတိုက်တိုက် ခေါ်ဆောင်သွားခြင်း ခံရသဖြင့် ပွဲတော်ဆောင်ဆီသို့ ဒယီးဒယိုင် ပါသွားခဲ့လေသည်။

ပွဲတော်ဆောင်မှာ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်သွား၏။

ခမည်းတော်သည် ပွဲတော်အုပ်ကို ဖွင့်ရုံသာ ဖွင့်ရသေးပုံ ရှိသည်။

“ဘုရင်မင်းမြတ်ကိုလုပ်ကြံဖို့ လက်နက်စွဲကိုင်ပြီး အတင်းဝင်လာတဲ့ သားတော် ဥပရာဇာ ဖြစ်ပါတယ်။ စွဲကိုင်ထားတဲ့ ဓားမြှောင်နဲ့အတူ လက်ကြပ် ဖမ်းဆီးရခဲ့ပါတယ် အရှင်”

နန်းရင်းဝန်သည် လိုရင်းကို တင်လိုက်လေသည်။

မင်းကြီး၏ မျက်နှာမှာ ရှုပ်ထွေးနောက်ကျသွား၏။ အံ့ဩတုန်လှုပ်သော အကြည့်များ မိမိအပေါ် ကျရောက်လာသည်ကို စူးစူးရဲရဲ မျက်လုံးများဖြင့် ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။ လုပ်ရဲတယ်။ ဒါကြောင့် ခံရဲရမယ်။ မအောင်မြင်တဲ့ လုပ်ကြံမှုမှာ ရဲဝံ့တဲ့ ရာဇဝတ်သားအဖြစ် တုံ့ပြန်လိုက်စမ်း။ ငါဟာ အဇာတသတ်၊ ငါဟာ အရှင်ဒေဝဒတ်ရဲ့ တပည့်၊ ယုန်ငယ်တစ်ကောင်လို တုန်လှုပ် သွေးပျက်မနေနဲ့။ ဝံပုလွေ၊ သစ်ကျားတစ်ကောင်လို နောက်ဆုံးအချိန်အထိ သွေးစိမ်းရှင်ရှင်နဲ့ ခုခံ တိုက်ခိုက်လိုက်စမ်းဟေ့။

နန်းရင်းဝန် ဆက်သလိုက်သော ဓားမြှောင်သည် အကျည်းတန်လှစွာဖြင့် ခမည်းတော် ရှေ့မှောက် ပွဲတော်အုပ်ဘေးတွင် လဲလျောင်းနေလေသည်။ ခမည်းတော်သည် ဓားမြှောင်ကို အဆိပ်ရှိ သတ္တဝါတစ်ကောင်အလား ကြည့်နေ၏။

ကြောက်မက်ဖွယ် တိတ်ဆိတ်ခြင်း ဖုံးလွှမ်းနေ၏။ လှုပ်ရှားမှု မရှိ၊ အသံ မရှိ။

အတော်ကြီးကြာမှ ခမည်းတော်ထံမှ အသံထွက်လာ၏။

“ငါ့သားတော်ကို အနှောင်အတည်းကနေ လွတ်ပေးလိုက်ကြစမ်း။ မင်းတို့ ချုပ်နှောင်တဲ့သူဟာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းတို့ အရှင်သခင်ရဲ့သား ဖြစ်တယ်ဆိုတာ မေ့နေကြသလား... အခု လွတ်လိုက်စမ်း”

အချုပ်အနှောင်များ ပြေသွားကြသည်။

နန်းရင်းဝန်၏ တုန်တုန်ယင်ယင် အသံ ပေါ်လာသည်။

“အရှင့်အသက်ကို လုပ်ကြံမည့် သားတော်ဖြစ်...”

“တိတ်စမ်း... ငါ့ရှေ့မှာ အားလုံးထင်ရှား ရောက်ရှိနေပြီ၊ သင် ဘာမှ လျှောက်လဲနေစရာ မလိုတော့ဘူး၊ ငါတို့ ခမည်းတော်နဲ့ သားချင်း စကားပြောစရာပဲ ရှိတယ်”

နန်းရင်းဝန်သည် ကြမ်းပြင်နှင့် ဦးခေါင်း ထိမတတ် ကိုင်းညွတ်သွားလေသည်။

ခမည်းတော်ထံမှ ခြောက်သွေ့ အက်ကွဲသော အသံ ပေါ်လာ၏။

“သားတော် အဇာတသတ်... ခမည်းတော်ကို လုပ်ကြံမလိုဆိုတာ အမှန်ပဲလား သား”

“အမှန်ပဲ ခမည်းတော်”

ဝံ့ဝံ့စားစား ဖြေလိုက်နိုင်ခြင်းအတွက် မိမိကိုယ် မိမိ ကျေနပ်မိ၏။

“ဘာအကြောင်းကြောင့်များလဲ သားတော်ရယ်”

“ထီးနန်း ရာဇပလ္လင်အတွက်ပဲ ခမည်းတော်”

“ဘာ... ဘယ်လို”

“မာဂစ မကိုဋ်သရဖူကို သားတော် ဆောင်းသင့်နေပြီ မဟုတ်လား”

တဝေါဝေါ အသံများ လှုပ်သွားပြီးမှ ပြန်လည် ငြိမ်သက်သွား၏။ သတ်စေ အမိန့်အတွက် နားစွင့်ထားလိုက်သည်။ ဆရာအရှင်၏ မျက်နှာကို မြင်ယောင်သည်။ အသံကို ကြားယောင်သည်။ တပည့်တော်တော့ မအောင်မြင်တော့ဘူး ဆရာအရှင်၊ ခွင့်လွှတ်ပါဟု စိတ်ထဲက ကြေကြေကွဲကွဲ ရေရွတ်မိသည်။ သတ်စေအမိန့်အောက်မှာ သေဆုံးရမည်ထက် အထမမြောက်သော အကြံအစည် အတွက် ယူကြုံးမရ ဖြစ်မိသည်။

မင်းကြီးထံမှာ တိုးတိတ်လွန်းစွာ အသံထွက်လာ၏။

“ထီးနန်းပလ္လင်အတွက်များ ခမည်းတော်ကို လုပ်ကြံစရာ မလိုပါဘူး သားတော်... ဒီနေ့ ဒီအချိန်ကစပြီး မာဂစ မကိုဋ်သရဖူဟာ အဇာတသတ်မင်းရဲ့ ဦးခေါင်းထက်ကို ရောက်ရှိသွားပါပြီ။ ရာဇပလ္လင်နဲ့တကွ အရပ်ရပ် သက်ဦးဆံပိုင် မင်းအာဏာတော် မှန်သမျှ ဘုရင်သစ် အဇာတသတ် အသုံးပြုနိုင်ပါပြီ။ မင်းတို့အားလုံးလည်း အခုပဲ မင်းတို့ရဲ့ အရှင်သခင် မာဂစဘုရင် ရှေ့မှောက်မှာ ဒူးထောက်လိုက်ကြ။ ဘုရင်အသစ်အတွက် လိုအပ်တဲ့ ရာဇဘိသေကသဘင် ဆင်ယင်ဖို့ အခု ချက်ချင်း ပြင်ဆင်ကြ”

ရင်ထဲမှာ လင်းသွားသလား၊ မှောင်သွားသလား မသိလိုက်။

ဘယ်တုန်းက ပိတ်လိုက်မှန်းမသိသော မျက်လုံးအစုံကို ပြန်ဖွင့်အကြည့်တွင် ခမည်းတော် သည် နေရာတွင် မရှိတော့ချေ။

မာဂစတိုင်း ရာဇဝံသတွင် ဘယ်တုန်းကမှ မပေါ်ပေါက်ခဲ့ဖူးသော ထူးခြားသည့် အခြေအနေတစ်ရပ် ဖြစ်ပေါ်နေ၏။ ယင်းကား မာဂစ သက်ဦးဆံပိုင် အာဏာသည် ပါးလျား သေးမျှင်သော သံမဏိကြိုးတန်းပေါ်တွင် လျှောက်လှမ်းနေရသည့် အခြေအနေ ဖြစ်လေသည်။

ထို သံမဏိကြိုးတန်း တစ်ဖက်တွင် ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး ရှိနေသည်။ အခြားတစ်ဖက်တွင် အဇာတသတ်မင်း ရှိနေသည်။ သားအဖနှစ်ဦး တစ်ဖက်တစ်ချက်မှ ဆွဲကိုင်ထားသော သံမဏိ ကြိုးတန်းပေါ်တွင် သက်ဦးဆံပိုင် အာဏာသည် မည်သည့်ဘက်သို့ အပြီးတိုင် ပါသွားမည်နည်း။ အဖထံသို့လော၊ သားထံသို့လော...။

ထိုကြိုးတန်းပေါ်တွင် ရာဇအာဏာသည် လိမ့်လိမ့်လဲလဲ ဖြစ်နေ၏။ အတိမ်းအစောင်း နည်းနည်းလေးမှ မခံနိုင်သော အနေအထား ဖြစ်၏။ ထို ရာဇအာဏာ တစ်ဖက်ဖက်သို့ ရောက်ရှိ မသွားဘဲ ဝရန်းသုန်းကား ပြုတ်ကျလာမည်ဆိုလျှင် တည်းတည်းကလေး အနေအထားဖြင့် လူးလူးလိမ့်လိမ့် ဖြစ်နေသော ရာဇအာဏာတည်ရာ ကြိုးတန်းကို အောက်မှနေ၍ ရင်တဖိုဖိုဖြင့် စောင့်ကြည့် နေကြသူများမှာ ရာဇဂြိုဟ် နန်းတွင်းပရိသတ်များ ဖြစ်၏။

အရှင် ပရိတ်သတ်ထံမှလည်း သုံးစု ကွဲနေသည်။

ပထမအစုမှာ ရာဇအာဏာသည် ဗိမ္ဗိသာရ ဘုရင်ကြီးထံသို့သာ ရှောရှောရှူရှူ ဆိုက်ဆိုက် မြိုက်မြိုက် ရောက်ရှိသွားစေချင်ကြသည်။

ဒုတိယအစုကမူ ထို့ထက် ပိုပြင်းထန်၏။ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးထံ ရာဇအာဏာ ရောက်ရှိသွား ပြီးလျှင် တစ်ဖက်စွန်းဆီမှ လက်လွတ်ဖြစ်သွားမည့် သားတော်ကို အပြီးတိုင် ချေမှုန်းပစ်စေချင် ကြသည်။

တတိယအုပ်စုကား အပြင်းထန်ဆုံး ဖြစ်လေသည်။

ရာဇအာဏာကို အဇာတသတ်မင်း လက်ထဲသို့ လုံးဝ သက်ရောက်မသွားစေချင်သည်
သာမက... အဇာတသတ်မင်းကို ချေမှုန်းပစ်ရုံ သာမက...

“မြင်တယ် မဟုတ်လား... ဘုရင်မင်းမြတ် အဲဒီ အခြေအနေကို မြင်တယ် မဟုတ်လား၊ ဒါ
ပူပူနွေးနွေး ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စနော်”

ဆရာအရှင် ဒေဝဒတ်၏ မျက်နှာ၌ နဖူးကြောများ တွန့်လျက် နားထင်ကြောများ ဖူးဖူးထ
နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ဘုရင်မင်းမြတ်ဟု အခေါ်ခံလိုက်ရသောအခါ တစ်ကိုယ်လုံး ဖိန်းရိန်းသွားလေသည်။
ဘုရင်မင်းမြတ် တဲ့...၊ ငါဟာ တကယ်ပဲ မာဂဓ ဘုရင်မင်းမြတ် ဖြစ်နေပြီလား၊ ရာဇဂြိုဟ်
နန်းပလ္လင်ကို တကယ်ပဲ ငါ ပိုင်ဆိုင်ပြီလား။

မကိုဋ်သရဖူကို ဆောင်းထားလျက်ကပင် စိတ်ချလက်ချ မရှိနိုင်သေးသော မိမိအဖြစ်။

“လတ်တလော ပူပူနွေးနွေး အဖြစ်က အကင်းမသေသေးဘူးနော်၊ ဘုရင်မင်းမြတ်... သင်
ဒါကို မေ့လို့မဖြစ်ဘူး”

ဆရာအရှင်က လေးနက်စွာ သတိပေးစကား ဆိုနေသည်။

လုပ်ကြံမှု အထမမြောက်ခဲ့သည့်နေ့က နောက်ဆက်တွဲ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော အခြေအနေကို
ပြန်တွေးကြည့်လိုက်သည်။

ခမည်းတော်ကြီးက “ရာဇပလ္လင်နဲ့တကွ အရပ်ရပ် သက်ဦးဆံပိုင် မင်းအာဏာတော်
မှန်သမျှ ဘုရင်သစ် အဇာတသတ် အသုံးပြုနိုင်ပြီး ဘုရင်အသစ် အတွက် လိုအပ်သမျှ
ရာဇဘိသေကသဘင် ဆင်ယင်ဖို့ အခုချက်ချင်း ပြင်ဆင်ကြ”ဟု အမိန့်ချခဲ့၏။

အဘိသေကသဘင် ဆင်ယင်ဖို့ဆိုသည်မှာ မင်းရေးမင်းမှုအရ များပြားကျယ်ဝန်း
လှဘိသည်။ ထို့ကြောင့် ချက်ချင်း ပြင်ဆင်ကြဟု ခမည်းတော်က အမိန့်ထုတ်လိုက်သော်လည်း
ထိုနေ့ တစ်နေ့လုံး၊ ထိုည တစ်ညလုံး အချိန်ယူကာ ပြင်ဆင်ရမည် ဖြစ်၏။ ဗိမ္ဗိသာရမင်း၏
အမိန့်တော် စကားတစ်ခွန်းတည်းဖြင့် ဘုရင်သစ် အဇာတသတ် ဖြစ်လာသည် မှန်သော်လည်း
မာဂဓနိုင်ငံတော်၏ ရာဇဘိသေကသဘင်ကို ဆင်ယင်ပေးကြရဦးမည် ဖြစ်၏။

ထိုသို့ ဆင်ယင်ကျင်းပရန် အမြန်ဆုံး ပြင်ဆင်ခဲ့ကြသည့် တစ်နေ့နှင့် တစ်ည
ကာလအတွင်းမှာပင် ရာဇဂြိုဟ် နန်းတော်ကြီး၏ ထိပ်တန်း များမတ်သေနှာပတ်များ အကြား၌
အုပ်စု သုံးစု ကွဲပြားသွားခဲ့၏။

“အဇာတသတ်ကို အားပေးအားမြှောက် ပြုသူဟာ သူ့ဆရာ အရှင်ဒေဝဒတ်ပဲ... ဒါကို
အဇာတသတ် ကိုယ်တိုင်ကလည်း ထုတ်ဖော် ဝန်ခံပြီးပြီ၊ ရက်စက်တဲ့ ဒီလုပ်ကြံမှုကြီးကို
လမ်းညွှန်သူ ဆရာကိုရော၊ လက်နက်ကိုင်စွဲ ကြိုးစားသူ တပည့်ကိုပါ အဆုံးစီရင်ပစ်သင့်တယ်”

ပထမအုပ်စုက အတိအလင်းပင် ဤသို့ ဆိုကြသည်။

ဒုတိယအုပ်စုကမူ ပို၍ ပြင်းထန်၏။

“မင်းသားကိုလည်း သတ်၊ ဒေဝဒတ်ကိုလည်း သတ်၊ ဒါတွင်မကသေးဘူး... ဂယာသီသမှာ
ရှိနေတဲ့ ဒေဝဒတ်ရဲ့ နောက်လိုက် ရဟန်းတွေကိုပါ သတ်ပစ်... ဒေဝဒတ်မှာ နောက်ပါအင်အား
တောင့်တင်းလှတယ်၊ ရန်စဆိုတာ ကျူငှတ်တောင် မကျန်စေရဘူး မဟုတ်လား”

တတိယအုပ်စုကမူ တွေးတွေးဆဆ ဆို၏။

“မင်းတရားကြီးက နှုတ်မိန့်နဲ့ သားတော်ထံကို ထီးနန်းလွှဲလိုက်ပြီ မဟုတ်လား... ဒီတော့ ဘယ်သူတွေဘယ်ဝါတွေကို သတ်ဖို့ မသတ်ဖို့ ဆိုတာကလည်း မင်းတရားကြီးရဲ့ အလိုတော် အတိုင်းသာ ရှိပါစေ... အမှန်ကတော့ မအောင်မြင်တဲ့ လုပ်ကြံမှုအတွက် ဘယ်သူ့ကိုမှ သွေး မြေမကျစေသင့်ပါဘူး။ အဇာတသတ်ကိုရော၊ ဒေဝဒတ်ကိုရော၊ ဂယာသီသကျောင်းတိုက်က ရဟန်းတွေကိုရော မသတ်သင့်ပါဘူး။ မင်းတရားကြီး ဘယ်လို အမိန့်တော်ဆက်ရှိမယ် ဆိုတာပဲ ဆက်နားထောင်သင့်ပါတယ်။ မင်းတရားကြီးကိုလည်း လျှောက်ထားသင့်ပါတယ်”

ရာဇာဓိပတိကသဘင် မတိုင်မီ ကာလလေးတွင် မာဂဓ သက်ဦးဆံပိုင် အာဏာသည် ကြိုးတန်းပေါ်၌ လျှောက်ခဲ့ရလေသည်။

ရှုပ်ထွေးနေသော ဤအခြေအနေတွင် မိမိ ဘာဝင်ပြောရမှန်း မသိ။ မိမိသည် ဘုရင်သစ် လား၊ ရာဇဝတ်သားလား။

သို့သော် ခမည်းတော်က ပြတ်သားစွာ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

“မှူးမတ်တို့... မြတ်စွာဘုရားဟာ၊ တရားတော်ဟာ၊ သံဃာဟာ ဘယ်လိုအပြစ် မကောင်းမှုမျိုးကိုမှ ပြုလိမ့်မည် မဟုတ်ဘူး။ ငါဟာ ရတနာသုံးပါးရဲ့ အလုပ်ကျွေး ဖြစ်တယ်။ ရာဇဂြိုဟ်မှာလည်း ရှင်ဒေဝဒတ်ကို ထင်ရှားအောင် ပကာသနီယကံ ပြုပြီးပြီ မဟုတ်လား... ဒါကြောင့်....”

ခမည်းတော်ကြီး၏ အဆုံးအဖြတ်သည် တွေ့ပြားနေသော အခြေအနေကို တစ်ချက်တည်း ရှင်းလင်းပေးလိုက်လေသည်။

“ဆရာ ဒေဝဒတ်ကိုရော တပည့် အဇာတသတ်ကိုပါ အဆုံးစီရင်ပစ်သင့်တယ် ဆိုတဲ့ မှူးမတ်အစုတွေ အားလုံးကို အခုအချိန်ကစပြီး မိမိတို့ရဲ့ ရာထူးဘွဲ့နာမ အဆောင်အယောင်တွေက နေပြီး နိမ့်သောအဆင့်သို့ ဆင်းကြ...”

ပထမအုပ်စုမှာ ရာထူးက လျှောချခံလိုက်ရ၏။

“ဒေဝဒတ်ကိုရော အဇာတသတ်ကိုရော ရဟန်းတွေကိုပါ သတ်ပစ်လို့ ဆိုသူများ မိမိတို့ ရရှိထားတဲ့ ရာထူးဘွဲ့နာမ အဆောင်အယောင်တွေ မှန်သမျှကို လုံးဝ စွန့်လွှတ်လိုက်ကြစေ”

ဒုတိယအုပ်စုမှာ လုံးဝ ခြေမဲ့လက်မဲ့ ဖြစ်သွား၏။

“ငါ့ကိုလည်း ဆက်လက်လျှောက်သင့်တယ်။ ငါ့သဘောအတိုင်း ရှိပါစေ ဆိုသူများ မိမိတို့ ယခုရရှိထားဆဲ ရာထူးဘွဲ့နာမ အဆောင်အယောင်ကနေ တစ်ဆင့်တိုးမြှင့် ခံစားရရှိကြစေ”

တတိယအုပ်စုမှာ အရာ တိုးမြှင့်သွားကြလေသည်။

တစ်ချက်လွှတ် အမိန့်တော် အပြီးတွင် ခမည်းတော်သည် မည်သူ့ကိုမျှ မကြည့်ဘဲ ရှေ့တူရှုသို့ ဝေးကြည့်လိုက်ကာ...

“ဘုရင်သစ်အတွက် နက်ဖြန် ရာဇာဓိပတိကသဘင် ဆင်ယင်ဖို့ ပြင်ဆင်ကြတော့” ဟု ဆိုခဲ့လေသည်။

ဤအကြောင်းရပ် အသေးစိတ်ကို ဆရာအရှင်ကို ပြန်လျှောက်တင်လိုက်သောအခါ ဆရာအရှင်၏ မျက်ခုံးထူထူများ အတွင်းသို့ စုဝင်သွားခဲ့၏။ အတန်ကြာမှ မျက်မှောင်ကြုတ်နေပြီး...

“လက်တလော ပူပူနွေးနွေး အဖြစ်က အကင်းမသေသေးဘူးနော်... ဘုရင်မင်းမြတ် သင် ဒါကို မေ့လို့မဖြစ်ဘူး” ဟု ဆိုသည်။

ထို့နောက် မျက်နှာကျက်ဆီသို့ လက်ညှိုးငေါက်ငေါက် ထိုးကာ တင်းမာသော အသံနှင့် ပြောလေသည်။

“တွေ့လား... သင့်ကို ဘုရင်သစ်အဖြစ် သိမှတ်လိုက်ပြီ၊ ရာဇအာဏာ ပြောင်းလဲ ပေးလိုက်ပြီလို့ သူ့နှုတ်က ပြောပြီးတဲ့နောက်မှာပဲ သူဟာ မျိုးမတ်တွေကို ရာထူးချနိုင်း၊ ရာထူး တိုးနိုင်တဲ့ အာဏာကို ဆုပ်ကိုင်ထားခဲ့သေးတယ်၊ တွေ့လား... မြင်ရဲ့လား”

ယောင်ယမ်း၍ ခေါင်းငြိမ့်လိုက်မိ၏။

“ဒီမှာ အဇာတသတ်ဘုရင်ရဲ့... မင့် ခမည်းတော်ကြီးဟာ မာဂဓ နိုင်ငံတော်မှာ နှစ်ပေါင်း များစွာ သက်ဦးဆံပိုင်အာဏာကို ကိုင်စွဲအသုံးပြုလာခဲ့တာ... သူ့နှုတ်ဟာ အမိန့်တော်တွေကို အမြဲ ပေးနေတဲ့ နှုတ်၊ သူ့လက်ဟာ ရာဇလှံတံနဲ့ သံလျက်ကို အမြဲ ဆုပ်ကိုင်ခဲ့တဲ့ လက်၊ ဒီ နှုတ်ခံတွင်းနဲ့ ဒီလက်တွေမှာ ရာဇအာဏာဟာ ဖျောက်ဖျက်မရအောင် စွဲထင်နေတယ်... သိရဲ့လား”

“သိပါတယ် ဆရာအရှင်” ဟူသော အဖြေစကားက ထစ်ငေါ့စွာ ထွက်သွား၏။

“အေး... အလားတူပဲ၊ မာဂဓ တစ်နိုင်ငံလုံးနဲ့ ရာဇဂြိုဟ် တစ်နန်းတော်လုံးမှာ ရှိတဲ့ မျိုးမတ်ဗိုလ်ပါ သေနာပတိတွေ မှန်သမျှရဲ့ နားတွေဟာလည်း ဗိမ္ဗိသာရဘုရင်ရဲ့ အမိန့်ကို နာခံတဲ့ နားအကျင့် စွဲနေပြီးသားဆိုတာ မှတ်ထား”

“အခုတော့... တပည့်တော်ရဲ့ အမိန့်ကိုပဲ သူတို့ နာခံရတော့မှာပါ ဘုရား” ဟု လျှောက်မိ၏။

“ဘာ”

ပြင်းထန်သော ငေါက်ငမ်းသံ ပေါ်လာသည်။

“သင့်ခေါင်းပေါ်မှာ မကိုဋ်သရဖူ ဆောင်းထားတာဟာ မနေ့တစ်နေ့ကမှ... သင်ဟာ ဘုရင်သစ်၊ သင့်နှုတ်က အမိန့်နဲ့ သင်ညွှန်တဲ့ လက်ညှိုးကို မျိုးမတ်တွေ နာခံဖို့ အကျင့်ရသေးတာ မဟုတ်ဘူး”

ဤစကားကို ဘဝင်မကျချင်သော်လည်း ဆရာအရှင်ကို ပြန်၍ အထွန့်မတက်ရဲချေ။

“ဘုရင် အဇာတသတ်ရဲ့... သစ်သီးကို သင် စားသောက်နေရပြီ ဖြစ်ပေမယ့် ဒီသစ်သီးဟာ သင် ဆွတ်ယူခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ အပင်ပေါ်က သူ့အလိုလို ကြွေကျလာတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ သစ်သီး ကိုယ်တိုင်က သင့်လက်ထဲ ကိုင်းညွတ် ရောက်ရှိလာတာ... သင်ဟာ ဘုရင်မင်းမြတ် ဖြစ်လာပေမယ့် ဂုဏ်မြောက်တဲ့ ဖြစ်ပုံမျိုး မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မှတ်ထား”

ရင်ထဲမှာ စူးခနဲ ဖြစ်သွား၏။ သို့သော် ဆရာအရှင် ပြောသည်များအားလုံး မငြင်းသာသော စကားတွေချည်းပင်။

ခဏကြာမျှ တိတ်ဆိတ်သွားပြီး နောက်တွင် ဆရာအရှင်၏ မျက်နှာထားသည် ပြောင်းလဲ သွားလေ၏။ နဖူးကြောကြီးများ ပျောက်ကွယ်သွားကာ တင်းမာနေသော မျက်နှာထားလည်း ပြေလျော့သွား၏။ ထို့အတူ လေသံများလည်း ပျော့ပျောင်းသွား၏။

“ပူပူနွေးနွေး ဖြစ်ရပ်ကို ပြန်စဉ်းစား ကြည့်လိုက်ပါလား အဇာတသတ်... သင့်ကို ရာဇအာဏာ လွှဲပေးလိုက်ပြီးလို့ သင့်ခမည်းတော်ကြီးက နှုတ်မိန့် ပေးပြီးချိန်နဲ့ ရာဇဘိသေက

သဘင် ဆင်ယင်တဲ့ အချိန်နှစ်ခုအကြား ကာလလေးမှာ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့တဲ့ ပြဿနာကို ပြန်စဉ်းစား ကြည့်လိုက်စမ်း...”

ဤအဖြစ်ကို မိမိလည်း တအံ့နွေးနွေး ရှိဆဲပင် ဖြစ်၏။ အထူးတလည် ပြန်လည် တွေးတောစရာ မလိုဘဲ တရိပ်ရိပ် ပြန်ပေါ်လာသည်။

ရာဇဂြိုဟ် နန်းတော်အတွင်း၌ အုပ်စုသုံးစု ပေါ်ခဲ့သော အဖြစ်၊ ထို အုပ်စုသုံးစု၏ တင်ပြချက် သုံးမျိုး... အထူးသဖြင့်ကား မိမိကိုရေး၊ ဆရာအရှင်ကိုပါမက ဂယာသီသ ရဟန်း အားလုံးကိုပါ ကိစ္စတုံး စီရင်သင့်သည် ဟူသော အုပ်စု။

ခမည်းတော်ကြီးကမူ ထို များမတ်အုပ်စုများကို ထိုက်သင့်ရာ ဆုံးဖြတ်စီရင်ခဲ့ပြီး ဖြစ်၏။ သို့သော်...

“ရှင်းရှင်းလေးပါ ဘုရင်မင်းမြတ်... ဟောဒီ ရာဇဂြိုဟ် နန်းတော်ထဲမှာ သင့်ကိုရေး ငါ့ကိုပါ မလိုလားတဲ့သူတွေ ရှိနေခဲ့တယ်။ သူတို့ကို ဗိမ္ဗိသာရက ရာထူးက နှုတ်ပယ်လိုက်ပြီ ဆိုပေမယ့် မချ ငါတို့အပေါ်မှာ အငြိုးအာဃာတ ထားကြမှာပဲ”

“တပည့်တော်ကို မလိုလားတဲ့သူတွေ နန်းတော်ထဲမှာရှိနေမယ်ဆိုတာ တပည့်တော်လည်း တွေးမိပါတယ် ဘုရား၊ သူတို့တစ်တွေ ခေါင်းမဖော်ရဲအောင် လုပ်ပစ်ဖို့လည်း တပည့်တော် စိတ်ကူး ပြီးပါပြီ။ တပည့်တော် လက်ထဲမှာ မာဂဓ သက်ဦးဆံပိုင်အာဏာ ရှိနေပြီ မဟုတ်ပါလား ဘုရား”

ဆရာအရှင် ထူးဆန်းစွာ ပြုံးလေသည်။ ထို့နောက် အေးစက်သော အသံဖြင့် ဆို၏။

“အဇာတသတ် ဘုရင်... သင်ဟာ မြေခွေးကို အတွင်းမှာထားပြီး စည်ကြတ်သူလို ဖြစ်နေတယ်၊ ငါပြောတာ သိရဲ့လား... သားရေချပ်ကို ကိုက်ဝါးတတ်တဲ့ မြေခွေးကို စည်အိမ် အတွင်းမှာထားပြီး စည်ကြက်နေလို့ကတော့ စည်မျက်နှာပြင် ဘယ်တော့မှ ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် တပည့်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ ဆရာအရှင်... ရာဇအာဏာကို အထိရောက်ဆုံး ဘယ်လိုကိုင်တွယ် အသုံးပြုရမလဲ”

“သစ်ပင်ကြီးရဲ့ အမြစ်ကို ဆွဲနှုတ်ပြီးပေးမယ့် အမြစ်ဟာ သေမသွားသေးဘူး၊ မြေပြင်ထဲကို ထပ်မံထိုးဖောက် ကုပ်တွယ်နိုင်တဲ့ အစွမ်း ရှိနေသေးတယ်”

ကုပ်တွယ်နိုင်စွမ်း ရှိနေသေးသော အမြစ်၊ ထိတ်လန့်ဖွယ် စကားဥပမာ အဖြစ် ခံစား လိုက်ရ၏။

ဆရာအရှင်၏ မျက်နှာက နီးကပ်စွာ တိုးလာသည့် မြွေတစ်ကောင်၏ မျက်လုံးမျိုးကို မြင်ရပြန်သည်။ သူငယ်အိမ်မှာ လည်ပတ်နေသည့်နယ်။

“အုတ်တံတိုင်းကို တွယ်ကပ်ထိုးဖောက်တဲ့ ညောင်ပင်ရဲ့ အမြစ်ကို တွေ့ဖူးတယ် မဟုတ်လား အဇာတသတ်... အုတ်တံတိုင်း ကွဲအက် ပြိုပျက်သွားသည်အထိ သန်မာတဲ့ အမြစ်တွေလေ... အင်း...”

နာခေါင်းပေါက်မှ မူတ်ထုတ်လိုက်သော ဆရာအရှင်၏ သက်ပြင်းလေသည် မိမိ၏ မျက်နှာပြင် အထက်ကို ပူနွေးစွာ ကျရောက်လာ၏။

“ဗိမ္ဗိသာရဘုရင်ကြီး ဆိုတဲ့ အမြစ်ဟာ သင့်ရဲ့ ရာဇပလ္လင်ထဲကို ထွင်းဖောက် ကုပ်တွယ် လာလိမ့်မယ်၊ သင့်ရဲ့ရာဇပလ္လင်ဟာ တစ်စတစ်စ ကွဲအက်ပျက်စီးသွားလိမ့်မယ်၊ အက်ကြောင်းတွေ

ထင်လာတဲ့ သင့် ရာဇပလ္လင်ကို အမှန်မှန် ဖြစ်သွားအောင် ထုရိုက်ဖျက်ဆီးမယ့် သူ့နောက်လိုက် သစ္စာတော်ခံ များမတ် ဝိုင်းပတ်ကလည်း တူရွှင်းငန်းပြား ပေါက်တူး၊ ဆောက်ပုတ်တွေနဲ့ အသင့် စောင့်နေကြတယ်။ ရာဇပလ္လင်နဲ့အတူ သင့်ရဲ့ အသက်ဇီဝိန်လည်း ပျက်စီးလိမ့်မယ်”

“တပည့်တော်... တပည့်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ ဘုရား”

“အမြစ်သေအောင် လုပ်ပစ်ရုံကလွဲပြီး သင့်မှာ ရွေးစရာလမ်း မရှိတော့ဘူး မာဂဓ ဘုရင်လေး”

“အမြစ် သေသွားအောင်...”

“ဟုတ်တယ်... နန်းစွန့်ဘုရင်ဟောင်းကို သုတ်သင်ပစ်လိုက်တော့”

“ပြုဖွယ်ကိစ္စ” ကို ပြုပြီးချိန်တွင် ပထမဆုံး ထုတ်ပြန်လိုက်သော အမိန့်မှာ “ဘုရင်မင်းမြတ် အလိုတော်မရှိဘဲ မည်သူ့ကိုမျှ အတွင်းဆောင်သို့ ဝင်ရောက်ခစားခွင့် မပြု” ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

ဆရာဇီဝကသည် ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် တွေ့ဆုံခွင့်ရရန် အကြိမ်ကြိမ် ကြိုးစားခဲ့သည်ဟု နားတော်ခံ အမတ်က သတင်းပို့ လျှောက်ထားခဲ့သည်။ ငါ မတွေ့ချင်ဆုံးက အဲ့ဒီ သမားတော် ဇီဝကပဲဟု ပြောလိုက်၏။ နန်းတော်တွင် ရှိမနေတတ်ဘဲ ဝေဠုဝန် ကျောင်းတိုက်နှင့် ရာဇဂြိုဟ် မြို့တွင် လူနာများရှိရာသို့သာ အချိန်ပြည့်လိုလို လှည့်လည်သွားရောက် ကုသပေးနေသော ဆရာ ဇီဝကလည်း အတွင်းတော် ဝင်ခွင့်ရဖို့ နောက်ထပ် မကြိုးစားတော့ပေ။

ဆရာအရှင်နှင့် အရေးတကြီး တွေ့ဆုံဆွေးနွေးခဲ့ ပြီးသည်မှာ ခုနစ်ရက် ရှိခဲ့ပြီ။ ဤကာလအတွင်း မာဂဓ နန်းတော်ထဲ၌ ဘယ်သူတွေ ဘယ်သို့ဖြစ်နေသည်ကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်ဘဲ လစ်လျူရှုထားလိုက်၏။ “သက်ဦးဆံပိုင် ဘုရင်တစ်ပါးရဲ့ အလုပ်က သူတစ်ပါးပြောတာကို နားထောင်ဖို့ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်ပြောတာကို သူတစ်ပါး နားထောင်စေတဲ့ အလုပ်ဖြစ်တယ်။ ရာဇအာဏာရဲ့ ခွန်အားကို သုံးပြီး ကိုယ်ကသာ အမိန့်တော်တွေ တစ်ခုပြီး တစ်ခု ထုတ်ပြန်နေရမယ်” ဟုလည်း ဆရာအရှင်က ဆုံးမဩဝါဒ ပေးထားသည် မဟုတ်လား။

ထို့အပြင်လည်း...

“ဒီမှာ မာဂဓဘုရင်လေး... မာဂဓ တိုင်းသားပြည်သူတွေ ဆိုတာ လက်အုပ်ချီဖို့၊ ဒူးထောက် ဦးညွတ်ဖို့နဲ့ အမိန့်နာခံဖို့အတွက် အကျင့်ပါနေပြီးသား၊ ဒါကို ဆက်လက်ပြီး အကျင့်စွဲနေအောင် လုပ်သွားဖို့ပဲ ရှိတယ်။ သူတို့ လက်အုပ်တွေ ဆက်လက် ပူးကပ်နေကြပါစေ... သူတို့ ဒူးဆစ်တွေ ဆက်လက်ပြီး ထောက်နေကြပေစေ။ သူတို့ ဦးခေါင်းတွေ ဆက်လက် ဦးညွတ်နေကြပေစေ၊ လူတွေရဲ့ အကြောက်တရားကိုသာ ပိုမိုကြီးထွားအောင် လုပ်၊ ရာဇဘုရင် ဆိုတာ တိုင်းသူ ပြည်သားတွေရဲ့ အကြောက်တရားနဲ့ ထုလုပ်ထားတဲ့ ထိုင်ခုံ ဖြစ်တယ်။”

ဟု ဆရာအရှင် မပြတ် ဩဝါဒပေးသည်။ သကျသာကီဝင် မင်းမျိုးမင်းနွယ် ဖြစ်သော ဆရာအရှင်သည် ရာဇတို့၏ ကျင့်ထုံးကျင့်စဉ်ကို ဒေဝဒတ္တ မင်းသားဘဝကတည်းက ကောင်းစွာ ကျေညက်ခဲ့လေသည်။

လုံးဝ အတွေ့မခံရမည့် သူများကိုလည်း ဆရာအရှင်က အမည်နာမနှင့်တကွ ညွှန်ပြပေး ထား၏။ ထိုအထဲတွင် သမားတော် ဇီဝကသည် ထိပ်ဆုံးက ပါသည်။ ထို့နောက် မိမိ၏ မအောင်မြင်သော လုပ်ကြံမှုကို လက်ထိလက်ရောက် ဖမ်းဆီးပေးခဲ့သည့် နန်းရင်းဝန်နှင့် သူ့

လူယုံများ၊ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး၏ အတွင်းအပြင် ကိုယ်ရံတော် သက်တော်စောင့်များ ဝေဠုဝန် ကျောင်းတိုက် ဝေယျာဝစ္စကို ကြီးကြပ်ခဲ့သည့် အမတ်အစုများ၊ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး လက်စွဲသုံးခဲ့သည့် ဆေတ္တာသည်၊ စားဖိုမှူး၊ ဥယျာဉ်မှူး၊ ဘဏ္ဍာစိုး ရွှေတိုက်ဝန်...

“သူတို့အားလုံးကို အရာက နတ်ပစ်လိုက်၊ မိမိ ယုံကြည်စိတ်ချရမယ့် သူတွေကို သစ္စာရေ သောက်ခိုင်း၊ ကျိန်စာ အဆိုခိုင်းပြီး အမှုတော်ထမ်း အသစ်တွေ ခန့်ပစ်၊ အင်း... အရေးကြီးဆုံးက ဇီဝကပဲ... သင်းဟာ ပညာထက်သလောက် ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်များတဲ့ သမားတော်လည်း ဖြစ်တယ်၊ သင်းဟာ ရောဂါဝေဒနာတွေကို ပျောက်ကင်းအောင် ဆေးဝါးတွေ ဖော်စပ်နိုင်သလို ပြင်းထန်တဲ့ အဆိပ်တွေကိုလည်း ဖော်စပ်နိုင်တယ်၊ ပြီးတော့ သင်းဟာ နန်းတွင်းသမားတော် ဆိုပေမယ့် ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးရဲ့ ကိတ္တိမသား နေရာရထားသူ ဖြစ်တယ်၊ သူ ဆေးကုပေးထားတဲ့ သူတွေကလည်း အရေးဆိုရင် သူခိုင်းသမျှ လုပ်ပေးမယ့် နောက်လိုက်တပည့်တွေ ဖြစ်တယ်၊ ဇီဝကဟာ အန္တရာယ် အရှိဆုံး အနီးကပ် ရန်သူပဲ”

ဆရာအရှင်၏ အစီအမံများ စေ့စပ်တိကျလှသည်ဟု အံ့ဩယူရတော့သည်။

“ကောသလ၊ အင်္ဂါ၊ တက္ကသီလာ အစရှိတဲ့ တိုင်းခြားတွေနဲ့ ဆက်သွယ်ရတဲ့ အမှုတော် တာဝန်ခံ၊ သံတမန်တွေကိုလည်း အစားထိုး အသစ်လဲလှယ်ပစ်လိုက်.... အားလုံးဟာ ဘုရင်သစ်ရဲ့ သစ္စာရှိ လူယုံသစ်တွေပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ နောက်ပြီးတော့ သင့်လက်ထဲမှာ သင့်လက်တစ်ကမ်းမှာ သန်လျက်ကို အမြဲမကွာ ထား၊ အဇာတသတ် ဘုရင်ဟာ လူတွေ ဖိန့်ဖိန့်တုန် ကြောက်ရွံ့ ခံညားရတဲ့ ဘုရင်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ နန်းတော်အတွင်း အပြင် လူတွေအားလုံး စွဲစွဲမြဲမြဲ သိနေပေစေ။”

“မကိုဋ်သရဖူဆောင်း ဘုရင်တစ်ပါးရဲ့ ဘဝဟာ အန္တရာယ် ကြီးလှပါလား ဘုရား...” ဟု မသက်မသာဖြင့် လျှောက်ထားသောအခါ...

“အိုး... ဒါတွေဟာ ခေတ္တခဏပါ၊ နေသားတကျ မဖြစ်ခင် အခိုက်အတန့်ပါ၊ မကြာခင်မှာ အားလုံးဟာ ပြားပြားဝပ်သွားလိမ့်မယ်၊ မှတ်ထား... မာဂဓ ဘုရင်လေး... လူတွေရဲ့ အတွင်း သန္တာန်မှာ ရှိနေတဲ့ အကြောက်တရားကို နစ်နစ်နဲနဲကြီး ဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်ပြီးရင် အရာရာဟာ ချောမွေ့သွားလိမ့်မယ်၊ သက်ဦးဆံပိုင် ဘုရင်ဟာ ဒီအချက်ကို မိမိရရ အသုံးချတတ်ရတယ်”

“မကြာခင်... ဆိုတဲ့ ကာလဟာ ဘယ်လောက်ထိရှိမယ် ဘုရား”

“နန်းစွန့်ဘုရင်ကြီး အသက်ဇီဝိန် ကြွေတဲ့အချိန်အထိပေါ့... ဘယ်လောက် ကြာမှာမို့လဲ၊ သူ သေဆုံးသွားပြီးရင် အားလုံးဟာ သင့်ခြေဖဝါးအောက် အလုံးစုံ ရောက်လာမှာ မုချပဲ၊ အင်း... ဘယ်နဲ့လဲ၊ အကျဉ်းတိုက်ထဲက ရာဇဝတ်သားကြီးကော တငွေငွေ ဆုတ်ယုတ်နေရဲ့ မဟုတ်လား”

အကျဉ်းတိုက်ထဲက ရာဇဝတ်သားကြီး ဆိုသည်မှာ ခမည်းတော် မင်းကြီးကို ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်၏။

ဆရာ၏ မေးခွန်းကို ရုတ်တရက် မဖြေနိုင်၊ ကြေးတိုက် အကျဉ်းထောင်ဆီသို့ မိမိ မသွားရောက်ခဲ့သည်မှာ ခမည်းတော်ကို ကြေးတိုက်ထဲ သွင်းလိုက်သည့်နေ့မှ စ၍ ယခုတိုင် ဖြစ်လေသည်။

“အစာငတ် ရေငတ်နဲ့ ရိက္ခာဖြတ်ထားတာ ဆိုတော့ တဖြည်းဖြည်းနဲ့...”

ဘာကြောင့်မှန်း မသိ၊ စကား ဆက်မပြောနိုင်ဘဲ ရပ်သွား၏။

ဆရာအရှင် ဆတ်ခနဲ မျက်နှာလှည့်လာကာ စူးစူးရဲရဲကြီး စိုက်ကြည့်လာသည်။ မြွေနဂါး မျက်လုံးနှင့် လည်နေသော သူငယ်အိမ်များဆီမှ အငွေလှိုင်းများကို ရင်မဆိုင်ရဲ၊ ထို့ကြောင့် ထစ်ငေါ့ ရပ်ဆိုင်းသွားသော စကားကို ကမန်းကတန်း ဆက်လိုက်ရ၏။

“တဖြည်းဖြည်းတော့ ဆုတ်ယုတ်သွားမှာပါ ဘုရား”

အားယူ၍ ပြောမိကြောင်းနှင့် အဆုံးသတ်တွင် တုန်ခါသွားသော မိမိလေသံကို မိမိ သတိထားမိလေသည်။

“အင်း... အမြစ်ကို သတ်လိုက်လို့ ငါ ယတိပြတ် ပြောခဲ့စဉ်က ခတ္တိယ မျိုးနွယ်တို့ရဲ့ သွေးဟာ မြေမကျစကောင်းလို့ သင် အကြောင်းပြလို့ ငါ တခြားနည်းကို စီမံလိုက်ရတာပဲ၊ ကြေးတိုက် အကျဉ်းထဲမှာ အစာငတ် ရေငတ်နဲ့ ရိက္ခာဖြတ်ထားရင် သူ့အလိုလို အမှည့်ကြွ ကြွသွားမှာပါလေလို့ ငါ တွက်လိုက်ရတယ်၊ ရှိစေတော့လေ... အရေးကြီးတဲ့ အချက်က သင့် ရာဇပလ္လင်ခုံ ပြိုအက်ပျက်စီး မသွားဖို့ဘဲ... အရှင်းဆုံး နားလည်ထားရမှာက သူမသေရင် ကိုယ်သေ၊ ကိုယ်မသေချင်ရင် သူသေ... ဒါပဲ၊ ဟုတ်ရဲ့လား မာဂဓ ဘုရင်လေး...”

မာဂဓ ဘုရင်လေးဟု ဆရာ တွင်တွင်ကြီး သုံးနေတာ သတိထားမိ၏။ ဤ အခေါ်အဝေါ် သည် မိမိနှင့် မရင်းနှီးချင်သေးသော်လည်း ဤသို့ ကြားရတိုင်း မိမိ၏ မာဂဓ ဘုရင်ဧကရာဇ် အဖြစ်ကို မြိန်ယုက်စွာ အရသာခံမိလာသည်ကား အမှန်ပင်။

ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်မှုသည် မိမိ၏ တစ်ဖက်စွန်းသို့ ရောက်ရှိသွားသောအခါ အမျက်ဒေါသအဖြစ် ကူးပြောင်းသွားလေသည်။ ဘာကိုမှ သည်းမခံနိုင်တော့သည့် နှလုံးသည် အမြဲထာဝရ ကျွတ်ဆတ်နေတော့၏။

မကိုဋ်သရဖူ ဆောင်းထားသည့် ဦးခေါင်းမှာလည်း အမြဲတစေပင် ဆူဝေလှုပ်ရှားနေ၏။ ဘုရင်ဧကရာဇ် တစ်ပါး၏ ကြီးကျယ်လှသော စည်းစိမ်ချမ်းသာများကတော့ အလှူအပယ် စီးဝင်နေသည်။ အကောင်းဆုံး အညွန့်ဆုံး ပွဲတော်စာများကို စားသောက်ရသည်။ အနံ့အရသာ အဆီဩဇာ အပြည့်ဆုံး၊ အဖျော်ယမကာများကို သောက်သုံးရသည်။ အတောက်ပဆုံး အနူးညံ့ဆုံး ပိုးဖဲကတ္တီပါ ဝတ်လဲတော်များကို ထည်လဲ ဝတ်ဆင်ရသည်။ အသုံးအဆောင် ပစ္စည်း မှန်သမျှမှာလည်း ရွှေ၊ ငွေ ကျောက်သံတို့ဖြင့်သာ အတိပြီးသည်။ နှုတ်တစ်ခွန်း အဟ... လက်တစ်ချက် အဝေ့မျှဖြင့် လိုချင်သော အရာမှန်သမျှ ရှေ့မှောက်သို့ ရောက်လာသည်။ မြေလှမ်းတိုင်း၏ ရှေ့မှောက်တွင် ပြားပြားဝပ် ခူးထောက် ဦးညွတ်သူများ၏ ကျောက်ကုန်းများနှင့် ပူးကပ်ထားသော လက်အုပ်များကို တွေ့ရသည်။ ငြိမ့်ငြောင်းသာယာ တေးသီချင်းများနှင့် ပူဇော် ကခုန်မှု အနုပညာများက ဝန်းရံနေသည်။

ညီလာခံ နန်းဆောင်၊ တရားသဘင် ခန်းမ၊ စက်ရာဆောင်၊ နားနေပန်းဖြေ နန်းဆောင်၊ ပွဲတော်စာဆောင်၊ သဘင်ဆောင်တို့တွင် ယခင်က ခင်းကျင်းဖြန့်ကြက်ထားသည့် ကော်ဇောများ၊ တင်းတိမ် ခန်းဆီးများ အားလုံးကို ဖြုတ်ချစေပြီး အသစ်လဲလှယ် တပ်ဆင်စေလိုက်သည်။ နန်းစွန့်ဘုရင်ဟောင်း၏ အငွေအသက်ဆို၍ ဘာတစ်ခုမှ မရှိစေရ။ အားလုံး အသစ်ဖြစ်ရမည်။

သို့သော် အသစ်ထဲတွင် အဟောင်း၏ ရနံ့များက လှည့်လည် မွေ့နှောက်နေသည်။ အရိပ်လိုက်နေသည်။ ခမည်းတော် မင်းကြီးသည် ကြေးတိုက် အကျဉ်းထောင်ထဲတွင် ရှိနေသော်လည်း ခမည်းတော်၏ အရှိန်အဝါများက တစ်နန်းတော်လုံးတွင် ရိုက်ခတ်နေဆဲဟု ခံစားနေရသည်။

ကြေးတိုက် အကျဉ်းခန်းထဲသို့ကား ကိုယ်တိုင် မသွားခဲ့။

သို့သော် သစ္စာရေတိုက်ကာ ကျိန်စာအမျိုးမျိုးကို ရွတ်ဆိုခိုင်းထားသော ကြေးတိုက်မှူး ပါးကွက်သားချုပ်ထံမှ တစ်နေ့ သုံးကြိမ် သတင်းပို့ လျှောက်ထားချက် ရောက်နေသည်။

“အပြင်နံရံမှာ ကြေးပြားများကို ကြေးမှိုနဲ့ စွဲထားပါတယ်၊ ကြေးတိုက်ရဲ့ အတွင်းနံရံကိုတော့ သံပြားထုတွေနဲ့ အခိုင်ခံ့ဆုံး စပ်ထားပါတယ်။ အခင်းမှာ နွားချေး လိမ်းကျံ၊ မြေမှုန့် မလိမ်းကျံပါဘူး။ အကွက် အကွက် ဖော်ထားသော သံပြားများကိုသာ ခင်းကျင်းပါတယ်။ မျက်နှာကြက်၊ နံရံ အစပ်တွေမှာ ဖြုတ်တစ်ကောင်တောင်မှ ဝင်လို့မရနိုင်တဲ့ စရွေးများနဲ့ အထပ်ထပ် စီမံထားပါတယ်။ ကြေးတိုက်ထဲမှာလည်း နွေကာလ မွန်းတည့်ချိန်ရဲ့ အပူမျိုး ခြောင်းခြောင်းထနေအောင် စီမံ ထားပါတယ် ဘုရင်မင်းမြတ်”

အကျဉ်းချုပ်လိုက်သည့် ပထမနေ့က ကြေးတိုက်မှူး ပါးကွက်သားချုပ် အားပါးတရ လျှောက်တင်ခဲ့သော စကားများ ဖြစ်၏။

ပါးကွက်သားကြီးသည် ဝက်ဝံကြီးတစ်ကောင်နယ် ထွားကျိုင်းလှသူ ဖြစ်ပြီး သေရည်ကို အချိန်နှင့်အမျှ မှီဝဲသူလည်း ဖြစ်၏။ သူ၏ ပင်ကိုယ်စိတ်ကပင် တိရစ္ဆာန်ရိုင်း တစ်ကောင်နှင့် တူပြီး ညှင်းပန်းနှိပ်စက်ခြင်း အလုပ်ကို မြိန်ယှက်စွာ အရသာခံတတ်သူလည်း ဖြစ်လေသည်။

“စိတ်ချတော်မူပါ ဘုရင်မင်းမြတ်... ယင်တစ်ကောင်တောင်မှ အနားမသီစေရပါဘူး။ သံမှို စွဲထားတဲ့ ကြေးပြားထု တံခါးကြီးဟာ လက်တစ်ဝါးသာသာ ထူထဲ ခိုင်ခံ့ပါတယ်၊ ကျွန်တော်မျိုး တစ်သက်မှာ အကောင်းဆုံး ကြေးတိုက် အကျဉ်းထောင် ဖြစ်ပါတယ်”

ဝက်ဝံကြီး၏ လျှောက်ထားချက်ကို မျက်နှာလွှဲပြီး နားထောင်ရသည်။ ကိုယ်တိုင်ပင် သူ့ကို မကြည့်ချင် မမြင်ချင်။ ကျက်သရေ ယုတ်လှသော မြင်ကွင်း ဖြစ်၏။

“တံခါးမင်းတုန်း သံကောက်ကို ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ လူသုံးယောက် မ၊ ရွှေမှသာ တင်နိုင် ချနိုင်ပါတယ်။ ဒီသုံးယောက်ကိုလည်း ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ ကြေးတိုက် အကျဉ်းအမှုထမ်းတွေထဲကနေ သခင်ကြီး ကိုယ်တိုင် ရွေးပေးထားတာပါ။ အဆိုးဆုံး အကြမ်းဆုံး အကောင်တွေပါ”

ကြေးတိုက်မှူးပြောသည့် “သခင်ကြီး” ဆိုသည်မှာ ဆရာအရှင်ဒေဝဒတ်ပင် ဖြစ်လေသည်။

“ကြေးတိုက် သံပြားထု တံခါးအပေါ်ဘက်မှာ အပေါက်ငယ်လေး တစ်ခု ဖောက်ထား ပါတယ်၊ ဒီအပေါက်မှာလည်း သံတိုင်တွေ စိုက်ထားပါတယ်”

ကြေးတိုက်မှူး ထွက်သွားတော့ဟု ကိုယ်ရံတော်ရဲမက်မှ တစ်ဆင့် အမိန့်ပေးလိုက်ရ၏။ အားပါးတရ လျှောက်တင်နေသော သူ့အသွင်ကို သူ့အသံကို ဆက်လက် မမြင်မကြားချင်တော့။

ပါးကွက်သားကြီး ထွက်သွားပြီးနောက်တွင် နားခံတော် အမတ်က အနီးသို့ တိုးကပ် ခစားလာ၏။

“တံခါးစောင့် ရဲမက်ဆီက တစ်ဆင့် လျှောက်ထားချက်ပါ ဘုရင်မင်းမြတ်”

“ဘာလဲ... ဘယ်သူရောက်နေလို့လဲ... ဆရာအရှင်လား”

နားခံတော်အမတ် တစ်ခုခု ဖြေမည်အပြုမှာပင် တံခါးဝဆီမှ အသံပေါ်လာ၏။

“မင့်ဆရာအရှင် မဟုတ်ပါဘူး သားတော် ဘုရင်... မယ်တော် ကိုယ်တိုင်ပဲ”

မယ်တော်ကြီးသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် လှံကိုင်တံခါးစောင့် ရဲမက်များ အကြားမှ ခြေလှမ်း ကျဲကျဲဖြင့် ဝင်လာလေသည်။

သဘာဝလီတွင် ထိုင်နေရာမှ ဝုန်းခနဲ ထဖြစ်၏။ အယောင်ယောင်အမှားမှား လှုပ်ရှားမှု ဖြစ်သည်။ ခမည်းတော်ကို ကြေးတိုက်ထဲသွင်းပြီး အစာဝတ်၊ ရေငတ် ရိက္ခာ ဖြတ်ထားလိုက်သည့် ခုနစ်ရက်လုံးလုံး မယ်တော်ကြီးကိုလည်း အတွေ့မခံဘဲ ရှောင်တိမ်းနေခဲ့၏။ ယခုတော့ ရှောင်လွှဲ၍ မရတော့ပြီ။

မယ်တော်ကြီးသည် ဘုရင်းမင်မြတ်နှင့် တွေ့ဆုံခွင့်ကို အကြိမ်ကြိမ် တောင်းဆိုခဲ့ပြီး ထိုတောင်းဆိုချက်ကို အကြိမ်တိုင်း ပယ်ချခဲ့သည့် ကြားမှ ဇွတ်အတင်း ဝင်ရောက်လာလေပြီ။

တံခါးစောင့် ရဲမက်များ၏ လှံရှည်နှင့် ကိုယ်ရံတော်တို့၏ ဓားသွားတို့သည် အိုမင်းသော မိန်းမကြီး တစ်ယောက်၏ ခြေလှမ်းများနောက်၌ ဆွံ့အ၊ သွားခဲ့ကြပြီ ဖြစ်၏။

မယ်တော်ကြီးသည် ရှေ့တည့်တည့်၌ ခြေစုံရပ်လိုက်၏။

“မာဂ ဘုရင်ဆီကို လာတာမဟုတ်ဘူး၊ သားတော်.... ဒါဟာ မိခင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ အမိန့်တော်ကို ကျော်နင်းဖြတ်သန်းလာတဲ့ အဲဒီမိန်းမကြီးကို မောင်းထုတ်မှာလား၊ ဒါမဟုတ်... သားတစ်ယောက်အနေနဲ့ မိခင်ကို လက်ခံတွေ့ဆုံမှာလား၊ မင်း ရွေးချယ်နိုင်ပါတယ် သား”

အလိုလိုပင် ခူးများ ညွတ်ခွေကာ သလွန်ပေါ် ပြန်ထိုင်မိလျက်သား ဖြစ်သွားလေသည်။

စေ့စေ့ကြည့်နေသော မယ်တော်ကြီးကို တစ်ချက် မျက်လွှာပင့်၍ ကြည့်လိုက်၏။ ဖွေးဖွေးဖြူသော ဆံပင်၊ ချိုးချိုးကျနေသော မျက်နှာ၊ နွမ်းကြေနေသော ဝတ်လဲအစုံ၊ သေးသွယ်ပါးလျားသော ကိုယ်ခန္ဓာ။ မယ်တော်ကြီးသည် ဤမျှသော ရက်ပိုင်းအတွင်း ဤမျှပင် အိုစာသွားခဲ့သလား။ သို့သော် ညှိုးလျော်နွမ်းလျနေသော ထိုအသွင်ကြားမှ မယ်တော်ကြီး၏ မျက်လုံးအစုံကား စူးစူးရဲရဲ နိုင်လှဘိခြင်း။

ထိုမျက်လုံးများကို ပြန်မကြည့်ရဲသဖြင့် မျက်လွှာ အောက်ချလိုက်ရလေသည်။

ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အမိန့်တစ်ခုခုကို နှုတ်မှ ဖွင့်လွှတ်လိုက်ရန် အပြေးအလွှား စိတ်ကူး မိပြန်သည်။ အခုချက်ချင်း ထွက်သွားပါ မယ်တော်။ ဒါဟာ မာဂဘုရင်ရဲ့ သီးသန့်အတွင်းဆောင် ဖြစ်တယ်။ အမိန့်တော်မရဘဲ ကျူးကျော်ချဉ်းနင်းလာသူ မှန်သမျှဟာ ရာဒေဏ်သင့်တယ် ဆိုတာ မသိဘူးလား။ ဟေ့... တံခါးစောင့်တွေ၊ ကိုယ်ရံတော်တွေ၊ သက်တော်စောင့်တွေ ဘာလုပ် နေကြတာလဲ၊ ဆရာအရှင် ဒေဝဒတ်ကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ အဇာတသတ် ဘုရင်ဆီကို တံခါးမရှိ ဓားမရှိ ဝင်ရောက်ခွင့် မရှိဘူးဆိုတာ မသိဘူးလား။

နှုတ်မှ ဖွင့်ထုတ်ဖို့ ဝေးစွ။ စိတ်ထဲမှ ကမန်းကတန်း စီစဉ်လိုက်သော စကားလုံးတွေကပင် ဖရိုဖရဲ ဖြစ်နေ၏။ နောက်ဆုံးတွင်ကား ဘာပြောချင်သလဲ မယ်တော် ဟုသာ အသံမထွက်ဘဲ အော်မြည် နေမိတော့သည်။

မယ်တော်ကြီး... တစ်ခုခု ပြောပါတော့၊ ပြောပြီး ထွက်သွားပါတော့။ ချည့်နဲ့စွာ ရင်ထဲမှ ပြောနေမိ၏။

“သား... ရယ်”

ကတုန်ကယင် ထွက်ကျလာသော အသံကို စတင် ကြားရပေပြီ။

ပြိုကျသွားအံ့ဆဲဆဲ ရင်ကို ရာဇတို့၏ မာန်မာနဖြင့် အလောတကြီး ပြန်လည်တည်ဆောက် လိုက်ရလေသည်။

“မင်းကို မယ်တော် စကားတစ်ခွန်း ပြောဖို့လာတာပါ။ တစ်ခွန်းတည်းပါ။ ဒီစကားဟာ နန်းစွန့်ဘုရင် နန်းကျဘုရင်ကြီးရဲ့ မိဖုရားကြီး၊ ဝေဒေဟီကနေပြီး ဘုရင် အဇာတသတ်ကို ပြောတဲ့စကား မဟုတ်ပါဘူး။ ဖခင်အကြောင်းကို သားဖြစ်သူ သိမှတ်မိအောင် မိခင်ဖြစ်သူက လာပြောတာပါ သား”

အံ့ကိုကြိုက်၍ တံတွေးချိုချလိုက်မိ၏။

“နားထောင်ကြည့်ပါဦး သား... ပုံဝတ္ထုမဟုတ်တဲ့ တကယ့် အဖြစ်အပျက်လေး တစ်ခုကို သား နားဆင်လိုက်စမ်းပါ။ တစ်ခါက မိန်းမသူတစ်ဦးမှာ သန္ဓေတည်ခဲ့သတဲ့။ ရင်သွေးကို ဝမ်းကြာတိုက်မှာ လွယ်ထားရတဲ့ ဒီမိခင်မှာ ဒီသန္ဓေကို ရတယ်ဆိုရင်ပဲ ထူးဆန်းတဲ့ ချဉ်ခြင်းတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သတဲ့ သား”

မပြောပါနဲ့ဟု အော်လိုက်မိသော အသံသည် ရင်ထဲမှာပင် ပျောက်ဆုံးသွားလေသည်။

“အဲ့ဒီ ထူးဆန်းတဲ့ ချဉ်ခြင်းက ဘာလဲဆိုတော့ မိခင်လောင်းဟာ သူ့ ခင်ပွန်းဖြစ်သူရဲ့ လက်ျာလက်မောင်း သွေးကိုမှ သောက်မျိုချင်တဲ့ ဆန္ဒပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ မိမိ ခင်ပွန်းရဲ့ လက်မောင်းသွေးကို သောက်ချင်သော ဆန္ဒဆိုတော့ မိခင်လောင်းဟာ ဘယ်မှာ ထုတ်ဖော် ပြောဝံ့ပါမလဲ သားရယ်... ဒါဟာ အင်မတန် ထူးဆန်းသလောက် ကြမ်းကြုတ်တဲ့ ချဉ်ခြင်း မဟုတ်လား”

ဆက်မပြောပါနဲ့... နှုတ်မှ မထွက်သော အသံ။

“ဒါကြောင့် ဒီဆန္ဒ ချဉ်ခြင်းကို ဘယ်သူမှ ထုတ်မပြောဘဲ နေလာခဲ့ရာမှာ ပဋိသန္ဓေ တဖြည်းဖြည်း ရင့်လာသည်နှင့်အမျှ ဆန္ဒ ချဉ်ခြင်းကလည်း ပိုပြီးတိုးပွား လာလေတော့ မိခင်လောင်းမှာ ကြုံလို့ ညှိုးနွမ်းလာခဲ့တော့တယ်”

မယ်တော်ကြီး အသံမှာတည်ငြိမ်လျက် ရှိလေသည်။

“ဇနီးဖြစ်သူ အဲဒီလို တစ်နေ့တခြား ရုပ်ဆင်း ကြုံလို့ခြောက်သွေ့လာတာ တွေတော့ ခင်ပွန်းဖြစ်သူကလည်း အကြောင်းရင်းကို မေးတော့တာပေါ့။ မိခင်လောင်းက မမေးပါနဲ့၊ ဒါကို မမေးပါနဲ့ လို့သာ တွင်တွင်ငြင်းခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ မဖြေ ဖြေအောင် မေးလာတဲ့ အတွက် ဇနီးဖြစ်သူကလည်း ထူးဆန်းပြီး ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ သူ့ ချဉ်ခြင်းဆန္ဒကို ထုတ်ဖော် ပြောလိုက်ရသတဲ့ သား”

မယ်တော်အသံ တည်ငြိမ်မှု လျော့လာသည်။

“ဒီအခါမှာ ခင်ပွန်းဖြစ်သူက ကြီးစွာသော ချစ်ခြင်း သနားခြင်းများနဲ့ ဒါများ ဝန်လေးစရာလားကွယ်။ ဒီချဉ်ခြင်းကို ထိန်ချန်လျှို့ဝှက်ထားရင်းနဲ့ မင်းကိုယ်မင်းရော ရင်ထဲက သန္ဓေသားကိုပါ အထိခိုက်ခံရမှာလားလို့ ဆိုပြီးတော့”

မယ်တော်၏ အားယူ သက်ပြင်းရှိုက်သံကို ကြားလိုက်ရ၏။

“ဆေးဆရာ တစ်ယောက်ကို ခေါ်ပြီး သူ့လက်ရုံးကို ဖောက်ခိုင်း... သွေးကို ထုတ်ခွက်နဲ့ ခံ ရေနဲ့ ရောပြီးတော့ ဇနီး မိခင်လောင်းရဲ့ ချဉ်ခြင်း ဖြည့်စွမ်းခဲ့သတဲ့”

ဆက်နားမထောင်ရဲတော့သဖြင့် မယ်တော်ကြီး ရှေ့မှောက်မှ တစ်ဟုန်ထိုး ထွက်ပြေးချင် လှသည်။ သို့သော် ဘယ်အရာတို့က ဖိစီး ချုပ်နှောင်ထားကြသည် မသိ။

တောင့်တင်းအေးစက်စွာဖြင့် မလှုပ်မရှားနိုင် ဖြစ်နေလေသည်။

“ဒီအခါကျမှ မိခင်လောင်းလည်း ကျန်းမာရွှင်လန်းလာခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီသတင်းကို ကြားရတဲ့အခါ ဟူးရား ပညာရှိတွေက နိမိတ်ဖတ် တွက်ချက်တာပေါ့ကွယ်။ သူတို့ နိမိတ် တွက်ချက် လာပုံက...”

မယ်တော်ကြီး အားယူ ကြိုးစားနေရလေပြီ။

“ဒီကိုယ်ဝန်ကနေ သားယောက်ျား ဖွားမြင်မယ်။ ဒီသားဟာ သူ့ဖခင်ကို သတ်လိမ့်မယ်တဲ့။ ကြောက်စရာ ကောင်းလိုက်တဲ့ ဟောချက်ပါပဲ သားရယ်။ ဒီအခါမှာ မိခင်ဟာ... ငါဖွားမြင်တဲ့ သားဟာ သူ့ဖခင်ကို သတ်မယ့် ရန်သူပါလား ဆိုတဲ့ ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်စိတ်နဲ့ မကြံ့ကောင်း မစည်ကောင်း ပြုမိခဲ့သတဲ့ သားရဲ့။”

ဤအချိန်တွင် အဖြစ်ချင်ဆုံး အရာမှာ မိမိနားများ လုံးဝ မကြားရသည်အထိ ပင်းသွား စေလိုသော ဆန္ဒ ဖြစ်၏။ သို့သော် ယခုမှပင် နားအစုံ၏ သောတအာရုံက ပို၍ ထက်မြက် နေကြသလား မသိ။ မယ်တော်ကြီး၏ အသံကို ပီသစွာ ပဲ့တင်မြည်စွာ ကြားနေရ၏။

“ထိတ်လန့် စိုးရိမ်နေတဲ့ မိခင်ဟာ တိတ်တဆိတ် ဥယျာဉ်ကို သွားပြီး၊ ကိုယ်ဝန်သားကို ချဖို့ ဝမ်းတိုက်ကို နှိပ်နင်းစေတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်ဝန်သားဟာ ကျမသွားဘူးတဲ့ သားရယ်... ဒါကို ဖခင်ကြီး သိသွားတဲ့အခါမှာ သူ့ဇနီးကို အပြင်းအထန် ဆူပူတော့တာပေါ့။ မလုပ်ကောင်းတဲ့ အလုပ်၊ မကြံ့ကောင်းတဲ့ အရာ... ရင်ထဲက သန္ဓေသားကို ဖျက်ဆီးတယ်ဆိုတာ မိုက်မဲလှတဲ့ မေတ္တာ ကင်းတဲ့ အလုပ်လို့ ကြိမ်းမောင်းသတဲ့... တစ်ဆက်တည်းပဲ ဇနီးသည် ဒီလို ထပ်မကြံနိုင်အောင် အစောင့်အကြပ်တွေနဲ့ ထားသတဲ့။ သူကိုယ်တိုင်လည်း မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံတော့ ဘူးပေါ့ သားရယ်”

တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်ကာ ချွေးသီးချွေးပေါက်များ ကျလာလေသည်။

“ဒီလိုနဲ့ပဲ ကိုးလလွယ် ဆယ်လဖွား သားယောက်ျားကလေး ရလာတယ်ပေါ့ကွယ်။ သားရဲ့ အူဝဲအသံလေးနဲ့ အပြစ်ကင်းတဲ့ မျက်နှာလေးကို ကြားလိုက် တွေ့လိုက်ရတယ် ဆိုရင်ပဲ ကိုယ်ဝန် သန္ဓေသားဘဝမှာ ထိတ်လန့် စိုးရိမ်စိတ်တွေနဲ့ မကြံ့ကောင်း မစည်ရာ ပြုခဲ့မိတဲ့ မိခင်ကြီးဟာ သား ရင်သွေးလေးကို ချစ်ရှာလွန်းလို့တဲ့... သားလေးမသိဘဲ သူ မိုက်မှားခဲ့မိတာတွေကို သားလေး နားမလည်သေးပေမယ့် တဖွဖွ တောင်းပန်လိုက်တာတဲ့... သားကိုလည်း ချစ်လိုက်တာတဲ့။ သားပြုသမျှ နုပါတော့မယ်လို့လည်း ဝန်ခံကတိတွေ အထပ်ထပ် ပေးလိုက်တာတဲ့”

မယ်မယ့် စကားသံတွေက နိမ့်မြင့်ပြတ်တောက် ဖြစ်လာကြသည်။ ရှိုက်သံများဖြင့် စကားလုံးတွေ အဆက်ပြတ်လာသည်။

“ဖခင်ကြီးကတော့လား... သားလေးကို ဖွေယူပြီး မင့် မယ်မယ် ရူးရူးမိုက်မိုက်နဲ့ မကြံ့ကောင်းမစည်ရာတွေ လုပ်ခဲ့သေးတာ... သားတော့ မသိရှာဘူး။ ငါ့သားဟာ အာဂသားကွ၊ ဝမ်းကြာတိုက်ထဲကနေတောင် ငါ့ လက်ရုံးသွေးကို သောက်ပြခဲ့တဲ့ သား ဆိုပြီး...”

မယ်တော်ကြီး ငိုကြွေးလေပြီ။ သို့သော် ငိုရှိုက်သံ ဗလုံးပထွေးဖြင့်ပင် အမိအရ ဆက်ပြော နေတော့သည်။

“သူ့သားကို ချစ်လိုက်ရှာတာများကွယ်... တကယ်တော့ အဲ့ဒီ သားလေးရဲ့ အသက်ဟာ သူပေးတဲ့ အသက်ပါပဲ။ အဲ့ဒီသားလေး လောကကြီးထဲမှာ ရှင်သန်ခွင့် ရလာတာဟာ သူ့ကြောင့်ပါပဲ။ အဲ့ဒီသားလေး လူလားမြောက် ကြီးပြင်းခဲ့တာဟာလည်း သူ့ကြောင့်ပါပဲ။ သူဟာ...”

နစ်သွားသော အသံကို ပင်ပန်းတကြီး ဆယ်ယူလျက်...

“ဖခင်သာ ဆိုပေမယ့် မိခင်တို့ရဲ့ မေတ္တာနဲ့ပါ။ သားအပေါ် ချစ်လွန်းအားကြီးရှာတဲ့ ဖခင်မျိုးပါပဲ။ သား... ကမ္ဘာလောကမှာ ဘယ်ဖခင်မှ လိုက်မမီနိုင်အောင် သားဖြစ်သူအပေါ် ချစ်ခြင်း၊ ကြင်နာခြင်း၊ ထောက်ထားခြင်းများနဲ့ သူရင်ထဲ ရှိရှိသမျှ မေတ္တာအားလုံးကို အကြွင်းမဲ့ ပုံပေးနိုင်ခဲ့တဲ့ အနှိုင်းမဲ့ ဖခင်ကြီးပါပဲ သား...”

မိမိ တစ်ကိုယ်လုံး မှုန်မှုန်ညက်ညက် ဖြစ်သွားပြီလား၊ သို့မဟုတ် အစိုအခဲ ခြပ်တို့ အရည်အဖြစ် ပျော်ကျ စီးဆင်းသွားပြီလားဟု ထင်လိုက်မိ၏။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် နားဝဉ် အမည်နာမ တစ်ခုသည် မြည်ဟည်း ပဲ့တင်ရိုက်လျက် ရှိ၏။ အဇာတသတ္တု... အဇာတသတ္တု...။ မမွေးဖွားမီကပင် အဖ၏ ရန်သူဖြစ်သော သား အဇာတသတ္တု။

ရှိသမျှ အင်အားတို့ ချဉ်နဲ့ပျက်ကြွေကာ ဝေဝါးမှုန်ရီလာသော မျက်ဝန်းအိမ်၏ မြင်ကွင်း ထဲ၌မူ နန်းဆောင်ထဲမှ တစ်လှမ်းချင်း ထွက်ခွာသွားသော မယ်တော်ကြီးကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ဘာ... အဲဒါဟာ မင်းမိဖုရားတို့ရဲ့ မဟာပရိယာယ်ပဲကွ... သိပ်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ သေနင်္ဂဗျူဟာကို သိပ်လှပတဲ့ နည်းဗျူဟာ တပ်ဆင်လာတဲ့ တိုက်ခိုက်မှုပဲ”

ဆရာအရှင်က သင်္ကန်းစကို ဝတ်ရုံလွှာ လှုပ်ခါသလို ပြင်းထန်စွာ ခါရမ်းလိုက်ရင်း ဟိန်းဟောက်လေတော့သည်။

“မင်းကို သန္ဓေလွယ်ထားခဲ့တုန်းက ကိုယ်ဝန်သားကို ဖျက်ဆီးဖို့ သူ အကြိမ်ကြိမ် ကြိုးစားခဲ့တာ ကြည့်စမ်း... ဒါကို သူကိုယ်တိုင်ပဲ ပြောပြသွားတာ မဟုတ်လား၊ အားလုံးလည်း

သိကြတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ သန္ဓေသား ဖျက်တဲ့ ဥယျာဉ်တော်မှာ ကိုယ်ဝန်သားကို နှိပ်နင်းချရာ ဥယျာဉ် - မဒ္ဒကုစ္ဆလို့ နာမည်တွင်ခဲ့သေးတာကော၊ အလိုလေးလေး... ထောင်ချောက် ကွန်ယက်ထဲကို ဆင်းတော့မလိုလား မာဂဓ ဘုရင်လေး...”

ဂယာသီသကျောင်းတိုက်မှ ရဟန်းများသည် ဆရာအရှင်၏ ကျယ်လောင်မြည်ဟည်း လှသော အသံကြောင့် ရပ်ကြည့်နေကြ၏။

“ဘာကြည့်နေကြတာလဲ... ကိုယ်လုပ်စရာရှိတာ သွားလုပ်ကြစမ်း”

ဆရာအရှင်က ငေါက်ငမ်း နှင်ထုတ်လိုက်သည်။

“တော်သေးတာပေါ့ကွယ်... မင့်မယ်တော်ကြီး ဒီလို လာပြောသွားတာကို မင်းက ပြန်ပြီး လျှောက်တင်ဖို့ သတိရလို့သာပေါ့၊ အမယ်လေး... ဒါဟာ အလွန်လှပတဲ့ တိုက်ကွက်ကွ၊ မျက်ရည်တွေနဲ့ မင်းကို အရည်ပျော်ကျသွားအောင် လာလုပ်တာ၊ သက်ဦးဆံပိုင် အာဏာကို ဘယ်လိုမှ မတုံ့ပြန် ရင်မဆိုင်ရဲလေတော့ အတိတ်ဇာတ်ကြောင်းတွေကို ဖော်ထုတ်ပြီး အနုနည်းနဲ့ လာဖြိုဖျက်တာ”

“အတိတ်ဇာတ်ကြောင်းဟာ တကယ် ဖြစ်ခဲ့တာတော့ အမှန်ပါပဲ ဘုရား... ခမည်းတော်ကြီး လက်ရုံးသွေးကို ဖောက်ပေးခဲ့တာ ဆရာ ဇီဝက အကူအညီနဲ့ သွေးစက်ကို ရေနဲ့ရောပြီး မယ်တော်ကြီး သောက်ခဲ့တာ၊ ပြီးတော့ တပည့်တော်ရဲ့ အမည်နာမဟာလည်း အဇာတသတ္တုလို့ တွင်ခဲ့တာ”

“တော်စမ်းပါကွယ်... ကိုင်း... တကယ်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဒီ အတိတ်ဖြစ်ရပ်ကိုပဲ မင်း ပြန်တွေး ကြည့်လိုက်စမ်း၊ မင်းကို မျက်ရည်ခံလာထိုးတဲ့ မင့် မယ်တော်ကြီးဟာ မင်းကို သန္ဓေလွယ်ခဲ့စဉ်က

ကိုယ်ဝန်သားကို နှိမ်နင်းဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာကော၊ အကြိမ်ကြိမ် ပြုခဲ့တာကော၊ အမှန်တော့ မင်းကို မမွေးခင်ကတည်းက သတ်ပစ်ဖို့ လုပ်ခဲ့တဲ့ မယ်တော်ကြီးပဲ”

“ခမည်းတော် ကတော့...”

“တိတ်စမ်း အဇာတသတ်”

ဆရာအရှင် ရှူးရှူးရဲရဲ ဖြစ်လာ၏။ ငေါက်ငမ်းလိုက်သော အသံအောက်တွင် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်သွားလေသည်။

“ဒီအကြောင်းတွေ ပြောပြီး မင်းခုလို တွေဝေယိမ်းယိုင်လာအောင် အဲဒီ ခမည်းတော်ကြီး ကနေ မယ်တော်ကြီးကို သွန်သင်ညွှန်ပြ နည်းလမ်းပေးလိုက်တာပဲ၊ ဒါဟာ ပရိယာယ်ကျ၊ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ သေနင်္ဂကို နည်းပရိယာယ် လှလှလေးနဲ့ အယောင်ဆောင် ဖုံးလွှမ်းပြီး မင်းကို ထိုးနှက် စစ်ဆင်လိုက်တာပဲ၊ မှတ်ထား... မင်းက တွေဝေပြီး အကျဉ်းကျ ဘုရင်ကြီးကို လွှတ်ပေးလိုက်စမ်းပါလား၊ သူ့လက်ထဲက ထီးနန်းကို လွှတ်ပေးလိုက်ရတဲ့ ဗိမ္ဗိသာရဟာ သူ့ ထီးနန်းကို ပြန်သိမ်းမှာပဲ၊ အေး... အဲဒီအခါမှာ မင်းက သူနေခဲ့တဲ့ ကြေးတိုက်ထဲ ရောက်သွားမှာပဲ၊ အေး... ကြေးတိုက်ထဲ ရောက်သွားရင် ကံကောင်းလှပြီ မှတ်၊ အဖြစ်နိုင်ဆုံးကတော့ မင်း သန္ဓေသားဘဝမှာ လက်မောင်းသွေးကို ဖောက်ပေးခဲ့တယ် ဆိုတဲ့ မင့်ဖခင်ဟာ ထီးနန်းပြန်ရရင် မင့် လည်ချောင်းသွေးကို ပြန်သောက်မှာ မုချပဲ”

ယောင်ယမ်း၍ မိမိလည်ပင်းကို စမ်းမိသွား၏။

“ဒီမှာ မာဂဓ ဘုရင်လေး.... ခုလို ဘာကြောင့် ဖြစ်လာရသလဲ ဆိုတာ ငါ တစ်ထိုင်တည်း စမ်းစစ်ကြည့်လိုက်တော့...”

ဆရာအရှင်သည် ဦးပြည်ကို လက်ဖဝါးဖြင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်း ထက်အောက် ပွတ်သပ်လိုက်၏။ ရိတ်သင်ခြင်း မပြုသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်ချေသည်။ ဆရာအရှင်၏ ဦးပြည်၌ ဆံစများ ကျိုးကျဲအငုတ် ထွက်နေလေသည်။

“အင်း... ဟုတ်ပြီ၊ အစီအမံမှာ ချွတ်ယွင်းချက်တစ်ခု ရှိနေတယ်၊ ကြေးတိုက်ထဲကို ဘယ်သူမှ အဝင်အထွက် မရှိရ၊ သို့သော် ဝေဒေဟီ တစ်ယောက်တော့ ဝင်ခွင့်ရနေတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာအရှင်”

“ဝေဒေဟီဟာ အကျဉ်းသားအတွက် စားကောင်းသောက်ဖွယ်တွေကို သယ်ဆောင်ပြီး ဝင်ထွက်နေလိမ့်မယ်၊ အာဟာရ ဖြစ်နေသမျှ ကာလပတ်လုံး အကျဉ်းသားဟာ ကျန်းမာသန်စွမ်းပြီး ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်တွေ အကြံကောင်းတွေ ထွက်နေဦးမှာပဲ၊ ဒီတော့ မင်း အမိန့်တော် ထပ်ပြီး ထုတ်ဖို့လိုမယ်”

“ဘယ်လိုပါလဲ ဘုရား”

“ပွဲတော်အုပ်မသွင်းရ ဆိုတဲ့ အမိန့်”

မိမိ၏ ငေးငိုင်နေမိခြင်းကို ဆရာအရှင် ကောင်းစွာ ရိပ်မိသွားပုံရ၏။

“အဇာတသတ်... ဒါဟာ အသက်ရှင်သန်ရေးနဲ့ ရာဇပလ္လင် ပိုင်စိုးရေးနော်၊ မင်း မတွေ့ဝေနဲ့၊ နောက်မဆုတ်နဲ့၊ ခြေလှမ်းမတွန့်နဲ့၊ မာယာပိုက်ကွန်ထဲ မင်း အမိမခံနဲ့၊ မင်း တစ်ချက် တွေဝေ တုံ့ဆိုင်းသွားတဲ့ အချိန်မှာပဲ မင်းဟာ...”

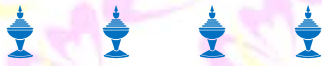

ဆရာအရှင် စကားဖြင့် ဆက်မပြော။ သူ၏ လည်မျိုကို လက်ချောင်းများဖြင့် ကန့်လန့် ဖြတ်၍ လှီးဟန် ပြုလေသည်။

“တွေတယ် မဟုတ်လား၊ အေး... ဒါပဲ၊ နောင်ကိုလည်း အရေးထူးတိုင်း ထူးတိုင်းကို လာပြီး လျှောက်တင်၊ ဒါကို မမေ့နဲ့၊ ထီးနန်းစည်းစိမ် ခံစား စံစားဖို့ မင်း အသက်ရှင်ချင်သေးရင် မင်းနဲ့ ငါ ဆရာတပည့် နှစ်ဦး ပိုပြီး သွေးစည်းကြရမယ်၊ နားလည်လား။”

ဂယာသီသ ကျောင်းတိုက်မှ အပြန် လှေကားထိပ်အထိ ဆရာအရှင် လိုက်ပို့သည်။ မြင်းရထားပေါ် တက်ခါနီးတွင် ဆရာအရှင် ထပ်မံ၍ သတိပေးစကားကို ဟစ်ဆိုလေသည်။

“အမိန့်တော်သစ် ထပ်ထုတ်လိုက်ဟေ့... မာဂခ ဘုရင်လေး။”

ကျက်သရေမရှိသော ကြေးတိုက်မှူးကို မမြင်မတွေ့ချင်သဖြင့် ကြေးတိုက် အခြေအနေများကို သတင်းပို့ လျှောက်ထားရန် တာဝန်ကို လက်ထောက် ပါးကွက်မှူးအား လွှဲပြောင်းပေးထားခဲ့သည်။

ပါးကွက်မှူးသည် မျက်နှာကြီးကို ငိုက်စိုက်ချ၊ သူ၏ တုတ်ခိုင်သော လက်ချောင်းများကို ပူးကပ် လက်အုပ်ချီလျက် ရှိနေ၏။ ထို့နောက် ကွဲရှုရှု အသံကြီးဖြင့် လျှောက်တင်လေသည်။

“ခမည်းတော်ကြီးဟာ...”

“ဘာပြောတယ်... ဘယ်လို ခေါ်လိုက်တာလဲ”

ခပ်ထန်ထန် ဝေါက်လိုက်၏။ ခမည်းတော် မင်းကြီး၊ မင်းတရားကြီး ဟူသော အခေါ်အဝေါ်ကို မသုံးဖို့၊ “အကျဉ်းသား” ဟု သုံးဖို့ အမိန့်ထုတ်ထားပြီး ဖြစ်၏။

“မှန်ပါ၊ အဲဒီ... အကျဉ်းသားဟာ ကျန်းမာသန်စွမ်းနေဆဲ ရှိကြောင်းပါ ဘုရင်မင်းမြတ်”

“ဘာဖြစ်လို့ ကျန်းမာသန်စွမ်းနေဆဲ ရှိရတာလဲ၊ ပွဲတော်အုပ် မသွင်းရဘူးလို့ ငါ အမိန့်ထုတ် ထားတာပဲ၊ မင်းတို့ ကြပ်ကြပ်မတ်မတ် မစစ်ဆေးကြဘူးလား။”

“ကျွန်တော်မျိုးတို့ အစွမ်းကုန် အမှုထမ်းကြပါတယ် အရှင်၊ ပွဲတော်အုပ်၊ ပွဲတော်ခွက် ဘာတစ်ခုမှ မယူစေရပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် မယ်တော်ကြီးဟာ...”

“ဘာပြောလိုက်တယ်”

မယ်တော်ကြီးဟုလည်း မသုံးရဟု တားမြစ် ထုတ်ပြန်ထားပြီး ဖြစ်၏။ ခမည်းတော်၊ မယ်တော် ဟူသော အသုံးအနှုန်းများဝယ် တွေဝေယိမ်းယိုင်စေသော အခေါ်အဝေါ်များ ဖြစ်ကြောင်း၊ ယခုအခါတွင် အကျဉ်းသားဟု လည်းကောင်း၊ မိဖုရားဟု လည်းကောင်း ပြောင်းလဲ ခေါ်ဝေါ်ကြရန် ဆရာအရှင်က ညွှန်ကြားထားပြီး ဖြစ်လေသည်။

“မိ... မိဖုရားကြီးဟာ ဆံထုံးထဲမှာ စားစရာများကို ထည့်သွင်းပြီး ယူဆောင်ပါတယ် အရှင်၊ ပွဲတော်အုပ်၊ ပွဲတော်ခွက် မဟုတ်တဲ့အတွက် ကျွန်တော်မျိုးတို့လည်း မတားသာပါဘူး။”

ဖျဉ်းခနဲ ဖြစ်သွား၏။ အမိန့်တော်ကို ရှောင်လွှဲလျက် လက်တစ်လုံးခြား လှည့်စားနေရသည့် လုပ်ရပ်ဟု သဘောပေါက်သွားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“အကျဉ်းသားဆီကို ဝင်တဲ့ မိဖုရားကြီးဟာ ဒီနေ့ကစပြီး ဆံထုံး မထုံးရ၊ ဆံပင်ကို ဖားလျားချ ဝင်ရမယ်လို့ အမိန့်ထုတ်လိုက်တယ် ကြားလား။”

“နာ... နာခံလျက်ပါ အရှင်”

“မျက်တောင် တစ်ခတ်စာတောင် အလစ်မပေးနဲ့၊ အမိန့်တော်အတိုင်း မလိုက်နာရင် ငါ့ကို ချက်ချင်း သံတော်ဦးတင်၊ ကြားလား... သွားတော့”

ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားရကျေနပ်သွား၏။ ရာဇအာဏာသည် တစ်နေ့တစ်ခြား မိမိနှင့် အသားကျ လာပြီဟုလည်း နားလည်လာ၏။ ထို့နောက် စိတ်ကူးတစ်ခုခုသဖြင့် နားခံတော် အမတ်ကို ခေါ်ယူလိုက်ရသည်။

“ဂယာသီသကို သွားစမ်း၊ ဆရာအရှင်ကို ငါ့ကိုယ်စား လျှောက်ထားစမ်း၊ လျှောက်ထား ရမှာက ကြေးတိုက်ထဲက အကျဉ်းသားဆီ ဝင်နေတဲ့ မိဖုရားကြီးကို ပိုမိုတင်းကြပ်တဲ့ အမိန့်တော်များနဲ့ ကြပ်မတ် ကိုင်တွယ်နေပါပြီလို့... ပြီးတော့... အဲ...”

အကောင်းဆုံး စကားလုံးများကို ရွေးသိ စဉ်းစားလိုက်၏။

“ပြီးတော့... ဆက်လျှောက်ထားရမှာက ကြေးတိုက် အကျဉ်းသားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အထူးတလည် ကြပ်မတ်ဆောင်ရွက်နေတဲ့အတွက် ဆရာအရှင်ထံ အဖူးမြော် မဝင်နိုင်ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်လို့... ပြီးတော့ နန်းတော်ထဲမှာ ဘုရင်တစ်ပါးအနေနဲ့ အချိန်ပြည့် စံမြန်းပြီး တိုင်းရေး ပြည်မှု အစုစုကို စီမံအုပ်စိုးနေရလို့ ဂယာသီသ ကျောင်းတိုက်ကို ရက်ခြားလောက်ပဲ အဖူးအမြော် ဝင်နိုင်တော့မှာ ဖြစ်ပါတယ်လို့... မှတ်မိရဲ့လား၊ ဟေ့... ငါပြောတာတွေ ပြန်တင်စမ်း”

မင်း၏ နှုတ်ထွက်စကားတို့ကို အတိအကျ မှတ်သားပြန်ကြားဖို့ အလုပ်၌ ကျွမ်းကျင်ပြီးဖြစ်သော နားခံတော် အမတ်က တစ်လုံးချင်း ပြန်ရွတ်ပြသည်။ ကျေနပ်အားရစွာဖြင့် တအင်းအင်း နားဆင်နေလိုက်၏။

“ကောင်းတယ်... အဲ့ဒီအတိုင်း တစ်လုံးတစ်ပါးအမှ မယွင်းစေနဲ့၊ အခုချက်ချင်း သွား၊ အော်... ဟေ့... နေဦး၊ မင်းရဲ့ မှတ်ဉာဏ်နဲ့ ကျွမ်းကျင်မှုအတွက်... ရော့... ဆုလာဘ်”

ပုလဲသွယ်တစ်ကုံး ပစ်ပေးလိုက်သည်။ နားခံတော် အမတ်သည် ဝမ်းသာအားရ ကောက်ယူကာ လက်အုပ်ချီ နောက်ဆုတ်လျက် နန်းတော်ထဲမှ ထွက်သွားလေသည်။

ယခုမှ တကယ် ဘုရင်မင်းမြတ် ဖြစ်လာပြီဟု ကျေနပ်စွာ တွေးသည်၊ ကြားနာစစ်ဆေးခြင်း၊ အမိန့်တော် ထုတ်ပြန်ခြင်း၊ ခိုင်းစေခြင်း၊ ဆုလာဘ် ချီးမြှင့်ခြင်း...၊ ဒါတွေသည် ဘုရင်တစ်ပါး လုပ်ရမည့် အလုပ်တွေပင် မဟုတ်လား။

အကြောင်းကိစ္စ ကြီးငယ်ရှိလေတိုင်း ဂယာသီသသို့ ပြေး၊ ဆရာအရှင်ထံမှောက် ဝင်၊ မြင်သမျှကို လျှောက်တင်၊ ဆရာအရှင် ငေါက်ငမ်းသည် ဆိုလျှင်လည်း မျက်စိသူငယ်ဖြင့် နာခံ၊ ပြီးတော့ ဆရာအရှင် နည်းပေးလမ်းညွှန် လုပ်သည်များအတိုင်း အမိန့်တွေထုတ်...

“ငါဟာ မာဂဓ ဘုရင်၊ သူငယ်နှစ်စား မင်းသားလေး မဟုတ်တော့ဘူး၊ အခု ဒါမျိုးတွေ လုပ်စရာ မလိုတော့ဘူး၊ ငါ့ ဆုံးဖြတ်ချက်၊ ငါ့အမိန့်၊ ငါ့ ရာဇအာဏာနဲ့ ငါ လုပ်လို့ရနေပြီပဲ၊ ဆရာအရှင်ဟာလည်း ငါ့ကို ဒီလိုပဲ မြင်ချင်တာ၊ အင်း... မာဂဓ ထီးနန်းသခင် သက်ဦးဆံပိုင် အာဏာရှင် ဆိုတာ ဘယ်လိုဟာမျိုးလဲ ဆိုတာကို ငါ့ အစွမ်းအစနဲ့ ပြရသေးတာပ”

ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကောင်းချီးပေးရင်း ခွန်အားသစ်များဖြင့် ပြည့်ဖြိုး ထွားကြိုင်းလာသည်ဟု ခံစား နေရလေသည်။

“ဖားလျားချထားတဲ့ ဆံပင်မှာ စတုမဂ္ဂတွေ သုတ်လိမ်းလာတယ်... ဟုတ်လား၊ ပြီးတော့မှ ကြေးတိုက်ထဲမှာ ဆံပင်က စတုမဂ္ဂတွေကို ခြစ်ခွာပြီး အကျဉ်းသားကို ကျွေးသတဲ့လား၊ ကောင်းပြီ... အမိန့်တော်ကို ကပ်ပြီး လှည့်စား အခွင့်အရေး ယူနေတာပဲ၊ ကြေးတိုက်တံခါးဝမှာ မိဖုရားကြီးကို မင်းတို့ အသေအချာ စစ်၊ သူ့ဆံပင်မှာ စတုမဂ္ဂနဲ့ တခြား အာဟာရတွေ သုတ်လိမ်းထားရင် လုံးဝ ဝင်ခွင့်မပေးနဲ့၊ ဘုရင့်အမိန့်တော်နဲ့ ပြန်နှင်ထုတ်လိုက်၊ အေး... ပေါ့ပေါ့လျော့လျော့ လုပ်ကြရင်တော့ မင်းတို့ ကြေးတိုက် ပါးကွက်မှူးတွေ အာဏာသားတွေ အားလုံးရဲ့ အူအသည်းတွေ ကျိုးစားခွေးစား ဖြစ်ပြီသာ မှတ်”

ကြောက်ရွံ့နေသော မျက်နှာများနှင့် တုန်ရီနေသော လက်အုပ်များကို ကြည့်ရတာ အရသာ ရှိလှ၏။ အဇာတသတ္တု ဘုရင်၏ ရုပ်လုံးသည် ယခုမှ ရာဇအာဏာ၏ ခါးသက်သက် ချိုမြိန်မှုကို ခံတွင်းတွေ့လာပြီ။

“ဘာကွ... ဒါ နောက်တစ်မျိုးလား၊ ကိုယ်ခန္ဓာမှာ ပျားရည် ထောပတ်တွေ သုတ်လိမ်းပြီး ကြေးတိုက်ထဲ ဝင်ပြန်ပြီတဲ့လား၊ ဩ... ဩ... ဒါကြောင့် အကျဉ်းသားဟာ အစာအဟာရ ဖြစ်ပြီး ကျန်းကျန်းမာမာ ရှိနေတာကိုး၊ ဒါဟာ အကျဉ်းသားအင်အား ဆုတ်ယုတ်ပြီး အမှည့်ကြွေ ကြွေအောင် ငါ စီစဉ်ထားတာကို ဆန့်ကျင်ပုန်ကန်လိုက်တာပဲ၊ ဘုရင့်အမိန့်ကို ဖိဆန်တာပဲ၊ မယ်တော်ဆိုတဲ့ အနေအထားနဲ့ အကာအကွယ်ယူပြီး ငါ့အာဏာကို မထိမဲ့မြင် ပြုနေတာပဲ၊ ဒီမှာ... ဟေ့... သံတော်ဆင့်မှူး၊ လာစမ်း”

နန်းတွင်း အမှုတော်ထမ်းများ အားလုံး ပြာသာခတ်သွားကြသည်။ ရာဇမာန် ဒေါသ၏ ပြင်းထန်သော ပေါက်ကွဲမှုကို သင်တို့ ဖိန့်ဖိန့်တုန်စေအံ့။

“မိဖုရားကြီး ယနေ့ကစပြီး ကြေးတိုက်ထဲ လုံးဝ မဝင်ရ။ အကျဉ်းသားနဲ့ လုံးဝ အဆက်အသွယ် မပြုရ။ အဆက်အသွယ်ပြုဖို့ ကြိုးစားသူ မှန်သမျှ မိဖုရားကြီးမှ အစပြု၍ မည်သူမဆို ရာဇဝတ် သင့်စေ... အဲဒီ အမိန့်တော်ကို တစ်ချက်လွှတ် အာဏာနဲ့ တရားသဘင် ခန်းဆောင်ကနေ ထုတ်ပြန်လိုက်စမ်း”

နေ့လည် ပွဲတော်စာ မစားခင်၌ စပျစ်သေရည်ကို အတော်များများ သောက်ချလိုက်၏။ သေရည် ကုန်သွားသော ရွှေခွက်ကိုလည်း ရွှေရေးမှန်စီ နံရံသို့ ပစ်ပေါက်လိုက်လေသည်။

ဂယာသီသ ကျောင်းတိုက်သို့ မရောက်နိုင်ခဲ့သည်မှာ ရက်သတ္တပတ် သုံးပတ်ခန့်ပင် ရှိခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ ဤရက်များအတွင်းတွင် ဆရာအရှင်လည်း နန်းတော်သို့ ကြွမလာခဲ့။ သံတော်ဆင့်အမတ်မှ တစ်ဆင့်သာ ဆက်သွယ်ခဲ့ရ၏။ သို့သော် သံတော်ဆင့်၏ လျှောက်တင် သတင်းပို့ချက်အရ ဂယာသီသသို့ သွားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

“ကျောင်းတိုက်ကြီးမှာ အရှင် ဒေဝဒတ်ရဲ့ ရဟန်းသံဃာတွေ တစ်နေ့တခြား လျော့ပါး ဆုတ်ယုတ်နေပါတယ် ဘုရင်မင်းမြတ်”

သတင်းပို့ချက်ကို ကြားသောအခါ အံ့ဩခြင်းနှင့်အတူ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားမိ၏။ မိမိကိုယ်တိုင် မသွားရောက်နိုင်သော်လည်း ဆွမ်းအုပ်ကိုမူ နေ့စဉ် ပို့ခိုင်းမြဲ ဝတ်မပျက် ရှိခဲ့သည်။ အခြားသော လာဘ်လာဘ အပူအဖော်တို့ကိုလည်း မချို့တဲ့စေရအောင် ဂရုစိုက်ခဲ့သည်။

ဘုရင်သစ်တစ်ပါး အနေဖြင့် ရာဇဂြိုဟ်နန်းတော်နှင့် မာဂဓ တိုင်းရေးပြည်ရာများကို ကြပ်မတ်အုပ်ချုပ် စီမံနေရ၍ ဥပရာဇာ ဘဝတုန်းကလို အဖူးအမြော် မဝင်ရောက်နိုင်သည်ကို ခွင့်လွှတ်ပါရန် ဆရာအရှင်အား သံတော်ဆင့်မှ တစ်ဆင့် ခွင့်ပန်ခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ ဆရာအရှင် ကလည်း “ငါတို့ချင်း အဆက်အသွယ် မပြတ်၊ တိုင်ပင်နှီးနှောနေမိဖို့က အရေးကြီးသည်၊ ငယ်ရွယ် နုပျိုသော ဘုရင်အသစ် အနေဖြင့် နန်းတော်မှာ အချိန်ပြည့် ရှိနေဖို့သာ အရေးကြီးသည်။ အဖူးအမြော် မဝင်နိုင်သည်ကို ငါ အပြစ်မယူ” ဟု အကြောင်းပြန်ခဲ့လေသည်။

ယခု ဂယာသီသ၌ ဆရာအရှင်၏ တပည့်ရဟန်းများ လျော့ပါး ဆုတ်ယုတ်နေသည်ဟု ကြားရသော သတင်းမှာ စိတ်မသက်သာစရာပင် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ညနေခင်း အချိန်တွင် ဆရာအရှင်ထံ သွားရန် အစီအစဉ် လုပ်ခိုင်းလိုက်သည်။

“ဘာကြောင့် ဂယာသီသ ကျောင်းတိုက်မှာ ရဟန်းတွေ လျော့ပါးသွားရသလဲ... အရင်တုန်းကဆိုရင် ဝေဠုဝန် ကျောင်းတိုက်က ရဟန်းတစ်ချို့တောင်မှ ငါ့ဆရာအရှင်ဆီ ကူးပြောင်း ခိုလှုံခဲ့ကြသေးတာပဲ၊ မင်း ဘယ်လိုထင်သလဲ”

အမတ်တစ်ယောက်ကို မေးကြည့်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်မျိုး မထင်တတ်ပါ ဘုရင်မင်းမြတ်”

အမတ်၏ အဖြေစကားမှာ တုံးတိတ် နိုင်လှသည်။

“ငါ ဥပရာဇာ ဘဝတုန်းကတည်းက ဂယာသီသကို အလှုံ့အပယ် ကြွယ်ဝအောင် လုပ်ကျွေးခဲ့တယ်၊ အခု ဘုရင်ကိုးကွယ်တဲ့ကျောင်းတိုက် ဖြစ်နေပြီဆိုတော့ ပိုပြီး ကြီးကျယ်ရမှာပေါ့၊ ဆရာအရှင်မှာလည်း တပည့်နောက်လိုက်တွေ ပိုပြီး များလာရမှာပေါ့၊ အခုဟာ ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ”

အခြား အမတ်တစ်ဦးကို မေးကြည့်လိုက်၏။

“ကျွန်တော်မျိုးတို့လည်း နားမလည်တတ်ပါ ဘုရင်မင်းမြတ်”

“ဝေဠုဝန် ကျောင်းတိုက်နေရာဟာ အရင်က ရှဉ့်နက်တွေ ကျက်စားမြူးတူးတဲ့ နေရာတဲ့... ဂယာသီသ အရပ်ကတော့ အဆိပ်ပြင်းတဲ့ မြွေကြီးတွေ နေထိုင်ခဲ့ဖူးတယ်လို့ ဆိုတယ်၊ အဲဒီ မြွေတွေကြောင့်များ ရဟန်းတွေ မနေနိုင်လား မသိဘူး... မဟုတ်ဘူးလားဟေ့”

အမတ်များ၊ နားခံတော်များ၊ သက်တော်စောင့် ရဲမက် ဗိုလ်မင်းများထံမှ မည်သည့် အဖြေစကားမျှ ထွက်ပေါ်မလာ။ တိတ်ဆိတ် ဆွံ့အ၊ နေသော မျက်နှာသေများကိုသာ တွေ့နေရ၏။

“သွားစမ်း... သွားကြစမ်း၊ မင်းတို့ ဦးနှောက်ထဲမှာ ဗလာဟင်းလင်းပဲ၊ ခေါင်းပွ သစ်ဆွေးတွေပဲ၊ ဟေ့... ရွှေတိုက်ဝန် လာစမ်း”

ရွှေတိုက်ဝန် ရှေ့သို့ ခစားလာ၏။ သူလည်း ကတုန်ကယင် ဖြစ်နေသည်။

“လစာ ရိက္ခာစားပြီး မိမိ ဘုရင်မင်းမြတ်ကို ဘာတစ်ခုမှ တင်လျှောက်စရာ မရှိတဲ့ ဒီအမတ်တွေ အားလုံး အရာက ပယ်နုတ်လိုက်၊ ရွှေတိုက်စာရင်းမှာ အားလုံး အစားထိုးပြီး အသစ် ပြန်ခန့်”

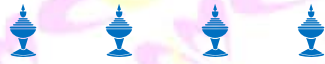
အမိန့်တော် ထုတ်ပြန်လိုက်သည့်တိုင် ဒေါသအရှိန် မပြေသေး။ ဆရာအရှင်ထံ သွားကာနီးမှ ယခုလို ဖြစ်ရသည့်အတွက်လည်း စိတ်ထင်သွား၏။

ဘာတွေ ဖြစ်နေကြသနည်း၊ ရာဇဂြိုဟ်နန်းတော်မှာ ဆွံ့အ၊ ခြင်း၊ ထိတ်လန့်ခြင်းတွေ ကိုချည်း တွေ့နေရသည်။ ပိတ်ထားသော နှုတ်ပါးစပ်တွေနှင့် ကြောက်ရွံ့နေသော မျက်လုံးတွေ ချည်း တွေ့နေရသည်။ ယန္တရားခလုတ် တပ်ဆင်ထားသော ရုပ်ထုတွေ ဖြစ်နေကြသည်။

“မြင်းရထား ပြင်ထားလိုက်... ဆရာအရှင်ဆီ သွားမယ်”

မတွေ့တာ ကြာပြီဖြစ်သော ဆရာအရှင်နှင့် ယခုမှ ပိုပြီး တွေ့ချင်လာ၏။ ရထား မောင်းသမား၏ ကြာပွတ်ကို အားမရသဖြင့် ပေးစမ်းဟု ဆိုကာ ကြာပွတ်ကိုယူပြီး တရွှမ်းရွှမ်း ရိုက်ချလိုက်မိလေသည်။

ဂယာသီသသည် တကယ်ပင် ခြောက်ကပ် တိတ်ဆိတ်နေ၏။

ရဟန်းများမှာလည်း ဟိုနားတစ်ခု၊ သည်နားတစ်ခု ရှိနေကြသည်။ ပရဂုဏ် အတွင်းမှာ လည်း အမှိုက်သရိုက်တွေ၊ သစ်ကိုင်းခြောက်တွေဖြင့် မတင့်မတယ် ဖြစ်နေသည်။ တစ်နေရာတွင် ရေအိုးစင်ထက်၌ ရေအိုးတစ်လုံးမှာ ရေမရှိဘဲ စောင်းရွဲ့နေသည်။

ဆရာအရှင် ကိုယ်တိုင်သည်ကော...

စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်ရလေသည်။

ဆရာအရှင်၏ အသားအရေသည် ယခင်ကလို စိုပြည်ခြင်းမရှိ။ ခြောက်သွေ့ ညိုမည်းနေ၏။ ရုံထားသော သင်္ကန်းစ အကြားတွင် ပခုံးရိုးတို့ ငေါငေါ ပေါ်ထွက်နေ၏။ မျက်နှာမှာလည်း နားထင် ပါးရိုးများ ချောင်ကျကာမောပန်းနွမ်းနယ်နေဟန် ရှိလေသည်။

ဦးပြည်းကို ပွတ်လျက် ဆရာအရှင် ဆို၏။

“မင်း မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ... ဂယာသီသ ကျောင်းတိုက်ကြီးဟာ ခြောက်သွေ့နေတယ်၊ ငါ့တပည့် ရဟန်းတွေလည်း နှစ်ပါးစု သုံးပါးစုလိုက် ပျောက်ပျောက်သွားကြတယ်၊ နန်းတော်က ပို့တဲ့ ဆွမ်းအုပ်တွေဟာ တစ်ခါတစ်ရံ စားမယ့်သူ မရှိလို့ ပုပ်သိုးကုန်ကြတယ်၊ သင်္ကန်းတွေ ကမ္မလာခင်းတွေလည်း အသစ်ကျပ်ချွတ်အတိုင်းပဲ၊ ကျက်သရေခန်းထဲမှာ အပုံလိုက်ရှိနေကြတယ်”

“ဘာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ရတာလဲ ဆရာအရှင်... အမှန်က တပည့်တော် မာဂဘေရင် ဖြစ်လာတဲ့ နောက်မှာ ဂယာသီသဟာ ဟိုးတုန်းကထက် ပိုပြီး ကြီးကျယ် စည်ကားနေရမှာ မဟုတ်လား”

“အင်း... ဒီလို ဖြစ်နေတဲ့ ကိစ္စရဲ့ အဖြေကို ငါ တွေးထားပါတယ်”

ဆရာအရှင်၏ လေသံမှာလည်း ဖျော့တော့နေ၏။ ကျိုးကျဲဖြူဆွတ်နေသော ဆံပင်များကို ပွတ်သပ်နေသော လက်ချောင်းများ၊ လက်ဖမိုးများမှာလည်း ကြုံလှီနေကြသည်။

“ဆရာအရှင်ကော... သပ္ပာယ် မျှတပါရဲ့လား”

“အင်း... ငါလား၊ အသက်ကြီးလာလို့ ထင်ပါရဲ့... ဆွမ်းစားလည်း ပျက်တယ်၊ မဆိုစလောက် ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားရုံနဲ့ မောဟိုက် နွမ်းနယ်နေတယ်”

“တပည့်တော်ရဲ့ နန်းတော်က ဘုရင့်သမားတော်တွေကို လွှတ်ပေးပါမယ် ဆရာအရှင်”

“ဘုရင့်သမားတော်တွေ... ဟုတ်လား”

ဆရာအသံ မဆိုစလောက် လေသံပြင်းလာသည်။ ရီရီဝေဝေ မျက်လုံးအိမ်များ အတွင်း၌ တစ်ချိန်က အမြဲလိုလို တွေ့ရတတ်သော အရောင်တစ်ချက် လက်သွားသည်ဟု ထင်ရ၏။

“မာဂခ ဘုရင်မင်းမြတ်”

အာလုပ်ပြု၍ ဆရာခေါ်လိုက်သော အသံသည်လည်း ချက်ချင်း မာကျောလာ၏။ “မာဂဓ ဘုရင်မင်းမြတ်” ဟူသော အသုံးအနှုန်းကြောင့် ဆရာ တစ်ခုခုထူးခြားသော စကား ပြောတော့မည်ဟု နားလည်မိသည်။

“အဲဒီ ဘုရင့်သမားတော်တွေက တစ်ယောက်အကြောင်းကိုပဲ ငါ ပြောမလို့... ဂယာသီသမှာ ခုလို ရဟန်းတွေ လျော့သွားတာ ခြောက်သွေ့သွားတာဟာ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတာ ငါ စဉ်းစားကြည့်တော့ မင်းပြောလိုက်တဲ့ ဘုရင့်သမားတော် ဆိုတာကို တွေ့ထားတယ်”

“ဘယ်လိုပါလိမ့် ဆရာအရှင်”

“ဘုရင့်သမားတော် တစ်ယောက်ပဲ... ဒါပေမယ့် မင်း အခု လက်သုံးပြုနေတဲ့ သမားတော်တွေတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ယခင်က ဘုရင့် သမားတော်၊ သူ့နာမည်က ဇီဝက”

ဇီဝက... မိမိ မေ့လျော့နေသော အမည်နာမ၊ မိမိ အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ ထားခဲ့မိသော သမားတော် ဇီဝက။

“ဇီဝကဟာ ဝိမ္ဗိသာရရဲ့ လူယုံရင်းဆိုတာ မင်း သိပြီးသားနော်၊ မာဂဓ ဘုရင်... သူဟာ သမားတော် ဆိုပေမယ့် ငါထင်တာတော့ သူဟာ ဆေးကုသတဲ့ အလုပ်အပြင် တခြားအလုပ် တွေလည်း တိတ်တဆိတ် လှုပ်ရှားနေတယ်လို့ ငါထင်တယ်”

ဇီဝက၏ မျက်နှာကို မြင်ယောင်လိုက်မိ၏။ ရှင်းလင်းဖြောင့်စင်းသော နှုတ်ခမ်းမွှေးစစ ကြံ့ခိုင်သော ကိုယ်သဏ္ဍာန်။ အမြဲတစ်စေ လေးနက်နေသော မျက်လုံးများ။ ထို့နောက် အမြဲလိုလိုပင် တွေ့ရတတ်သော မျက်နှာပေါ်မှ အပြုံး... သွက်လက်ဖျတ်လတ်သော လှုပ်ရှားမှု။

“ငါပြောမယ်... ဇီဝကဟာ ဆေးဆရာအဖြစ်နဲ့ နေရာတစ်ကာ ရောက်တတ်သူပဲ၊ ပြီးတော့ သူဟာ ဝေဠုဝန်ကိုလည်း အမြဲ အဝင်အထွက် ရှိတယ်၊ ဆေးကလည်း စွမ်းတော့ သူ ကုသပေးလိုက်လို့ ပျောက်ကင်းသွားတဲ့ လူနာတွေ၊ လူနာရှင်တွေဟာ သူ့ကို အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင် အဖြစ် ကြည်ညိုကြတယ်။ ငါပြောချင်တာက ဇီဝကနောက်မှာ ပရိသတ် အများကြီး ရှိတယ်”

ယခင် ယခင်ကဆိုလျှင် ဆရာအရှင် ဤသို့သော စကားမျိုး ပြောလာလျှင် အံ့ဩခြင်း၊ တုန်လှုပ်ခြင်းများဖြင့် ‘တပည့်တော် ဘာလုပ်ရပါ့မလဲ ဘုရား’ ဟု မေးမိမည် ဖြစ်၏။ ယခုမူကား သွေးကြောများ ဖျဉ်းခနဲ ဖြစ်သွားပြီး ရာဇသွေး၊ ရာဇမာန်တို့သည် မြွေဟောက်တစ်ကောင် ပါးပျဉ်းလို ချက်ချင်းပင် မာန်ဝင်လာ၏။

“ဆေးဆရာ တစ်ယောက်ရဲ့ ပရိသတ်ဆိုတာ မူလောက်စရာ မရှိပါဘူး ဆရာအရှင်၊ ဇီဝကကို သတိထားဖို့ ဆရာအရှင် တစ်ခါ မိန့်ဆိုခဲ့ကတည်းက သူ့ကို လုံးဝ အတွေ့မခံခဲ့ပါဘူး၊ တလောကတော့ သူဟာ တပည့်တော်ထံ အခစား ဝင်ခွင့်ရဖို့ အကြိမ်ကြိမ် ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်၊ တပည့်တော်က အမိန့်နဲ့ တားမြစ်ပိတ်ပင်လိုက်ပါတယ်။ ဇီဝကဟာ လူနာတွေနဲ့ အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်သာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ တိုင်းသားပြည်သူတွေရဲ့ သက်ဦးဆံပိုင် အာဏာရှင် မဟုတ်ပါဘူး”

မိမိ၏ ချက်ကျလက်ကျ စကားများကြောင့် ဆရာအရှင်သည်ပင် တုံ့ဆိုင်း အံ့အားသင့်သွား ဟန်ရှိ၏။

မည်သို့ဆိုစေ ဆရာတပည့် ဆွေးနွေးမှုမှာ ရောက်စတုန်းကလို ခြောက်သွေ့မနေတော့ဘဲ စိတ်ဝင်စားဖွယ် တက်ကြွလာသည်ကတော့ အမှန်ဖြစ်၏။

“ဒါပေမယ့် ဇီဝကကို သတိထား။ သူဟာ အဘယ မင်းသားကြီးရဲ့ မွေးစားသား အဖြစ် ကြီးပြင်းလာခဲ့ပေမယ့် ဆေးဆရာ ဖြစ်ပြီးတဲ့နောက်မှာ ဗိမ္ဗိသာရဟာ သူ့ကို သားအရင်းနဲ့ မခြား နေရာပေးခဲ့တယ် မဟုတ်လား... မင်းကြီးရဲ့ ပြင်းထန်တဲ့ ရောဂါတစ်ခုကို ပျောက်ကင်းအောင် ကုသပေးပြီးတဲ့နောက်မှာ ဇီဝကဟာ နန်းတော်ထဲမှာ တွင်ကျယ်လာတဲ့သူ မဟုတ်လား”

ငြင်းဖွယ်မရှိ။ ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် ဇီဝကကို ခံ့ညားလေးစားမိခဲ့သည်မှာ အမှန် ဖြစ်၏။ သမားတော် ဇီဝကသည် လေးစားလောက်သော ဥပမိ လက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံသူလည်း ဖြစ်၏။ သို့သော် အားကောင်းသောသူ ရန်သူဖြစ်လာလျှင် ပိုအန္တရာယ်ကြီးသည် မဟုတ်လား။

“ဒီမှာ အဇာတသတ်ရဲ့...”

မာဂဘုရင်ဟု ခေါ်နေရာမှ ဆရာအရှင် အခေါ်ပြောင်းသွားပြန်၏။ ပို၍ အရေးကြီးသော အချက်အလက်ကို ပြောတော့မည့် သဘောပင်။

“အဲဒါထက် ပိုအရေးကြီးတာက ဇီဝကဟာ ဝေဠုဝန် ကျောင်းတိုက်ကို အမြဲတမ်း အဝင်အထွက် ရှိနေခြင်းပဲ။ ဗုဒ္ဓနဲ့ သာဝက ရဟန်းကြီးတွေနဲ့ သူဟာ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရကို ရင်းနှီးကျွမ်းဝင် ရှိတယ်။ ငါထင်နေတယ်။ ငါရဲ့ ဂယာသီသမှာ သံဃာအား လျော့နည်းသွားတာဟာ ဇီဝကရဲ့ သွေးထိုးမှုပဲလို့”

ဆရာအရှင်၏ အတွေးလမ်းကြောင်းအတိုင်း လိုက်စဉ်းစားကြည့်သည်။ ဆရာ တွေးဆပုံမှာ ဖြစ်နိုင်ကောင်းစရာ ရှိသော်လည်း ဆရာ့လေသံ ဆရာ့ဟန်ပန်မှာ ဟိုယခင်ကလို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် မရှိ။ ဟိုယခင်ကလို ယုံကြည်မှုအပြည့်နှင့် ထက်သန်တက်ကြွစွာ ပြောချလိုက်သော အသွင်မျိုး မရှိ။

“ဇီဝကဟာ ဗိမ္ဗိသာရရဲ့ လူ၊ ဗုဒ္ဓရဲ့ သာဝက၊ ရာဇဂြိုဟ် ပြည်သားတွေ လိုလားသူ ဖြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် သမားတော် ဆိုပေမယ့် သူဟာ ဆေးကုတဲ့အလုပ်နဲ့ အပြင်မှာ ထီးရေး နန်းရေး ကိစ္စတွေအတွက်များ သူ့လျှို့ဝှက်မန် လုပ်နေသေးလားလို့ သံသယ ဖြစ်မိတယ်”

သူ့လျှို့ဝှက်မန်။ ကြောက်စရာကောင်းသော ဝေါဟာရ ဖြစ်၏။ သို့သော် သမားတော် ဇီဝက၏ ဥပမိနှင့် သူ့လျှို့ဝှက်မန် အလုပ်ကို စိတ်ကူးထဲမှာပင် ဆက်စပ် စဉ်းစားမရ ဖြစ်နေသည်။

ဆရာအရှင်၏ တွေးခေါ်သုံးသပ်မှုကို ပထမဆုံးအကြိမ် သံသယဝင်မိခြင်းပင် ဖြစ်ချိမ့်မည်။ သို့တည်းမဟုတ် ဆရာ့ အတွေးအခေါ်၏ စက်ဝန်း နယ်နိမိတ်ကို မိမိက ကျော်လွန်ထိုးဖောက် စဉ်းစားခြင်းလည်း မည်ပေလိမ့်မည်။

“အကျဉ်းသားရဲ့ အခြေအနေကော”

မယ်တော် မိဖုရားကြီး၏ နည်းလမ်းအဆင့်ဆင့်အပေါ် မိမိ ကန့်သတ်ချုပ်ချယ်သော အမိန့်တော်များဖြင့် အဆင့်ဆင့် တားမြစ်ခဲ့ရကြောင်း၊ နောက်ဆုံးတွင် မိဖုရားကြီးအနေဖြင့် ကြေးတိုက်တွင်း လုံးဝ မဝင်ရဟု အမိန့်ထုတ်ပြီး ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ယခုအခါ အကျဉ်းသားအား လုံးဝ အစာငတ်ရေငတ် အပြစ်ဒဏ်ကို ကျခံစေပြီ ဖြစ်ကြောင်း အကျဉ်းချုံး၍ လျှောက်တင်လိုက်သည်။

“အင်း... ကောင်းတယ်။ ရာဇအာဏာကို ဘယ်လို ကိုင်တွယ်အသုံးပြုရမယ် ဆိုတာ မင်း သိလာပြီ၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင် အကျဉ်းသားအတွက်တော့ စိတ်အေးရပြီ၊ အရေးကြီးတာက ဇီဝကပဲ”

“ဆရာအရှင်သာ ကျန်းခန့်အောင် နေတော်မူပါ။ သမားတော် ဇီဝကကို တပည့်တော် ဆက်လက် ကိုင်တွယ်ပါ့မယ်”

ဂယာသီသမှ အပြန်တွင် ရာဇဂြိုဟ် တစ်မြို့လုံး ဆီမီးရောင်များဖြင့် လင်းဖြာနေကြပေပြီ။
ညနေစောင်းမှစ၍ ဆွေးနွေးခဲ့ရာ ဤမျှ အချိန်လင့်သွားမည် မထင်ခဲ့။

မီးရောင်တို့ လင်းနေသော ရာဇဂြိုဟ် မင်းလမ်းမအတိုင်း မြင်းရထားပေါ် ပါလာရင်း
အတွေးပေါင်းဖြင့် ငြိမ်သက်နေမိ၏။ ထိုအတွေးများထဲတွင် သမားတော် ဇီဝက အကြောင်းကို
အသေးစိတ် စုံစမ်းသိရှိနိုင်ရေးသည် အဓိကအကျဆုံး ဖြစ်နေသည်။

သို့သော် ထိုအတွေးများ အားလုံးထက် ပို၍ လတ်ဆတ်သော ခံစားမှု တစ်ခုကို သုံးသပ်
မိသည်။ ယင်းကား အခြားမဟုတ်။

ဆရာအရှင်သည် ရုပ်အသွင်ကို ကိုယ်ခန္ဓာအရ အားပျော့ ဆုတ်ယုတ်နေသည်နှင့်အမျှ
တန်ခိုး သြဇာများလည်း လျော့ပါးနေပြီလား ဟူသော အချက်ပင် ဖြစ်၏။ ဆရာအပေါ် ယခင်ကလို
အလုံးစုံပုံ၍ အားကိုးအားထားစိတ်လည်း မိမိမှာ မရှိတော့ကြောင်း တွေ့လာ၏။ တစ်ဆက်တည်းပင်
တွေ့လာရသည်ကား မိမိ ကိုယ်တိုင်သည်သာ ရာဇာမင်း တစ်ပါးအဖြစ် ပို၍ ပို၍ ကြီးထွား
အားကောင်းနေပြီ ဟူသော ခံစားမှု ဖြစ်သည်။

မိမိက မာဂဓ တစ်နိုင်ငံလုံးကို အုပ်စိုးကိုင်တွယ်နေချိန်တွင် ဆရာအရှင်မူကား ဂယာသီသ
ကျောင်းတိုက် တစ်ခုကိုသော်မှပင် နိုင်နိုင်နင်းနင်း မကိုင်တွယ်နိုင်သော အဖြစ်။

ဆရာအတွက် စိတ်မကောင်းသော်လည်း ကိုယ်တိုင်အတွက်မူ ရာဇအာဏာကို စားသုံးရင်း
တစ်စတစ်စ ကြီးထွားအားကောင်းလာသောကြောင့် ကျေနပ်အားရခြင်း ဖြစ်မိလေ၏။

ဂယာသီသသည်ကား ညဉ့်အမှောင်ထုထဲတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

“အသက် တစ်ရာတမ်းကို ဒသက ဆယ်ခုစီ ပိုင်းခြားအပ်ပါတယ် ဘုရင်မင်းမြတ်”

အသံသြဇာဖြင့် ပြည့်စုံသလို ဥပဓိရုပ်အားဖြင့်လည်း တည်ငြိမ်သော ထိုသူကို အကဲခတ်
ကြည့်လိုက်၏။ လူသားတွေရဲ့ အသက်ပိုင်းကို အရွယ်နဲ့ ဆန်းစစ်ပြီး ပြောစမ်းဟု အမိန့်
ပေးလိုက်သည်တွင် ချက်ချင်း ဒေါက်ခနဲ ပြန်ဖြေလိုက်သော သူ၏ တုံ့ပြန်ချက် လျှောက်တင်ချက်
ကိုလည်း သဘောကျသွား၏။

“အင်း... ဆက်ဆိုစမ်း ဝဿကာရ”

“မန္တဒသက... ဆယ်နှစ်အတွင်းမှာကို အသိဉာဏ် နဲ့သော အရွယ်လို့ ခေါ်ပါတယ်၊
ခိဋ္ဌဒသက နှစ်ဆယ်အတွင်းက မြူးတူး ပျော်ပါးတတ်သော အရွယ်ပါ၊ ဝဏ္ဏဒသက
သုံးဆယ်အတွင်း ရုပ်အဆင်းလှတဲ့ အရွယ်ပါ၊ ပညာဒသက ငါးဆယ်အတွင်းက ဉာဏ်ပညာ
အားကြီးသော အရွယ်ပါ”

“သင့်အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ ဝဿကာရ”

“လေးဆယ့်ခြောက်နှစ်ပါ ဘုရင်မင်းမြတ်”

“ဒါဖြင့်ရင် သင်ဟာ ခွန်အားနဲ့ ဉာဏ်ပညာတို့ နှစ်ခု အားပြည့်နေဆဲ၊ ဗလဒသကနဲ့
ပညာဒသက အရွယ်နှစ်ပါး ကာလမှာ ရပ်တည်နေတာပေါ့... ဟုတ်လား”

“ဘုရင်မင်းမြတ် အလိုတော်ရှိလို့ ထုတ်နှုတ်သုံးစွဲမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ ဗလဒသကနဲ့
ပညာဒသကဟာ အသုံးဝင်လာပါလိမ့်မယ်”

လျှောက်တင်ချက် လိမ္မာပါးနပ်ပုံကို နှစ်ခြိုက်သွားသည်။

“အင်း... ဆက်စမ်းပါဦး၊ ငါးဆယ်အတွင်း ပြီးတော့ကော...”

“ခြောက်ဆယ်အတွင်းက ဟာနိဒသက အင်အားလျော့သော အရွယ်၊ ခုနစ်ဆယ်တွင်း ပဗ္ဗာရဒသက ယိမ်းယိုင်လာသော အရွယ်၊ ရှစ်ဆယ်တွင်း ဝင်္ဂဒသက ခန္ဓာကိုယ် ကုန်းကျော့ လာသော အရွယ်၊ ကိုးဆယ်အတွင်းက မေမူဟဒသက မိန်းမော တွေဝေလာသောအရွယ်၊ တစ်ရာတွင်း သယနဒသက အိပ်ရာထဲ လဲလျောင်းရသော အရွယ်တို့ ဖြစ်ပါတယ် ဘုရင်မင်းမြတ်”

တုတ်ခိုင်သော လည်ပင်း၊ ပြည့်ဖြိုးသော ပခုံး၊ လက်အုပ်ချီလျက်ပင် ဖြောင့်မတ်သော ကိုယ်ခန္ဓာနှင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှု အပြည့်ရှိနေသော မျက်လုံးများကို အကဲခတ် ကြည့်လိုက်သည်။

ဗြဟ္မဏ ပုဏ္ဏားဝတ်စုံ အဖြူသည် သူ့ကိုယ်ပေါ်၌ ချပ်ချပ်ယပ်ယပ် ရှိနေ၏။ အသား အနည်းငယ် ညိုသော်လည်း စိုပြည်၏။ မိမိ လူအရွေးမှန်ပြီဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

အသက်တစ်ရာပိုင်းကို ဆယ်စုစီ ပိုင်းခြားလျက် ခိုးခိုးဒေါက်ဒေါက် အဖြေပေးသွား ပုံမှာလည်း အထစ်အငေါ့ မရှိ။ မြင်းကောင်းပြေးသလို နိုင်နင်း ကျွမ်းကျင်ရှိ၏။

“ဝဿကာရ”

“နာခံလျက်ပါ ဘုရင်မင်းမြတ်”

“သင့်အသက် လေးဆယ့်ခြောက်နှစ် ဟုတ်လား... ပညာနဲ့ ခွန်အား နှစ်ခုစလုံး တောက်ပလို့ ကောင်းဆဲ အရွယ်ပေါ့။ ဒီအရွယ်မှာ သင်ဘာကို မျှော်မှန်းသလဲ”

“ကျွန်တော်မျိုး ပညာနဲ့ ခွန်အားကို ဖော်ထုတ်သုံးစွဲရင်းနဲ့ ပိုမိုကြီးကျယ်သော ဘဝကို တက်လှမ်းဖို့ မျှော်မှန်းပါတယ် အရှင်”

“သင့်ဝတ်စုံဟာ ဖြူစင်သန့်ရှင်းနေပေမယ့် ဟောင်းနွမ်းနေတယ်”

“ဓားတစ်စင်းရဲ့ ထက်မြက်မှုဟာ အဲဒီဓားကို ဆုပ်ကိုင် အသုံးပြု ခုတ်ပိုင်းကြည့်မှသာ ပေါ်လွင်ပါတယ် အရှင်၊ ဓားကလည်း ဒီအခါမှာသာ အရောင်အဝါထွက်ပြီး တင့်တယ်လာပါတယ်”

“သင့်မျှော်မှန်းချက်ဖြစ်တဲ့ ပိုမိုကြီးကျယ်သော ဘဝကို ဖန်တီးပေးမယ့်သူအပေါ် သင် ဘယ်လို သဘောထားမလဲ”

“အဲ့လို ဖန်တီးပေးမယ့်သူရဲ့ ဘဝကိုလည်း ပိုမိုကြီးကျယ်အောင် ကျွန်တော်မျိုး လုပ်ပေးရပါမယ်၊ ဒါမှသာ ထိုသူရဲ့ ဖန်တီးမှုနဲ့ ကျွန်တော်မျိုး ဘဝဟာ ပိုမို ကြီးကျယ်လာမှာပါ။ ဒါဟာ အရှင်သခင်နဲ့ ကျေးကျွန်တို့ရဲ့ နှစ်ဦးပေါင်း တိုးတက်မြင့်မားမှု အခြေခံပါ”

“ဝဿကာရ”

“နာခံလျက်ပါ ဘုရင်မင်းမြတ်”

“ရှေ့နား တိုးခဲ့စမ်း”

တိတ်ဆိတ်ဆွံ့အနေသော နန်းတော်ထဲ၌ မိမိ အလိုရှိနေသော လက်ရုံး အမတ်တစ်ဦးကို ရရှိလိုက်ပြီ ဖြစ်၏။

“ဟောင်းနွမ်းနေတဲ့ သင့်ဝတ်စုံကို အသစ်လဲရမယ်၊ ပြီးတော့ ဗလာဟင်းလင်း ဖြစ်နေတဲ့ သင့်ပခုံးပေါ်မှာ ရွှေကြိုးစလွယ် တပ်ဆင်ရမယ်... နားလည်လား”

တရိပ်ရိပ် ကုန်ဆုံးသွားသော နေနှင့် ညများကို သတိမှတ်မဲ့ပင် ဖြတ်သန်းခဲ့သည်။ သို့သော် ရာဇအာဏာတို့ဖြင့် တစ်နေ့တခြား ထုံမွမ်းလာသော နှလုံးကား ဖွံ့ထွားအားကောင်းလာခဲ့၏။

မာဂကို မရွံ့မဒေသ တစ်လွှားတွင် လက်နက်အင်အား အတောင့်တင်းဆုံးသော နိုင်ငံ ဖြစ်စေမည့် အခြေခံ ပြောင်းလဲမှုများလည်း စတင်ပြုလုပ်နေသည်။

ဥပရာဇာ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး မိမိ မသိရှိခဲ့သော အခြား တိုင်းနိုင်ငံများ အကြောင်းကို လေ့လာသည်။ နန်းတော်စောင့် တပ်ဖွဲ့တစ်ခုလုံးကို အသစ်လဲလှယ် အစားထိုးလျက် မူလ တပ်ဖွဲ့ကို ပစ္စန္ဒရာဇ် နယ်ခြားသို့ ပြောင်းရွှေ့လိုက်သည်။ ညီလာခံတွင် အများဆုံး ကိုင်တွယ် အမိန့်တော်ထုတ်ပြန်ရသည်မှာ ရာထူးဟောင်း၊ လူဟောင်းများကို လူသစ်များဖြင့် အစားထိုးခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ “အကျဉ်းသား” ရှိရာ ကြေးတိုက်ကိုလည်း ပါးကွက်သား အသစ်များနှင့် လဲလှယ် လိုက်သည်။

ပုရောဟိတ် ဝဿကာရသည် မျှော်လင့်သည်ထက် ပို၍ အားထားရသော လက်ရုံးတစ်ဆူ ဖြစ်လာ၏။ သူ့ကိုယ်သူ ပြောသည့် ပညာဒသကနှင့် ဗလဒသက အရွယ်နှစ်ပါး၏ အရည်အသွေး နှစ်ခုကို သူ ထုတ်ဖော် သုံးစွဲပြနိုင်သည်။

ယူဇနာများစွာ သူ ခရီးလှည့်လည်သလို ရွှေတိုက်တော်အတွင်းမှာလည်း ပုရပိုက်များစွာကို သူ ဖတ်ရှု လေ့လာသည်။ ဗြဟ္မဏတစ်ဦး အနေဖြင့် ဝဿကာရသည် ပင်ကိုယ်ဉာဏ် ထက်မြက်သူလည်း ဖြစ်သည်။

ဂယာသီသ ကျောင်းတိုက်သို့မူ ရံဖန်ရံခါမျှသာ ရောက်ဖြစ်တော့၏။ ဆရာအရှင် ပြန်လည် ကျန်းမာသန်စွမ်းလာပြီ ဖြစ်သော်လည်း ယခင်လို ထက်ထက်မြက်မြက် မရှိဟု ထင်ရသည်။ သို့သော် လျှို့ဝှက်နက်နဲသော ဆရာ အတွင်းသန္တာန်ကို မသိတတ်နိုင်စွမ်းသဖြင့် ဆရာကို

မဝေဖန်ရဲ။ တစ်ခုခုအတွက် ဆရာ ကြံစည်အားထုတ် နေဦးမည်သာ ဖြစ်သည်ဟု မှန်းဆရ၏။ ထိုတစ်ခုခုသည်လည်း ကြီးကျယ်သောအရာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

မည်သို့ဆိုစေ၊ ဆရာသည် တပည့်သာဝက ဖြစ်သူအတွက်ကား လွန်စွာမှ နှစ်ထောင်း အားရ ဖြစ်နေပေသည်။

ဝဿကာရကို မိမိ ရရှိထားကြောင်း ပြောပြသောအခါ ဆရာအရှင်က ဂုဏ်ပြုစကား ဆိုလိုက်၏။ မာဂလ လက်နက်နိုင်ငံတော်ကြီး ဖြစ်လာရေး အစီအမံများကို သိသောအခါ ဆရာအရှင်သည် လက်ပမ်းပေါင်း ထခတ်မတတ် ဝမ်းသာသွားသည်။

“ဇီဝကနဲ့ ပတ်သက်လို့ကော...”

ဆရာအရှင်က မေးသည်...

“ဘာမှ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ဆရာအရှင်... သမားတော်ကြီး ဇီဝကကို တပည့်တော် နိုင်နင်းအောင် ကိုင်တွယ်နိုင်ပါတယ်၊ အမှန်တော့ ဇီဝက ကိုယ်တိုင်လည်း အခုအချိန်မှာ သူ့ကိုယ်သူ ဆေးကုသ ရတော့မည့် အခြေ ဆိုက်နေပါပြီ”

ဆရာအရှင် တဟားဟား ရယ်လေသည်။

“ဇီဝကနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ နောက်ကြောင်း ဖြစ်ရပ်ကို အူမချေးခါး မကျန် စုံစမ်းဖို့ ဝဿကာရကို တပည့်တော် တာဝန်ပေးထားပါတယ်၊ ဒီနေ့ မနက်ဖြန်ပဲ သိရတော့မှာပါ၊ ဒီအချက်အလက်တွေပေါ်မှာ အခြေခံပြီး ဇီဝကရဲ့ နောင်ရေးကို ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်ရမယ် ဆိုတာ အဖြေ ထွက်ပေါ်လာမှာပါ ဆရာအရှင်”

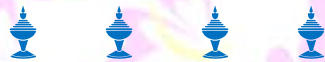

“ကောင်းတယ်... သိပ်ကောင်းတယ်၊ မင်းဟာ တကယ့်ကို မာဂဓ နိုင်ငံတော်ရဲ့ အရှင်သခင် ဖြစ်နေပြီ၊ မဇ္ဈိမဒေသနဲ့ ဇမ္ဗူဒိပ်အပြင်ရဲ့ မင်းဧကရာဇ် ဖြစ်ဖို့ပဲ ကျန်တော့တယ် အဇာတသတ်”

ဆရာစကားသည် ရေပြည့်အိုးထဲသို့ ထပ်မံ လောင်းထည့်လိုက်သည့်နယ်ပယ်။ ပြည့်လျှံ ဖိတ်ကျလာသော ရေများမှာ မိမိ၏ ပီတိနှင့် အဆုံးစွန် တက်ကြွမှုပင် ဖြစ်ချေသည်။

“ဝဿကာရဆီက တစ်ဆင့် ဇီဝကအကြောင်းတွေ သိရပြီးရင် ငါ့ဆီ လာခဲ့ဦးဟေ့”

ကတ္တီပါ သင်္ကန်းကြီးကို လွှားကနဲ ပြင်ရုံရင်း ဆရာ မှာလေသည်။

ကိုယ်ကာယ နွမ်းနယ်မှုနှင့် စိတ်၏ မောပန်းမှုကို စပျစ်ချို သေရည်ဖြင့် ဖြေဖျောက်သော အလေ့ စွဲစပြုပေပြီ။ ရွှေခွက်၏ လက်ကိုင်ကိုင်ကို အားပါးတရ ဆုပ်ကိုင်ကာ သေရည်များကို ကျိုက်ချလိုက်ရသည့် အရသာကိုလည်း နှစ်ခြိုက်တတ်လာပြီ ဖြစ်၏။

ချိုမြိန်စွာသည့် အထိအတွေ့သည် လျှာကို ဖြတ်သန်းလျက် လည်ချောင်းမှတစ်ဆင့် ရင်ထဲသို့ ထို့နောက် သွေးကြောလေးများ ဆီသို့ လျင်မြန်စွာ ကူးပျံ့သွားချိန်တွင် စိတ်အစဉ် သည်လည်း တက်ကြွလာသည်။ ထို့နောက် ဝေရီသော အတွေးများထဲ၌ မာဂဓ လက်နက် နိုင်ငံတော်ကြီး၏ ရုပ်လုံးကို လှပစွာ ထုဆစ်ကြည့်လိုက်၏။ မြူးထူးသော ခံစားမှုဖြင့် ရာဇဂြိုဟ် နန်းတော်ဆောင်သည်လည်း ပိုမို နှစ်လိုဖွယ် ဖြစ်လာ၏။

ကိုယ်လုပ် ရံရွှေတော်တစ်ယောက်က ရွှေတဂေါင်းထဲမှ စပျစ်ချို သေရည်များကို ငှဲ့ပေး လာသည်။ တဂေါင်းထဲမှ ရွှေခွက်ထဲသို့ စီးသွန်ကျလာသော သေရည်သံသည်ပင်လျှင် ပျော်ရွှင်ဖွယ် ဂီတသံ ဖြစ်နေလေသည်။

ကချေသည်တို့သည် ခြုံသံနှင့် ဗုံသံကို တိုးညှင်းမှေးမှိန်အောင် လက်ဆလျှော့လိုက်ကြ၏။ ရဲမက်အချို့က နံရံမှ ဆီမီးတိုင်များကို အသစ် လဲလှယ်နေကြသည်။ ပန်းပေါင်းဆီမွှေး ရနံ့များက ကြိုင်လှောက် ဝေ့ဝဲလျက် ရှိသည်။

ဘုရင့် နန်းတော်သုံး သဘင်အဖွဲ့မှ တေးသီချင်းသည် တစ်ယောက် ရှေ့မှောက်သို့ ရောက်လာကာ မျက်နှာနှင့် ကြမ်းပြင် ကော်ဇောကို ထိကပ် ဦးခိုက်သည်။ ပတ်သာပုံနှင့် ပလွေက တေး၏ ရှေ့ပြေး ဂီတအသွားကို ဖြူးပေးသည်။ တေးချင်းသည်က ဘုန်းတော်ဘွဲ့ကို စတင် သီကျူးလိုက်သည်။ နားဆင်၍ မရိုးနိုင်သော ဘုန်းတော်ဘွဲ့ကို ခံစားရင်း ပဉ္စမမြောက် သေရည်ခွက်ကို နှုတ်ခမ်းသို့ တော့ယူလိုက်၏။

ထိုအချိန်မှာပင် တေးဂီတသံများ ရုတ်ခြည်း ရပ်ဆိုင်းသွားလေသည်။

သေရည်ကို ကျိုက်မချနိုင်သေးဘဲ ရွှေခွက်ကို ပါးစပ်မှ ခွာလိုက်သည်။ အဘယ်ကြောင့် စတင်ကာစ တေးချင်း ရပ်တန့်သွားသနည်း။ တိခနဲ ရပ်တန့်သွားသော အရုပ်ဆိုးလှသည့် ဤအဖြစ်...

ရွှေခွက်ကို လွှတ်ချမိတော့မတတ် အံ့ဩသွားရ၏။

တေးဂီတသံများ တိခနဲ ရပ်တန့် ကုန်ဆုံးသွားခြင်းနှင့်အတူ ကချေသည်တို့၏ အကြားမှ တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းဝင်လာသည့်သူ နှစ်ဦး...။ ဘုရင့် ညဉ့်ဦးယံ သဘင်အခါသို့ ပုံဝံ့စားစား ခွင့်မတောင်းဘဲ ဝင်ရောက်လာသူ နှစ်ဦး။

ကြင်ယာတော် ဒေဝီနှင့် သမားတော် ဇီဝက။

သေရည်ဖြင့် မိမိ မျက်စိအာရုံ အမြင် မှောက်မှားသလားဟု တွေးကာ အသေအချာ ကြည့်လိုက်၏။ အမြင်မှောက်မှားခြင်း မဟုတ်။

အညိုရောင် သားမွှေး သင်တိုင်းရှည်ကြီး ဝတ်လာသော ကြင်ရာတော် ဒေဝီ၊ အဖြူရောင် ဝတ်စုံဖြင့် ဇီဝက။

“ဟေ့... မင်းတို့”

“မောင်တော် ဘုရင်မင်းမြတ်... တံခါးစောင့်တွေမှာ အပြစ်မရှိဘူး၊ ပဋိသန္ဓေ နေ့စေ့လစေ့နဲ့ ဘုရင့် မိဖုရား ရောက်လာတာကို သူတို့ မတားဆီးရက်ကြပါဘူး”

ရက်ပေါင်းများစွာ မတွေ့မမြင်ခဲ့ရသော၊ တွေ့မြင်ဖို့ပင် သတိမရခဲ့သော မိဖုရားကို ယခုမှပင် အသေအချာ ကြည့်မိ၏။ မျက်ကွင်းများ ချောင်ကျနေကာ အသားအရေ ဖျော့တော့နေသည်။ ပုလဲ၊ ပတ္တမြား သရဖူကြီးများဖြင့် ဖိတ်ဖိတ်တောက်ခဲ့သော နဖူးဆံစများသည် ယခုအခါ ဖွာရရာကြုံလျက် ခြောက်သွေ့နေသည်။ ထို့ထက်မူ...

အညိုရောင် သင်တိုင်းရှည်ကြီးဖြင့် ဖုံးလွှမ်းထားသည့် အထဲမှ စုံစုံပုံပုံ သိသာစွာ ရင့်မာနေသော ဝမ်းပိုက်။

“နမတော်ကို မောင်တော် ဘုရင်မင်းမြတ် မေ့လျော့ထားခဲ့တာ ကြာပါပြီ၊ နှုတ်ငုံ ရင့်မာစ ပြုလာပြီလို့ ပြောပြခဲ့စဉ်က တစ်ခါပဲ မောင်တော် လာခဲ့ဖူးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တိုင်းရေးပြည်ရာ များကြောင့် အခေါ်မလွှတ်ဘဲ မလာပါနဲ့လို့ မောင်တော် မိန့်ခဲ့တာကြောင့် နမတော် မလာခဲ့ပါဘူး။

ဒီလအတွင်းမှာ မောင်တော်လည်း တစ်ခေါက်မှ ဇနီးမယားရဲ့ အခြေအနေကို လာကြည့်ဖော် မရခဲ့ပါဘူး၊ ဒီနေ့ညတော့ နမတော် အရောက်ဝင်လာခဲ့ပါပြီ”

နန်းဆောင်အတွင်းရှိ လူအားလုံး မိဖုရားကို ငေးစိုက်ကြည့်နေကြသည်။ အသံဗလံများ အားလုံး ပျောက်ကွယ်နေသဖြင့် မိဖုရား၏ စကားသံသာ ဖုံးလွှမ်းနေတော့သည်။

အရပ်ဆိုး အကျဉ်းတန်လှသော အဖြစ်၊ ရှက်စဖွယ် အဖြစ်။

“သွားကြစမ်း... တစ်ယောက်မကျန် ထွက်သွားကြစမ်း၊ မင်းတို့ ဘာကြည့်နေကြတာလဲ၊ ဘာနားထောင်နေကြတာလဲ”

ကိုယ်လုပ်တော် ရံရွေများ၊ ပန်တျာသီချင်းသည်များကို ငေါက်ငမ်း မောင်းထုတ်လိုက်၏။ သူတို့အားလုံး ပျာပျာသလဲဖြင့် နန်းဆောင်တွင်းမှ ထွက်သွားကြသည်။ မိဖုရားနှင့် ဇီဝကတို့ကား ရပ်မြဲ ရပ်နေဆဲပင်။

“မင်း ဘာအတွက် လာသလဲ နမတော်”

“နှုတ်ငုံ အရင့်အမာနဲ့ မိန်းမသားတစ်ယောက် သူခင်ပွန်းဆီကို ဘာအတွက်လာသလဲ ဆိုတဲ့ မေးခွန်းမှာ အဖြေမရှိပါဘူး မောင်တော်... ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ အဲဒါဟာ မေးအပ်တဲ့ မေးခွန်း မဟုတ်လို့ပါ”

ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိ။ ကိုယ်ဝန် အရင့်အမာ လွယ်ထားကာ ဖျော့တော့နေသော ထိုမိဖုရားသည် အဘယ်ကြောင့် လေသံမာမာဖြင့် စကားပြောနေနိုင်သနည်း။

မူးဝေ ရစ်သီခြင်း၊ ရှုပ်ထွေးခြင်း၊ အုံ့သြခြင်းတို့ဖြင့် ယောက်ယက်ခတ်သွားသော စိတ်သည် မိဖုရားဘေးမှ ဇီဝကကို ပြန်သတိထားမိပြီးမှပင် ထွက်ပေါက်တစ်ခု ရသွား၏။

“ဟေ့... အဲဒီ သမားတော်ကကော ဘာကြောင့် ပါလာရသလဲ”

မိမိထံ ဝင်ခွင့် အကြိမ်ကြိမ် တောင်းခံခဲ့ကာ အကြိမ်တိုင်းမှာပင် ဝင်ခွင့်မပေးခဲ့သဖြင့် နန်းဆောင်တံခါးဝသို့ပင် သီခွင့်မရခဲ့သော ဇီဝကသည် ကျူးကျော်စော်ကား လေပြီလား။

ဇီဝကသည် အသိရခက်သော မျက်လုံးများဖြင့် စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေ၏။ ဖြောင့်စင်းစွာ ရပ်နေသော သူ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှ အဖြူရောင် ဝတ်လုံသည် မီးရောင်အောက်တွင် လင်းလက်နေ၏။

“မာဂဓ ပြည့်ရှင် မိဖုရား နှုတ်ငုံရှိတယ် ဆိုကတည်းက ဘုရင့်သမားတော် ဇီဝကထံမှာ အပ်နှံထားရတယ် မောင်တော် ဘုရင်မင်းမြတ်... ဆရာ ဇီဝကဟာ တစ်ချိန်လုံး နမတော်ကို စောင့်ရှောက် ကုသနေတယ်၊ အခုလည်း နမတော်ရဲ့ ခေါ်ဆောင်မှုနဲ့ သူ လိုက်ပါလာခဲ့တာပဲ၊ မိန်းမသား တစ်ယောက် ပဋိသန္ဓေ ဆောင်တယ်ဆိုတာ သေမင်းနဲ့ စစ်ထိုးနေတာပါ။ ဒါကို အရှင် ခင်ပွန်းဖြစ်သူက မေ့လျော့နေချိန်မှာ သမားတော်တစ်ယောက် အနေနဲ့ သူ အထူးဂရုစိုက် စောင့်ရှောက်နေပါတယ်”

ကိုယ်လုပ် ရံရွေ့တော်များ၊ သဘင်အဖွဲ့သားများကို မောင်းထုတ်ထားမိ၍သာ တော်သေးတော့သည်ဟု အောင့်မေ့မိ၏။

မိဖုရားသည် ကျားသစ်ပျိုမ တစ်ကောင်လို တိုက်ခိုက်နေခြင်း မဟုတ်သော်လည်း ခွပ်တော့မည့် ဒေါင်းပျိုမ တစ်ကောင်နယ် ဝံ့ဝံ့စားစား ပြောဆိုနေပေသည်။

စပျစ် သေရည်များကလည်း ဘယ်ရောက်သွားသည် မသိတော့။

ကြွင်းကျန်နေသော သေရည်ခိုးများဖြင့် ဝေသီနေဆဲ မျက်စိထဲတွင် စူးစူးဝါးဝါး ကြည့်နေသော မိဖုရားနှင့် တည်ငြိမ်လေးနက်စွာ ကြည့်နေသော ဇီဝကတို့ကို တွေ့နေရ၏။

မိဖုရားကို တစ်ခုခု ပြောရမည်လား။ ဇီဝကကို ရင်ဆိုင်ရမည်လား မဝေခွဲတတ်။ သန္ဓေရင်သွေး လွယ်ထားသော မိန်းမသားတစ်ယောက် ဤမျှ ရဲဝံ့လိမ့်မည်ဟု မထင်တတ်ခဲ့။ ဝေဝေဝါးဝါး ဖြစ်နေစဉ် ဇီဝက၏ အသံက တစ်လုံးချင်း အေးဆေးစွာ ထွက်ပေါ်လာ၏။

“ဆယ်လအတွင်း ရောက်ရှိနေပြီ ဖြစ်တဲ့ နှုတ်ကြာငုံဟာ မကြာမီ ရက်ပိုင်းအတွင်း ဖွားမြင်ပါတော့မယ် ဘုရင်မင်းမြတ်... အရှင်မအတွက် လိုအပ်သမျှ အဆောင်တော်၊ ကိုယ်လုပ် ရံရွေ့တော်နဲ့ အခြား ပြင်ဆင်မှုများကို ဘုရင်မင်းမြတ် အနေနဲ့ အမိန့်ထုတ်ပြီး စီမံပေးသင့်နေပါပြီ၊ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ဆေးဆရာ အတွေ့အကြုံအရ အရှင်မရဲ့ မီးရှူးသန့်စင်မှုဟာ ပထမဆုံးအကြိမ် အနေနဲ့ ခက်ခဲနိုင်စရာ ရှိပါတယ်”

“ဘုရင်မင်းမြတ် အနေနဲ့ ယနေ့ည ကောင်းစွာ စက်တော်ခေါ်လိုက်ပါ၊ နက်ဖြန် နံနက်မှာ မိမိရဲ့ မိဖုရားအတွက် ဘာလုပ်ပေးရမလဲဆိုတဲ့ အဖြေ ပေါ်လာပါလိမ့်မယ်”

ဇီဝက ထွက်သွားစမ်းဟု ပြောဖို့ ကြိုးစားကြည့်သည်။ အသံ ထွက်မလာချေ။ ဘာမှန်း မသိနိုင်သော အကျဉ်းအကျပ်ထဲသို့ ကျရောက်နေပြီဟု သိလိုက်၏။ အပြစ် တစ်စုံတစ်ခုကို ကျူးလွန်ထားသူ အဖြစ် ခံစားနေရ၏။ ထိုအချိန်တွင်...

ခက်ခဲတင်းကျပ်နေသော အခြေအနေကို ပြေလည်သွားစေမည့် အခြင်းအရာ တစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာလေသည်။ ထိုအရာကား တံခါးဝမှ သံတော်ဆင့်၏ အသံ။

“ပုရောဟိတ် ဝဿကာရ ရောက်နေပါပြီ ဘုရင်မင်းမြတ်”

ဝဿကာရ၏ အမည်ကို ကြားရသည်မှာ သည်တစ်ခါလောက် ဘယ်တုန်းကမှ မချီမြိန် စဖူးပေ။

“ခုချက်ချင်း ဝင်လာခဲ့ပါစေ”

ဝဿကာရသည် နန်းတော်အတွင်း ခြေလှမ်းကျဲကြီးများဖြင့် ဝင်လာပြီးမှ ခုလတ်တွင် တုံ့ရပ်သွား၏။ မိဖုရားနှင့် သမားတော်တို့ကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ဒီနားကို လာခဲ့ပါ ဝဿကာရ”

ဝဿကာရ၏ ခြေလှမ်းကျဲများသည် ငြင်သာစွာ ဖွဖွခြေလှမ်းများအဖြစ် ပြောင်းလဲသွား၏။ ဇီဝက ဘေးမှ အဖြတ်တွင် ဝဿကာရ သိသိသာသာ ခေါင်းငုံ့သွားကြောင်းလည်း တွေ့လိုက်ရသည်။ ဇီဝကမူ ဝဿကာရကို စူးစူးရှရှ တစ်ချက် ကြည့်လိုက်လေသည်။

မည်သို့ဖြစ်စေ ထွက်ပေါက်ရသွားသော စိတ်ဖြင့် တက်ကြွစွာ လှမ်းပြောလိုက်၏။

“လိုအပ်တဲ့ အစီအမံတွေ နက်ဖြန်မှာ ဖြစ်လာစေရမယ်၊ နမတော် ခန့်ကျန်း သက်သာအောင် နေ... ဟုတ်လား၊ အင်း... အခုအချိန်မှာတော့ တိုင်းရေးပြည်ရာ ကိစ္စ ဆွေးနွေးစရာ ရှိနေသေးလို့၊ အဲ... အဆောင်တော် ပြန်ပြီး စိတ်အေးချမ်းသာ စံနေပေရော... ဟုတ်လား”

ကြင်ယာတော် ဒေဝီသည် နှုတ်ခမ်းတစ်ချက် ကိုက်လျက် ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။ ဇီဝက ကလည်း မဆိုစလောက် ဦးညွှတ်နှုတ်ဆက်လျက် လိုက်ပါ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

“ဝဿကာရ... ဆိုစမ်း၊ သင်ရောက်လာတာ အင်မတန် အဆင်ပြေပေတာပဲ”

ဝဿကာရသည် ဦးရစ်ခေါင်းပေါင်းအောက် နဖူးစပ်မှ ချွေးများသုတ်လိုက်ကာ ရှေ့အနီးသို့ တိုးကပ်လာလေသည်။

ဝဿကာရကို ချီးမြှင့် မြှောက်စားရကျိုး နှပ်လှချေသည်။

သမားတော် ဇီဝကနှင့် ပတ်သက်၍ သူ စုဆောင်းလာခဲ့သော အကြောင်းအရာများမှာ စေ့စပ် တိကျလှသည်။ တက္ကသီလာသို့ သွားရောက်၍ ဆေးပညာ သင်ယူခဲ့သော ဇီဝက၏ နောက်ကြောင်း ဖြစ်ရပ်များကို ဝဿကာရက အစအဆုံး သယ်ဆောင်လာခဲ့သည်။

ဇီဝက ဟူသော အမည် ထင်ရှားကျော်ကြားသွားစေခဲ့သည့် ပထမဆုံး ဖြစ်ရပ်မှာ သာကေတမြို့မှ သူဌေးကတော် တစ်ယောက်၏ ခေါင်းခဲနာကို ကုသခြင်းမှ စတင်ခဲ့၏။ နှစ်ပေါင်းရှည်ကြာ ခံစားလာခဲ့ရသော ထို ခေါင်းကိုက်ဝေဒနာကို ဇီဝကသည် တစ်ကြိမ်တည်း နှာနှပ်ကာ ယူပစ်သလို ပျောက်ကင်းချမ်းသာ စေခဲ့သည်။ သူဌေးကတော်နှင့် မိသားစုတို့က ဇီဝကအား အသပြာ တစ်သောင်းခြောက်ထောင်နှင့် မြင်းရထားတစ်စီး အပြင် ကျေးကျွန်များကိုပါ ဆေးကုသကြေးအဖြစ် ပူဇော်ခဲ့ကြသည်။ ဇီဝက၏ အမည်သည်လည်း ကျော်ကြားသွားလေသည်။

အသက် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့်ပင် ဇီဝကသည် မာဂရို အခြား ဝါရင့် သမ္ဘာရင့် သမားတော်ကြီးများကို ဖြတ်ကျော်ကာ ထင်ရှားလာခဲ့၏။ ဇီဝကအား အထွတ်အထိပ်သို့ ပို့ဆောင်ပေးလိုက်သည့် အဖြစ်ကား ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး၏ သွေးဒူလာ ရောဂါကို ဆေးလိမ်း ကုသပေးလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ မင်းကြီးသည် ရောဂါ ပျောက်ကင်းချမ်းသာသွားပြီးနောက် ဇီဝကကို ကြီးစွာသော လာဘ်လာဘ ပစ္စည်းတို့ဖြင့် ချီးမြှောက်ခဲ့၏။ သို့သော် ဇီဝက, က ထိုဆုလာဘ်များကိုလက်မခံဘဲ ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ ကျေးဇူးကိုသာ အောက်မေ့တော်မူစေချင်ပါသည်” ဟု ဆိုခဲ့သည်။

ဤတွင်မင်းကြီးက...

“ငါ့ကို၊ မိဖုရားကို၊ တစ်နန်းတော်လုံးကို သင့်ရဲ့ ပညာနဲ့ စောင့်ရှောက်ပါ။ ဒါ့အပြင် ဝေဠုဝန်
ဝိဟာရက ဘုရား အမှူးရှိတဲ့ သံဃာတော်များကိုလည်း စောင့်ရှောက်ပါ” ဟု ဆိုခဲ့လေသည်။
ထိုအချိန်မှစ၍ ဇီဝကသည် ဘုရင့်သမားတော် ဖြစ်သွားသည်။

ဝဿကာရသည် စုံစမ်းရရှိလာသော သတင်းများကို တစ်ခုပြီး တစ်ခု သံတော်ဦး
တင်လေသည်။

“အသက် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ မမျှ ထင်ရှားကြီးကျယ်လာတဲ့ ဇီဝကကို တွန်းထိုး
ပေးလိုက်တဲ့ နောက်ဖြစ်ရပ် တစ်ခုကတော့ ရာဇဂြိုဟ်က သူဌေးကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ ခုနစ်နှစ်ကြာ
ဦးခေါင်းခဲနာကို ကုသလိုက်တဲ့ အဖြစ်ပါပဲ အရှင်”

သူဌေးကြီးအား ဇီဝက ကုသပုံ ကုသနည်း အသေးစိတ်ကိုပါ ဝဿကာရက စုံစမ်း
စုဆောင်းခဲ့၏။

“နောက်ဆုံးမှာ ရောဂါပျောက်ကင်းသွားတော့ သူဌေးက အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင် ဆိုပြီး
ရှိသမျှ စည်းစိမ်ကို ပုံအပ်ပေးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဇီဝက, က ငြင်းပယ်ပြီး သူ့အတွက် အသပြာ
တစ်သိန်း၊ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးအတွက် အသပြာ တစ်သိန်းကို တောင်းခံခဲ့ပါသတဲ့”

ဇီဝက၏ ကြီးမားသော အောင်မြင်မှုများကို နားထောင်ရင်း စိတ်မသိုးမသန့်
ဖြစ်လာလေသည်။ ရန်သူဟု သက်မှတ်ထားသော လူတစ်ယောက်၏ အင်အားကောင်းပုံကို
သိရခြင်းနှင့်အတူ ကြောက်ရွံ့သော စိတ်က မသိမသာ ခိုအောင်းချင်လာသည်။ သို့သော်
ထိုကြောက်စိတ်ကို အတင်းပင် ခါထုတ်ပစ်လိုက်၏။

“ဒါကတော့... ဆေးကလည်း စွမ်းနေ၊ သူ့ အကျိုးပေးချိန်ကလည်း ရောက်နေလို့ နေမှာပေါ့
ဝဿကာရရယ်... နောက်ထပ်ကော ဒီ သာလဝတီရဲ့ သားက ဘာတွေ နာမည်ကောင်း
ထွက်သေးသလဲ”

ရာဇဂြိုဟ်တွင် တစ်ခါက နိုင်ငံတော် ပြည့်တန်ဆာ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော သာလဝတီကို
အမည်တပ်၍ သာလဝတီရဲ့ သားဟု ပြောချလိုက်၏။

“ရှိပါသေးတယ် အရှင်၊ ဇီဝကဟာ...”

ဗာရကသီပြည်မှ သူဌေးသား တစ်ယောက်၏ အူထုံးနေသော အနာကို ခွဲစိတ်
ကုသပေးခဲ့သည့် အကြောင်း၊ စိတ်ကြမ်းလူကြမ်းကြီးဟု သတင်းကြီးသော ပဇ္ဇောတ ဘုရင်ကြီး၏
သွေးအားနည်း ရောဂါကို ကုသပျောက်ကင်းစေခဲ့သည့် အကြောင်း။

“ဒါတွေ ထားလိုက်ပါတော့... ဝေဠုဝန် ကျောင်းတိုက်နဲ့ ဗုဒ္ဓနဲ့ ဘယ်လို အဆက်အသွယ်
ရှိသွားတာလဲ၊ အဲဒါကို သိချင်တယ် ဝဿကာရ”

ဝဿကာရသည် ရေးမှတ်လာသော ပုရပိုက်ချပ် တစ်ချပ်ကို ဆွဲထုတ်၍ တစ်ချက်မျှ
ကြည့်ပြီး လျှောက်တင်၏။

“ဗုဒ္ဓဟာ တစ်ခါက သွေးလေချုပ်ခိုင်တဲ့ ဝေဒနာ ခံစားခဲ့ရပါတယ်။ ဒီအခါမှာ ဗုဒ္ဓရဲ့
ညီတော် ရဟန်း အရှင်အာနန္ဒာရဲ့ ခေါ်ယူမှုနဲ့ ဇီဝက, က ကုသပေးခဲ့ပါတယ်”

မြတ်စွာဘုရားအား ဇီဝကက ကုသပုံ အသေးစိတ်ကို ဝဿကာရက လျှောက်တင်
လေသည်။ ဆေးများဖြင့် ထုံထားသော ကြာပွင့် သုံးပွင့်ကို ဗုဒ္ဓအား နမ်းရှူစေခဲ့ပုံ၊ ထို့နောက်

နူးညံ့သော ဝမ်းလျှောဝမ်းသက် ဆေးပေးခဲ့ပုံ၊ နောက်ဆုံး ရေသပ္ပာယ်တော်မူစေပြီး ဗုဒ္ဓ၏ သွေးလေချုပ်သော ဝေဒနာကို အပြီးတိုင် ကုစားပေးခဲ့ပုံ။

မကြားတစ်ချက် ကြားတစ်ချက် ဖြစ်လာသည်။ ဝဿကာရ၏ စကားကို နားထောင်ရင်းဖြင့် စပျစ်သေရည်ကိုလည်း ဆက်လက် သောက်သုံးခဲ့လေရာ ဘယ်နှစ်ခွက် မြောက်သည်ကို မမှတ်မိတော့။

ဇီဝက၏ အောင်မြင်မှု သတင်းများကို နားထောင်ရသည်မှာ ကြေးမောင်းထိုးစည် တစ်ခု၏ ထိုးသံကို အနီးမှာ ကုပ်ကာ နားထောင်ရသလို နားတွေ ထူပိန်းလာသည်ဟု ထင်ရလေသည်။

“တော်လောက်ပြီ ဝဿကာရ... ဇီဝကရဲ့ ကောင်းသတင်းတွေကို ရပ်လိုက်တော့”

ဝဿကာရသည် ပုရပိုက်ချုပ်ကို သိမ်းလိုက်၏။

“ငါ သိချင်သေးတာက... ဒီလို ဆေးဝါးကုသပြီး ထင်ရှားလာတဲ့ ဇီဝကဟာ လူတွေရဲ့ကျေးဇူးရှင် ဆိုပြီး သူ ကုသခဲ့ ကယ်တင်ခဲ့သူများရဲ့ ကျေးဇူးကို အတင်ခံပြီး သူ အခု ဘာတွေ လှုပ်ရှားနေသလဲ၊ လူသူအင်အား စုရုံးနေသလား၊ ဝေဠုဝန်က သံဃာတွေကို စည်းရုံးနေသလား၊ နန်းတော်ထဲမှာကော သြဇာအာဏာ ပျံ့နှံ့အောင် လျှို့ဝှက်လှုပ်ရှား နေသလား... ဒါတွေကို ငါသိချင်တယ်”

ပုရပိုက်ကို ကတ္တီပါအိတ်ထဲသို့ ထည့်ပြီးမှ ဝဿကာရက...

“အဲဒီ အချက်အလက်တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဇီဝကထံမှာ ဘာတစ်ခုမှ လှုပ်ရှားမှုသတင်း အစအန မရပါဘူး အရှင်”

စိတ်ပေါ့ပါး သက်သာသွားသော်လည်း ဘဝင်မကျ ဖြစ်နေပြန်၏။

“သေချာရဲ့လား ဝဿကာရ”

“လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်များစွာက အတိတ် ခြေရာတွေကိုသော်မှ ကျွန်တော်မျိုး အသေးစိတ် ထောက်နိုင်ခဲ့ပါတယ်၊ ပစ္စက္ခ ကာလမှာ ဇီဝကဟာ တစ်စုံတစ်ခု လှုပ်ရှားနေမယ်ဆိုရင် အဲဒါဟာ ဟိမဝန္တာ တောင်ထိပ်ပေါ်မှာပဲ ဖြစ်စေဦး၊ ဂင်္ဂါမြစ်ရဲ့ ကြမ်းပြင်အောက်မှာပဲ ဖြစ်စေဦး၊ ကျွန်တော်မျိုး မသိနိုင်စရာ မရှိပါ အရှင်”

ဝဿကာရ၏ တိကျ ပြတ်သားလှသော စကားဖြစ်၏။

“အင်းပါ... ငါဆိုလိုတာက ယနေ့အချိန်အထိ ဇီဝကဟာ ဘာလှုပ်ရှားမှုမှ မရှိဘူးဘဲထား၊ နောက်နောင် လှုပ်ရှားလာမယ် ဆိုရင်၊ တစ်ခုခု ထူးခြားလာမယ် ဆိုရင်၊ ဒါကို မျက်ခြည်မပြတ်ဖို့ ငါက ပြောတာပါ ဝဿကာရ”

ဝဿကာရ ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ ကတ္တီပါအိတ်ကို ရှုံ့ကြိုးဖြင့် အသေအချာ စည်းနှောင်သည်။ ထို့နောက် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသော မျက်နှာဖြင့်ပင် ပို၍ ရှေ့ကျသောနေရာသို့ တိုးကပ်လာသည်။

“အရှင့် အမိန့်တော်နဲ့ သမားတော် ဇီဝက အကြောင်းကို ကျွန်တော်မျိုး စုံစမ်း ထောက်လှမ်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်၊ အမှန်ကတော့ အဲဒီ ဆေးဆရာရဲ့ အတိတ်ဖြစ်စဉ်ထက် ပိုပြီး အရေးကြီးတဲ့ လောလောဆယ် ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကို ကျွန်တော်မျိုး တင်စရာ ရှိနေပါတယ်”

“ဘာများပါလိမ့် ဝဿကာရ”

“ကြေးတိုက်မှူး ပါးကွက်သားချုပ်က သူကိုယ်တိုင် သံတော်ဦး မတင်ရဲလို့ ဆိုပြီး ကျွန်တော်မျိုးကို တစ်ဆင့် မှာကြားလိုက်တဲ့ စကားပါ အရှင်”

“ဟေ ... ဘာလဲ... ကြေးတိုက်မှူးက”

“အကျဉ်းသား” နှင့် ပတ်သက်ပြီး တစ်ခုခု ထူးခြားချက် ဖြစ်ရမည်ဟု မျှော်လင့်လိုက်ပြီး ရင်ထဲမှာ လှုပ်ရှားသွား၏။ တစ်ဆက်တည်းပင် အစာငတ် ရေငတ် ရိက္ခာဖြတ်ထားခဲ့သော “အကျဉ်းသား” သည် သူ့အလိုလို နိဂုံးချုပ်သွားပြီ ဟူသော သတင်း ကြားရတော့မည်ဟု နားစွင့်လိုက်၏။

“ကြေးတိုက်ထဲက အကျဉ်းသားဟာ...”

ဝဿကာရသည် စကားလုံး အသုံးအနှုန်း မမှားစေရအောင် ဂရုစိုက် သုံးနှုန်းရဟန်ဖြင့် အနည်းငယ် တုံ့ဆိုင်းသွားပြီးမှ...

“အစာရေ ရိက္ခာ ပြတ်လပ်ထားရှိပေမယ့် အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် ကျန်းမာ သန်စွမ်းနေဆဲ ရှိပါတယ်လို့ ကြေးတိုက်မှူးက သံတော်ဦး အမှာစကား ပါးပါတယ် အရှင်”

အံ့ဩစရာ ကောင်းလောက်အောင် ကျန်းမာသန်စွမ်း...

ဒါဟာ အံ့ဩစရာ မဟုတ်ဘူးဟု ရင်ထဲမှာ ကျယ်လောင်စွာ အော်မြည်လိုက်၏။ ဒါဟာ ထိခိုက်စရာ၊ ထိခိုက်တဲ့ သတင်း၊ ငါ့ကို ထိခိုက်တဲ့ သတင်းစကား။ အံ့ဩစရာ မဟုတ်ဘူး။ ဒေါသထွက်စရာ...။

ဘာကြောင့် အကျဉ်းသားအိုကြီးသည် အစာရိက္ခာ ဖြတ်တောက်ထားသည့် ကြားမှ ယခုတိုင် အသက်ရှင်နေဆဲ ဖြစ်ရသနည်း။ ဘာကြောင့် ကျန်းမာသန်စွမ်း နေရသနည်း။ အသီးလည်း မှည့် အကင်းအညှာလည်း ပဲ့ကြွေနေပြီးကာမှ ဘာကြောင့် ပြုတ်ကျပျက်စီးခြင်း မဖြစ်ရသနည်း။

ယနေ့ညဉ့်ကား စိတ်လှုပ်ရှား ထိခိုက်စရာတွေချည်း ကြုံရသောညဉ့် ဖြစ်နေပေပြီ။ ဦးစွာ မိဖုရားနှင့် ဇီဝကတို့ ရောက်လာသည်။ ထို့နောက် ဝဿကာရ ရောက်လာသဖြင့် အကျဉ်းအကျပ်မှ လွတ်ခဲ့ရသည်။ ဝဿကာရ တင်ပြသော ဇီဝက၏ အကြောင်းအရာမှာလည်း စိတ်ကျေနပ်ဖွယ် မရှိ။ ယခု နောက်ဆုံးသတင်း၊ ကျန်းမာသန်စွမ်းဆဲ အကျဉ်းသားတဲ့။

ဒေါသလှိုင်းများ တစ်လုံးပြီး တစ်လုံး ရိုက်ပုတ်သဖြင့် ရင်ထဲမှာ တဝုန်းဝုန်း မြည်နေတော့သည်။ မိမိ၏ ရာဇအာဏာအောက်တွင် မိမိ ဖြစ်စေချင်သော အရာများ ဘာတစ်ခုမှ အပီအသ ဖြစ်မလာသေးပါလား...။

“ဝဿကာရ... သင် မပြန်နဲ့ဦး၊ တစ်ယောက်ယောက် လာစမ်းဟေ့... ကြေးတိုက်မှူးကို အခု ရှေ့တော်သွင်းခဲ့စမ်း”

ရာဇဂြိုဟ်နန်း တစ်နန်းတော်လုံး မာဂဓ တစ်နိုင်ငံလုံး အိပ်မောကျနေလောက်ပြီ။ မာဂဓ ဘုရင်မင်းမြတ် စက်ရာဆောင် မဝင်နိုင်သေး။

နံနက် စောစီးစွာ ရောက်လာသောကြောင့် ဆရာအရှင် အံ့အားသင့်နေ၏။
ဂယာသီသ ကျောင်းတိုက်သည် နေထွက်ကာစ အချိန်တွင် ကောင်းစွာပင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား မရှိသေး။ ရဟန်းအချို့သည် တံမြက်လှည်းရန် ယခုမှ ပြင်ဆင်နေကြဆဲ။ နိဒါန်း မပျိုးတော့ဘဲ လိုရင်းကို လျှောက်တင်လိုက်လေသည်။

ကြေးတိုက်ထဲမှာ လူးလားခေါက်တုံ့ စကြီ လျှောက်နေရင်းနဲ့ပဲ အကျဉ်းသားဟာ ကူရီယာပုတ် မျှတပြီး ကျန်းမာသန်စွမ်းဆဲ ရှိနေပါတယ် ဆရာအရှင်။ ဒါကို ယမန်နေ့ ညဉ့်က လျှောက်တင်လိုက်သည်။

ဆရာအရှင်က -

“ဟင်း... ဟုတ်လား”

ဟု အံ့သြတကြီး ရေရွတ်၏။

ကြေးတိုက်မှူး၏ သံတော်ဦးတင်ချက်များကို အစအဆုံး လျှောက်တင်လိုက်သည်။

“အစာရေစာ ရိက္ခာ ဖြတ်ထားပေးမယ့် စကြီ လျှောက်ရင်းနဲ့ပဲ အဲဒီလို ကျန်းမာသန်စွမ်း နေရုံမက အကျဉ်းသားရဲ့ ကိုယ်ရေ အရောင်အဝါတောင် ပိုပြီး စိုပြည်တင့်တယ် နေပါသတဲ့ ဆရာအရှင်”

“မယုံနိုင်စရာပါလား... မိဖုရားကြီးကို လုံးဝ ဝင်ခွင့်မပေးတော့ဘူး မဟုတ်လား”

“တပည့်တော် အမိန့်တော်နဲ့ တားမြစ်ပြီးပါပြီ၊ အရင်က ကြေးတိုက်မှူးဟောင်းတွေနဲ့ ပါးကွက်အမှုထမ်းဟောင်းတွေ အားလုံးကိုလည်း ထုတ်ပယ်ပစ်ပြီး အခု အကြမ်းတမ်းဆုံး ဆိုတဲ့ ကြေးတိုက်မှူးနဲ့ အမှုထမ်းတွေကို အသစ် လဲလှယ်ထားတာပါ ဆရာအရှင်၊ မိဖုရားကြီးကို လုံးဝ ဝင်ခွင့်မပြုဖို့နဲ့ တစ်စုံတစ်ခု တံစိုးလာဘဲနဲ့ ဖြစ်စေ၊ အခြားအရာနဲ့ ဖြစ်စေ ဝင်ခွင့်ပြုရင် အားလုံးကို သတ်ပစ်မယ်လို့လည်း တစ်ချက်လွှတ်အမိန့် ထုတ်ခဲ့တာပါ၊ မိဖုရားကြီး လုံးဝဝင်ခွင့်မရှိတော့ပါဘူး”

“အကျဉ်းသားအနေနဲ့ အသက်ဆက်ဖို့ အခြားနည်းလမ်းများကော၊ ဥပမာ- ပါးကွက်သားတွေနဲ့ပဲ ပူးပေါင်းပြီး အစာရိက္ခာ ယူတာတို့ ဘာတို့...”

“ဒါကိုလည်း တပည့်တော်နဲ့အတူ တပည့်တော်ရဲ့ လက်ရုံး ပုရောဟိတ် ဝဿကာရတို့ နှစ်ဦးသား ပူးညှပ်ပြီး ကြေးတိုက်မှူးနဲ့တကွ အမှုထမ်းတွေ အားလုံးကို နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ စစ်ဆေးပြီးပါပြီ၊ လျှို့ဝှက်တဲ့ နည်းလမ်း ဘာတစ်ခုမှ မရှိပါဘူး ဆရာအရှင်”

“မယုံနိုင်စရာပါလား... စကြီလျှောက်ပြီးတော့ ကျန်းမာနေတယ်၊ သန်စွမ်းနေတယ်၊ ဘာတဲ့... ပြီးတော့ ကိုယ်ရေ အရောင်အဝါများတောင် အရင်ကထက် စိုပြည်တင့်တယ်လို့တဲ့... ဟုတ်လား... အင်း...”

(မှတ်ချက် - ဝိဇ္ဇာသာရမင်းကြီးသည် ရရှိပြီးသော သောတာပတ္တိ ဖလသမာပတ်ကို မပြတ် ဝင်စားနေခြင်းကြောင့် ဤသို့ ကျန်းမာသန်စွမ်းကာ ကိုယ်ခန္ဓာ အတ္တဘောလည်း အရောင်အဝါ တင့်တယ်နေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ဒေဝဒတ်ရော အဇာတသတ်မင်းပါ မသိနိုင်ကြချေ။)

အတန်ကြာ ငြိမ်သက်နေမိကြ၏။ ဆရာအရှင်သည် တအင်းအင်းဖြင့် ရေရွတ်ရင်း ဦးပြည်းကို ပွတ်လိုက်၊ နဖူးကို လက်ချောင်းများဖြင့် ခေါက်လိုက် ရှိနေ၏။ သည်းမခံနိုင်တော့သဖြင့် စကား ပွင့်ထွက်သွားသည်။

“တပည့်တော်... ဘာလုပ်ရမှာလဲ ဆရာအရှင်”

“မင်းလုပ်ရမယ့် အလုပ်ကို ငါ အခုတွေးနေတယ်၊ အကျဉ်းသားရဲ့ အဖြစ်ကို အဖြေ ရှာနေတယ်၊ အဲဒီအဖြေကို အခုပဲ ငါရပြီ။ မင်းလုပ်ရမှာက အမိန့်တော်တစ်ခု ထပ်ထုတ်ဖို့ပဲ”

“ဘယ်လို အမိန့်တော်လဲ ဆရာအရှင်”

“နေဦး..... အင်မတန် ရိုးစင်းတဲ့ အဖြေရှာနည်းကို ငါ ဦးစွာပြောပြမယ်၊ အကျဉ်းသားဟာ စကြီလျှောက်နေတယ်လို့ မင်းပြောတယ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာအရှင်”

“စကြိုလျှောက်တာ ဘာနဲ့ လျှောက်သလဲ”

အမေးစကားကို နားမလည်သဖြင့် ဝူဝူငိုငိုငို ဖြစ်သွား၏။

“ငါမေးတာကို ရိုးရိုးလေး မေးပြီး ဖြေကြည့်လေကွယ်၊ အသက်ရှူရင် နှာခေါင်းပေါက်ကို သုံးတယ်၊ အစာရေစာ စားသုံးရင် နှုတ်ပါးစပ်ကို သုံးတယ်၊ တစ်စုံတစ်ရာကို ကိုင်တွယ်ရင် လက်ချောင်းတွေကို သုံးတယ်၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား... ကိုင်း... စကြိုလျှောက်ရင်...”

“ခြေထောက်ကို သုံးတာပေါ့ ဆရာအရှင်”

“အေးပေါ့ကွယ်... ဒါပေါ့ကွယ်၊ ထပ်ပြောစမ်းပါအုံး... ခြေထောက်မှာ ဘယ်အစိတ်ပိုင်းကို အဓိက သုံးသလဲ”

“ခြေဖဝါးတွေပေါ့ ဘုရား... ခြေဖဝါးတွေ...”

ပြောရင်းဖြင့် ဘွားခနဲ သဘောပေါက်သွား၏။

“ဟုတ်လိုက်လေခြင်းဘုရား... တပည့်တော် စိုးရိမ်စိတ် မွန်ပြီး ရိုးရိုးလေး မတွေ့မိ ဖြစ်သွားပါတယ်၊ ခြေဖဝါးတွေနဲ့ စကြိုမလျှောက်နိုင်အောင်...”

“အေး... မင်း ထုတ်ပြန်ရမယ့် အမိန့်တော်ကို တွေ့ပလား”

“အဲဒီ ခြေဖဝါးတွေကို”

ခေတ္တမျှ စဉ်းစားပြီး အထိရောက်ဆုံး နည်းလမ်းကို ရရှိလိုက်၏။

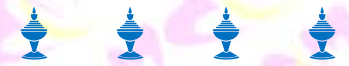
“အဲဒီ ခြေဖဝါးကို စားနဲ့ မွန်း၊ ဆီ ဆားလိမ်း သုတ်နယ်၊ ရဲရဲညီးညီး ရှားမီးကျိုးနဲ့ ကင်ကြ၊ ဒါ တပည့်တော် ထုတ်ရမယ့် အမိန့်တော်ပေါ့ ဆရာအရှင်”

“အင်း... ဒါဟာ အမှန်တော့ မဂဓ မင်းမြတ်အနေနဲ့ မင်းက အမိန့်တော် ထုတ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ကို ဒီလိုလုပ်ပါတော့လို့ တောင်းဆိုနေတဲ့ အဖြစ်ပဲကွယ်”

“တပည့်တော်ကို ခွင့်ပြုပါဦးဘုရား... နန်းတော်ကို ပြန်ပြီး သက်ဆိုင်ရာများကို ဆင့်ခေါ် စီစဉ်ရပါဦးမယ်”

“အေး... အေး... လုပ်စရာရှိတာကို မဆိုင်းမတွ၊ မဖင့်မနွဲ့ဘဲ ချက်ချင်း လုပ်တာကိုက မင်းဧကရာဇ်လောင်းလျှာ တစ်ပါးရဲ့ ထက်မြက် နိုးကြားမှုပေါ့ကွယ်၊ ကဲ... သွား... သွား...”

တစ်ညလုံးနီးပါး မအိပ်စက်ရခဲ့သော်လည်း ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၏ နံနက်ခင်း လေပြည်ကို အဟုန်ပြင်းစွာ မောင်းနှင်သော မြင်းရထားထက်မှ အားပါးတရ ရှိုက်သွင်းရင်း လန်းဆန်း တက်ကြွနေ၏။

ထက်မြစ်စွာသော သင်တန်းစား၏ အသွားသည် လက်လက် အရောင်တောက်နေ၏။ ဖြူဖွေးသော ဆားပွင့်များ ထည့်ထားသော အင်တုံခွက်သေးတွင် ဝါထိန်နေသော နန်းမုန်ခွက်ကို ယှဉ်တွဲ ချထား၏။ ကြွေပန်းကန်စောက်ထဲတွင် ထည့်ထားသော ဆီများက ပျစ်ချွဲနေ၏။

တစ်ခြားတစ်ဦးကမူ မီးစွဲစ ရှာမီးကျိုးများ ထည့်ထားသော သတ္တုဒယ်ကို ကိုင်ထား၏။ မီးကျိုးများမှ အလှူညီးညီး ရဲရဲတောက်နေပြီး အပူရှိန်သည် မျက်နှာဆီသို့ လာဟပ်နေလေသည်။

“ဒါတွေကို ဘာဖြစ်လို့ ငါဆီကို လာပြနေတာလဲ၊ သွား... ယူသွားတော့ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ကြတော့...”

မိမိ၏ အသံကိုပင် မိမိ မမှတ်မိ။ အခြား တစ်ယောက်ယောက်ကို သို့မဟုတ် တစ်စုံတစ်ခု ဝင်ရောက် ပူးကပ်နေသည့် ခြောက်သွေ့ အက်ကွဲသော အသံမျိုး။

ဆေတ္တာသည် သင်တန်းဓားကို ကိုင်လျက် ပါးကွက်သားများက ဆားနှင့် နနွင်း အင်တုံခွက်များကို ကိုင်လျက် ကြေးတိုက်မှူးက ရှားမီးကျိုးခဲ ဒယ်ကို ကိုင်လျက် အလျှိုလျှို ထွက်သွားကြလေ၏။

သေရည်ခွက်ကို လှမ်းယူလိုက်ရင်း ဆရာအရှင်၏ စကားသံကို ပြန်ကြားယောင်မိ၏။

“ဒါဟာ အမှန်တော့ မင်းက အမိန့်ထုတ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ အကျဉ်းသား ကိုယ်တိုင်က သူ့ကို ဒီလိုလုပ်ပါတော့လို့ တောင်းဆိုနေတဲ့ အဖြစ်ပဲကွယ့်”

သေရည်ခွက်ကို နှုတ်ခမ်းတွင် တွေ့လိုက်လေ၏။

အတိတ် ပန်ချီးကားချပ်ကြီးသည် ဆေးရောင်စုံများဖြင့် တစ်စတစ်စ ရုပ်လုံးကြွလာပေ၏။ ရုပ်ပုံ ကောက်ကြောင်းများနှင့် အနားသတ် မျဉ်းများလည်း တိကျ ထင်ရှားလာကြပြီ၊ ပြန်လည် အောင်းမေ့ခြင်း စုတ်တံ၏ အဖျားသည် ပုံကားချပ်၏ ထက်အောက် ဝဲယာတို့တွင် မနားမနေ လှုပ်ရှားခဲ့ ပြီးပြီ။

ဆေးရောင်တို့၏ အနုအရင့် အမှိန်အဖျော့သည် အလိုလိုပင် ချိန်သားကိုက်နေ၏။ အနီးအဝေး အကြီးအသေး ပြကွက်များကလည်း အဆင်ပြေစွာ ပေါင်းစည်းနေကြသည်။

အသေးဆုံး အစက်အပြောက် ဖြစ်သော စုတ်တံဖျား၏ တို့ထိချက်ပင်လျှင် သူ့အဓိပ္ပာယ်နှင့် သူ ပြည့်စုံ ဂုဏ်မြောက်လျက် ရှိသည်။

အတိတ်ဘဝ ပန်းချီကားကြီး ရုပ်ကြွလာပြီ။

သို့သော်...

စုတ်တံသည် တစ်ခုခုက ဆောင့်ဆွဲဆုပ်ကိုင်ထားခြင်း ခံလိုက်ရသလို တစ်နေရာတွင် တုံ့ဆိုင်း ရပ်သွား၏။ မရပ်မနား ပြေးလွှားနေသော စုတ်တံသည် ထိုနေရာမှ မလုပ်ရှားနိုင်တော့ဘဲ ဖြစ်သွား၏။

ထိုနေရာကား အနီရောင်ဖြင့်သာ ခြယ်မှုန်းရတော့မည့် နေရာ။

“ရေမြေအရှင် မင်းကြီး... အတိတ်ကို ရဲရင့်စွာ ရင်ဆိုင်လိုက်ပါ... သင့်နှလုံးသားထဲမှာ စူးဝင်နေတဲ့ အဲဒီ ဆူးကောက်လှုံလျှင်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပါ။ ထွက်ကျလာမယ့် နှလုံးသွေးတွေကို မမြင်ရဲ မကြည့်ရဲ ဖြစ်မနေပါနဲ့။ နှလုံးသွေးကို တို့ထိပြီးမှသာ အသင့်ရဲ့ အတိတ်ပန်းချီကားကို ဆက်လက် ရေးဆွဲနိုင်မှာ ဖြစ်တယ်။ နောက်တွန့်မနေပါနဲ့၊ တွန့်ရပ်မနေပါနဲ့။”

လင်းလက်ကြယ်ကလေးများဆီမှ အသံ။

“သာသနာ့တကာ မင်းမြတ်... ဖြတ်သန်းပြီးခဲ့တဲ့ အတိတ်ကို ဘယ်လိုမှ ဖျောက်ဖျက် မရနိုင်ပါဘူး၊ ဒီ အတိတ်ပန်းချီကားဟာ သင်ကိုယ်တိုင် ရေးဆွဲခဲ့တာ ဖြစ်တယ်၊ ရှေ့ကို ဆက်လက် ရေးဆွဲနိုင်ဖို့ သင့်ရဲ့ ရေးဆွဲလက်စ ပန်းချီကားချပ်ကြီးကို အပြီးသတ်နိုင်ဖို့ ဒီနေရာကို ချန်လှပ် ကျော်လွှားသွားလို့ မရဘူး”

လေပြည်ညှင်း၏ အသံ။

“အဏတသတ် မင်းကြီး... မိမိစိုက်တဲ့ အပင်ရဲ့ အသီးကို မိမိ စားသုံးရမှာပဲ၊ မိမိပြုသော အမှုရဲ့ နောက်ဆက် သက်ရောက်မှုကို မိမိ လက်ခံရမှာပဲ၊ သင်ဟာ အနီရောင် သစ်ပင်ကို စိုက်ပျိုးခဲ့တာမို့ ဒီအပင်က ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ အနီရောင် အဖူးအင့် အပွင့်၊ အသီးအနှံတွေကို သင်ကိုယ်တိုင်ပဲ ခူးဆွတ် ရိတ်သိမ်းရပေလိမ့်မယ်”

ထီးတော် ဆည်းလည်းများ၏ အသံ။

“အတိတ်ဘဝရဲ့ ရှုခင်း ရှုကွက်များကို အစဉ်တစိုက် ရေးဆွဲခဲ့ရာ သာယာလှပတဲ့ အရာတွေကိုချည်း ရွေးချယ်လို့ ဘယ်မှာ ရနိုင်မလဲ၊ အလင်းကွက်တွေချည်း ထိုးလို့ ဘယ်ရနိုင်မလဲ၊ အမှောင်ဘက်ခြမ်းတွေကိုပါ ရေးဆွဲရမှာပေါ့၊ ဒါမှသာလျှင် ဘဝပုံရိပ် ကားချပ်ဟာ ပြည့်စုံမှာပေါ့”

လဝန်း၏ အသံ။

“သင်စခဲ့တဲ့ အလုပ်တစ်ခုကို ပြီးဆုံးအောင် လုပ်ဖို့သာရှိတယ်။ ခုလုပ်မှာ ရပ်တန့် ပစ်ခြင်းဟာ ထွက်ပြေးခြင်း တစ်မျိုးပဲ”

ကျောက်သလင်း စင်္ကြံ၏ အသံ။

မင်းကြီးသည် ပရဂုဏ် တံတိုင်းကို မှီရင်း ခူများ ခွေကျသွား၏။ အေးမြတိတ်ဆိတ်သော ညဉ့်သည် ပူလောင်ဆူညံခြင်းကို ပေးနေ၏။

ဝေးလံရှည်လျားစွာ လျှောက်ခဲ့ရသော ခြေလှမ်းများက အားပြတ် ပုံလဲကာ ဗန်းဗန်း လဲကျချင်ကြပြီ။ ခရီးကား အမြင့်ပိုင်းဆီသို့ တဖြည်းဖြည်း ရောက်လာ၏။ အမြင့်ဆုံး တောင်ထွတ်များကို ဖြတ်ကျော်ရတော့မည် ဖြစ်၏။ အခက်ခဲဆုံးနှင့် အကြမ်းတမ်းဆုံး ခရီး အပိုင်းအခြား။

အံသွားတို့ ကျိုးကြေမတတ် အံကို ကြိတ်လိုက်သည်။

တင်းတင်းဆုပ်ထားသော လက်သီးဆုပ်တွင် လက်ချောင်းများက လက်ဖဝါးအတွင်း စူးဝင်ကြတော့မည် ထင်ရသည်။

အရေးကြီးဆုံးသော အပိုင်းကို ဖြတ်ကျော်ရတော့မည်။

ရေးဆွဲနေသော အတိတ် ပန်းချီကားချပ်ကြီး၏ အနီရောင် အလွမ်းမိုးဆုံး အစိတ်အပိုင်း။ တစ်ခွင်တစ်ပြင်လုံး နီမြန်းနေရမည့် နေရာ။ အနီရောင်... သွေးရောင်...။

ထိုနေ့က...။

မာဂဝ လက်နက်နိုင်ငံတော်ကြီး၏ တပ်မများ အဆင့်ဆင့် ဖွဲ့စည်းပုံကို ကြားနာစစ်ဆေးရင်း အတိုင်းမသိ တက်ကြွ လန်းဆန်းနေခဲ့၏။

ဆိုင်ရာ စစ်ကဲများက ရထားတပ်၊ ဆင်တပ်၊ မြင်းတပ်နှင့် ခြေလျင်တပ် ဖွဲ့စည်းပုံများကို စာရင်းဇယားတို့ဖြင့် သံတော်ဦးတင်နေကြသည်။

မာဂဝတိုင်း၏ လက်ရှိ နယ်နိမိတ် အပိုင်းအခြားကို ရေးဆွဲပြသထားသော ပုံကားချပ်ကြီးက နံရံပြည့်မျှ နေရာယူထားသည်။ ပုံကားချပ်ထဲတွင် မြို့တော် ရာဇဂြိုဟ်ကို အဓိက ဗဟိုပြုလျက် နိုင်ငံတော် အတွင်းရှိ မြို့ရွာ ဇနပုဒ်များ၊ တော၊ တောင်၊ မြစ်၊ ချောင်းများကို အသေးစိတ် ဖော်ပြထားသည်။

ကင်းတပ်မြို့များနှင့် နယ်စပ်တပ်ဖွဲ့များ၏ တည်နေရာကို အနီရောင် မျဉ်းစက်များဖြင့် ညွှန်းထားသည်။

မာဂနိုင်ငံတော် ပုံကားချပ်နှင့် ယှဉ်လျက် ချိတ်ဆွဲထားသော သားရေချပ်ကား မဇ္ဈိမဒေသ တစ်ခုလုံးကို ရေးဆွဲပြထားသော ပုံချပ် ဖြစ်လေသည်။ ပုံချပ်၏ ခေါင်းစီးထိပ်တွင် “တိုင်းကြီးသော ဋဿကို ပြသော ပုံအညွှန်း” ဟု စာတမ်း ရေးထိုးထားသည်။

အင်္ဂါ၊ မာဂဓ၊ ကာသိ၊ ကောသလ၊ ဝဇ္ဇီ၊ မလ၊ ဝံသ၊ ကုရ၊ ပဉ္စာလ၊ ဂန္ဓရ...။ တိုင်းအလိုက် မြို့တော်များကိုလည်း ညွှန်ပြထားသည်။ ရာဇာတို့ ထီးနန်းစိုက်သော ဒေသများကို ရွှေဝါရောင် ပါခြည်များဖြင့် အမှတ်အသား ပြုထားသည်။

ရာဇဂြိုဟ်နှင့် ကပိလဝတ်၏ အကွာအဝေး ယူဇနာ ခြောက်ဆယ်ကိုလည်း တောလမ်း တောင်လမ်းများဖြင့် အသေးစိတ် ပြသည်။

မာဂဓတိုင်းမှ အနောက်မြောက်ဘက် ဂန္ဓာရတိုင်း တက္ကသီလာအထိ ပေါက်သော ဥတ္တရပထ လမ်းမကြီးသည် ပုံကားချပ်ထဲ၌ ထင်းနေ၏။

အရှေ့မှ အနောက်သို့ သွားသော ဤလမ်းမကြီး၏ ဝဲဘက်တို့၌ အလန္နာ၊ ပါဋလိပုတ်၊ ဗာရာဏသီ၊ ဂယာဂပတိဌာန၊ ကဏ္ဍကုဇ၊ သင်္ကံသာ၊ သေရေယျ၊ ဝေရဉ္စ၊ မထုရာ မြို့များကို အစဉ်အတိုင်း ပြထားလေသည်။

ထို့နောက် ဂင်္ဂါမြစ်ကြီးနှင့်တကွ အခြား မြစ်လက်တက်များ၊ မြစ်ငယ်များ၊ လှေဆိပ်များ။

အရှေ့ဘက်တွင် စမ္မာ၊ ထို့နောက် ရေလမ်းခရီးဖြင့် တာမရလိပွတ်၊ ထိုမှသည် ပင်လယ်ရေကြောင်းဖြင့် ပေါက်ရောက်နိုင်သည့် သုဝဏ္ဏဘူမိ၊ ရာဇဂြိုဟ်မှ လေးဆယ့်ငါး ယူဇနာ ဝေးသော သာဝတ္ထိ။

နံရံထက်ရှိ ပုံကားချပ်ကြီးများကို ကြည့်ရင်း မာဂဓ လက်နက်နိုင်ငံတော်၏ အကျယ်အဝန်းကို မှန်းဆ တွက်ချက်နေမိ၏။

မဇ္ဈိမဒေသ အလုံးနှင့် ဇမ္ဗူဒိပ်ကိုပါ ပိုင်စိုးမည့် မင်းဧကရာဇ်ဘဝကို မျှော်ခေါ်မှန်းဆနေမိ၏။ ကြီးမားကျယ်ပြန့်သော လက်နက်နိုင်ငံတော်အတွင်း ဖြန့်ကျက်သက်ရောက်မည့် ဘုန်းတန်ခိုး အာဏာ ရာဇမိရာဇာ၊ မင်းတကာတို့ထက် မင်း၊ ဘယ်လောက် ခုံမင်တပ်မက်ဖွယ် ပေနည်း။

စစ်ကဲမင်းများ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် အလှည့်ကျ သံတော်ဦးတင် ပြီးသွားကြ၏။ အလှည့်ပြီးသော စစ်ကဲမင်းများသည် နံရံတွင် ကပ်ထားသော ထိုင်ခုံတန်းလျားရှည်သို့ သွားထိုင် နေကြသည်။

ဗြဟ္မဏ ပုရောဟိတ်များ အလှည့် ရောက်လာ၏။

လက်နက်နိုင်ငံတော် ချဲ့ထွင်ရေးတွင် လိုအပ်သော အဆောင်အယောင် အစီအမံများကို သူတို့ သံတော်ဦးတင်ကြဦးမည်။ သူတို့ပြီးလျှင် ရေကြောင်း၊ ကြည်းကြောင်း ကုန်သွယ်လုပ်ငန်း အတွင်း ကျွမ်းကျင်သော ပညာရှိ အမတ်များ အလှည့်။ သူတို့ပြီးလျှင်...

“အရေးတကြီး သဝဏ် နှစ်ခုအတွက် အမတ်နှစ်ဦးက ဝင်ခွင့် တောင်းနေပါတယ် ဘုရင်မင်းမြတ်”

နန်းရင်းဝန်ကြီး၏ တင်ချက်ကြောင့် ဗြဟ္မဏတစ်ဦး အစီရင်ခံ သံတော်ဦးတင်နေသော စကားမှာ တစ်ဝက်တပျက် ရပ်သွား၏။

“ဘယ်က အမတ်နှစ်ဦးလဲ”

“ဒေဝီမိဖုရား စံနန်းတော်ရဲ့ အိမ်တော်ဝန်နဲ့ ကြေးတိုက်ဝန်ပါ ဘုရင်မင်းမြတ်”

“ဘာများပါလိမ့်... အထဲခေါ်လိုက်”

အမတ်နှစ်ဦးတို့ ဝင်လာကြသည်။ သူတို့ အမူအရာမှာ အကဲမရ၊ အရေးတကြီးနိုင်လှသည်။ ရှေ့မှောက်တွင် နေရာယူကြပြီး နောက်တွင်လည်း တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အပြန်အလှန် ကြည့်နေကြပြန်သည်။ ထို့နောက် အိမ်တော်ဝန်က သဝဏ်လွှာကို နားခံတော်မှူးဆီသို့ လက်ကမ်း လိုက် လေသည်။

နားခံတော်မှူးက သဝဏ်လွှာကို ဖြန့်သည်။

နားစွင့်ထားလိုက်၏။

“မာဂဓပြည့်ရှင် ဘုရင်မင်းမြတ်ထံ ဦးခိုက် လျှောက်ပါသည်။ မဟေသီခေါင်မိဖုရားသည် ယနေ့မှာပင် မာဂဓ နန်းညွန့်နန်းလျာ သားတော် ရင်သွေးငယ်ကို အောင်မြင်ချောမောစွာ မီးရှူးသန့်စင် ဖွားမြင်ပြီး ဖြစ်ပါကြောင်း၊ ယခုအခါ မိဖုရားကြီးနှင့်တကွ သားတော် ရင်သွေးတို့ နှစ်ပါးစလုံး ကျန်းမာချမ်းသာကြပါကြောင်း”

နားခံတော်မှူး၏ ဖတ်သံ ပြီးဆုံးသွား၏။

သို့သော် ရင်ထဲသို့ ရိုက်ခတ်သွားသော အသံ တစ်သံကမူကား မစဲစတမ်း ပဲ့တင် မြည်နေလေသည်။

“သား... သား...”

ထိုအသံသည် နှလုံးအိမ်မှ တစ်ကိုယ်လုံးရှိ သွေးကြောများဆီသို့ တစ်ဖန်လည်း တစ်ကိုယ်လုံးရှိ သွေးကြောများမှ နှလုံးအိမ်ဆီသို့ အပြန်ပြန်အလှန်လှန် အထပ်ထပ် အခါခါ။

တစ်ခါမှ မခံစားရဖူးသော ထူးခြားလွန်းသည့် ဝေဒနာ။ မာဂဓ လက်နက်နိုင်ငံတော် ဧကရာဇ် အဖြစ် စောစောလေးကမှ ခံစားတက်ကြွခဲ့ရသော ဝေဒနာနှင့်လည်း မတူ။ စစ်ကဲမှူးများ၊ ပုရောဟိတ်များ၏ အနာဂတ်ရှေ့ရေး ဆွေးနွေးသံကို ကြားနာခဲ့စဉ်က ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော အားရ ရွှင်လန်းမှုမျိုးနှင့်လည်း မတူ။

ထူးဆန်းလှဘိခြင်း။

လက်နက်နိုင်ငံ သခင်၊ မဇ္ဈိမဒေသ အားလုံး၏ အရှင်၊ ဘုရင် ဧကရာဇ် ဘဝကို မျှော်မှန်း ခံစားကြည့်ရင်း ရခဲ့သော တက်ကြွမှုတို့သည် ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ဖြစ်သွားကြပေပြီ။

သား... သား... သား...

အို...၊ ဒေဝီသည် ငါ့အတွက် သားတစ်ယောက်ကို ဖွားမြင်ပေးလိုက်ပါပြီကော၊ ငါ့ရဲ့ သား...၊ ငါ့သွေး၊ ငါ့သား။

ပြင်းပြစွာသော ချစ်ခြင်းသည် ရိုးတွင်းချဉ်ဆီသို့တိုင် ခိုက်၏။ မမြင်ရသေးပါဘဲလျက် သား ဖွားမြင်ပြီ ဟူသော သတင်းစကား ကြားရုံဖြင့်ပင် ပီတိအဟုန်ဖြင့် ချောက်ချားလာ၏။

“သား... သား...၊ ငါ့ရဲ့ သား”

အလိုလေး... ငါဟာ ဖခင်တစ်ယောက် ဖြစ်ပါပြီကော၊ ငါ့မှာ သားတစ်ယောက် ရခဲ့ပြီကော။ မိန်းမောခြင်းထဲတွင် စူးရှသော အလင်းရောင် အပြောက်ကလေးကို တွေ့မြင်နေရ၏။ ထို သေးငယ်သော အလင်းစက်ဝန်း အပြောက်ကလေးသည် နှလုံး၏ နက်လှစွာသော တစ်နေရာ၌ စတင်ထွန်းလင်း၏။ ထိုအလင်းစက်မှ ဖြန့်ထွက်ဖြာဝေသော အလင်းရောင်သည် တမဟုတ်ချင်းပင်

တစ်ကိုယ်လုံးသို့ ပျံ့နှံ့လာ၏။ အခြားမဲ့၌မူကား မိမိ ကိုယ်သဏ္ဍာန်ကို ကျော်လွန် ထိုးဖောက်လျက် ကမ္ဘာလောက တစ်ခုလုံးသို့တိုင် လင်းထိန် တောက်ပသွားစေတော့သည်။

အလင်းရောင် ပိုင်ရှင်သည်ကား... သား...။

သည်းပွတ်နှလုံးသည် မမြင်ရသော စွမ်းအားတစ်ခု၏ ဆုပ်နယ် ဖျစ်ညှစ်ခြင်းကို ခံလိုက်ရ၏။ သား... တဲ့။ ငါ့သွေးကဖြစ်တဲ့ ငါ့ရဲ့ သား။ ဟောဒီ ကမ္ဘာလောကမှာ ငါ့ကိုယ်စား ငါ့ကိုယ်ပွား ပေါ်ပေါက်လာတဲ့ သား။ ငါ့ကိုယ်တိုင်ပဲ နောက်တစ်ယောက် ထပ်ဖြစ်ပေးလာ စေဦးတော့... ဒီလောက်အထိ ချစ်နိုင်ဖွယ် မရှိသည့် သား။

ဟင့်အင်း... ငါဟာ ရာဇဂြိုဟ်ပြည့်ရှင် မာဂဓတိုင်း သခင် မဟုတ်တော့ဘူး။ ငါဟာ မဇ္ဈိမဒေသရဲ့ လက်နက်နိုင်ငံ ဧကရာဇ် မဟုတ်တော့ဘူး။ အဲဒါတွေဟာ မပြည့်စုံသေးဘူး။ ငါဟာ သားရဲ့ ဖခင်၊ ဟုတ်တယ်။ ဒါဟာ အပြည့်စုံဆုံး ငါ။

ငါ့ရဲ့ သား... ငါ့ရဲ့ အနာဂတ်၊ ငါ့ရဲ့ ကမ္ဘာလောက၊ ငါ့ရဲ့ နိုင်ငံတော်၊ ငါ့ရဲ့ အချိန်ကာလ၊ ငါ့နဲ့ ပတ်သက်သမျှ အလုံးစုံသော အဓိပ္ပာယ်တို့ ပေါင်းဆုံဖြစ်ထွန်းရာ... ငါ့ရဲ့ သား...။

အို... ငါ ချစ်လိုက်ရတာပါလား...။

ငါ့သားကို... ငါ ချစ်လိုက်ရတာပါလား...။

သားတစ်ယောက်ရဲ့ ဖခင်ဖြစ်တဲ့ ဘဝဟာ အပြည့်စုံဆုံး ဘဝပါလား၊ ငါ့သား သို့မဟုတ် ငါ့ဘဝ၊ ငါ့ အသက်ပိညာဉ်...

ဖခင်ရဲ့ သား...။ သားရဲ့ ဖခင်...။

ထိုခဏမှာပင်...

သန္တာန်တစ်ခုလုံး၌ ထိန်လင်းတောက်ပနေသော ချစ်ခြင်း အလင်းရောင်ကြီးသည် သိမ့်ခနဲ တစ်ချက် လှုပ်သွား၏။

အလိုလေး... ဒါဘာလဲ။

ချစ်ခြင်း အလင်းရောင်စက်ဝန်းထဲ၌ ပိုမိုစူးရှ တောက်ပသော အလင်းတစ်ခု ရုတ်ခြည်း ပေါ်လာချေသည်။ ဘာလဲ... ဒါ ဘာလဲ။ အလင်းစက်ဝန်းထဲမှ ထိုးထွက်လာသော အလင်းတစ်ခု။

ထိုအလင်းတန်း၏ အနားရေးမှ တရှိန်ရှိန် တောက်ပနေသော အရောင်တို့သည် ကွန့်မြူး ပွားများလာကြ၏။ အခြားမဲ့၌မူကား ထိုအရောင်တို့သည် အသံတစ်သံ အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲ သွားလေသည်။

“ငါ့ကို ဖွားမြင်တုန်းကလည်း ငါ့ဖခင်ရဲ့ စိတ်နှုတ်နဲ့ နှလုံးအိမ်မှာ အခု ငါခံစားရသလို ခံစားရပေမှာပဲ”

မမြင်ရသေးသော သားငယ်၏ မျက်နှာရုပ်သွင်တွင် မိမိ၏ မျက်နှာကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ထိုမျက်နှာနှင့် ယှဉ်လျက် ပေါ်လာသည့် မျက်နှာကား ဖခင်၏ မျက်နှာ၊ ခမည်းတော်၏ မျက်နှာ။

အလိုလေး... ငါရယ်၊ ငါ့သားရယ်။

ပြီးတော့... ငါရယ် ငါ့ခမည်းတော်ရယ်။

ခမည်းတော်ကြီးဟာ ငါ့ရဲ့ ဖခင်။

ခမည်းတော်ကြီး ဘယ်မှာလဲ... အခု ဘယ်မှာလဲ...

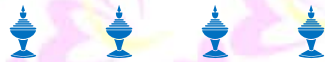
အို... သူ့ကို ငါ ကြေးတိုက်ထဲ သွင်းထားတာပါလား...

ငါ့သားကို ချစ်တဲ့ ငါ့လို၊ ငါ့ကိုချစ်တဲ့ ငါ့ဖခင်ကြီး...

ဝမ်းခေါင်းသံကြီးဖြင့် ဟစ်လိုက်မိ၏။

“ခမည်းတော်ကို လွှတ်လိုက်... အခု လွှတ်လိုက်ကြတော့”

ကြေးတိုက်ဝန် ယခုမှ လှုပ်ရှားလာ၏။ လက်ထဲမှ သဝဏ်ကို နားခံတော်မှူးထံ ကမ်းသည်။

နားခံတော်မှူးက သဝဏ်ကို မဖြန့်။

ဆိုဆိုနှင့်နှင့် အသံ ပေါ်လာ၏။

“ခမည်းတော် မင်းတရားကြီးကို လွှတ်ပေးလို့ မရတော့ပါဘူး အရှင်”

“ဘာ... ဘာပြောတယ်၊ ငါအမိန့်ပေးနေတယ်၊ ငါ့ခမည်းတော်ကို အခု လွှတ်လိုက်ကြစမ်း”

“သဝဏ်ကို ကိုယ်တော်တိုင် ဖတ်ရှုတော်မူပါ အရှင်”

မဖြန့်သေးဘဲ ထားသော သဝဏ်ကို နားခံတော်မှူးက ကမ်းလင့်ပေးသည်။ သဝဏ်လိပ်ကို လှမ်းဆွဲယူလိုက်သည်။ ဖြန့်လိုက်သည်။

“မင်းတရားကြီးသည် ယနေ့ပင်လျှင် ကံတော်ကုန်သွားပြီ ဖြစ်...”

သဝဏ်ပေါ်မှ အက္ခရာများကို မမြင်နိုင်တော့။ အလုံးစုံသော မြင်ကွင်းသည် ဝေဝါးမှုန့်မိုင်း သွား၏။ မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားသော တစ်ဒဂံ အဆုံးဝယ် အက်ကွဲနေသော အသံတစ်သံ ထွက်သွား၏။

“မယ်မယ်... ဘယ်မှာလဲ... မယ်မယ်ဆီကို ငါအခုသွားမယ်၊ ဖယ်စမ်း... ဖယ်ကြစမ်း၊ မယ်မယ့်ဆီကို ငါသွား...”

ရူးသွပ်သော ကစဉ့်ကလျား ခြေလှမ်းများဖြင့် နန်းဆောင်ထဲမှ ပြေးထွက်ခဲ့လေသည်။

“ဪ... မင်း ရောက်လာပြီကိုး”

ဖွေးဖွေးဖြူနေသော ဆံပင်များကြောင့် မယ်မယ်ကို ရုတ်တရက် မမှတ်မိ။ တိုးတိမ် အေးစက်သော အသံနှင့် မှုန်သီဖျော့တော့သော မျက်လုံးများကို အသေအချာ ဂရုစိုက်မိတော့မှပင် မယ်မယ်မှန်း သိလာရ၏။ အို... မယ်မယ်ဟာ ဒီလောက်အထိ အိုမင်းသွားရသတဲ့လား။

သလွန်ပေါ်တွင် သစ်သားရုပ် တစ်ရုပ်လို ပုံကျနေသည့် မယ်မယ်သည် “ဪ... မင်းရောက်လာပြီကိုး” ဟု ဆိုကာ အဝေးဆီသို့ ကြည့်နေလေသည်။ မယ်မယ့်လက်ထဲတွင် တွန့်ကြေနေသော သဝဏ် နှစ်ခု။ မယ်တော်ကြီးသည် နောက်ထပ်စကား မဆက်တော့။

အလိုလိုပင် သလွန်ရှေ့၌ ဒူးထောက်ကျသွား၏။

“သား... အခုပဲ လွှတ်မိန့်ပေးခဲ့ပါတယ် မယ်မယ်၊ ဒါပေမဲ့...”

စကား ရှေ့မဆက်နိုင်။

“အေး... ဒါပေမယ့် မင်း နောက်ကျသွားပြီ မဟုတ်လား အဇာတသတ္တု”

မယ်မယ့်အသံသည် မြားတံများအဖြစ် ထိုးစိုက်ဝင်လာကြ၏။

ရုတ်တရက် ဖြစ်ပေါ်လာသော ဆန္ဒမှာ သားအမိနှစ်ယောက် ဖက်၍ အားပါးတရ ငိုကြွေး
လိုသော ဆန္ဒပင် ဖြစ်၏။ သို့သော် မယ်မယ်သည် ဖျော့တော့ အေးစက်နေပါလား။

“မယ်... မယ်”

ခေါ်သာ ခေါ်လိုက်မိသော်လည်း ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိ။ အကြောအပြိုင်းပြိုင်း
အရိုးပေါ် အရေတင် မယ်မယ့်လက်ကို ဖမ်းယူ ဆုပ်ကိုင်မိ၏။ ထိုလက်များ နွေးထွေးခြင်း အလျဉ်း
ကင်းနေကြလေသည်။

“မယ်... မယ်”

လှည့်မကြည့်။ အဝေးဆီသို့ ကြည့်နေသော ဝေသီမှုန်မှိုင်း မျက်လုံးများ၌လည်း
မျက်ရည်များ မရှိ။ အရေးအကြောင်းတို့ ယက်မြောသော ပါးပြင်ပေါ်မှာလည်း မျက်ရည်စများ မရှိ။

ငိုကြွေးခြင်းကို လွတ်မြောက်သွားပြီလား... မယ်မယ်။

“သား... သိချင်တာလေး တစ်ခု ဖြေပေးမလား မယ်မယ်”

“မင်းက ဘာသိချင်သေးတာလဲ အဇာတသတ်၊ သိချင်သေးတာလို့ မငဲ့မှာ ရှိသေးလို့လား”

သလွန်ရှေ့တွင် ကြုံ့ဝင် သေးငယ်သွားပြီဟု ခံစားလိုက်ရသည်။

သို့သော်...

“သားကို ဖွားမြင်တုန်းက ခမည်းတော်ဟာ အခု သားခံစားရသလို ခံစားခဲ့ရဖူးသလား
ဆိုတာ...”

စကားလုံးများ ကစဉ့်ကလျား နိုင်လှ၏။

“မင်းက အခု ဘယ်လိုခံစားနေရလို့လဲ အဇာတသတ်”

“သားမှာ သားလေးတစ်ယောက် ရနေပြီဆိုတော့... ဟို... သားလေး ဖွားမြင်ပြီဆိုတာ
သိလိုက်တာနဲ့ပဲ သား တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ပြောမပြနိုင်လောက်အောင် ချစ်ခြင်းကြီးစွာနဲ့ တုန်လှုပ်
နေတယ် မယ်မယ်၊ သားဆိုတဲ့ အသံ ကြားရတဲ့ ဖခင်တစ်ယောက်ဟာ ဒီလိုပဲလား”

တစ်ချိန်လုံး ငဲ့စောင်းကြည့်ဖော် မရဘဲ မျက်နှာလွဲနေခဲ့ရာမှ စူးခနဲ မယ်မယ်
လှည့်အကြည့်ကြောင့် စကားမဆက်ဝံ့ဘဲ ရပ်သွား၏။

မယ်မယ်၏ မျက်လုံးများဆီမှ မိမိကို တစ်ခါမျှ မတွေ့ဖူးသော အကြည့်မျိုးကို ရင်ဆိုင်
လိုက်ရသည်။

အံ့ဩသော... ထို့နောက်... ဝေးကွာသော သူစိမ်းတစ်ရံဆံ အကြည့်။

“လူမိုက်”

မယ်မယ့်နှုတ်မှ တိုးတိမ်စွာ ထွက်ကျလာသော စကားလုံး ဖြစ်၏။

“မင့်လက်တွေကို ရှေ့ထုတ်လိုက်စမ်း”

အိုမင်းယွင်းယိုနေသော အဘွားအို တစ်ယောက်၏ အမိန့်အောက်ဝယ် မာဂဓ
ဘုရင်မင်းမြတ်သည် အင်အားချည့်နဲ့စွာ နာခံရလေသည်။

“မင့် လက်ျာဘက် လက်ညှိုးကို ကြည့်လိုက်စမ်း”

လက်ျာ လက်ညှိုးကို ကြည့်လိုက်၏။ တစ်နန်းတော်လုံး တစ်တိုင်းပြည်လုံးကို
ဤလက်ညှိုးဖြင့်ပင် ညွှန်၍ အမိန့်တော်များ တစ်ခုပြီး တစ်ခု ထုတ်ပြန်ခဲ့၏။

ဤလက်ညှိုးသည် ရာအောက်ကဏ္ဍ၏ သင်္ကေတ။

“လက်ညှိုးထိပ်ဟာ တခြား လက်ချောင်းတွေလို လုံးဝန်းညီညာ မရှိဘဲ နည်းနည်း
စောင်းနိမ့်နေတာ တွေလား”

“တွေပါတယ်... မယ်မယ်”

“အေး... မင်းငယ်စဉ် ရင်ခွင်ပိုက်အရွယ်က အဲဒီလက်မှာ ခုနာစွဲခဲ့တယ်၊ လက်အနာ
ကိုက်လို့ မင်း စူးစူးဝါးဝါး ငိုတော့ ငါနဲ့တကွ အထိန်းတော် အချောတော်တွေ အမျိုးမျိုး
ချောကြတယ်၊ မင်း အငိုမတိတ်ခဲ့ဘူး၊ နောက်ဆုံးတော့ မင်းကို မင့်ဖခင်ဆီ ခေါ်သွားခဲ့တယ်၊
ဒီအချိန်မှာ မင့်ဖခင်ဟာ တရားလွတ်ရုံး သဘင်မှာ တရားစီရင်နေချိန်”

ကလေးငိုသံဖြင့် ကျွတ်ကျွတ်ညံနေသော လွတ်ရုံးခန်းမ။ မယ်တော်က
လှမ်းပေးလိုက်သဖြင့် လွတ်ရုံး ပလ္လင်ထက်မှပင် သားကို လှမ်းယူလိုက်သော ခမည်းတော်...

“အို... ခုနာက ပြည်သွေးတွေနဲ့ တင်းပြီး အနာရင်းနေတာပဲ၊ ကလေးမှာ အနာကိုက်တာကို
ဘယ်ခံနိုင်ပါ့မလဲကွယ်၊ နေဦးကွယ်... ဒီအနာက ပေါက်ကာနီးလေလေ ပိုပြီး ကိုက်ခဲ့လေလေပဲ၊
ဒီလိုအချိန်မှာ အနွေးဓာတ်ကလေးနဲ့ဆိုရင် ကလေး သက်သာမှာပေါ့၊ အို... ဟုတ်ပြီလို့
ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ပဲ မင့်ဖခင်ဟာလေ မင့်လက်ညှိုးကို သူ့ခံတွင်းထဲ ထည့်ငုံလိုက်တယ်”

ငိုသံ တိတ်သွားသဖြင့် တရားလွတ်ရုံး ငြိမ်သက်သွားသည်။

“အနွေးဓာတ်ကြောင့် အကိုက်သက်သာသွားတဲ့ မင်းဟာ အငိုတိတ်သွားတယ်၊
အိပ်ပျော်သွားတယ်၊ မင်းနိုးသွားမှာ စိုးလို့... ပြီးတော့ အနာပြန်ကိုက်မှာ စိုးလို့ မင့်ဖခင်ဟာ
လက်ညှိုးကို ငုံမြဲ ငုံ၊ မင်းကို ရင်ခွင်ထဲ ပျွေမြဲ ပျွေထားရတယ်၊ နောက်တော့...”

အေးစက်လွန်းစွာ တစ်လုံးချင်း ပြောနေသော မယ်မယ့်အသံသည် ပြိုပျက်စ ပြုလာ၏။

“အာခံတွင်းရဲ့ အပူငွေ့ကြောင့် မင့် လက်ညှိုး ခုနာဟာ သူ့ ခံတွင်းထဲမှာပဲ ပြည်
ပေါက်သွားတယ်၊ ဒီအခါမှာ...”

မယ်မယ့်အသံ နစ်သွားသည်။ နှုတ်ခမ်းများ ဆတ်ဆတ်တုန်လာသည်။ ကြိုးစားအားယူ
နေရသော မျက်နှာပြင် တစ်ခုလုံး လှုပ်နေသည်။

“သွေးပြည်ပုပ်တွေ ရောနှောနေတဲ့ အဲဒီ အနာရည်တွေကို သူ ထွေးမပစ်ဘဲ မင်း
လက်ညှိုးကို ခံတွင်းကနေ မထုတ်ဘဲ သူ မြို့ချပစ်လိုက်တယ်၊ မင်း နိုးသွားမှာ စိုးလို့တဲ့လေ...
အဲဒါဟာ အခု ကံကုန်သွားတဲ့ မင့် ဖခင်ကြီးပဲ... အဲဒါဟာ သူ့သားအပေါ် သူ ဘယ်လောက်
ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ ဖခင်ကြီးရဲ့ တစ်ခုသော ဖြစ်ရပ်လေးပဲ၊ မင်းသိချင်တာ သိရပြီလား အဇာတသတ်”

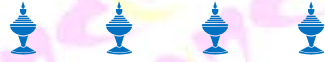
သားရဲတိရစ္ဆာန် တစ်ကောင်၏ အသံမျိုး မိမိထံမှ ထွက်သွားသည်ဟု ထင်လိုက်၏။
မိုန်းလုံတံ လည်မျိုသို့ ထုတ်ချင်းခတ် စွဲဝင်သော သားရဲတိရစ္ဆာန် တစ်ကောင် ဖြစ်မည်။ ကိုယ့်အသံ
ကိုပင် ကိုယ် မမှတ်မိ။

မယ်မယ့် ခြေရင်းတွင် ပစ်လဲကျသွားသလား။ သလွန်ခြေထောက်နှင့် ဦးခေါင်း ပြေးဆောင့်
မိသလား။ မယ်မယ့် ခြေဖမိုးပေါ်သို့ မျက်နှာ အပ်မိသလား။ မယ်မယ့် ခြေဖမိုးတစ်ခုလုံး
ပူလောင်သော မျက်ရည်တွေ စိုရွဲသွားသလား။

ဆရာအရှင် ဒေဝဒတ်၏ တပည့်ရင်း မင်းသားငယ် ဘဝ။ ထိုမှသည် နုပျိုတက်ကြွသော
ဥပရာဇာ ဘဝ။ ထိုမှသည် သက်ဦးဆံပိုင် မာဂဓ ဘုရင်ဘဝ။ ထိုထိုသော ဘဝ ဘဝ များဖြင့်
အဆင့်ဆင့် ဖွဲ့စည်းထားသော တစ်သက်တာတွင် တစ်ခါမှ မရေရွတ်ခဲ့ဖူးသည့် စကားသုံးလုံးသည်
ဖျစ်ဖျစ်မြည် ကွဲကျောသွားသော နှလုံးသားထဲမှ ပေါ်ထွက်လာ၏။

“ငါ... မှား... ပြီ”

ကြေးမုံပြင်ရှေ့တွင် ရပ်မိပြန်လေပြီ။

ချောင်ကျနေသော နားထင်နားရင်းဖျား အထက်တွင် ဆံစတို့ ဖွာရရာကြနေကြ၏။ မည်းနက်နေဆဲ ဖြစ်သော်လည်း နှုတ်ခမ်းမွှေး ကျင်စွယ်သည် ကော့ယုံကြွမနေဘဲ မိုးမိသော ရှဉ့်တစ်ကောင်၏ အမြီးလို ဖြစ်နေ၏။ မျက်ဝန်းအိမ်များမှာ အရောင်အဝါ ကင်းမဲ့နေပြီး မျက်ဖြူ ဆံသားများ၌ နီရဲသော အကြောမြွှာကလေးများ ယှက်သမ်းနေကြ၏။

ကြေကွဲခြင်း၊ ငိုကြွေးခြင်းတို့ဖြင့် အခါခါ ထုထောင်းခံနေရသော ရုပ်သွင်သည် ရက်ပိုင်း အတွင်းမှာပင် ဤမျှ အိုစနာကျသွားရသတဲ့လား။

ကြေးမုံပြင်သည် မာဂဓိုင်ငံတော် သခင် ရာဇဂြိုဟ် ထီးနန်းအရှင် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ ရုပ်ပုံအစား သောကဖြင့် တောက်လောင်နွမ်းနယ်နေသော ယောက်ျားတစ်ယောက် ရုပ်ပုံကိုသာ ဖော်ပြနေလေသည်။

ဤရုပ်ပုံသည် စက်ဆုပ်ဖွယ်လည်း ဖြစ်၏။ ရှက်ဖွယ်လည်း ဖြစ်၏။ မမြင်အပ် မကြည့်အပ်သော ရုပ်ပုံလည်း ဖြစ်၏။

ဒါ လက်နက်နိုင်ငံတော် ဧကရာဇ်လောင်းလျာရဲ့ ရုပ်ပုံမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဒါဟာ နောင်တတွေနဲ့ ယူကြုံးမရ ဖြစ်နေတဲ့ အပူသည် ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ပုံပဲ။

ဟေ့ ..... ကြေးမုံပြင်၊ ဒီလိုရုပ်မျိုးနဲ့ မင်း မတုံ့ပြန်နဲ့။

ကြေကွဲနေသော နှလုံးသားကို ပြောင်းလဲပစ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ဘုရင်ဧကရာဇ်တစ်ပါးဟာ ဒီလိုမဖြစ်ရဘူး။ ပျော့ညံ့သိမ်ဖျင်း မနေရဘူး။ ဒီလိုဖြစ်နေတဲ့ ဘုရင်တစ်ပါးရဲ့ ရာဇအာဏာနဲ့ သက်ဦးဆံပိုင် ဆိုတာဟာလည်း ဘယ်မှာလာပြီး ခွန်အား ရှိနိုင်တော့မလဲ။

မင်းဟာ မာဂဓဘုရင်၊ မင်းဟာ ရာဇဂြိုဟ်ရဲ့ မကိုဋ်သရဖူ၊ မင်းရုပ်သွင်ကို ပြောင်းပစ်ဖို့ ချည့်နဲ့နေတဲ့ နှလုံးသားကိုလည်း ပြောင်းပစ်လိုက်စမ်းဟေ့...။

ဘာနဲ့ ပြောင်းလဲပစ်မလဲ။ ဂီတ၊ အဆို၊ အက သွားစမ်း။ တွေဝေ ယစ်မူးစေတတ်တဲ့ အဲဒီ သူ့ခုမသဘင်တွေ မလာနဲ့။ ဒါဖြင့် ပဏ္ဍိတ်ဟူးရား ပညာရှိတွေနဲ့ စကားစမြည် ပြောဆိုနေခြင်းကော၊ အို... ဒါလည်း အလကားပဲ။ တစ်နန်းတော်လုံးမှာ နှုတ်ခံတွင်းဟာပြီး အသံပီပီနဲ့ ပြောရဲတဲ့ အမတ် ဘယ်မှာရှိလို့လဲ။ ဒါဆိုရင် တောလိုက်ကစားထွက်ခြင်းကော... အင်း ဒါ နည်းနည်းနီးစပ်တယ်။ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားနဲ့ သွေးဆူနိုင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဒါဟာလည်း ပျော်ရွှင်ဖွယ် ကစားနည်းတစ်ခုသာ ဖြစ်တယ်။

တစ်ခုပြီး တစ်ခု စဉ်းစားမိ၏။

မာဂဓတိုင်းအတွင်း ခရီးလှည့်လည်ခြင်း။ စစ်ရေးသေနင်္ဂ လေ့ကျင့်ခြင်း၊ ဆင်တိုက်ပွဲများ ရှုစားခြင်း... တစ်ခုမှ စိတ်တိုင်းကျဖွယ် မရှိ။ စိတ်လှုပ်ရှား တက်ကြွ သစ်လွင်လာစေသည်အထိ ထိရောက်သော နည်းလမ်းများ မဟုတ်ကြ။

ထိုစဉ်... ငုပ်လျှိုးနေသော တစ်စုံတစ်ရာသည် ဘွားခနဲ ပေါ်လာလေသည်။

ထိုအရာသည် လွန်ခဲ့သော နှစ်ကာလ အတန်ကြာကပင် နှလုံးထဲ၌ စွဲထင်ခဲ့သော အရာ ဖြစ်၏။ အခွင့်အခါ မကြုံသေးသဖြင့် အိပ်စက်ငိုက်မျဉ်းနေသော အရာ ဖြစ်၏။ ယခုတော့ သူ နိုးထလာပြီ။ ကောင်းလိုက်သည့် နိုးထခြင်းပေပဲ။

ချည့်ခဲ့သော နှလုံးကိုလည်း ပူနွေးနှိုင်းနှိုင်းလာစေသည်။ ကြေကွဲမှုကိုလည်း တိုက်ဖျက်ပစ် နိုင်သည်။ ရာဇအာဏာကိုလည်း ပိုမို ထက်မြဲအောင် သွေးပေးရာ ရောက်သည်။

ဘုရင်တစ်ပါး ဟူသော အဖြစ်ကိုလည်း ထပ်မံ ရုပ်လုံးကြွစေသည်။ ပြီးတော့ ယခုမှ ဖန်တီးယူရမည့် အသစ်မဟုတ်။ မူလကတည်းက ရှိထားနှင့်ပြီးသား ကြုံးဝါးသံ။ ထိုအသံ ပြန်လည် ကျယ်လောင်လာပေပြီ။

လွန်ခဲ့သည့် နှစ်အနည်းငယ်က အသံ။

“ငါ့ထက် တစ်ဆင့်နိမ့်တဲ့ ဝဿမျိုးနွယ် ဖြစ်ပါရက်နဲ့။ ကြည့်စမ်း... နေတော့လည်း ရတနာ ခုနစ်ပါး အတိပြီးတဲ့ ဘုံခုနစ်ဆင့် ပြာသာဒ်။ စားတော့လည်း မြောက်ကျွန်းဆန်၊ သုံးတော့လည်း ကျောက်မျက် အလင်းရောင်၊ ငါ မင်းဧကရာဇ် ဖြစ်လာတဲ့ တစ်နေ့မှာ သင် ဒီလိုမနေစေရဘူး ဇောတိက သူဌေး”

ကြေးမုံပြင်ရှေ့မှ ခွာလိုက်၏။

ထို့နောက် တစ်ဖန်ပြန်၍ ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်ကာ ကြေးမုံပြင်ကို ပြောလိုက်၏။

“နောက် များမကြာမီမှာ သင်ဟာ အဇာတသတ် ဘုရင်ရဲ့ တကယ့် ပကတိ ရုပ်သွင်ကို ပြန်ထင်ဟပ်စေရမည် မှတ်ထား”

ဝရန်းသုန်းကားဖြစ်နေသော တပ်ဖွဲ့ကြီးကို ဆင်ပေါ်မှ ကြည့်ရင်း တအံ့တဩဖြစ်သွား၏။ ဇောတိကသူဌေး၏ ပြာသာဒ်ဘုံနန်းကို ချီတက်တိုက်ခိုက်ဖို့ လွှတ်လိုက်သည့်တပ်ဦးသည် ဘာကြောင့် ဖရိုဖရဲ လန်ထွက်လာရသနည်း။

မကြာမီပင် စစ်ကဲတစ်ဦးထံမှ သတင်းပို့ချက် လျှောက်တင်လာသည်။

“ဇောတိက သူဌေးရဲ့ စံအိမ်တံတိုင်းရှေ့ရောက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ကျွန်တော်မျိုးတို့နဲ့ဆတူ အင်အားကြီးမားတဲ့တပ်ကြီးက ကျွန်တော်မျိုးတို့ရဲ့ချီတပ် စစ်ဆင်ပုံအတိုင်း တုံ့ပြန်တွန်းလှန်တာမို့ တပ်ဦးပျက်ပြီး ဖရိုဖရဲ ဖြစ်ကုန်ပါတယ်အရှင်”

“နောက်ထပ် တပ်တွေ ဆက်တက်ခိုင်း၊ ပထမတံခါးမုခ်ကို အရင်သိမ်း”

စစ်ကဲ ပြန်ထွက်သွား၏။ သို့သော် ....

ကစင့်ကလျား ပြန်ထွက်စင်လာသော တပ်များသာလျှင် အနီးသို့ရောက်လာလေသည်။

မြင်းဟီသံ၊ ဆင်အော်သံနှင့်အတူ၊ ဆိုင်ရာ စစ်မှူးတို့၏ မထိရောက်သော တံပိုးသံများ ဆူညံရှုပ်ထွေးသွားသည်။ နားမလည်နိုင်စရာဖြစ်ရပ်ပင်။

ရန်သူ မင်းတစ်ပါးပါး၏ တပ်မကြီးနှင့် စစ်မြေပြင်တွင် ရင်ဆိုင်တိုက်ရသော စစ်ပွဲကြီး မဟုတ်ပါဘဲလျက် အဘယ်ကြောင့် ရာဇဂြိုဟ်တပ်များ ဤမျှ ကသောင်းကနင်းဖြစ်နေသတည်း။

ကိုယ်တိုင်စီးလာသော တိုက်ဆင်ကြီး၏ ဝဲယာရှေ့နောက်တွင် သွေးပျက်ထိတ်လန့်သော စစ်သည်များဖြင့် ရှုပ်ရှက်ခတ်နေ၏။

အမိန့်ပေးမည့် ဗိုလ်များလည်း ထို ကစင့်ကလျား ရဲမက်များအကြားမြုပ်နေပြီး သူတို့ကိုယ်တိုင်ပင် ဦးတည့်ရာပြေးနေကြသည်။

နောက်ဆုံးတွင်ကား စစ်လန့်သော အသံဗလံ ပေါင်းစုံတို့ဖြင့်တပ်မကြီးတစ်ခုလုံး ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရ ဖြစ်သွားလေသည်။

ဦးကင်းမှ ချွန်းကိုင်ရဲမက်၏ အော်သံကို ကြားလိုက်ရ၏။

“ဆင်တော်ကို ထိန်းလို့မရတော့ဘူးအရှင်”

ပုခက်သည် သိမ့်သိမ့်လှုပ်နေ၏။

တိုက်ဆင်ကြီးလည်း သွေးလန့်သွားပြီ။ အန္တရာယ်အကြီးဆုံးအချိန်ဖြစ်သည်။

အသံတစ်သံ ပေါ်လာသည်။

“မြင်းပေါ်ကို ပြောင်းစီးပါ အရှင်၊ ဒီနေရာက ပြေးမှ ဖြစ်တော့မယ်”

ဆင်ပေါ်မှ မြင်းထက်သို့ ဘယ်သို့ ဘယ်ပုံရောက်ခဲ့မှန်းမသိတော့။ တစ်ဟုတ်ထိုး ကဆုန်ဆိုင်းပြေးနေသော မြင်း၏ ဇက်ကိုလည်း မထိန်းနိုင်တော့။

မည်သည့်အရပ်သို့ ဦးတည် ကဆုန်ဆိုင်းနေမှန်းလည်း မသိတော့ပေ။

လေး၊ မြား၊ ဓား၊ ပုဆိန်တစ်မျက်မျှ ပစ်ခတ်ထိုးခုတ်ခြင်း မပြုလိုက်ရဘဲ ထူးဆန်းစွာ တပ်ပျက်သွားရခြင်း ဖြစ်ချေသည်။

တရိပ်ရိပ်ပြေးနေသော မြင်းပေါ်မှပင် သင်းကို လှမ်းတွေ့လိုက်ရသည်။ မြင်းဇက်ကို အားကုန် ဆွဲလိုက်၏။ ထိုအခါမှပင် ဝေဠုဝန်ကျောင်းတိုက် ပရဂုဏ်အနီးသို့ ရောက်နေကြောင်း သတိထားမိတော့သည်။

ဇောတိက သူဌေးသည် ကျောင်းတိုက်လှေကားမှ ဆင်းလာ၏။ တစ်ကိုယ်လုံး ဆွတ်ဆွတ်ဖြူအဝတ်ကို ဝတ်လျက် ပခုံးတွင် ရှားနှစ်ရောင်တဘက်ကို ရစ်သိုင်းလျက် လာနေသော သူ့အသွင်မှာ ဘာကိုမှ မသိသလို ပုံမျိုး။ မြင်းပေါ်မှ လွှားခနဲ ခုန်ဆင်းလိုက်၏။

သူဌေး၏ ခြေလှမ်းများလည်း ရပ်သွား၏။ ရင်ဆိုင်မိကြပြီ။

“ဘုရင်မင်းမြတ်... အကြောင်းကိစ္စ မည်သို့ ရှိပါသလဲ”

ဒေါသက အပြင်းအထန် ပေါက်ကွဲသွားသည်။ အေးဆေးသက်သာ ဖြစ်နေသော သူ့အမူအရာမှာ စော်ကားမော်ကား နိုင်လှ၏။

“သူဌေး... သင့်လူတွေကို စစ်ထိုးခိုင်းပြီး သင်က ဒီမှာ ကျောင်းတိုက်ကို လာပြီး တရားနာသလိုလို ဘာလိုလို ပုံမျိုးနဲ့ သင် လုပ်နေသလား... စံအိမ်မှာ စစ်တပ်တွေ ထားတယ် ဆိုတာ ဘုရင့်အာဏာကို ပုန်ကန်တာဆိုတာ သင် နားမလည်ဘူးလား”

ဇောတိကသူဌေး အနည်းငယ်မျှ တွေဝေသွားပြီး...

“ဪ... အရှင်မင်းကြီး ကျွန်ုပ်အိမ်ကို သိမ်းယူဖို့ သွားခဲ့သကဲ့”

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ ငါ သွားခဲ့တယ်”

ငေါက်ငမ်းပြောလိုက်ပြီးမှ ရှေ့ဆက်ရန် စကားမရှိ ဖြစ်နေ၏။

“ဘုရင်မင်းမြတ်... ကျွန်ုပ်ရဲ့ သဘောဆန္ဒ မပါဘဲ ကျွန်ုပ်ရဲ့အိမ်ကို သိမ်းယူဖို့ဆိုတာ အရှင်တစ်ပါးတည်း မဆိုထားနဲ့၊ မင်းအပေါင်းပေါင်းထောင်ချီ ခေါဘိကီတပ်နဲ့ သိမ်းတောင် သိမ်းလို့ မရပါဘူး”

မောက်မာစော်ကားလွန်းသောသူဌေးကို နေရာမှာပင် အမှုန့်အညက် ချေပစ်လိုက်ချင်၏။

သို့သော် တပ်ပျက်ကြီးပျက်၍ ကစင့်ကလျား ဖြစ်ခဲ့ရခြင်းက ပူပူနွေးနွေးပင် ရှိသေးသည်။

“ဩ... ဇောတိက၊ မင်းက ဘုရင်ဖြစ်မယ့်သူမို့လား... မင်း အခုပြောနေသူဟာ မာဂဓ ဘုရင်ဆိုတာ မေ့နေသလား”

အမျက်စကားလုံးတိုဖြင့်သာ တုံ့ပြန်နိုင်သော အဖြစ်။

“ဘုရင်မင်းမြတ်... ကျွန်ုပ်ဟာ မင်းဘုရင် မဟုတ်ပါ၊ ရာဇ မဟုတ်ပါ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်ုပ်သဘော မပါရင် ကျွန်ုပ်ရဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာ မြိတ်ဆာချည် တစ်မျှင်မျှ မင်းများ၊ ခိုးသူများ သိမ်းပိုက်တိုက်ယူလို့ မရနိုင်ပါဘူး”

သူ့အသွင်က အေးဆေးသက်သာ ရှိသော်လည်း ပြောနေသော စကားများကမူ မကိုဋ် သရဖူကို စိန်ခေါ်သည့် အသုံးအနှုန်းများ ဖြစ်ချေသည်။

“ဒီမှာ ဇောတိက... မင်းသဘောတူမှ ငါက ယူရမှာတဲ့လား”

သင်းက စိန်ခေါ်လေသောအခါ ကိုယ်ကလည်း ရိုင်းရိုင်းပျံ့ပျံ့ ပြောရပေမည်။

“ငါ... မာဂဓ ပြည့်ရှင်ပဲ၊ ငါ သက်ဦးဆံပိုင် အာဏာရှင်ပဲ၊ ငါဟာ ရာဇာပဲ၊ မင့်ပစ္စည်းကို မင်း အလိုမတူပေမယ့် ငါ ယူနိုင်တယ်၊ ယူခွင့်ရှိတယ်၊ ယူလို့ရတယ်”

ဘယ်လောက် မခံချင်စရာ ကောင်းသနည်း၊ ဇောတိကသည် ပြုံးများပင် ပြုံးလိုက်သေး၏။
ထို့နောက်...

“ဒါဆိုရင်... ဘုရင်မင်းမြတ်”

သူ့လက်အစုံကို ရှေ့သို့ ဆန့်ထုတ်နေသည်။ ဘာအဓိပ္ပာယ်နည်း။

“ကျွန်ုပ်ရဲ့ ဟောဒီ လက်ဆယ်ချောင်းမှာ လက်စွပ်အကွင်း နှစ်ဆယ် ရှိနေပါတယ်၊ ကျွန်ုပ်ရဲ့ စကားကို နားစိုက်လိုက်ပါ။ ဟောဒီ လက်စွပ်များကို မာဂဓဘုရင်ထံ ကျွန်ုပ် မပေးဘူး၊ ကိုင်း... စွမ်းနိုင်ရင် အရှင်မင်းကြီး ဖြုတ်ယူပါ”

‘တောက်’ တစ်ချက် ပြင်းပြင်းခေါက်မိ၏။

ဒေဝီ ကမ်းလင့်ပေးသော သားငယ်ကို ပွေယူလိုက်သည်။

ဥဒယဘဒ္ဒ သားတော်ငယ်လေးက ပြုံးကြည့်နေ၏။ သားငယ်၏ အပြုံးကား အပြစ် ကင်းလေစွ။ ငုံရာမှ ပွင့်ကာစ ပွင့်ချပ်တစ်ခုနယ် နူးညံ့လှစွာသော ပါးပြင်စုံစုံလေးသည် နှင်းဆီနရောင် ပြေးနေ၏။ သန္တာခဲ နှုတ်ခမ်းသေးသေးလေးထက်မှ အပြုံးကား နှင်းရည်ဆွတ်သော ဝတ်ဆံကလေးပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ချစ်မြတ်နိုးဖွယ် အတိဖြစ်သော ကလေးငယ်၏ အပြုံးရှေ့မှောက်ဝယ် မရယ်နိုင် မပြုံးနိုင်သော ဖခင်တစ်ဦး၏ ညှိုးနွမ်းသည့် မျက်နှာ ရှိနေလေသည်။ သား၏ အပြုံးကိုသော်မှ ဖခမည်းတော်က ပြန်မတုံ့နိုင်သည့် အဖြစ်။

“ဇောတိက သူဌေးကြီးရဲ့ စံအိမ်ကို မောင်တော် ဘုရင်မင်းမြတ် တိုက်ခိုက်သိမ်းယူလိုက်တဲ့ ကိစ္စ ဘယ်လိုနေသေးလဲဟင်”

မိဖုရား၏ အမှတ်မထင် အမေးတွင် တုန်လှုပ်သွား၏။

မည်သို့ ဖြေရမည်နည်း။ အပြစ်ကင်းသော အပြုံးရှင် သားငယ်နှင့် ရိုးသားကြည်လင်စွာ မေးခွန်းထုတ်နေသော မိဖုရားရှေ့တွင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို မနည်းကြီး ဆောက်တည်ထားရသည်ကို ကိုယ်တိုင်သာ အသိဆုံး ဖြစ်၏။

ဇောတိက၏ လက်ချောင်းများမှ လက်စွပ်တွေကို ချွတ်မရခဲ့သော အဖြစ်။ ထို့နောက် “အရှင် အလိုတော်ရှိလျှင် ဝတ်လဲတော်ကို ဖြန့်ခံပါ” ဟု ဆိုကာ သူ့ လက်ချောင်းတွေကို အောက်စိုက်လိုက်ရုံမျှဖြင့် တစ်ကွင်းပြီး တစ်ကွင်း ဖြည်းဖြည်း ကျလာသော အဖြစ်။ ထို့နောက်... ရဟန်းပြုပါရစေတော့ဟု မိမိထံ ခွင့်ပန်ကာ သူဌေးကြီးဘဝကို အပြီးအပိုင် စွန့်လွှတ်သွားသော အဖြစ်... နောက်မူကား...။

“အို... အခုမှပဲ ငါ့ရဲ့ ရည်ရွယ်ရင်း အထမြောက်ပေတာကလား။ သင်း မရှိတော့ဘူး ဆိုတော့ သင်းရဲ့ စံအိမ်စည်းစိမ်ကို ငါ အလွယ်သိမ်းလို့ ရပြီပေါ့”

ဟု ကြုံးဝါးကာ စံအိမ်တော် ဘုံပြာသာဒ်ဆီ ချီတက်သွားခဲ့သော်လည်း ဘုံခုနစ်ဆင့် ပြာသာဒ်စံအိမ်၊ တံတိုင်း ခုနစ်ထပ်နှင့်တကွ သူမယား မြောက်ကျွန်းသူ ဆိုသည့် မိန်းမချောပါ ထူးဆန်းစွာ ပျောက်ကွယ်သွားသည့် အဖြစ်။

ဥသုလုံးဝ ရှုံးနိုင်ခဲ့ရသော အရှုံးပွဲ။

မိဖုရား မေးချေပြီ။ ဘယ်သို့ ဖြေရမည်နည်း။

“အို... ဇောတိကဟာ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ မှော်ဆရာကြီးပဲ။ သူ့ရဲ့ စံအိမ်တို့ စည်းစိမ်တို့ ဆိုတာဟာလည်း ပစ္စလက် မှော်အတတ်နဲ့ လှည့်စားထားတာ နေမှာပါ။ သူလည်း အခု ဂေါတမ ဗုဒ္ဓဆီမှာ ရဟန်းပြုသွားပါပြီ။ ဒီသူဌေးအကြောင်း မမေးနဲ့တော့” ဟု ကောက်ကာငင်ကာ ဖြေလိုက်ရ၏။

“ဘယ်လို... ပစ္စလက် မှော်အတတ်တဲ့လဲ မောင်တော် ဘုရင်မင်းမြတ်”

မသိသားဆိုးရွားလှသော မိဖုရားကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သို့သော် ထိုအခိုက်မှာပင် ရင်ခွင်ထဲရှိ သားငယ်ထံမှာ ဝါးခနဲ ငိုသံ ပေါ်လာ၏။

ဥဒယဘဒ္ဒ သားငယ်လေးသည် ဖခင်၏ မျက်လုံးကို စိုက်ကြည့်ရင်းမှ ငိုချလိုက်ခြင်းပင်။ မိဖုရားသည် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွား၏။ အထိန်း ရံရွေများလည်း လှုပ်ခတ်သွားကြလေသည်။ ဘာကြောင့်များ သူတို့ ကလေးငယ်တစ်ယောက် ငိုသံကြောင့် သည်မျှ ကုန်ကြွေပျက်နေကြသလဲ မသိ။

“သားတော်လေးဟာ အမြဲပဲ ရယ်ပြုံးပြီး ဝူးဝူးဝါးဝါး နေရှာတာ၊ တစ်ခါမှ ဒီလို အလန့်တကြား ငိုဖူးတယ် မရှိဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်... ပေး ပေး... မောင်တော်”

မိဖုရားက ရင်ခွင်ထဲမှ သားကို စိုးရိမ်တကြီး လှမ်းယူသည်။ ဖွေပိုက်လျက် အိုအေး ရွတ်သည်။ သားငယ် ချက်ချင်း အငိုတိတ်သွားလေသည်။

အဆောင်ထဲရှိ ရံရွေများ ကိုယ်လုပ်တော်များ အားလုံး၏ အကြည့်သည် မိမိထံ စုပြုံ
ရောက်ရှိလာကြ၏။

မာဂဓ ထီးနန်းသခင် အနေရ ခက်လှသည်။ ပြုံးရယ် မြူးထူးနေသော သားကို
အလန့်တကြား ဟစ်ငိုစေလောက်အောင် ဖခင်ဖြစ်သော မိမိ ဘယ်သို့ ပြုမိပါလိမ့်။

သားသည် အဖရင်ခွင်ကို ရင်ခွင်ဟု မထင်လေရှော့သလား၊ မေတ္တာ၏ ငြိမ်းအေးခြင်း၊
သို့မဟုတ် နွေးထွေးခြင်းကို သား မသိလေရှော့သလား။

နုနယ်လွန်းသော ပန်းကလေး တစ်ပွင့်မို့ ပူပြင်းသော ရင်ငွေဒဏ်ကို မခံနိုင်လေရှော့
သလား။ အလိုလေး... သူဌေးတစ်ယောက် ရှေ့တွင်လည်း ကျဆုံးခဲ့ရသော မာဂဓဘုရင်သည်
သားတစ်ယောက် ရှေ့မှာလည်း မအောင်မြင်သော ဖခင် ဖြစ်ခဲ့ပြီလား...။

ဆောက်တည်ရာ အဘယ်မှာနည်း။

“ဆရာအရှင် ဒေဝဒတ် လေသာဆောင်မှာ ရောက်ရှိနေပါတယ် အရှင်”

မင်းချင်းတစ်ယောက်က လျှောက်တင်သည်။

ဆရာအရှင်၊ အို... ဟုတ်ပေသားပဲ၊ အကျဉ်းအကျပ် တစ်ခုခု တွေ့လေတိုင်း အလိုလို
ရောက်လာတတ်သော ဆရာအရှင်ကို ထပ်မံ၍ ကြည်ညိုလေးစား ကျေးဇူးထားလိုက်ရပြန်သည်။

ဆရာအရှင် ဘာကြောင့် ညကြီးမင်းကြီး ရောက်လာသလဲ မသိ။ မည်သို့ဆိုစေ ဝါးခနဲ
လန့်ငိုရာမှ ပကတိ အငိုတိတ်သွားသော သားနှင့် ထူးဆန်းအံ့ဖွယ် အဖြစ်တွေ ငေးစိုက်
ကြည့်နေကြသော မိဖုရားနှင့် ရံရွေတို့၏ ရှေ့မှောက်မှ ထွက်ပြေးထွက်ခွာခွင့် ရခဲ့သည်တော့ အမှန်
ဖြစ်၏။

“ငါ အခုပဲ လာပြီလို့ ဆရာအရှင်ကို လျှောက်ထားနှင့်”

လှည့်အထွက်တွင် သားကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။

သားတော်လေး ဥဒယဘဒ္ဒသည် သူ့မယ်မယ် ရင်ခွင်ထဲ၌ ချစ်စဖွယ် ပြုံးရယ်လျက်။

“မာဂဓဘုရင်... သင့်ကြည့်ရတာ ပိုပြီး ရင့်ကျက်ခုံညားလာတယ်၊ ဟိုတုန်းက ဥပရာဇာ
ဘဝနဲ့ ဘုရင်ဖြစ်ကာစ အချိန်တုန်းကလို နုနယ်ပျိုမြစ်ခြင်း မရှိတော့ဘဲ အဲဒီ လူငယ်တစ်ယောက်
နေရာမှာ ရင့်ကျက်တဲ့ မင်းယောက်ျားကြီးတစ်ဦး ရောက်လာတယ်”

ဆရာအရှင်က တွေ့တွေ့ချင်း ပြောသည်။ ဆရာ့စကားမှာ စင်စစ် လောကွတ်စကားပင်
ဖြစ်၏။

မာဂဓ ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ရင့်ကျက် ခုံညားနေခြင်း မဟုတ်ဘဲ ညှိုးချိုးနွမ်းရော်
နေခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း ဆရာ သိလျက်နှင့် လောကွတ်ဆိုခြင်း ဖြစ်မည်။

“အကြောင်းကိစ္စ ဘယ်သို့ပါလဲ ဆရာအရှင်”

စကား အထွေအထူး ပြောမနေချင်သဖြင့် လိုရင်းကို မေးလိုက်၏။

အမှန်တော့ ဂယာသီသသို့ မိမိ မရောက်တာလည်း ကြာခဲ့ပြီ၊ ဆရာအရှင်လည်း
နန်းတော်သို့ မကြွလာသည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ။

ဆရာအရှင်က နီးနားဝန်းကျင်သို့ ဝေပျံ့ကြည့်သည်။ နေ့ခင်းအလင်းရောင် ကောင်းစွာ မပြတ်တတ်သေးသော နန်းဆောင်တွင်း၌ အမှုထမ်းတို့က ဆီမီးများကို စောစီးစွာ ထွန်းညှိ ထားသဖြင့် နီကြန့်ကြန့် ဖြစ်နေ၏။

ထို နီကြန့်ကြန့် အလင်းရောင်သည် ဆရာအရှင်၏ မျက်နှာတစ်ခြမ်းကို အလင်းတစ်ဝက် ပက်ကြပေးထားပြီး ကျန်တစ်ခြမ်းကမူ အမှောင်ရိပ်ထဲ ကျရောက်နေလေသည်။

ဆရာ၏ ဝေပျံ့သော အကြည့်ကို နားလည်လိုက်ပြီး...

“အနီးဆုံး တံခါးစောင့် ရဲမက်တော်မှ ဟိုဘက် စင်္ကြံမှာ ရှိနေပါတယ်၊ ဒီနေရာက အသံကို ဘယ်သူမှ မကြားနိုင်ပါဘူး ဆရာအရှင်”

“အေး... ကောင်းတယ်”

ဆရာက ရှေ့သို့ ကိုင်းညွတ်လိုက်၏။ ရုံထားသော သင်္ကန်းမှာ ဖိုးရိုးဖားရားဖြင့် ပခုံးပေါ်မှ အိကျလာသည်။

ထိုအခါမှပင် ဆီမီးတိုင် အလင်းအောက်၌ ပေါ်လာသော ဆရာမျက်နှာကို အပြည့်အဝ မြင်ရ၏။ မမှတ်မိနိုင်စရာပင် ဖြစ်သည်။

ဆရာသည် ရက်ပိုင်း၊ လပိုင်းအတွင်းမှာပင် ရင့်ထော် အိုမင်းသွားချေသည်။ မြွေများ ခြံရံလျက် ‘ငါ ဒေဝဒတ်’ ဟု ပြောကာ ရောက်လာခဲ့စဉ်က ရုပ်သဏ္ဍာန်မျိုး လုံးဝ မဟုတ်တော့ပြီ။

“မာဂဓာရင်... သင့်ကိစ္စကတော့ အလုံးစုံ အောင်မြင်ခဲ့ပြီ၊ ငါ့မှာ အထွတ်အထိပ်ရောက်ဖို့ လက်တစ်ကမ်းစာ လိုနေသေးတယ်၊ ဒီအတွက် ငါလာတာပဲ”

စိတ်မသက်သာစွာ နားထောင်နေ၏။

ဆရာအရှင်သာ မဟုတ်ဘဲ အခြားသူတစ်ယောက် ဆိုလျှင် နန်းဆောင်အတွင်းမှ နှင်ထုတ်ပစ်လိုက်မိမည် ဖြစ်သည်။

“မာဂဓာရင်”

ဆရာက လေသံကို နှိမ့်လိုက်၏။ ဤအမှုအရာမျိုးကိုတော့ ကောင်းစွာ မှတ်မိနေဆဲပင်။ အရေးကြီးသော လျှို့ဝှက်သော အကြံအစည် တစ်ခုခုကို ဖွင့်ဟတော့မည် ဆိုတိုင်း ဆရာ၏ လေသံသည် ဤသို့ ဖြစ်သွားကာ မျက်စိ သူငယ်အိမ်များလည်း ကျဉ်းမြောင်းသွားတတ်၏။

ဤအသံနှင့် ဤအမှုအရာမျိုးအောက်ဝယ် ယခင်ကဆိုလျှင် မိမိသည် ပြားပြားဝပ်ဝပ် ရှိခဲ့၏။ ဆရာထံမှ စကား ဘယ်သို့ ထွက်လာမည်နည်းဟု ရင်တလှုပ်လှုပ်ဖြင့် နားစွင့်ခဲ့ရ၏။

ယခုမူကား အဘယ်သို့ ဖြစ်လေသည်မသိ။ ဆရာကြောင့်လား၊ မိမိကြောင့်လား၊ နှစ်ဦးစလုံးကြောင့်လား၊ သို့တည်းမဟုတ် အခြေအနေကြောင့်လား၊ ဆရာအသံနှင့် အမှုအရာသည် မိမိကို ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်း မရှိတော့ပြီ။

သို့သော် ဆရာအရှင်သည် ဆရာအရှင်သာဖြစ်၏။ ထို့ပြင် ဆရာထံ၌ မိမိ မသိနိုင်စွမ်းသော လျှို့ဝှက်နက်နဲသည့် တန်ခိုး ကုသိုလ်စွမ်းပကားများ ရှိနေနိုင်သေးသည်။ အစဉ်တစိုက် ကြောက်ရွံ့ လေးစားခဲ့ခြင်း လှုံ့ကောက်သွားကာ နှလုံးတွင် အမြဲ စူးဝင်ခဲ့ပြီးပြီ။

“မာဂဓာရင်... သင့်မှာ မာဂဓ လက်နက်နိုင်ငံတော်အတွက် အမြဲတမ်း လေ့ကျင့် ပြင်ဆင်ထားတဲ့ သူရဲကောင်း တပ်ဖွဲ့တွေ ရှိတယ် မဟုတ်လား”

“ရှိပါတယ် ဆရာအရှင်”

“အဲဒီအထဲမှာ လေးသည်ကျော်တွေလည်း ပါတယ် မဟုတ်လား”

“ပါပါတယ် ဆရာအရှင်”

“အဲဒီအထဲက အကောင်းဆုံး လေးသည်ကျော် လက်ရွေးစင်တွေကို ငါ လိုချင်တယ်”

ဘာကြောင့်ပါလိမ့်ဟု မမေးချင်တော့၊ မေးရန်လည်း မလိုတော့။

“အကောင်းဆုံး လက်ရွေးစင် လေးသည်ကျော် ရာနဲ့ချီ ရှိပါတယ် ဆရာအရှင်”

“အို... အို... ရာနဲ့ချီပြီး ငါ မလိုချင်ပါဘူး၊ နေဦး... အဲ... ပထမ တစ်ယောက်၊ နောက်ထပ် သူ့အတွက်က နှစ်ယောက်၊ အဲဒီ နှစ်ယောက်အတွက်က လေးယောက်ဆိုတော့... နေဦးကွယ့်”

ဆရာအရှင်သည် လက်ချောင်းများကို ချိုး၍ ရေတွက်နေ၏။ ထို့နောက် သလွန်ပေါ်တွင်လည်း လက်ချောင်းဖြင့် ခြစ်ကာ ရေတွက်ပြန်၏။

“အင်း... ပဉ္စမအသုတ်ထိ ဆိုတော့ စုစုပေါင်း သုံးဆယ့်တစ်ယောက် လိုတယ်၊ ဟုတ်တယ် သုံးဆယ့်တစ်ယောက်ပဲ ငါလိုချင်တယ်”

“ရပါစေမယ် ဆရာအရှင်”

“လေးသည်တော် သုံးဆယ့်တစ်ယောက်ကို မြားကျည်တောက်ထဲမှာ မြားအပြည့်နဲ့ အဆင်သင့် ရှိနေကြပစေ”

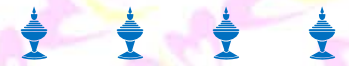
“ဘယ်နေ့ ဘယ်အချိန်မှာ အလိုရှိပါသလဲ ဆရာအရှင်”

“အခု”

ပြေကျနေသော သင်္ကန်းကို ဆရာ လုံးထွေး၍ ရုံလိုက်၏။

ထို့နောက် မြွေတွန်သံနယ်သို့သော အသံမျိုးက ဆရာ၏ သွားကြားထဲမှ စကားလုံးများ အဖြစ် ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဗုဒ္ဓကို ငါ လုပ်ကြံမလို့ ကိုင်း... သင့် လေးသည်ကျော်တွေကို ဆင့်ခေါ်ခိုင်းလိုက်”

ပုရောဟိတ် ဝဿကာရ၏ မျက်နှာသည် ခါတိုင်းလိုပင် ခံစားချက် ကင်းမဲ့သော မျက်နှာသေ ဖြစ်၏။ ရေခဲပြင်ကို ဖြတ်သန်းတိုက်ခိုက်လာသော အသံမျိုးဖြင့် သူ စကားပြောပုံ ကလည်း ပကတိ အေးစက်စက်။

“ဆရာ ဒေဝဒတ်က ပထမ လေးသည်ကျော်ကို လွှတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဗုဒ္ဓရှေ့မှာ သူဟာ ချောက်ချားပြီး တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်နေပါတယ်၊ ညှို့မှာ လေးတပ်ဖို့ ဝေးစွ၊ ကျည်တောက်ထဲက မြားကိုတောင် သူ မထုတ်နိုင်ပါဘူး၊ နောက်ဆုံးတော့ သူဟာ ဗုဒ္ဓရဲ့ ခြေရင်း ရောက်သွားပါတယ်။ ဗုဒ္ဓက သူ့ရဲ့ အပြန်လမ်းကို လမ်းကြောင်း လွှဲပေးလိုက်ပါတယ် အရှင်”

ဝဿကာရက သူကိုယ်တိုင် မြင်ခဲ့ရသည့်အလား အသေးစိတ် လျှောက်တင်နေသည်။ သို့သော် သူ့အမူအရာမှာ မိမိနှင့် ဘာမျှမဆိုင်သော ပွဲကြည့်ပရိတ်သတ် တစ်ယောက်၏ သွေးအေးသော အသွင်မျိုး ဖြစ်၏။

“ဒီလိုနဲ့ပဲ ဒုတိယအသုတ် လေးသည်ကျော် နှစ်ယောက် တတိယအသုတ် လေးယောက်၊ စတုတ္ထအသုတ် ရှစ်ယောက်၊ ပဉ္စမအသုတ် တစ်ဆယ့် ခြောက်ယောက်တို့ဟာ ဗုဒ္ဓရဲ့ ညွှန်ပြမှု

ကြောင့် အပြန်လမ်းတွေ လွဲချော်ကုန်ကြပါတယ်။ ဒီအခါမှာ ဆရာ ဒေဝဒတ်ရဲ့ အစီအမံဟာ လုံးဝ အထမမြောက်တော့ပါဘူး အရှင်”

“နေဦး... ဆရာအရှင်ရဲ့ အစီအမံက”

“ဗုဒ္ဓကို မြားနဲ့ခွင်းပြီး ပထမ လေးသည်ကျော်ကို ဒုတိယ နှစ်ယောက်က အပြန်မှာ အဆုံးစီရင်၊ အဲဒီနှစ်ယောက် အပြန်မှာ တတိယအသုတ် လေးယောက်က အဆုံးစီရင်၊ ဒီလိုနည်းနဲ့ လက်စတုံးဖို့ စီမံခဲ့တာပါ။ လေးသည်ကျော်တွေကလည်း သူတို့ လေးနဲ့ပစ်စိုက် သတ်ဖြတ်ခဲ့သူ တွေဟာ သူတို့လို လေးသည်ကျော်တွေပဲဆိုတာ မသိကြစေဘဲ လမ်းခရီးကနေ ကိစ္စတုံးပစ်ဖို့သာ ဆရာ ဒေဝဒတ်က စီမံခဲ့တာပါ အရှင်”

“အခု... အဲဒီလို ဆိုတော့...”

“လေးသည်ကျော် သုံးဆယ့်တစ်ယောက်ဟာ အားလုံးပဲ ဗုဒ္ဓထံမှာ သရဏဂုံ တည်သွားကြပြီလို့ သိရပါတယ်”

“ငါ့ ဆရာအရှင်က ဘာပြောသေးသလဲ”

ဝဿကာရသည် ရွှေကြိုးစလွယ်ကို ပခုံးထက် နေသားတကျဖြစ်အောင် ပြင်လိုက်၏။

“ပထမဆုံး လွှတ်လိုက်တဲ့ လေးသည်ကျော်ဟာ ဆရာ ဒေဝဒတ်ထံ ပြန်သွားပြီး ဗုဒ္ဓကို သူ မသတ်နိုင်ပါလို့ ပြောပါသတဲ့၊ ဒီအခါ ဆရာဒေဝဒတ်က အဲဒီ လေးသည်ကျော်ကို ပြောလိုက်တဲ့ စကားကိုပဲ ကျွန်တော်မျိုးကို ပြောလိုက်ပါတယ်”

“အင်း... ဘာပြောလိုက်သလဲ”

“ဆရာ ဒေဝဒတ်ရဲ့ စကားလုံးများအတိုင်း တင်ပါ့မယ် အရှင်... ငါ့ကိုယ်တိုင်ပဲ ရဟန်း ဂေါတမကို သတ်တော့မယ်တဲ့”

စကားဆုံးသွားပြီးနောက် ဝဿကာရသည် ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို မလှုပ်မရှား ထိုင်နေ၏။

“သင် ဘယ်လိုထင်သလဲ... ဝဿကာရရဲ့”

ဝဿကာရလို ပုရောဟိတ် အမတ်မျိုးကို မမေးသင့်သော စကားဖြစ်ကြောင်း ပြောပြီးမှ သတိရလိုက်သည်။ ဝဿကာရက မဆုတ်မဆိုင်း ဖြေ၏။

“ကျွန်တော်မျိုးဟာ အရှင်ရဲ့ တစ်ပါးကျွန် ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒီအရေးဟာ ဆရာ ဒေဝဒတ်၏ ဂေါတမ ဗုဒ္ဓတို့ရဲ့ ပတ်သက်တဲ့အရေး ဖြစ်ပါတယ်၊ အထူးအားဖြင့် ဆရာ ဒေဝဒတ်ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုသာ ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်မျိုးမှာ ဒီအရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာမှ ထင်မြင်စရာလည်း မရှိပါ၊ ဘာမှ လျှောက်တင်စရာလည်း မရှိပါ၊ အရှင်မင်းကြီးရဲ့ အမိန့်အာဏာအတွက်သာ ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ နားရွက်များကို အသုံးပြုပါတယ်”

ဝဿကာရသည် လက်နက်အသွားကဲ့သို့ ထက်မြဲပြတ်သားသူ ဖြစ်၏။ သူသည် ခံစားမှု ကင်းမဲ့သော သစ္စာရှိ လူယုံအမတ်ကျွန်သာ ဖြစ်သည်။ သူ့အာရုံကို ဘုရင့်အမိန့်မှတစ်ပါး မည်သည့်ဆီကိုမျှ အရောက်မခံသော လူစားမျိုး၊ သူ့ကို ဘာမှ မေး၍ရမည် မဟုတ်တော့။

“အင်း... ကောင်းပြီလေ၊ သင် ပြန်ကာနီးမှာကော ဆရာအရှင်က ဘာမှာလိုက်သေးသလဲ”

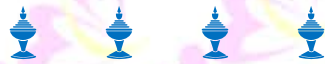
“ငါ့ကိုယ်တိုင်ပဲ ရဟန်း ဂေါတမကို သတ်တော့မယ်လို့ ပြောအပြီးမှာ ဆရာ ဒေဝဒတ်က ဂိဇ္ဈကုဋ် တောင်ကြီးကို လှမ်းမြင်ရတဲ့ ပြတင်းပေါက်ဆီ သွားရပ်နေပါတယ်၊ ကျွန်တော်မျိုးကို လှည့်လည်း မကြည့်တော့ပါဘူး၊ စကားလည်း မပြောတော့ပါဘူး”

“သင် သွားနိုင်ပြီ ဝဿကာရ”

ဝဿကာရ ထွက်သွားပြီးနောက် လေသာဆောင်သို့ ထွက်လာခဲ့၏။ အဝေးဆီမှ မိုင်းမိုင်းညိုညို၊ ဂိဇ္ဈကုဋ် တောင်ထွတ်ဖျားကြီးကို ပျံပျံရေးရေး တွေ့လိုက်ရသည်။ ငှင်းတငှက်၏ နှုတ်သီးပုံစံ ကောက်ကွေးနေသော တောင်ထွတ်ဖျားကို ငေးကြည့်ရင်း ဘာကြောင့်မှန်း မသိ အလိုလိုပင် ကြက်သီးများ ဖြန်းခနဲ ထသွားလေသည်။

ဆရာအရှင် မည်သို့ လှုပ်ရှားဦးမည်နည်း။ ဆရာသည် အရုံးကို လက်ခံတတ်သူ မဟုတ်။

ရာဇဂြိုဟ် မြို့တော်၏ လုံခြုံရေးနှင့် တိုးတက်သာယာရေး အစီအမံများကို ဆိုင်ရာ မြို့ဝန်များ၊ နယ်စားများ၊ တောင်ခြေစောင့် တပ်မင်းများနှင့် စုံညီဆွေးနွေးသော ညီလာခံတစ်ခု ကျင်းပနေစဉ် ဖြစ်လေသည်။

ရာဇဂြိုဟ် (ရာဇဂြိုဟ်) ၏ အတွင်းမြို့ အန္တနာဂရနှင့် အပြင်မြို့ မဟိနာဂရ တံတိုင်းများ အစီအမံကို မြို့ဝန်က အသေးစိတ် ရှင်းပြပြီးနောက် ပဏ္ဍဝ တောင်ခြေဒေသကို တာဝန်ယူရသော စစ်ကဲမင်း အလှည့် ရောက်လာသည်။

ဝေပုလ္လတောင်၏ မြောက်ဘက်တွင် ရှိသော ပဏ္ဍဝတောင် အကြောင်းကို စစ်ကဲမင်း သံတော်ဦး တင်သွင်းနေစဉ် တစ်ချိန်လုံး စိတ်မရွှင်မလန်း ဖြစ်နေ၏။ အကြောင်းမှာ ခမည်းတော်မင်းကြီးနှင့် သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားတို့ စတင်တွေ့ဆုံသော နေရာမှာ ဤ ပဏ္ဍဝတောင် ဖြစ်သောကြောင့်ပင်။

ထို့ကြောင့် ပဏ္ဍဝတောင် တာဝန်ခံ စစ်ကဲမင်းအား နောက်ဆုံးမှ အလှည့်ယူရန် အမိန့် ပေးလိုက်သည်။

ဒုတိယ တင်သူမှာ ဝေပုလ္လတောင် တာဝန်ခံ စစ်ကဲမင်း ဖြစ်၏။ ထို့နောက် ဝေဘာရတောင် တာဝန်ခံ၊ စင်စစ်မူ တောင်ကြီးငါးလုံးက သဘာဝ တံတိုင်းကြီးများ အဖြစ် ဝန်းပတ် ကာရံထားပြီး ဖြစ်နေသော ရာဇဂြိုဟ် မြို့တော်သည် လုံခြုံ စိတ်ချရပြီးသားပင် ဖြစ်၏။ အထူးတလည် ကာကွယ်ရေး အစီအမံများ ချထားရန် မလိုကြောင်း သိပြီး ဖြစ်ပါလျက် မလုံမခြုံ ခံစားနေရသော စိတ်ကြောင့် စစ်ကဲမင်းများကို ဆင့်ခေါ်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ဝေပုလ္လတောင် တာဝန်ခံ စစ်ကဲမင်း အပြီးတွင် အလှည့်ကျသူကား ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင် တာဝန်ခံ ဖြစ်၏။

ဂိဇ္ဈကုဋ်၊ ရာဇဂြိုဟ်ကို ဝန်းရံနေသော တောင်ငါးလုံးတွင် အမြင့်ဆုံးလည်း ဖြစ်၊ တောင်တောင်ရှုခင်း အသာယာဆုံးလည်း ဖြစ်သော တောင်ကြီး၊ ရာဇဂြိုဟ် မြို့တော်၏ အရှေ့ မြောက်ဘက်အရပ်မှ ဂိဇ္ဈကုဋ်။

တိုက်ဆိုင်လွန်းလှသည်ဟုပင် ဆိုရတော့မည်။

ဂိဇ္ဈကုဋ် တောင်အကြောင်းကို စစ်ကဲမင်းက သံတော်ဦးတင်ရန် ပြင်ဆင်နေချိန်မှာပင် ခန်းမဆောင်ဝဆီမှ အသံဗလံများ ပေါ်လာသည်။ အဲမောင်းလုံကိုင် ရဲမက်များ ချထားသော တံခါးဝတွင် အလင်းရောင် စူးဝင်နေသဖြင့် ကောင်းစွာ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရ။ သို့သော် ထိုနေရာတွင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေသည်ကိုတော့ လှမ်းတွေ့နေရသည်။

လှမ်းကြည့်နေချိန်မှာပင် လုံ့ကိုင် ရဲမက်များအကြားမှ ခြေသံပြင်းပြင်းဖြင့် ဝင်လာသော သူတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ ထိုသူသည် စစ်ကဲမင်းများရှေ့မှ ရဲဝံ့သော ခြေလှမ်းများဖြင့် လျှောက်ဝင်လာကာ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ခြေစုံရပ်လိုက်၏။

သူကား အဖြူရောင် ဝတ်စုံဖြင့် သမားတော် ဇီဝက။

အမြဲတစေ အေးဆေးတည်ငြိမ်လျက် သိုက်မြိုက်ခမ်းနားစွာ နေလေ့ရှိသော သမားတော် ဇီဝကကို ယခုလို မြင်လိုက်ရသည့်အတွက် အံ့အားသင့်သွားမိ၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ဆရာဇီဝကသည် စိတ်လှုပ်ရှားနေသော အမူအရာမျိုးဖြင့် ရှူးရှူးရှားရှား ရှိနေသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

အံ့သြခြင်းဖြင့် မိမိ ဘာမျှ မပြောနိုင်မိမှာပင် ဇီဝကထံမှ လှုပ်ခတ်သော စကားသံ ပေါ်ထွက်လာ၏။

“ဂိဇ္ဈကုဋ တောင်ခြေမှာ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဧရာမ လုပ်ကြံမှုကြီးကို ဘုရင်မင်းမြတ် သိပြီးပါပြီလား။”

ဂိဇ္ဈကုဋ တောင်အကြောင်း ဆွေးနွေးတော့မည့် အချိန်တွင် ရောက်လာသော ဆရာ ဇီဝကနှင့် သူ၏ လေသံ၊ အမူအရာ။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာ ဇီဝက”

ခမည်းတော် မင်းကြီးကို ကြေးတိုက်ထဲ သွင်းလိုက်ချိန်မှစ၍ မိမိနှင့် သမားတော်အကြား ဆက်ဆံရေးသည် အေးစက် တင်းမာခဲ့လေသည်။

ထို့ပြင် ဆရာအရှင် ဒေဝဒတ်၏ သတိပေးစကားအရ သမားတော်၏ နောက်ကြောင်းကို ဝဿကာရအား စူးစမ်းထောက်လှမ်းခိုင်းခဲ့သည်ကိုလည်း သူ သိထားခဲ့၏။

တစ်ဖန် ခမည်းတော်ကြီး ကံကုန်သွားပြီး နောက်တွင်ကား သမားတော်နှင့် မိမိတို့ တစ်စိမ်းပြင်ပြင် ဖြစ်ခဲ့ကြလေသည်။

“နောင်ကြီး ဇီဝက” ဟု ဥပရာဇာ ဘဝက ခေါ်ဝေါ်ခဲ့၏။ သူကလည်း အရှင့်သားဟု ရင်းနှီး ချစ်ကြည်စွာ ဆက်ဆံခဲ့ဖူး၏။ ယခုမူ သူ့အား အသက်အရွယ်နှင့် ဂုဏ်ကို ထောက်၍ ဆရာ ဇီဝက ဟုသာ ခေါ်ဖြစ်တော့သည်။

သူသည် စစ်ကဲမင်းများနှင့် ဆွေးနွေးရာ ခန်းမဆောင်ထဲသို့ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ဝင်လာကာ အကဲမရသော အမူအရာဖြင့် ရောက်ရောက်ချင်း မေးလေပြီ။

ဂိဇ္ဈကုဋမှာ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဧရာမ လုပ်ကြံမှုကြီးတဲ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာ ဇီဝကဟု ပြန်မေးလိုက် ပြီးနောက် တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

ဇီဝကသည် တစ်ခုခု ပြောရန် ကြိုးစားနေပုံရ၏။ တိတ်ဆိတ်သွားသော ဤကာလ အပိုင်းအခြားလေး အတွင်းမှာပင် အတွေးတစ်ခု ရုတ်ခြည်း ဝင်လာသည်။

ဧရာမ လုပ်ကြံမှုကြီး၊ ဂိဇ္ဈကုဋ တောင်ခြေ... ဆရာအရှင်သည် ဗုဒ္ဓအား အောင်မြင်စွာ လုပ်ကြံလိုက်ပြီလော...။

“ဘာဖြစ်ရမှာလည်း အရှင်မင်းကြီး... အရှင် ဒေဝဒတ်ဟာ ဂိဇ္ဈကုဋ တောင်ပေါ်ကနေ ကျောက်တုံးကြီးကို လှိုမ့်ချပြီး တောင်ခြေမှာ စင်္ကြံ ကြွတော်မူနေတဲ့ ဘုရားရှင်ကို လုပ်ကြံခဲ့လို့ပဲ”

စစ်ကဲမင်းများ အားလုံးထံမှ ဟယ်ခနဲ အသံများ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ဂိဇ္ဈကုဋတောင် တာဝန်ခံ စစ်ကဲမှာကား သူ့လက်ထဲတွင် အသင့်ပြင်ထားသော သဝဏ်များ၊ ပုရပိုက်ချပ်များကို အယောင်ယောင်အမှားမှားဖြင့် ဆုပ်ကိုင်လေသည်။

ဆရာ ဇီဝက, က တည့်တည့်ကြီး စိုက်ကြည့်နေ၏။

သူ့ မျက်လုံးများကို ရင်မဆိုင်ရဲ။

“ရှင်ဒေဝဒတ်ဟာ မြတ်စွာဘုရားကို ကျောက်တုံးလိုမ့်ချပြီး လုပ်ကြံခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ တောင်ထွတ် ကျောက်ချပ်နှစ်ခုက တားဆီး ခံထားလို့ ကျောက်တုံးဟာ ဘုရားရှင်ထံကို မရောက်ခဲ့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့လည်း ပဲ့စင်ထွက်ကျလာတဲ့ ကျောက်လွှာကို ထိပြီး ဘုရားရှင် ခြေတော်မှာ သွေးစိမ်း တည်ခဲ့တယ်၊ ဒါကို ဘုရင်မင်းမြတ် သိပါရဲ့လား။”

ထူးခြားလှသော အခြေအနေပင် ဖြစ်သည်။ သမားတော်သည် သမားတော်နှင့် မတူဘဲ တရားလွတ်တော်သဘင်မှ တရားသူကြီး တစ်ယောက်နှင့် တူနေ၏။

ထိုအချိန်ဝယ် မာဂဓ ဘုရင်မှာလည်း ဘုရင်နှင့် မတူဘဲ ရုံးတော်တွင် ဆင့်ခေါ်စစ်မေးခြင်း ခံရသော သက်သေ သို့မဟုတ် တရားခံ တစ်ယောက်လို ဖြစ်နေ၏။

ဆရာအရှင်သည် တကယ်ပင် ဂေါတမအား ကိုယ်တိုင် လုပ်ကြံခဲ့ပြီကော။

ဆရာအရှင်၏ မအောင်မြင်သော လုပ်ကြံမှုသတင်းကို ကြားလိုက်ရချိန်တွင် ထူးဆန်းသော ဝေဒနာနှစ်ခု ရိုက်ခတ်သွား၏။

ဆရာအရှင်၏ မအောင်မြင်မှုအတွက် စိတ်မကောင်းသော ခံစားမှု။ သို့သော် ထို မအောင်မြင်မှု အတွက်ပင် စိတ်သက်သာ ရသွားသော ခံစားမှု။

ဆရာ ဇီဝကကား ကြုံကြုံရပ်တည်ဆဲမှာပင် ဆက်ပြောလာ၏။

“ရဟန်းတော်တွေက မဒ္ဒကုစ္ဆိ ဥယျာဉ် ကျောင်းတိုက်ဆီ ဘုရားရှင်ကို ပင့်ဆောင် သွားခဲ့ကြတယ်၊ အဲဒီကမှတစ်ဆင့် ဘုရားရှင်ရဲ့ ဆန္ဒတော်အရ ကျွန်ုပ် လှူထားတဲ့ သရက်ဥယျာဉ်

ဆီကို ပင့်ဆောင်ခဲ့ကြတယ်၊ အခု ကျွန်ုပ်ဟာ ဘုရားရှင်ရဲ့ ခြေတော်က ဒဏ်ရာကို ဆေးကျ၊ အဝတ်စည်းပေးပြီး လာခဲ့တာပဲ၊ မြို့တွင်းမှာ ဆေးပေးထားတဲ့ အရေးကြီး လူနာတစ်ယောက် ရှိနေလို့၊ ကျွန်ုပ် ပြန်လာခဲ့ရတယ်၊ အခု အဲဒီလူနာဆီ မသွားခင် ဒီသတင်းကို ဝင်ပြောခြင်း ဖြစ်တယ်”

နောက်ထပ် စကားဆက်ရန် ရှိသေးဟန်ဖြင့် ဆရာ ဇီဝကသည် နှုတ်ခမ်းကို ပြင်လိုက်ပြီးမှ ဘာမှ ထပ်မပြောတော့ဘဲ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွား၏။

ဝင်လာစဉ်ကအတိုင်း ဝံ့စားသော ခြေလှမ်းကြကြီးများဖြင့် စစ်ကဲမင်းတို့ ရှေ့မှ ဖြတ်သွားသည်။

တံခါးဝမှ ဆရာဇီဝက ကွေထွက်ပျောက်ကွယ်သွားပြီးမှပင် မိမိကိုယ် မိမိ ပြန်လည် သတိရတော့သည်။

မြို့တော်လုံခြုံမှု ဆွေးနွေးပွဲကား ပျက်ပြားသွားပေပြီ။ စစ်ကဲမင်းများသည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်ရင်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေကြ၏။

အမူအရာများဖြင့် စကားပြောနေကြ၏

ဂိဇ္ဈကုဋ - လင်းတငှက် နှုတ်သီးသဏ္ဍာန် အထွတ်ရှိသည့် တောင်ကြီး။ ရာဇဂြိုဟ်၏ အမြင့်ဆုံး အလှဆုံး တောင်ကြီး။ ယခုတော့ အကြီးကျယ်ဆုံး တုန်လှုပ်ဖွယ် အကောင်းဆုံး ဒေသကြီး ဖြစ်သွားပေပြီ။

ဘုရားရှင်ကို လုပ်ကြံမှု...။

ဆရာ ဇီဝက ပြောဆိုပြုမူသွားပုံများက နံရံဆီမီးတိုင်မှ မီးခိုးငွေ့များနယ် ခန်းမဆောင် အတွင်း ရိုက်ပြန်နေဆဲ။

လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေသော စစ်ကဲမင်းများကို အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“အားလုံး ပြန်ကြတော့”

အလှိုလှို ဦးညွတ်လျက် ထွက်သွားကြ၏။

ခန်းမဆောင်အတွင်း တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

စောစောက ဆရာဇီဝက ရပ်သွားသော နေရာကို အငူသား ကြည့်နေမိ၏။ မာဂဓ သက်ဦးဆံပိုင်ကို ဆေးဆရာ တစ်ယောက် ပြောဆို ဆက်ဆံသွားပုံမှာ မဖွယ်မရာ ရှိလွန်းပေစွ။

သို့သော် မိမိ ဘာကြောင့် ဆရာ ဇီဝကအပေါ် အမျက်ဒေါသ မထွက်သနည်း။

အဘယ်ကြောင့် သူ့ကို အော်ဟစ်နှင်ထုတ်ပစ်ဖို့ အမိန့် မပေးဖြစ်သနည်း။

ဗုဒ္ဓ၏ ခြေအနာကို သူ ဆေးကုသခဲ့ရသည်ဟု ဆို၏။

ဗုဒ္ဓ။ နောက်ပါရဟန်းများစွာ ခြံရံသော ဗုဒ္ဓ။ ဝေဠုဝန် ဝိဟာရတွင် သီတင်းသုံးသော ဗုဒ္ဓ။ မဇ္ဈိမ ဒေသတစ်ခွင် လှည့်လည်နေသော ဗုဒ္ဓ။ ဘုရားအဖြစ် မရောက်မီက ကပိလဝတ် ထီးညွန့်နန်းလျာ ဥပရာဇာ ဖြစ်ခဲ့သူ။ သကျမျိုးနွယ်။ သွားလေသူ ခမည်းတော်ကြီးနှင့်တကွ ရာဇဂြိုဟ် တစ်ပြည်လုံးနီးပါး ဆည်းကပ်ခြင်းကို ခံယူရရှိသူ။ ထို မြတ်စွာဘုရားကိုမှ...။

ဆရာအရှင်သည် တိုက်ရိုက် ကိုယ်ထိလက်ရောက် ပြုခဲ့ပေပြီ။

မာဂဓ တစ်နိုင်ငံလုံး သိထားကြသည်မှာ အရှင် ဒေဝဒတ်နှင့် အဇာတသတ် ဘုရင်တို့သည် ဆရာရင်း တပည့်ရင်း။

မအောင်မြင်သော လုပ်ကြံမှုကြီးအတွက် တုန်လှုပ် ချောက်ချားနေရင်းမှာပင် ဗုဒ္ဓ ဘုရားသည် အသက်ဘေးမှ လွတ်မြောက်သည့်အတွက် စိတ်သက်သာရနေမိသော ထူးဆန်းသည့် ခံစားမှုကို ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ်ပင် နားမလည်နိုင်။

ဆရာ ဇီဝကကို မြင်ယောင်လာပြန်၏။

မြတ်စွာဘုရားကို ကုသပေးနေသော သူ။ စိုးရိမ်စိတ်သည် အလုံးအရင်းဖြင့် ရင်ဝသို့ တိုးဆောင့်၏။ ဆရာ ဇီဝကသည် အင်အားကြီးလှသူ စင်စစ် ဖြစ်ချေသည်။

ဆေးဆရာတစ်ယောက်ထက် မကသော တန်ခိုးဩဇာများဖြင့် သူ့တစ်ကိုယ်လုံး တရှိန်ရှိန် တောက်နေသည်ဟု မြင်ရသည်။

ယခုလို အချိန်တွင် ဆုံးဖြတ်စရာ တစ်ခုတည်းသာ ရှိတော့၏။

အားကြီးသော ရန်သူကို ဆက်လက် ရင်ဆိုင်နိုင်ဖို့ မိမိဘက်မှ ရပ်တည်မည့်သူ။ အပြန်အလှန် ကျောထောက်နောက်ခံ ပြုစရာဆို၍ ဆရာအရှင် ဒေဝဒတ်မှတစ်ပါး အခြားမရှိ။

မိမိပင်လျှင် ဤမျှ ချောက်ချားနေပါက မအောင်မြင်သော လုပ်ကြံမှု၏ ကာယကံရှင် ဆရာအရှင် မည်သို့ ရှိချေမည်နည်း။ ထိုင်ခုံ၏ နောက်မီ ကနုတ်ပန်းများဆီသို့ ကျောပြင်ကို ဖိကပ်လိုက်မိ၏။ ဤ နောက်ကျော လုံခြုံရေးအတွက် ဆရာအရှင် တစ်ဦးသာ ရှိတော့သည်။ ဆရာသည်လည်း မိမိကိုသာ အားထားစရာ ရှိပေတော့မည်။

နံရံကပ် ကညင်ဆီမီးတိုင်များ ငြိမ်းသေတော့မည်။ အချို့ မီးတိုင်များ ငြိမ်းသေသွားကြပြီ။
ငြိမ်းလုဆဲ မီးတိုင်၏ မီးတောက်ထဲသို့ ပိုးဖလံများ တဖြည်းဖြည်း တိုးဝင်နေကြ၏။

ကြမ်းပြင်တွင် ပိုးဖလံ အသေကောင်များ အတုံးအရုံး။

ဆရာအရှင်နှင့်အတူ လိုက်ပါလာသည့် ရဟန်းသုံးဦးကို အထူးအဆန်းအဖြစ် အကဲခတ်မိ
နေသည်။ သည်တစ်ခါ ဆရာ နန်းတော်သို့ ကြွလာသည်မှာ တစ်ဦးတည်း မဟုတ်။ နောက်ပါ
ရဟန်းသုံးဦး ခြံရံလျက် လာသည်။

“ငါ့ရဲ့ ယုံကြည်စိတ်ချရဆုံး ဂိုဏ်းဆရာကြီးတွေပါ။ တစ်နည်းဆိုတော့ လက်ရုံးကြီးတွေပေါ့၊
အသက်ကလေး ရလာပြီဆိုတော့ ထသွားထလာ အဖော်သဟဲ လိုလာပြီလေ၊ တစ်ကိုယ်တည်း
ကြွလို့ မသင့်ဘူး မဟုတ်လား”

ဆရာက သူတပည့် သုံးယောက်ကို အကဲခတ်နေမှန်း သိ၍ ကြိုပြော၏။ ဆရာစကားတွင်
အမှန်တစ်ဝက်သာ ပါသည်ဟု နားလည်လိုက်သည်။ တကယ်တော့ ဂိဇ္ဈကုဋ္ဌ လုပ်ကြံမှုကြီး
မအောင်မမြင် ဖြစ်ခဲ့ပြီးနောက်တွင် ဆရာသည် တစ်ယောက်တည်း မနေရဲတော့ကြောင်း
သဘောပေါက်ထား၏။

“သူက ကောကာလိက... တဲ့၊ ငါ အားအထားရဆုံး လက်ရုံးကြီးပဲ”

ကောကာလိက အမည်ရှိ ရဟန်းကြီးကို ကြည့်လိုက်သည်။ ရဟန်းတစ်ပါးနှင့် မတူ။
မည်းနက်သော အသားအရေ၊ ထွားကျိုင်းမြင့်မားလှသော ခန္ဓာကိုယ်၊ တင်းမာခက်ထန်သော

မျက်နှာထား။ နက်မှောင်ထူထဲသော မျက်ခုံးများအောက်မှ အကြည့်ရဲသည့် မျက်လုံးများ...
အထူးသဖြင့်မူ ကောလာလိက၏ လက်ဖဝါးများမှာ ကြီးမား ကျယ်ပြန့်လှပြီး လက်ချောင်းများသည်
တုတ်ခိုင် သန်စွမ်းကြသည်။ နပမ်းသမားကြီး တစ်ယောက်နှင့် တူနေသော ကာကာလိက ရဟန်း။

ကောကာလိက, က ထူပျစ်သော နှုတ်ခမ်းများကို ဖွင့်၍ သွားဖိုးကာ ပြုံးပြလေသည်။
ထို့နောက်...

“မာဂဓဘုရင် သက်တော်ရာကျော် ရှည်ပါစေ” ဟု ရေရွတ်လိုက်၏။

“သူက ကဋ္ဌမောဒက တိဿက... တဲ့၊ သူ့မိခင်က မိဖုရားဟောင်း တစ်ပါးပဲ၊ ခဏ္ဍမိဖုရား
တဲ့၊ ခတ္တိယသွေး ပါသူပေါ့”

အရပ် ပုပျပ်ပျပ် ခန္ဓာကိုယ်နှင့် လေးထောင့်စပ်စပ် မျက်နှာရှိသည့် ရဟန်း ဖြစ်သည်။

“သူကတော့... သမုဒ္ဒဒတ္တ”

ပိုးဟပ်ဖြူလို ဖျော့တော့သော အသားအရေ ရှိပြီး အရပ်ရှည်သလောက် ကိုင်းညွတ်ညွတ်
ဖြစ်နေသော ရဟန်းကလည်း ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

“ဂယာသီသ ကျောင်းတိုက်ဟာ စစ်တပ်ကြီး တစ်တပ် ဖြစ်မယ်ဆိုရင် သူတို့ သုံးပါးဟာ
စစ်ကဲမှူးကြီးတွေပေါ့ကွာ၊ ကဲ... မာဂဓဘုရင်၊ ဆင်တင်းကုပ်ဆီ သွားကြစို့”

“အားလုံး အဆင်သင့်ပါ ဆရာအရှင်”

ဆရာအရှင်နှင့် ယှဉ်လျက် နန်းတော်မြောက်ဘက် ဘုရင့် ဆင်တင်းကုပ်ဆီသို့
လျှောက်ခဲ့ကြ၏။ လက်ရုံးကြီး သုံးပါးက နောက် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လိုက်ပါလာကြသည်။

ဆင်တင်းကုပ် ဝင်းတံခါး အရောက်တွင် ဆရာက တိုးတိုး ကပ်ပြော၏။

“မနေ့က ငါအကြောင်းကြားလိုက်တဲ့စကား မှတ်မိရဲ့ မဟုတ်လား မာဂဘေ့ရင်၊ ရဟန်း ဂေါတမဟာ ဇီဝက ကုသပေးလိုက်ပြီးနောက်မှာ ပကတိ ကျန်းမာခဲ့တယ်၊ ရဟန်းအပေါင်း ခြံရံပြီး ဝေဠုဝန်ကို ဗဟိုပြုပြီး လှည့်လည်နေတယ်။ သူဟာ ရုပ်ဆင်းရှုပကာ တင့်တယ်သူ။ သူ့ မြင်ရရင်လည်း လူတွေဟာ အလိုလို ကြည်ညိုကုန်ကြတာ၊ ဒီတော့ သူ့ကို လုပ်ကြံ ဖျက်ဆီးဖို့ အတွက် အသိဉာဏ်ရှိတဲ့ ဘယ်လူသားမှ တတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အနား ချဉ်းကပ်လိုက်တာနဲ့ သူ့ရဲ့ သာဝက ရဟန်း ဂေါတမမှန်း မသိတဲ့ ရိုင်းစိုင်းကြမ်းတမ်းတဲ့ တိရစ္ဆာန်မျိုးကို ငါ ရွေးလိုက်တာပဲ၊ ဟင်း... ဟင်း... ဆင်ကြမ်း ဆင်ဆိုး ဆိုတာ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာကို မသိဘူးလေ...။”

“ကဲ... ဘယ်မှာလဲ သင့်ရဲ့ အကောင်းဆုံး ဆင်တွေ ထားတဲ့နေရာ”

“ဟောဒီဘက်ကို ကြွပါ ဆရာအရှင်”

ဆင်တင်းကုပ်ထဲ ဝင်ခဲ့ကြ၏။ ထူးခတ်ထားသော ဆင်ကြီးများရှိရာ သံတိုင်တဲများဆီ ရောက်လာသည်။

ဆင်အမှုထမ်းများသည် မိမိတို့ တာဝန်ယူထားသော ဆင်ကြီးများ ရှေ့တွင် အသင့် ခစားလျက် ရှိကြသည်။ ဆရာသည် ဆင်တင်းကုပ် တစ်ခုပြီး တစ်ခု လှည့်လည်ကြည့်ရှု၏။

နောက်ဆုံး ဆင်တဲတစ်ခုရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်။

တဲထဲမှ ဆင်ကြီးမှာ သံကြိုးများ အဆိုင်းအဆိုင်းဖြင့် ထူးခတ်ထားသည့် ကြားမှ ရုန်းကန်နေ၏။ သံကြိုးသံများက တချင်ချင် ညံ့နေသည်။ တဲငယ်တစ်လုံးစာမျှ ကြီးမားသော

ဦးခေါင်းကြီးကို ခါနေသည်။ ကြီးမားသော နားရွက်ကြီးများ အဆက်မပြတ် လှုပ်ရမ်းနေသည်။ နှာမောင်းကြီးကို မြှောက်နေသည်မှာလည်း အောက်ချသည် မရှိတော့။ ဖြူဖွေးနီကြန့် အစွယ်ကြီးများ ငေါငေါထွက်လျက် ရှိသည်။ ဦးကင်း နားရွက်နောက်နှင့် လက်ပြင်တွင် ချွန်းဒဏ်ရာ သွေးများ စို့နေဆဲ။

“ဒီကောင်ကြီးက...”

“အမှုထမ်း လာစမ်းဟေ့... ဒီကောင်ကြီးအကြောင်း ပြောစမ်း”

ဆင်အမှုထမ်း တစ်ယောက် ပြေးလာပြီး ဒူးတုပ်လျက်...

“ဆင်ကျုံးထဲကနေ ခေါ်လာတာ မကြာသေးပါဘူး အရှင်၊ အင်မတန် ဆိုးတဲ့ အကောင်ကြီးပါ။ သူရောက်လာတာနဲ့ တခြားဆင်တွေ အားလုံး လန့်အော်ကြပါတယ်၊ ထူးခတ် ကြီးဆိုင်းဖို့ ကျွန်တော်မျိုးတို့ ဆင်သမား ခြောက်ယောက် မနည်းကြီး လုပ်ရပါတယ်။ ကျုံးသွင်းတုန်းကလည်း ဆင်သမား နှစ်ယောက် အကြီးအကျယ် ဒဏ်ရာရသွားပါတယ်”

“အင်း... ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒါထက် မင်းတို့ သူ့ကို သေရည်တွေ ဘာတွေ တိုက်ကျွေးရသလား”

ဆရာအရှင်က မေးသည်။

“တိုက်ကျွေးရပါတယ် အရှင်... တစ်နေ့ကို ရှစ်အိုး သူ့သောက်ပါတယ်”

“ရှစ်အိုး... အင်း... နက်ဖြန်ကျရင် သူ့ကို ဆယ့်ခြောက်အိုး တိုက်စမ်းဟေ့... ကြားလား”

ဆင်အမှုထမ်းက မျက်လွှာပင့်၍ လှမ်းကြည့်နေသဖြင့် -

“ငါ့ ဆရာအရှင် ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်” ဟု အမိန့်ပေးလိုက်ရ၏။

“အသေးစိပ် အစီအစဉ်ကို ပြီးမှ ငါပြောမယ်၊ အင်း... တစ်ခါတော့”

ဆရာအရှင်သည် စကားကို ရပ်လိုက်ပြီး သူ့တပည့်ကြီး သုံးဦးဆီသို့ လှမ်းပြောလိုက်၏။

“ကောကာလိကတို့ တွေ့လားဟေ့... ငါလိုချင်နေတာ ဒီအကောင်ကြီးမျိုးပဲ။ ဒါကြီးမျိုးနဲ့

ဆိုရင် ငါ့အကြံ .. ဟင်း... ဟင်း”

ကောကာလိကတို့သည် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ရပ်ကြည့်နေကြ၏။

“မာဂဘေရင်”

ဆရာရှင်၏ အမူအရာ ပျော်ရွှင် တက်ကြွနေသည်။

“မင်း... အမိန့်တော်တစ်ခု ထုတ်ပြန်ရလိမ့်မယ်၊ ရာဇဂြိုဟ် မြို့တွင်းပါပဲ၊ မြို့တော်သူ မြို့တော်သားတွေ မိမိတို့ လုပ်ဆောင်ဖွယ် ကိစ္စအဝဝကို စောစောစီးစီး လုပ်ထားကြ၊ ဆွမ်းခံ ဝင်ချိန်ကျရင် မြို့တွင်းလမ်းမ လမ်းသွယ်တိုင်းမှာ အသွားအလာ မရှိစေရ ဆိုတဲ့ အမိန့်ပါ”

“ဘယ်တော့ပါလဲ ဆရာအရှင်”

“နက်ဖြန်လေ... ဒီကောင်ကြီး သေရည် ဆယ့်ခြောက်အိုး သောက်မယ့် နက်ဖြန်ပေါ့”

“ကောင်းပါပြီ ဆရာအရှင်”

“ဟုတ်ပြီ... အသေးစိပ်ကို မင့် နန်းတော်ကျရင် ငါပြောမယ်၊ ဩော်... နေဦးဟေ့၊ မင်းတို့ကောင်ကြီးရဲ့ အမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

ဆင်အမှုထမ်းက အက်ကွဲသော အသံဖြင့် ဖြေသည်။

“နာဠာဂီရိပါတဲ့ ဘုရား”

“နာဠာဂီရိ... သိပ်ကောင်းတဲ့ အမည်နာမပဲ”

ဆရာအရှင်သည် ဆင်ကြီးကို တစ်ချက်တွေ့၍ စိုက်ကြည့်ပြန်၏။ ဆင်ကြီးကလည်း နားရွက်ကို ရပ်တန့်လျက် ဆရာ့ကို ပြန်ကြည့်နေဟန်။

ထိုအခိုက်ဝယ် ဆရာအရှင်၏ မျက်လုံးများနှင့် နာဠာဂီရိ ဆင်ကြီး၏ မျက်လုံးများမှာ အတူတူလို ဖြစ်နေကြသည်ဟု ထင်မိလေသည်။

နန်းဆောင် အထက်ဆင့် လေသာဆောင်ကို ပန်းဥယျာဉ်အဖြစ် စီမံထားသည်။ ပန်းရနံ့တို့ သုတ်ဖြူးသော လေပြည်ဖြင့် လေသာဆောင်သည် မွှေးပျံ့နေ၏။ သို့သော် ထိုပန်းတို့၏ အလှနှင့် ရနံ့တို့ကို လုံးဝ မခံစားဖြစ်ပေ။

ဝဿကာရနှင့်အတူ နှစ်ကိုယ်တည်း ထိုင်နေကြသည့် တစ်ချိန်လုံး စကားလည်း တစ်ခွန်းမှ မပြောဖြစ်ကြ။ ဝဿကာရကလည်း ထုံးစံအတိုင်း ကျောက်ရုပ်။

တိတ်ဆိတ်ခြင်း၏ အေးစက်မှုကို သည်းမခံနိုင်တော့သဖြင့် မိမိကပင် စကားစလိုက်၏။

“ဝဿကာရ... နာဠာဂီရိ ဆင်ကြီးကို သေရည် ဆယ့်ခြောက်အိုး တိုက်ပြီး မြို့တွင်း လမ်းမအတိုင်း လွှတ်လိုက်တဲ့ ကိစ္စ...”

စကားကိုပင် ဆုံးအောင် မပြောလိုက်ရတော့ချေ။ ဝဿကာရလည်း အဖြေပေးရန် မလိုတော့ချေ။ အကြောင်းမူ... အန္တနဂရ အတွင်းမြို့နှင့် ဗဟိနဂရ အပြင်မြို့ တံတိုင်းများနှင့် ရာဇဂြိုဟ် မြို့တော်လမ်းမကြီးဆီမှ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်အသံများ လွင့်လာသောကြောင့် ဖြစ်၏။

“နေပါလ ဆင်ကြီး... ဓနပါလ ဆင်ကြီးဟေ့”

“ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်ဟာ နာဠာဂီရိ ဆင်ကြီးကို ဆုံးမပြီး ဓနပါလ အမည်သစ် တွင်စေခဲ့ပြီ”

အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် အသံများ ပို၍ နီးလာ၏။ ပို၍လည်း အထူအထည် ကြီးမား ကျယ်လောင်လာ၏။

“ဒေဝဒတ်ဆိုတာ ဘာလဲဟေ့”

“ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးကို အသတ်ခိုင်းသူ”

“ဒေဝဒတ်ဆိုတာ ဘာလဲဟေ့”

“လေးသည်ကျော် လူသတ်သမားတွေကို စေလွှတ်သူ”

“ဒေဝဒတ်ဆိုတာ ဘာလဲဟေ့”

“ဂိဇ္ဈကုဋ လုပ်ကြံမှုကြီးရဲ့ တရားခံ အစစ်”

“ဒေဝဒတ်ဆိုတာ ဘာလဲဟေ့”

“နာဠာဂီရိ ဆင်ကြီးကို လွှတ်ပြီး အသတ်ခိုင်းသူ”

အတိုင်အဖောက် အသံများ ဖြစ်သည်။ တစ်စုတစ်ရုံးတည်း ဟစ်ကြွေးသံများ ဖြစ်သည်။

“ဒေဝဒတ်”

“လူသတ်သမား”

အသံများ ပိုမို နီးကပ်လာသည်။

ဖြစ်ရပ်ခြင်းရာ အသေးစိတ်ကို မသိရသေးသော်လည်း အဖြေရလဒ်ကား ဘွားဘွား ထွက်ပေါ်ခဲ့လေပြီ။ ဆရာအရှင် ရှုံးနိမ့်သွားပြီ။

ထိုအခိုက် ဝဿကာရ စေလွှတ်ထားသော အထောက်တော် ရဲမက်များ ရောက်လာ ကြသည်။ ဝဿကာရက သူတို့ကို ငြိမ်သက်စွာ ခစားနေကြရန် ခြေဟန်လက်ဟန်ဖြင့် အမိန့်ပေးလိုက်၏။

“အနုသာသနီပါဠိဟာရိ တန်ခိုးနဲ့ တို့ရဲ့ ဘုရားရှင်”

“နာဠာဂီရိဆင်ကို ဆုံးမ အောင်မြင်လိုက်ပြီဟေ့”

“တိရစ္ဆာန် ဆင်ရိုင်းကြီးကို မြတ်စွာဘုရားဆိုတဲ့ အတုမဲ့ ဆင်ပြောင်ကြီးက အောင်မြင် လိုက်ပြီ ဟေ့....”

“နာဠာဂီရိ အမြင်မှန်ရ”

“ဓနပါလ ခေါ်ဆိုကြစို့”

တစ်ခဲနက် ဟစ်ကြွေးသံများသည် လေသာဆောင် ပန်းဥယျာဉ်သို့ အလုံးအရင်းနှင့် ထိမှန်လာကြသည်။

မမေးဘဲနှင့် မဖြေတတ်သော ဝဿကာရသည် အနားသို့ ကပ်လာ၏။

“ဖြစ်ပျက်ပုံ အသေးစိတ်ကို ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ လူတွေ သတင်းယူလာကြပါပြီ အရှင်”

“နောက်မှပြော... ငါ မသိချင်တော့ဘူး ဝဿကာရ”

ပန်းနံ့သင်းသော လေပြည်၏ အအေးဓာတ်အောက်၌ ချွေးသီးချွေးပေါက်များ ပြန်လာသည်။

ဥယျာဉ်ထဲမှ ပန်းပွင့်များသည်ပင် ချက်ချင်း ညှိုးကျသွားပြီဟု ထင်လိုက်၏။

အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် အသံများ နန်းတော်အောက် သစ်ပင်အုပ်များဆီသို့ ရောက်လာသည်။

အုံကြွသော ပိုးပရွက်များပမာ ဖွေးဖွေးလှုပ်နေသည့် မြို့သူမြို့သားများ၏ အသွေးအရောင် စုံတို့ကို အပေါ်စီးမှ မြင်နေရသည်။

အသံများ လျှံတက်လာ၏။

“လူသတ်သမားကို ဆရာတင်”

“ငါတို့ဘုရင် အဇာတသတ်”

“တို့ဘုရင်ရဲ့ မင်းဆရာ”

“ဒေဝဒတ်ဟာ လူသတ်သမား”

ကျောက်သလင်းခုံမှ ဝန်းကန် ထလိုက်မိလေသည်။

ဝဿကာရ လျှောက်တင်သည်။

“အတွင်းဆောင်ထဲကို ပြန်ကြ စံမြန်းသင့်ပါတယ် ဘုရင်မင်းမြတ်”

ခြေအလှမ်းတွင် ဒူးများ ညွတ်ခွေကာ ဒယီးဒယိုင် ဖြစ်သွားသဖြင့် ဝဿကာရက နောက်မှ ဖမ်းဆွဲထား၏။ သူ့လက်များ သန်မာသောကြောင့်သာ တော်သေးတော့သည်။

ပန်းဥယျာဉ် မှစ်ဝကို ဖြတ်ပြီး အပြင်စင်ကြိုလမ်း အဝင်အထိ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် အသံများက သဲ့သဲ့ လိုက်ပါလာကြသေးသည်။

“လူသတ်သမားကို ဆရာတင်”

“ငါတို့ဘုရင် အဇာတသတ်”

လှိုင်းထန်ပင်လယ်ပြင်မှ လှိုင်းလုံးများ တစ်လုံးပြီး တစ်လုံး လိမ့်တက်လိမ့်ဆင်း ကျော်ဖြတ် သွားသည့်နယ် အဖြစ်အပျက်များကား မြန်ဆန်လွန်းလှလေသည်။

ရာဇဂြိုဟ် တစ်မြို့လုံးရှိ လူများ၊ မြို့တော်လမ်းမပေါ် ထွက်ရောက် အုံကြွခဲ့သော ထိုနေ့ ညဉ့်မှာပင် အမိန့်တစ်ခု ချမှတ်လိုက်၏။

“နက်ဖြန်ကစပြီး ဂယာသီသ ကျောင်းတိုက်ကို ပို့နေတဲ့ ဆွမ်းအုပ် ငါးရာကို ရုပ်သိမ်းလိုက်တော့”

ဤအမိန့်တော်သည် မာဂဓဘုရင် အဇာတသတ် နှုတ်မှ ထွက်ပေါ်လာသည် ဖြစ်သော်လည်း တကယ်တမ်း ဤအမိန့် ပေါက်ဖွားလာသည့် အရင်းအမြစ်မှာ ရာဇဂြိုဟ် မြို့သူမြို့သားများ၏ မထုတ်ဖော်သော တောင်းဆိုချက် ဖြစ်ကြောင်း မိမိဘာသာ သိလိုက်သည်။

ဝဿကာရ၊ နန်းရင်းဝန်၊ အိမ်တော်ဝန်နှင့် အခြား ဗြာဟ္မဏ ဟူးရား ပုရောဟိတ်များ၊ အမတ်များ၊ စစ်ကဲမင်းများ စုံညီရှေ့တွင် နောက်ထပ်တစ်ခွန်း ကြေညာလိုက်သည်။ ထိုစကားမှာ အမိန့်တော် ဖြစ်သော်လည်း အခြား တစ်ပါးလူများနှင့် မဆိုင်ဘဲ မိမိကိုယ် မိမိ ထုတ်ပြန်လိုက်သော အမိန့်တော် ဖြစ်၏။

“ခုချိန်ကစပြီး ဂယာသီသ ကျောင်းတိုက်နဲ့ ရှင်ဒေဝဒတ်ဆီကို ငါ ဘယ်တော့မှ မသွားတော့ဘူး၊ ခြေဦးမလှည့်တော့ဘူး”

နန်းရင်းဝန်က အားပါးတရ လေသံနှင့် ဆိုလာ၏။

“တစ်မြို့လုံး ရှိရှိသမျှ ဘယ်သူကမှလည်း ရှင်ဒေဝဒတ်ကို ဆွမ်းလောင်းတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး ဘုရင်မင်းမြတ်”

နန်းရင်းဝန်ကြီး၏ စကားကို ကြားသော်လည်း သူ့ကို အမြင်အာရုံထဲ၌ မထင်၊ မြင်နေသည်ကား လှိုင်းထန်သမုဒ္ဒရာပြင်ထဲ၌ ရွက်များ စုတ်ပြုလျက်၊ လင်းယဉ်တိုင်ကြီး ပိုင်းပိုင်းကျိုးလျက်၊ လှေဦးလှေဝမ်း အစိတ်စိတ်ကွဲလျက် ဝရန်းသုန်းကား နစ်မြုပ်သွားသော လှေကြီး တစ်စင်းလို မြင်ယောင်နေ၏။

ထိုလှေကြီးနှင့် မနီးမဝေးတွင် လွင့်စင်ထွက်လာသော ပျဉ်ချပ်ကို တွယ်ဖက်ကာ လှိုင်းနှင့် ဝဲကန်တော့များ အကြားမှ ရုန်းကန်ကူးခတ်နေသူ တစ်ယောက်ကိုလည်း မြင်ယောင်နေ၏။

ထိုသူကား... မိမိ မာဂဓဘုရင် ကိုယ်တိုင်။

နလုံးသည်းပွတ်ထဲ၌မူ နာကျင်နေ၏။

ထိုနလုံး၏ ပုပ်ရိပျက်စီးနေသော အပိုင်းသည် ကြွေကျသွားပြီဟု ခံစားနေရ၏။ ပဲ့ထွက် ကြွေကျသွားသော နလုံးအပိုင်းအစထဲ၌ ‘ဆရာအရှင်’ ဟု မိမိ ကြောက်ရွံ့ခုံညားစွာ ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ လေသော ရှင်ဒေဝဒတ် ပါသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။

မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်။ ပျက်စီးယိုယွင်းနေသော အစိတ်အပိုင်းကို ဖွဲ့စွာမချပါက နလုံး တစ်ခုလုံး အဆိပ်ရည်များ ပျံ့နှံ့တော့မည်။ ယခုပင်လျှင် ကြွင်းကျန်နေခဲ့သော နလုံးသား အပိုင်းသည် အကောင်းပကတိ မဟုတ်တော့။

“ဘုရင်မင်းမြတ်... ကောင်းစွာ အနားယူ အပန်းဖြေတော်မူဖို့ လိုအပ်နေပြီလို့ ထင်ပါတယ်”

ဝဿကာရ၏ စကားကို အားလုံးက ထောက်ခံကြသည်။

ထိုအခါမှပင် ဘယ်လောက် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ကာ ချိုးချိုးကျနေကြောင်း သတိထားမိ တော့၏။

မာဂဓဘုရင်၏ ရာဇပုလ္လင်သည် တစ်ချက်မျှ သိမ့်ခါသွားခဲ့သည်။ မကိုဋ်သရဖူသည်လည်း ရွဲ့စောင်းသွားခဲ့သည်။ ဘုရင်မင်းမြတ် တစ်ပါးအတွက် ကြောက်စရာအကောင်းဆုံး အန္တရာယ်။

အလိုလေး... တည်းတည်းလေးပါလား...။

မူးဝေနှောက်ကျိသွားခြင်းမှာ မိမိကိုယ်တိုင်၏ ဖျော့တော့အားနည်းမှုကြောင့် သက်သက် မျှသာ မဟုတ်။

မိမိ ထိုင်နေသော ရာဇပလ္လင် သိမ့်ခါသွားခြင်းနှင့် မကိုဋ်သရဖူ ရွဲ့စောင်းသွားခြင်း
ကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

“သမားတော်များ လွှတ်ပေးရမလား အရှင်”

“မလွှတ်နဲ့... ဘယ်သူ့ကိုမှ မလွှတ်နဲ့၊ ငါတစ်ယောက်တည်း နေချင်တယ်”

ဆရာ ဇီဝကကို မြင်ယောင်ရင်း ခါးခါးသီးသီး ငြင်းလိုက်၏

သို့သော် ဆရာ ဇီဝကနှင့် တွေ့လိုသော ဆန္ဒရှိကြောင်းကိုလည်း အံ့ဩဖွယ်
သိလိုက်ရသည်။ သည်မျှအထိတော့ မဝံ့သေး။

“ပြာသာဒ်ဆောင် ဘုံဆင့်မှာပဲ ငါစံမယ်၊ ဘယ်သူမှ အဝင်အထွက် မရှိစေနဲ့... ဝဿကာရ
တစ်ဦးပဲ အပြင်မှာ အဆင်သင့် စားစောင့်ဆိုင်းနေပစေ၊ အဲ...”

သေးငယ်စူးမျှင် အလင်းရောင်လေး ဖြတ်ခနဲ ပေါ်လာ၏။

“မိဖုရားနဲ့ ငါ့ သားတော် ဥဒယဘဒ္ဒတို့ကို လွှတ်လိုက်”

သားကို ပွေချီထားရလျှင် ပူလောင်သောရင်သည် အတန်ငယ် အေးမြလိမ့်မယ် ထင်သည်၊
သား... ငါ့သား၊ ဟင်... ဒါပေမယ့်...။

သားနှင့်ယှဉ်လျက် ပေါ်လာသည်ကား ခမည်းတော်ကြီး၏ မျက်နှာ။

မာဂဓ ဘုရင်အတွက် ခိုနားစရာ အရိပ်အာဝါသ မရှိတော့ဘူးလား။

သူရူးတစ်ယောက်နယ် အသံကုန် ဟစ်လိုက်ချင်တော့၏။

အိပ်စက်၍ မပျော်နိုင်သော ညများက ပို၍ များပြားလာသည်။

ညဉ့်တာများသည် မကုန်နိုင်တော့ဟု ထင်ရလောက်အောင် ပို၍ ရှည်လျားလာကြသည်။
ထိုအခါ ညီလာခံသဘင်များကိုလည်း ညဉ့်နက်သည်အထိ ကျင်းပရတော့သည်။ ညဉ့် ညီလာခံများ
တစ်ခုပြီး တစ်ခု။ တစ်ညဉ့်ပြီး တစ်ညဉ့်။

ရက်၊ လများကမူ သူ့အလိုအလျောက်ပင် ဖြတ်သန်းသွားကြ၏။

ဤ ခုနစ်လ၊ ရှစ်လအတွင်း ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော ဖြစ်ရပ်များကို အမှုမှတ်မဲ့ ထားဖို့ ကြိုးစားရင်း
ကပင် စွဲစွဲနစ်နစ် ဖြစ်ပြန်လေသည်။

ဗုဒ္ဓနှင့် ရဟန်းတော်များလည်း ရာဇဂြိုဟ် ဝေဠုဝန်မှသည် သာဝတ္ထိမြို့တော် ဇေတဝန်
ကျောင်းတော်သို့ ကြွရောက်တော်မူသွားကြ၏။

ရာဇဂြိုဟ်တွင် သီတင်းသုံးနေစဉ် ကာလအတွင်း ဆရာဒေဝဒတ်၏ နောက်ထပ် လှုပ်ရှားမှု
သတင်းများ ပေါ်လာသေးသည်။

နန်းတော်မှ ဆွမ်းအိုးငါးရာ ရိက္ခာမရတော့သည့်နေ့ကစ၍ ဂယာသီသ ကျောင်းတိုက်သည်
လုံးဝ ခြောက်သွေ့ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

လာဘ်လာဘ မှန်သမျှ ဆုတ်ယုတ်ပျက်စီးသွားပြီးနောက်တွင် ဆရာ ဒေဝဒတ်သည် ဗုဒ္ဓထံ သွားရောက်ခဲ့သည် ဆို၏။

ထို့နောက် အချက်ကြီး ငါးချက်ကို တင်ပြတောင်းဆိုထားသည်ဟု ကြားရ၏။

ရဟန်းအားလုံး အသက်ထက်ဆုံး တောကျောင်းမှာ နေထိုင်ကြရန်၊ အသက်ထက်ဆုံး ဆွမ်းခံစားကြရန်၊ အသက်ထက်ဆုံး ပံသကူသင်္ကန်း ဝတ်ရုံကြရန်၊ အသက်ထက်ဆုံး သစ်ပင်ရင်း၌သာ နေကြရန်နှင့် အသက်လွတ်ဟင်းကိုသာ စားကြရန်။

ဗုဒ္ဓက ထိုအချက် ငါးချက်စလုံးကို ပယ်တော်မူခဲ့သည်။

ဤတွင် ဆရာ ဒေဝဒတ်သည် ကောကာလိက အမှူးပြုသော လူယုံလက်ရင်း တပည့်ကြီး သုံးယောက်နှင့်တကွ ရာဇဂြိုဟ်မြို့တွင်း လှည့်လည်ကာ မိမိ တင်သွင်းသော အချက် ငါးချက်ကို ဗုဒ္ဓက ပယ်ချကြောင်းနှင့် မိမိတို့ကမူ ထိုငါးချက်အတိုင်း ကျင့်သုံးကြမည်ဟု ဝါဒ ဖြန့်ချိကြသည် ဆို၏။

ထိုမျှသာမက ဆရာ ဒေဝဒတ်သည် သံဃာသင်းကွဲပြားစေဖို့ မိမိပြုကြောင်း ဗုဒ္ဓက မေးသည်ကို ဝန်ခံခဲ့လေသည်။ နောက်ဆုံးတွင်ကား ရှင်ဒေဝဒတ် သီးခြား သံဃာ့ကံကို ဆောင်၍ တစ်စင်တူထောင်ခဲ့တော့သည်။ သို့သော်...

ဆရာ ဒေဝဒတ်အကြောင်း ကြားရသမျှ အလုံးစုံမှာ အနိဋ္ဌာရုံတွေချည်းသာ ဖြစ်၏။ ဗုဒ္ဓ၏ အဂ္ဂသာဝက နှစ်ပါးထံသို့ ဂယာသီသမ ရဟန်းများ လိုက်ပါသွားကြသည်။ ဂယာသီသ၌ ဆရာ ဒေဝဒတ်နှင့် သူ၏ လူယုံ ကောကာလိကတို့ သုံးဦးသာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဆရာ ဒေဝဒတ်သည် ပြင်းစွာ နာမကျန်းလည်း ဖြစ်နေပြီဟု ကြားရလေသည်။

နောက်ဆုံးရသည့် သတင်းကား ဗုဒ္ဓနှင့် ရဟန်းများ သာဝတ္ထိသို့ မကြွသွားခင် အချိန်လေးတွင် ဆရာ ဒေဝဒတ်သည် သူ့စိတ်အချရဆုံး ဆိုသော ကောကာလိ၏ ကိုယ်ထံလက်ရောက် ပုန်ကန်နှိပ်စက်မှုကြောင့် လည်းကောင်း၊ သူ့ကိုယ်တိုင်၏ ဖိစီးသော အနာရောဂါကြောင့် လည်းကောင်း သွေးအန်သော ရောဂါဆိုးကြီး ရသွားသည်။

ထို့နောက် ဘုရားရှင်နှင့် ရဟန်းတော်တို့ ကြွသွားကြ၏။

ကိုးလ...။ ဘာမှ မကြာလိုက်သော အချိန်သမယ ဖြစ်၏။

ဆရာ ဒေဝဒတ်သည် ကိုးလတိုင် သွေးအန်သော ရောဂါဖြင့် ပြင်းစွာ နာမကျန်း ဖြစ်ခဲ့ပြီးနောက် သာဝတ္ထိပြည်သို့ လိုက်သွားသည် တဲ့။

နောင်တကြီးစွာကို ပွေပိုက်လျက် နောင်တော် မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ရန် လိုက်သွားသည်ဟု သတင်းကြားရသည်။

ထို့နောက် ရက်အနည်းငယ်မျှ ဆရာ ဒေဝဒတ်အကြောင်း သတင်းများ အစပျောက်သွား ခဲ့သည်။

သို့သော် များမကြာမီမှာပင် သတင်း ရလာပြန်၏။

ဆရာ ဒေဝဒတ်နှင့် ပတ်သက်သော နောက်ဆုံး သတင်း။

သွေးပျက်ရှူးသွပ်ဖွယ် ကြောက်စရာကောင်းသော သတင်း။

"ဒုဿီလလည်း ဖြစ်၊ မြတ်စွာဘုရားကို အကြိမ်ကြိမ် အသက်အန္တရာယ်ပြုသူလည်း ဖြစ်၊ သံဃာ သင်းခွဲသူလည်း ဖြစ်သော ဒေဝဒတ် တည်းဟူသော အတ္တဘောနှင့် အမည်နာမကို

မိမိအပေါ်၌ ထမ်းရွက်ထားရန် အလိုမရှိတော့သည့် မဟာပထဝီ မြေကြီးသည် ယုတ်မာသော သူအား စုပ်ယူဝါးမျိုပစ်လိုက်ပြီ” ဟူသော သတင်း။

“အားရ တင်းတိမ်မှာပါ၊ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ မြေအမျိုခံရပြီးတဲ့ ဒေဝဒတ်က အဟာအဝီစိ ငရဲထိ ဒုတ်ဒုတ်ထိ ကျရောက်သွားပြီတဲ့”

“ဇေတဝန် ကျောင်းတိုက်အနီး ရေကန်နားက ညောင်စောင်းမှာ သူ့ကို ချထားပြီး တပည့်တွေက ရေကန်ထဲဆင်း ရေချိုးနေကြတုန်း ဖြစ်တာ”

နန်းကြမ်းပြင် ကျောက်သလင်းပြားများမှ ပန်းပွင့်ပုံဖော်ထားသော မျဉ်းကွက်မျဉ်းကြားများ ပေါ်သို့ ခြေမချရဲ၊ နန်းရင်ပြင်သည် ထိုနေရာမှနေ၍ ဖျစ်ဖျစ်မြည်ကာ ကွဲအက်လာလေမလား။

“ညောင်စောင်းပေါ် လဲနေရာက ခြေနစ်ဖက် တွဲလဲချလိုက်တယ် ဆိုရင်ပဲ...”

ဥယျာဉ်တော်ထဲမှ ကျောက်ဖျာကြီးသည် နှစ်ခြမ်းကွဲထွက်ကာ အထဲမှ မီးလှုံများ ထိုးထွက် လာလေမလား။

“မြေကြီးအပြင်ဟာ သက်ရှိ သတ္တဝါကောင်ကြီးရဲ့ လျှာလို အလိပ်လိုက် စုံစုံကြီး တက်လာပြီး သူ့ခြေဖမိုးတွေကို စတင် စုပ်ယူလိုက်သတဲ့”

ရာဇပလ္လင် အောက်ခြေခုံမြင့်သည်ကော စုပ်ယူမည့် ကမ္ဘာမြေ၏ တွင်းဝ ဖြစ်လေမည်လား။

“အနီးအနား မြေပြင်တစ်ဝိုက်မှာလည်း ဖျစ်ဖျစ်မြည် အသံတွေနဲ့ ရိုက်ခွဲခံလိုက်ရတဲ့ ကြေးမုံလို အစိတ်အစိတ် အက်ကြောင်းတွေ ပေါ်လာတတ်သတဲ့”

ဘုံဆောင်မြင့် ပြာသာဒ်နှင့် ဥကင်တစ်ခုလုံး မိမိ ထိုင်နေချိန်မှာပင် ကျယ်လောင်စွာ မြည်ဟည်းကာ မြေကြီးထဲ နှစ်ကျံသွားလေမလား။

“မီးအလှုံတွေကလည်း ပတ်ကြားအက်ထဲကနေ သတ္တဝါကောင်တွေရဲ့ ခံတွင်းလျှာလို ဖြဟပြီး အက်လာကြတယ်”

စက်ရာဆောင် သလွန်၏ ဆင်ရုပ်ခံ ခြေထောက်များသည် မိမိ တက်ရောက် လဲလျောင်းလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အိခနဲ နိမ့်ဝင်သွားလေမလား။

“အဲဒီနောက်မှာတော့ ဖမိုးဖမျက်ကနေ ခြေကျဉ်းဝတ် နောက် ခြေသလုံး၊ နောက် ဒူးဆစ်၊ ပေါင်လယ်၊ ခါးရိုး၊ ရင်ပတ်... နောက်ဆုံး တစ်ကိုယ်လုံး စုံစုံမြုပ် အမျိုခံလိုက်ရတာပဲ”

“မဟာပထဝီ မြေကြီးဟာ ဒေဝဒတ်ရဲ့ ယုတ်မာရက်စက် မိုက်မဲမှုနဲ့ နှိုင်းစာရင် အဲဒီလို စုပ်ယူဝါးမျိုလို့ အားရ တင်းတိမ်မှာတောင် မဟုတ်ဘူး ထင်တာပဲ”

ခမည်းတော် ဘုရား... ကယ်တော်မူလှည့်ပါ၊ မယ်မယ်... ကယ်လှည့်ပါ၊ မိဖုရား...
မင်းကော၊ ငါ့ကို မြေကြီးက စုပ်ယူမြို့ချနေချိန်မှာ ငါ့ကို ဒီအတိုင်း ကြည့်နေမှာလား...၊ သားတော်...
သားတော်လေး ဥဒယဘဒ္ဒ... သွား... သွား... ဖခမည်းတော်ဆီ မလာနဲ့... သားကို ပွေချီထားတုန်း
ငါ့ကို မြေကြီး စုပ်မျိုသွားရင် သားပါ ပါသွားလိမ့်မယ်။

ဝဿကာရ... ငါ့ကို ကယ်ပါဦး။ ဒီ ရာဇဂြိုဟ်မှာ ဒီနန်းတော်မှာ ဒီမာဂမော အို.. ဒီ
မဟာပထဝီ မြေပြင်ထက်မှာ ငါ ခြေချစရာ နေရာ မရှိတော့ဘူးကွဲ့။ ဟောဟိုမှာ အက်ကြောင်း
တစ်ခု၊ ဟောဟိုမှာလည်း ပတ်ကြားအက်ကြီး တစ်ခု၊ မကယ်နိုင်တော့ဘူးလား ဝဿကာရရယ်...၊
ငါ့အတွက် ခြေတစ်ဖဝါးစာ မြေအပြင်တောင်မှ မရှိတော့ပါလား။

ငါ့ စက်ရာဆောင်ထဲမှာ မီးတိုင်တွေကို လင်းထိန်နေအောင် မပြတ် ထွန်းထားစမ်းဟေ့၊
အိပ်ဖန်စောင့်တွေ၊ ရဲမက်တွေ၊ ကိုယ်ရံတော်တွေ အချိန်ပြည့် ရှိနေကြ။

နန်းရင်ပြင် အဲဒီနေရာကို သံပြားတွေ၊ သံကွန်ယက်တွေ ခင်းကြစမ်း။ အဲဒီ အပေါ်ကနေ
ထပ်ပြီး ကျောက်ဖျာတွေ တင်လိုက်ကြစမ်း။ ဟေ့... ဟေ့... အကြားအလပ် လုံးဝ မရှိစေနဲ့၊
အပ်ဖျားထိပ်မှ မဝင်သာအောင် အစေ့အစပ် ခင်းကြ၊ ကြားလား...။

အို... ဟုတ်ပြီ... ဟုတ်ပြီ။ စက်ရာသလွန်ကို သိမ်းလိုက်။ နံရံမှာ သံကောက်တွေ တပ်ပြီး
အဝတ်ပုခက် ဆင်ကြစမ်း။ ခပ်မြင့်မြင့် လုပ်ဟေ့။ မြေပြင်ကနေ ကွာနိုင်သမျှ ကွာအောင်လုပ်။

ဥယျာဉ်ရှေ့က ဟိုရေမြောင်းကို ခုချက်ချင်း ဖို့ပစ်လိုက်စမ်း။ ပြီးတော့ မြေစေးရွံ့နှစ်
အင်္ဂတေနဲ့ အသေပိတ်လိုက်စမ်း။ အဲဒီနေရာဟာ မြေပြင်ရဲ့ လျှာကြီး ထွက်လာမယ့်နေရာဆိုတာ
မသိဘူးလား။

ဘာ... ဘာ... ဗိုလ်ရှုခံကွင်းပြင်... ဟုတ်လား။ မသွားဘူး၊ ငါမသွားဘူး။ ခြောက်သွေ့
တင်းမာနေတဲ့ အဲဒီ ကွင်းပြင်ကြီးမှာ ပတ်ကြားအက်တွေ အများကြီး ရှိနေတယ် ဆိုတာ
မသိဘူးလားဟေ့။

တင်းတိမ် ကန့်လန့်ကာတွေ အထပ်ထပ် ကာစမ်း။ တစ်ညည့်လုံးလုံး ဆီမီးတွေ ထိန်ထိန်လင်းနေတော့ ငါ ဘယ်မှာ အိပ်ပျော်တော့မလဲ၊ ဟေ့... နေဦး။ တင်းတိမ်အတွင်းမှာ သိပ်လည်း မှောင်အတိမျက်စေ့နဲ့။

အိပ်ချင်လှပါပြီ။ အိပ်ပါရစေတော့။ အိပ်ပျက်ညဉ့်တွေ များလှပါပြီ။ ငါ့ မျက်လုံးတွေဟာ တစ်ချိန်လုံး ကျိန်းစပ်နေပါပြီ။ နီရဲတဲ့ အကြောမျှင်တွေနဲ့ မျက်ဆံအိမ်တွေ ပေါက်ကွဲမတတ် ဖြစ်နေပြီ...။ ပေးစမ်း... ပေးစမ်း... အဆုံးစွန် မူးယစ်ခြင်းနဲ့ အိပ်ပျော်သွားအောင် သေရည်ပြင်းပြင်း ပေးစမ်း... ထည့်ဦး နောက်တစ်ခွက်။ ဟုတ်ပြီ။

ကိုင်း... ငါ အိပ်ပျော်တော့မယ်။ သေရည်ငွေတွေက ငါ့မျက်ခွံတွေကို ဆွဲချနေကြပြီ။ နားထင် နားရင်းတွေမှာ သေရည်ခိုးတွေက ခိုင်းခိုင်းတိုး ဆောင့်ပြီး ငါ့ကို အိပ်စက်ခြင်းဆီ ဆွဲခေါ် သွားကြပြီ...။

အလို... ဟိုဟာ ဘယ်သူလဲ၊ ဪ... ဆရာ ဇီဝကလား၊ နေပါဦး...။ ဆရာ ဇီဝက, က ဘာကြောင့် ခါတိုင်းလို ဝတ်ဆင်မြဲ အဖြူရောင်ဝတ်စုံ မဝတ်ဘဲနဲ့ အနီရောင် ရဲရဲကြီးကို ဝတ်ထားရတာတုန်း။ အို ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆရာ ဇီဝက... နောင်ကြီး ဇီဝက... ကျုပ်ကို အဆုံးအစွန် သတိမေ့သွားစေမယ့် ဆေးဝါးတစ်ခုခု စီမံပေးစမ်း၊ အင်း... ဟုတ်ပြီ... ပေး... ပေး...။

အို... ဆေးမဟုတ်ပါဘဲလား။ ဒါ... သွေးတွေ... သွေးတွေ၊ ဘာရယ်... ခမည်းတော်ကြီးရဲ့ ခြေဖဝါးက ထွက်ကျလာတုန်းက ခံထားတဲ့ သွေးတွေ... ဟုတ်လား၊ ပြန်ယူသွား... ပြန်ယူသွားကြပါ။

သားလေး... သားတော်လေး ဥဒယဘဒ္ဒ... မင်း ကိုယ်ခန္ဓာဟာ ဘာကြောင့် ခမည်းတော် လက်ထဲမှာ တဖြည်းဖြည်း လေးလံရတာလဲ... မင်းကို ခမည်းတော် မချီနိုင်တော့ဘူး။ အို... ဘာဖြစ်လို့ ပြုံးနေတာလဲ။ မင့် ကိုယ်ခန္ဓာက တဖြည်းဖြည်း လေးလာပြီ။ မိဖုရား... ဒေဝီ၊ သားတော်ကို ပြန်ယူလိုက်တော့... သူ့ရဲ့ အလေးဒဏ်ကြောင့် ငါ့ကိုယ်ကြီးဟာ အောက်ကို နှစ်ကျွံဝင်တော့မယ်... တွေ့လား၊ သားကို ငါ ချီလိုမရတော့ဘူး၊ ပြန်ယူ... ပြန်ယူ၊ အေး... ဟုတ်ပြီ။

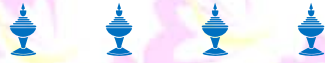

အလိုလေး... ကယ်တော်မူကြပါ။ သားကို ချီမထားတော့ပေမယ့် ဘာကြောင့် ငါ့ကိုယ်ကြီးက မြေကြီးထဲ ကျွံကျွံဝင်သွားပါလိမ့်။ အောင်မလေး...၊ အောက်ကနေ ဆွဲချနေတော့ ပါလား။

ငါ့ခြေထောက်တွေကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ဆွဲချနေတာ ဘယ်သူလဲ။ လွှတ်... လွှတ်... အခု လွှတ်... ဟင်... ဆရာ ဒေဝဒတ်ပါလား၊ လွှတ်ပါ... ဆရာအရှင်၊ ကျုပ် ဆရာနဲ့အတူ မလိုက်ဘူး...

မလိုက်ဘူး၊ ဟော... ဟော... ဒူးဆစ်၊ ပေါင်လည်၊ ခါး၊ ရင်ညွန့်... ကယ်ကြပါ၊ ဒေဝဒတ် ငါ့ကို မြေကြီးထဲကနေ ဆွဲခေါ်ချနေပါပြီ။ ကယ်ကြပါ... ကယ်ကြပါ... ငါ့ကို မြေမျို... အား...။

လဝန်းသည် တစ်လောကလုံး၏ ဇကုရာဇ် ဖြစ်နေ၏။

ဝသန္တသည် ရာဇဂြိုဟ်မှ ဆုတ်ခွာသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သော်လည်း ဝင်လာလုဆဲ ဟေမန္တကို မမို့တမိ နှုတ်ဆက်ချင်နေသေးသည်။ ထိုအခါ မိုးနှောင်း၏ အအေးဓာတ်နှင့် ဆောင်းဦး၏ မြူငွေ့ကို ပွေဖက်မိသွားကြ၏။ သို့သော် ခဝဲပွင့်တို့က စစ်သည်တော် ရဲမက်များ သံခမောက်ကို ဆောင်းကာ ပြိုင်ပြိုင်ထလာကြသည့်နယ်၊ အလှို၊အလှို၊ ပေါ်လာသော အခါတွင်ကား ဝသန္တ ဥတုသည် လုံးဝ ရှုံးနိမ့် ထွက်ပြေးခဲ့ရလေပြီ။

ကြိတ္တိကာ နက္ခတ်သည် ရာဇဂြိုဟ် ကောင်းကင်ထက်ဝယ် တပ်မင်းကြီး အဖြစ် ထွန်းပေါ်လာ၏။ ကြယ်တာရာစုံတို့သည် ဟေမန္တ သူရဲကောင်းများ အဖြစ် နဂါးငွေ့တန်း ယာဉ်ရထားကို စီးနင်းကာ တပ်မင်းကြီးကို ခြံရံလျက် သောင်းသောင်းဖြဖြ လိုက်ပါလာကြသည်။

နက္ခတ်စုံ ညီလာခံ၏ ဇကုရာဇ်ကား လပြည့်ဝန်း ဖြစ်၏။

ဝိုင်းစက်လဝန်းမှ ဖြူပြာရောင်တို့သည် မာဂဓတိုင်းပေါ်သို့ အဆီးအတားမဲ့ စီးသွန် နေကြသည်။

ထိုလရောင်ကို တုပြိုင်ဆိုင်ခြင်း မဟုတ်သော အလင်းရောင်များသည်လည်း ရာဇဂြိုဟ် တစ်မြို့လုံး၌ ထိန်ထိန်ညီးလျက် ရှိ၏။ ထိုအလင်းရောင်များမှာ တောင်ထိပ် နက္ခတ်ပွဲအတွက် မြို့သူမြို့သားတို့ ထွန်းညှိကြသော မီးတိုင်များပင် ဖြစ်လေသည်။

ရာဇဂြိုဟ်၏ လမ်းမ၊ လမ်းသွယ် လမ်းငယ်တိုင်းတွင် မီးရှူးမီးတိုင်များကို အလှူအပယ် ထွန်းညှိထားကြ၏။ ပြဟွဏတို့၏ ဆုတောင်း ရွတ်ဖတ်သံများလည်း ကြိကြားကြိကြား ထွက်ပေါ်နေကြ၏။ ကြတ္တိကာ နက္ခတ်ကို စောင့်သော မီးနတ်ကြီးသည် မယ်ဇလီပင်စောင့် နတ်ထံသို့ ခေတ္တ အလည်အပတ် ရောက်ရှိချိန်တွင် အခြား သစ်ပင်စောင့် နတ်များလည်း မီးနတ်ကြီးနှင့် တွေ့ဆုံရန် မယ်ဇလီပင်သို့ စုရုံး ရောက်ရှိလာကြကြောင်းဖြင့် ပြာဟွဏများက သီကုံး ရွတ်ဆိုပြနေကြ၏။ ဤတွင် မယ်ဇလီပင်သည် နတ်ဒေဝတာများ၏ စုရုံးရာ အရပ်အပြင် အစွမ်း အာနိသင်များ ထက်မြက်လာသည့်အတွက် ရာဇဂြိုဟ်သား လုလင်များ လုံမငယ်များသည် မယ်ဇလီဖူးများကို ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ စီမံ၍ စားသောက်ကြ၏။ အချင်းချင်း လက်ဆောင်ကမ်းကြ၏။

ထို မယ်ဇလီ လက်ဆောင်များနှင့်အတူ မောင်မယ်တို့၏ ချစ်ခြင်း အငွေ့များလည်း ထုံယစ် နေကြပေမည်။ တောင်ထိပ် နက္ခတ်ပွဲသည်လည်း ချစ်ခြင်းပျော်ရွှင်ခြင်း၊ ကလူကျီစယ်ခြင်းများဖြင့် နွေးထွေးနေကြလေသည်။

သို့သော် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးဖွယ် ရာဇဂြိုဟ် တစ်မြို့လုံးနှင့် ပီဘိ ဆန့်ကျင်ဘက် တစ်နေရာလည်း ရှိနေ၏။ ထိုနေရာကား မာဂဓနိုင်ငံ အရှင်သခင် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ နန်းရင်ပြင် ညီလာခံ ဖြစ်လေသည်။

ကြိတ္တိကာ နက္ခတ်ပွဲ၏ အဆောင်အယောင်များဖြင့် နန်းတော်ကို မွမ်းမံထားသော်လည်း ထိုအရာများမှာ အသက် ကင်းမဲ့နေ၏။ အခမ်းအနား အပြင်အဆင်များ၏ ကြီးကျယ်လှပမှုတို့သည်

လူတွေနှင့် တစ်သီးတခြား ဖြစ်နေ၏။ လုလင် သို့မဟုတ် လုံမပျို တစ်ယောက်၏ လက်ဖဝါးထဲမှ ဖက်ရွက်ဖြင့် ထုပ်ထားသော မယ်ဇလီဖူးသည် တစ်ထုပ်လောက်မျှပင် စိုပြည်လတ်ဆတ်မှု မရှိပေ။

ဆေးပေါင်းသည် ဆိုသော မယ်ဇလီသုပ်များကို ရွှေကလပ်၊ ငွေကလပ်များဖြင့် ပြင်ဆင်ထားသော်လည်း ယင်းတို့သည် ထိတို့မည့်သူ စားသောက်မည့်သူ မရှိဘဲ ရွှေရောင် ငွေရောင် အကြားမှပင် အေးစက် မာကျောသွားကြသည်။

နန်းတော်တွင်း ပန်းဥယျာဉ်များ၊ စင်္ကြံလမ်းများ၊ မုခ်ဝများ၊ တံခါးတိုင်များ၊ နံရံများ၌ ကြိတ္တိကာ နက္ခတ်အလင်းကို ဂုဏ်ပြုသော မီးရှူးမီးတိုင်များ ထွန်းညှိထားသော်လည်း ထို မီးတိုင်များမှ မီးတောက်များသည် တဟဲဟဲ အော်မြည်ရင်းဖြင့်သာ အချိန်ကုန်သွား၏။

မီးတိုင် အလင်းရောင်သည် ပျော်ရွှင်သော မျက်နှာများကို ထင်ဟပ်ခွင့် မရဘဲ ညှိုးငယ်နေသော မျက်နှာသေများပေါ်သို့သာ နီကြန့်ခြောက်သွေ့စွာ အလင်းထိုးပေးနေကြရသည်။

တန်ဆောင်မုန်း ညဉ့်၏ လပြည့်ဝန်းသည် ရာဇဂြိုဟ် မြို့တော်အပေါ်သို့ မိမိ၏ ဘော်ငွေရောင် အလင်းကို ဖြန့်လွှတ်ပေးရာ၌ နန်းတော်ကို ဝကွက်ချန်မထားပေ။

နန်းတော်ကသာလျှင် နှင်းဆွတ်လရောင်လို အပြည့်အဝ မခံယူနိုင်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

နန်းကြမ်းပြင်တွင် အစီအရီ နေရာယူလျက် ထိုင်နေကြသော မှူးမတ်ဗိုလ်ပါ ရံရွေများကို တစ်ချက် ဝေ့ကြည့်ရင်း မာဂဓဘုရင်သည် သက်ပြင်း ရှိုက်လိုက်၏။

ညီလာခံ နန်းမဆောင်သည် ကြိတ္တိကာ နက္ခတ်ပွဲ ညဉ့်ကို ဆင်ယင်နေသည်ဟု အမည်တပ်ထားစေကာမူ အသက်မဝင်ဘဲ ခြောက်သွေ့ တိတ်ဆိတ်နေ၏။

တစ်ချက် တစ်ချက်၌ ဗဟီနဂရ အပြင်မြို့တံတိုင်းဆီမှ မြို့သူမြို့သားများ၏ သဘင်ပွဲသံများသည် ခန်းမဆောင်ဆီသို့ လွင့်လာတတ်သည်။

စည်သံ၊ ခြူသံ၊ ဝံသံများ သဲ့သဲ့ ကြားရသည်။ လွတ်လပ် ပျော်ရွှင်နေကြသော ထိုအသံများသည် ရွှေရောင်တောက်၍ တိတ်ဆိတ်နေသော နန်းတော်ခန်းမကို လှောင်ပြောင်နေသည်ဟု ထင်ရ၏။

ပလ္လင်ထက်တွင် မလှုပ်မရှား ထိုင်ရင်း ကျောက်သလင်း တိုင်လုံးများ အကြားမှ မြင်နေရသော အပြင်ဘက် မြင်ကွင်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

လရောင်တောက်ပသော ညဉ့်၊ ကြယ်အစုံဝင်းသော ညဉ့်။

နို့နှစ်အဆင်း လရောင်ခြည်သည် ပလ္လင်ရှိရာသို့ တိုက်ရိုက် စီးဖြာကျလာသည်။

လဝန်းသည် ပြုံးနေသော မျက်နှာတစ်ခုနှင့် တူနေ၏။ ထိုအပြုံး၌ အေးမြခြင်းနှင့်အတူ ဖိတ်ခေါ်ကြိုဆိုသော အဓိပ္ပာယ်များကိုလည်း တွေ့လိုက်ရသည်။

ကရုဏာနှင့် ယှဉ်သော အမေးစကားလုံးများကိုလည်း ကြားလိုက်ရသည်။

“မာဂဓ ဘုရင်မင်းမြတ်... ကြိတ္တိကာ နက္ခတ်ပွဲ ဆင်နွှဲနေကြတဲ့ ပြည်သားပြည်သူ အားလုံးဟာ လွတ်လပ်စွာ ပျော်ရွှင်နေကြတယ်၊ သင်က ဘာဖြစ်လို့ မပျော်မရွှင် ဖြစ်နေရသလဲ၊ ဖြေရန်စကား ရှာမတွေ့”

“ကျွန်ုပ်ရဲ့ လရောင်ဟာ ကမ္ဘာမြေပြင်ပေါ်က လူတွေအားလုံးအတွက် ဖြစ်တယ်၊ သင့်ထံကိုလည်း ကျွန်ုပ် လောင်းသွန်ပေးနေတယ်၊ အခြားသူများနဲ့အတူ ကျွန်ုပ်ရဲ့ လရောင်နဲ့တကွ အေးမြမှု ငြိမ်းချမ်းမှုများကို ခံယူလိုက်ပါလား မာဂဓဘုရင်”

ကြိတ္တိကာ နက္ခတ်ကလည်း ဝင်းပြတ်သော မျက်တောင်တစ်ချက် ခတ်လျက် လှမ်းပြောနေ၏။

“ဟေမန္တဦးရဲ့ လပြည့်ည သမယမှာ ကျွန်ုပ်ကို အကြောင်းပြုပြီး နက္ခတ်သဘင် ဆင်ယင်နေတယ်၊ ကြယ်တာရာတွေကလည်း ဒီညဉ့်မှာ ကျွန်ုပ်ကို ဂုဏ်ပြုနေကြတယ်၊ ကျွန်ုပ်ဟာ ဒီညဉ့်အဖို့တော့ အဇဇာရဲ့ အောင်ပွဲ ဘိသိက်ရှင်ပေါ့၊ သင်ကော... မာဂဘေ့ရင်၊ တစ်နှစ်တာရဲ့ တစ်ခုသော ညဉ့်တစ်ညဉ့်လေးကိုသာ ပိုင်စားစိုးစံခွင့်ရတဲ့ ကျွန်ုပ်တောင်မှ ပျော်ရွှင်နိုင်သေးတာပဲ၊ သင်က နေ့ပေါင်း ညဉ့်ပေါင်း ရက်ပေါင်း လပေါင်းများစွာတို့မှာ ပိုင်စားစိုးစံရတဲ့ ဘုရင်မင်းမြတ် မဟုတ်လား၊ ဘာကြောင့်များ ကျွန်ုပ်လို အောင်ပွဲဘိသိက်အတွက် မပျော်ရွှင်နိုင်ရတာလဲ”

ကြိတ္တိကာ နက္ခတ်၏ မေးခွန်းကို မကြားယောင် ပြုလိုက်ရ၏။

ရွန်းလက် ကြယ်တာရာတို့က တစ်စခန်း ထလာကြပြန်သည်။

“မာဂ နိုင်ငံတော်နဲ့ ရာဇဂြိုဟ် မြို့တော်ကြီးရဲ့ အထက် ကောင်းကင်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ ရှိနေတယ်၊ လပြည့်ညရဲ့ ဧကရာဇ် လဝန်းကြီးနဲ့ တပ်မင်းကြီး ကြိတ္တိကာတို့ကို ကျွန်ုပ်တို့ စုံညီစွာ ခစား ဂုဏ်ပြုနေကြတယ်၊ ဒီအချိန်မှာ သင့်ရဲ့ နန်းတော် ညီလာခံ ခန်းမကြီးထဲက မှူးမတ်ဗိုလ်ပါ ရံရွေ့တွေကတော့ မလှုပ်မယှက် ထိုင်ပြီး တိတ်ဆိတ်နေတဲ့ မျက်နှာကြီးတွေနဲ့ သင့်ကို ခစားနေကြပါလား မာဂဘေ့ရင်... အဲဒါ ဘာကြောင့်ပါလဲ”

မိုးကောင်းကင်မှ မျက်နှာလွဲ၍ အကြည့် ရုပ်သိမ်းလိုက်၏။ ညီလာခံကို ကြည့်မိပြန်သည်။

အချို့ နေရာများတွင် လေသာတံခါးပေါက်များ အကြားမှ ထိုးဆင်းလာသော လရောင်တို့ ဖြန့်ကျက်နေသည်။

တစ်နေရာတွင်မူကား...

လရောင်၏ ဖြူပြာအဆင်းနှင့် လိုက်ဖက်စွာ ဖြူဝင်းတောက်ပနေသော သဏ္ဍာန် တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ထိုသူ၏ ဝတ်စုံမှာ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူသော အဖြူရောင် ဖြစ်သဖြင့် လရောင်အောက်တွင် အခြားသူများထက် ပို၍ ထင်ရှား ဝင်းလက်နေလေသည်။

သူကား... ဆရာ ဇီဝက။

ရှင်ဒေဝဒတ်ကို မဟာပထဝီက စုပ်မျိုသွားပြီး နောက်ပိုင်းတွင် ဆရာ ဇီဝကနှင့် မိမိ ဆက်ဆံရေးမှာ ပြန်လည် အသက်ဝင်လာခဲ့၏။

တင်းမာမှုများ အေးစက်မှုများ လျော့ပါးလာခဲ့၏။ သွေးပျက်ဖွယ် အိပ်စက်ခြင်းမဲ့ ညဉ့်များကြောင့် ကိုယ်စိတ်ညှိုးချုံး နွမ်းရိလာသောအခါ ဆရာ ဇီဝကသည် သမားတော် တစ်ဦး၏ မြင့်မြတ်သော နှလုံးသားဖြင့် စက်ရာ သလွန်ဘေးသို့ ရောက်လာခဲ့ပေသည်။

သွေးလေချောက်ချားခြင်းနှင့် အိပ်မက်ဆိုးများကြောင့် ဟာဒယနှလုံး ထိခိုက်ချွတ်ယွင်းခဲ့သည်ကို ဆရာ ဇီဝကသည် သူ၏ ထက်မြက်သော ဆေးဝါးများဖြင့် ကုသပေးခဲ့၏။ သင့်မြတ်သော ဓာတ်စာများကို ပေးခဲ့၏။

ဆရာ ဇီဝကသည် သမားတော်စစ်စစ် တစ်ဦးအဖြစ်သာမက အားကိုးရာ မိတ်ဆွေကြီး ဘဝသို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာခဲ့လေသည်။

လရောင်ရိပ်ဝန်းထဲတွင် ကျရောက်နေသော သူ့သဏ္ဍာန်မှာ ကြုံ့ခိုင်ဖြောင့်စင်းနေပြီး အားထားဖွယ်လည်း ဖြစ်နေ၏။

“နောင်ကြီး ဇီဝက” ဟု မိမိ ပြန်ခေါ်ဖြစ်သည်ကတော့ မကြာလှသေး။ ဆရာဇီဝကသည် လူနာတို့အပေါ် ထားရှိသော သူ၏ သမားတော် မေတ္တာဖြင့် မိမိကို ဂရုတစိုက် ကုသ ကယ်မ၊ ပေးခဲ့ချေသည်။ ဆရာ ဒေဝဒတ် ရှိစဉ်က “ဇီဝကကို သတိထား” ဟု ပြောခဲ့သော်လည်း ဆရာ ဇီဝကထံ၌ ဖြူစင်မွန်မြတ်သော ဆေးဆရာ တစ်ယောက်၏ နှလုံးသားမှအပ ဘာတစ်ခုမှ အစွန်းအထင်း မရှိသည်ကို တွေ့ခဲ့ရ၏။

လဝန်း၊ ကြတ္တိကာ နက္ခတ်၊ ကြယ်တာရာတို့နှင့် ရွန်းမြသာယာလှသည့် လပြည့်ညဝယ် ယစ်မူးခြင်း၊ အားငယ်ခြင်း၊ ဆွတ်ပျံ့ခြင်းများဖြင့် မရေမရာ လွင့်နေသည့် စိတ်အစဉ်သည် လရိပ်ဟပ်နေသော ဆရာ ဇီဝကကို မြင်လိုက်သောအခါ ဆောက်တည်မှု ရသလိုလို ခံစားရ၏။

လှုပ်ရှား ထွေပြားခြင်းသည် ပျံ့လွင့်ခြင်းအားဖြင့် အားနည်းခဲ့သည်။ ဆောက်တည် ရပ်နားခြင်းသည် ငြိမ်သက်ခြင်းအားဖြင့် အားကောင်းလာခဲ့ပြီ။

ဆရာဇီဝကကို တွေ့မြင်နေခြင်း တစ်ဆင့် နှလုံးထဲသို့ အလင်းရောင်လေးတစ်ခု ဝင်လာ၏။

စင်စစ် ထိုအလင်းရောင် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည်မှာ မကြာလှသေးပေ။ ယမန်နေ့ ညဉ့်ကမှ ပေါ်ပေါက် ဖြစ်တည်လာခဲ့သည်ဟု ဆိုနိုင်၏။ ချောက်ချားခြင်းထဲမှ ထွက်ပြုလာရသော အလင်းရောင်...

ဆရာ ဒေဝဒတ်သည် သူ၏ နောက်ဆုံးအချိန်များတွင် ဗုဒ္ဓထံသို့ အဖူးအမြော်ဝင်ရန် ကြိုးစားခဲ့သည်ဟု သိခဲ့ရသည်။ ထိုအချိန်ဝယ် ဒေဝဒတ်သည် နောင်တ ပူပန်ခြင်းကို တစ်ပွေ တစ်ပိုက်ကြီး သယ်ဆောင်သွားခဲ့သည်။ ဇေတဝန် ကျောင်းတော်သို့ သူ မရောက်နိုင်ခဲ့။ သို့သော် သူ၏ နောက်ဆုံး မြည်တမ်းသွားသော စကားများကမူ နောင်တော် ဗုဒ္ဓအပေါ်၌ သူ ဘယ်လောက် ကြည်ညိုသွားကြောင်းကို မြည်တမ်းသွားခဲ့သည်ဟု ဆို၏။

မိမိ၏ ဆရာသည် နောက်ဆုံးအချိန်များ၌ မြတ်စွာဘုရားအား အကြွင်းမဲ့ ကိုးကွယ် မှီခိုခဲ့ချေသည်။

သေကာနီးဆဲဆဲ ကျွန်ုပ်သည် ကြွင်းကျန်နေသမျှသော အရိုးတို့ဖြင့် အသက်တို့ဖြင့် မြတ်စွာဘုရားကို ကိုးကွယ်လဲလျောင်း ပုန်းအောင်းမှီခိုရာ ဟူ၍ သက်ဝင် ဆည်းကပ်ပါသည်... ဟု ဆရာ ဒေဝဒတ် တဖွဖွ ရွတ်ဆိုသွားခဲ့ပေသည်။

ဆရာတပည့် ဖြစ်သော ဆရာနှင့် အကြံတူညာဏ်တူ ဖြစ်ခဲ့သော ဆိုးတိုင်ပင် ကောင်းတိုင်ပင် ဖြစ်ခဲ့လေသော မိမိသည်ကော...။

ဘုရားရှင်ကို ဖူးမြင်လို၊ ကန်တော့လို၊ မေးလျှောက်လိုသော ဆန္ဒသည် ကြီးစွာသော အထုအထည်ဖြင့် ရင်ထဲ၌ ကိန်းဝပ်ခဲ့၏။ သို့သော် ဒေဝဒတ်၏ တပည့်ရင်း အဇာတသတ်သည် ဘုရားရှင်ထံ မည်သို့ ချဉ်းကပ်မည်နည်း။

သမုဒ္ဓရာ ကြမ်းပြင်မှ ရေမှော်ပင်သည် ကောင်းကင်မှ နေဝန်းကြီးကို မည်သည့်နည်းဖြင့် မော်ကြည့်ခွင့် ရနိုင်မည်နည်း။

သို့သော်...

တန်ဆောင်မုန်း လပြည့်ည၏ ကြယ်စုံလင်းသော လဝန်းထွန်းသော အဇ္ဈာပြင်ကြီးက ဖမ်းစား ညှို့ငင်နေသည်။

လရိပ်ကျသည့် နေရာမှာ ထိုင်နေသော ဆရာ ဇီဝကကို ကြည့်ပြီး ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ခု ချလိုက်၏။

“ဆီးနှင်း၊ မြူ၊ တိမ်၊ အသူရိန်၊ မီးခိုး... အညစ်အကြေး ငါးမျိုးကနေ ကင်းလွတ်တဲ့ ဒီနေ့ ညဉ့်ဟာ နှလုံးမွေ့လျော်ဖွယ်လည်း ဖြစ်တယ်။ လှပတဲ့ အဆင်းကိုလည်း ဆောင်တယ်။ ရှုချင်စဖွယ်လည်း ရှိတယ်။ စိတ်ကို ကြည်လင်အောင်လည်း ပြုနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် ဒီညဉ့်ဟာ ထူးခြားထင်ရှားတဲ့ မှတ်မှတ်ရရညဉ့် ဖြစ်သင့်တယ်လို့ ကျွန်ုပ် ထင်တယ်”

နန်းရင်ပြင်ရှိ မှူးမတ်အားလုံး၏ ငုံ့ငိုနေသော မျက်နှာများ တစ်ပြိုင်နက်တည်းလိုလို မော့လာကြလေသည်။

တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို မည်သူကမျှ မဖြိုခွင်းရဲ ဖြစ်နေရာတွင် ရာဇပလ္လင်ထက်မှာ ထွက်ပေါ်လာသည့် အသံသည် ပီပီသသကြီး ဖြစ်နေသည်။

သူတို့အားလုံး၏ မျက်နှာများပေါ်၌ အံ့ဩခြင်းနှင့် ဝမ်းမြောက်ခြင်းတို့ အတူတကွ ထင်ဟပ်နေကြသည်။

သည်လို စကားမျိုးကို မာဂဘေ့ရင်ထံမှ ကြားရလိမ့်မည်ဟု သူတို့ မျှော်လင့်ထားခြင်းမျိုး မရှိကြ။ လရောင်သည် ပြတင်းကျယ်ကြီးမှတစ်ဆင့် ညီလာခံရင်ပြင်သို့ ပက်ဖြန်းလာ၏။ လရောင်အောက်မှ သူတို့တစ်တွေ၏ အံ့ဩဝမ်းသာသော အမူအရာကို မသိကျိုးကျွံ ပြုလျက် ဆက်ပြောလိုက်၏။

“ဒီလို ညဉ့်မျိုးမှာ အခြားအခြား ပွဲသဘင်တွေ ခံနေမယ့်အစား ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ စိတ်အာရုံကို ပိုပြီး ကြည်လင်ချမ်းသာစေမယ့် အရာမျိုးကိုသာ ပြုလုပ်သင့်တယ်။ အကောင်းဆုံးကတော့ စိတ်အာရုံနဲ့ သဒ္ဒါကြည်ညိုမှုကို ဖွံ့ဖြိုးစေမယ့် သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ ပုဂ္ဂိုလ်မြတ် တစ်ဦးဦးထံ ဆည်းကပ်ခြင်းပဲ”

စကားအဆုံးတွင် ဆရာ ဇီဝကကို တည့်တည့်ကြီး ကြည့်ပစ်လိုက်၏။

ဆရာ ဇီဝက၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ထူးဆန်းသော အရိပ်အငွေ့များ ဖြတ်သွားသည်ဟု ထင်ရ၏။ တစ်ခုခုကို လေးနက်စွာ တွေးနေဟန်လည်း ရှိ၏။ ဆရာ ဇီဝက တစ်ခုခု ပြောတော့မည်လား၊ စောင့်နေလိုက်သည်။

သို့သော်... သမားတော်သည် အားလုံးနှင့် ဆန့်ကျင်စွာ မျက်နှာကို အောက်ချလိုက် လေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် လက်ဝဲဘက် ထောင့်တစ်နေရာမှ အသံတစ်သံ ပေါ်လာ၏။

“သံတော်ဦး တင်ပါရစေ အရှင်မင်းမြတ်... ဒီလိုညဉ့်မျိုးမှာ စိတ်အာရုံရဲ့ သဒ္ဒါကြည်ညိုမှုကို ဖွံ့ဖြိုးစေနိုင်မယ့် ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်တစ်ပါး ရှိပါတယ်။ သူ့အမည်က ပုရဏကဿပ ဖြစ်ပါတယ်။ ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်ကြီးဟာ တပည့်အပေါင်းနဲ့ ပြည့်စုံသူ၊ ဂိုဏ်းဆရာ ခံယူသူ၊ ထင်ရှား ကျော်စောသူ၊ အယူဝါဒ တီထွင်သူ သူတော်ကောင်းလို့ လူအများက သတ်မှတ်ထားသူ၊ ဝါသမ္ဘာ ရင့်ကျက်သူ၊ ဝယဂုဏ်နဲ့ ပြည့်စုံသူ ဖြစ်ပါတယ်။ ဂိုဏ်းဆရာ သူတော်မြတ်ကြီး ပုရဏကဿပကို ဆည်းကပ်မယ် ဆိုရင် အရှင့်ရဲ့ အလိုတော် ပြည့်ပါလိမ့်မယ်”

ပုရဏကဿပ ဆရာကြီးကို မိမိ သိပြီးဖြစ်၏။

သရက်သီးမှည့်ကို စားလိုသည် ဆိုကာမှ ချဉ်စူးသည့် ဖန်ခါးသီးကို တွေ့လိုက်ရသလို မသက်မသာ ခံစားရလေသည်။ ဆိတ်ဆိတ် နေလိုက်သောအခါ အမတ်သည်လည်း ဦးခေါင်း ပြန်လှိုင်းသွား၏။

“အရှင်မင်းမြတ်၊ မက္ခလိဂေါသာလ ဆိုတဲ့ အမည်နာမကို သတိရတော်မူလိုက်ပါ”

ထောင့်တစ်နေရာမှ နောက် အသံတစ်သံ ပေါ်လာပြန်၏။

“ဆရာကြီး မကွလိဂေါသာလဟာ တပည့်အပေါင်းနဲ့ ပြည့်စုံသူ၊ ဂိုဏ်းဆရာ ခံယူသူ၊ ထင်ရှားကျော်စောသူ အယူဝါဒသစ် တီထွင်သူ...”

ကြားနေရသော အသံများ နားဝမှ ဖိတ်လျှံကျသွားကြ၏။

ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းဖြင့် တုံ့ပြန်ရန်မှတစ်ပါး ဘာမှ လုပ်စရာမရှိ။

“အရှင်မင်းမြတ်... အဇိတကေသကမ္မလ ဆိုတဲ့ အမည်နာမကို သတိရတော်မူလိုက်ပါ။ ဆရာကြီး အဇိတဟာ တပည့်အပေါင်းနဲ့ ပြည့်စုံသူ၊ ဂိုဏ်းဆရာ ခံယူသူ၊ ထင်ရှားကျော်စောသူ...”

စောစောက ကြည်လင်ချင်သလိုလို ဖြစ်နေသော စိတ်အစဉ်သည်ပင် ပျောက်ကွယ်တော့ မလို ဖြစ်လာ၏။ နောက်ထပ် အသံများ ပေါ်လာပြန်သည်။

“အရှင်မင်းမြတ်... ဆရာကြီး ပကုကောစွာယနဟာ ဆိုရင်...”

“အရှင်မင်းမြတ်... ဆရာကြီး သဗ္ဗယဗေလဌပုတ္တဟာ ဆိုရင်...”

“အရှင်မင်းမြတ်... ဆရာကြီး နဂဏ္ဍနာဠပုတ္တဟာ...”

ထိုအမတ်များကို လည်ကုပ်မှ ကိုင်ဆွဲကာ ခန်းမအပြင်သို့ နှင်ထုတ်လိုက်ဟု အမိန့်ပေးလှ နီးနီး ဖြစ်သွား၏။

သို့သော် ထိုသို့ အရေးယူလိုက်လျှင် ပြောလာသူတိုင်းကို အပြစ်ဒဏ် ပေးသည်ဟု ကြောက်ရွံ့သွားကြကာ နောက်ထပ် မည်သူမျှ ထပ်မပြောဝံ့တော့မည်ကို တွေးမိသဖြင့် အမိန့် ပေးအံ့ဆဲဆဲ နှုတ်ကို ထိန်းသိမ်းလိုက်ရ၏။

ဆရာ ဇီဝကကား ငြိမ်ချက်သားကောင်းနေမြဲ။

ငြိမ်သက်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သာဝက ဖြစ်သူ ဆရာ ဇီဝကသည်လည်း ငြိမ်သက်သူသာ ဖြစ်ပေမည်။

ထို့အပြင် ဖြောင့်မတ်တည်ကြည်သော ဤသမားတော်သည် ဘုရင်မင်းမြတ်က စကားစလိုက်သည်နှင့် ယောက်ယက်ခတ်သွားပြီး စကားတွေ ဖောင်ဖောင်ပြောမည့် လူစားမျိုးတွင် ပါဝင်သူ မဟုတ်ချေ။

သူ ဆွတ်နိုင်ဖို့ ကိုယ်ကပင် ညွတ်ပေးရတော့မည်။

သက်ဦးဆံပိုင် အာဏာရှင် ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ပညာရှိ သူတော်ကောင်း တစ်ဦးရှေ့တွင် ဦးညွတ်ရတော့မည်။

အကြောင်းမူ ထိုဘုရင်မင်းမြတ်သည် ထိုပညာရှိထံ အမှန်တရားနှင့် နားခိုရာကို အလိုရှိသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

မကိုဋ် သရဖူသည် ဖြူစင်ဖြောင့်မတ်ခြင်းကို အလျှော့ပေးလိုက်ရပြီ။

“ဆရာ ဇီဝက”

နှစ်ကိုယ်တည်းသာဆိုလျှင် ဟိုယခင် ဥပရာဇာ ဘဝတုန်းက ခေါ်သလို နောင်ကြီး ဇီဝက ဟုပင် ခေါ်မိမည် ဖြစ်သည်။

“ကြားလိုက်တယ် မဟုတ်လား... အမတ်တွေက သူတို့ ဆည်းကပ် ကိုးကွယ်ရာ ဂိုဏ်းဆရာကြီးတွေရဲ့ အမည်နာမနဲ့ ဂုဏ်ကျေးဇူးတွေကို ထုတ်ဖော်သွားလိုက်ကြတာ၊ ခံတွင်းနဲ့ နှုတ်နဲ့ မဆံ့သလောက်ဘဲ၊ ဆရာ ဇီဝက၊ ကတော့ ဒီအချိန်မျိုးမှာ ငြိမ်ချက်သားကောင်း လှချည်လား... ဆရာဇီဝကမှာ ကိုးကွယ်ရာ ဆရာရဟန်း မရှိဘူးလား”

တိုက်ရိုက်ပင် မေးချလိုက်လေသည်။

ဆရာ ဇီဝက၏ ငုံ့ငိုက်ထားသော မျက်နှာလည်း ပြန်မော့လာသည်။

ထိုမျက်နှာပေါ်တွင် လရောင်သည် အဆီးအတားမဲ့ သွန်းဖြာကျလျက် ရှိသည်။

သည်မျှလောက်နှင့် မရပ်သင့်သေး။

ထိုမျက်နှာ၏ နှုတ်ခံတွင်းကို ပွင့်အောင် ဖွင့်ရလိမ့်မည်။ အသံထွက်ပေါ်လာအောင် ဆွဲထုတ်ရမည်။

“ခမည်းတော်ကြီး ပေးသနားထားတဲ့ ရာထူးစည်းစိမ်က မလုံမလောက် ဖြစ်နေလို့ ဆရာ ဇီဝကမှာ ချို့ချို့ငဲ့ငဲ့ ဖြစ်နေလို့ ကိုးကွယ်ရာ ဆရာရဟန်း မရှိတာလား... ဒါမှမဟုတ်... သဒ္ဓါတရား ခေါင်းပါးနေလို့ ကိုးကွယ်ရာ ဆရာရဟန်း မရှိတာလား”

သိသိနှင့်ပင် မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

ဆရာ ဇီဝကသည် ထိုင်နေရာမှ ထရပ်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် လရောင်စီးဆင်းနေသော ပြတင်းဘက် အပြင်သို့ ကိုယ်ကို လှည့်ပြီး နဖူးပြင် ဦးထိပ်ထက်၌ လက်အုပ်ချီလိုက်သည်။

ချက်ချင်း သိလိုက်၏။ ဆရာဇီဝက ရည်မှန်းဦးတိုက်သော အရပ်တွင် သရက်ဥယျာဉ်တိုက် ရှိနေသည်။

ဆရာသည် သူပိုင်သော သရက်ဥယျာဉ်ကို မြတ်စွာဘုရားနှင့် သံဃာအား လှူဒါန်းထားပြီး ဖြစ်သည်။

ယခု သူသည် ဘုရားရှင် ရှိရာသို့ ဦးတိုက် ပူဇော်လိုက်ခြင်းပင်။

စောစောက အမတ်တွေ၏ အပြုအမူနှင့် ကွာခြားလှသည်။ အမတ်များ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် သူတို့ ဆရာကြီးများအကြောင်းကို ဂုဏ်တင်သွားကြသည်။

သို့သော် ကိုယ့်ဆရာအကြောင်း ပြောပြသည့် ထိုအမတ်တို့သည် ထိုင်ရာက မထစတမ်း ရေရွတ်သွားကြသည်သာ။

ဆရာဇီဝကကား သရက်ဥယျာဉ်ရှိရာသို့ လက်အုပ်ချီပေပြီ။ ခဏကြာမှ ရာဇပလ္လင်ဘက်သို့ သူ ပြန်လှည့်၏။

“ဘုရင်မင်းမြတ်... ယခုအချိန်မှာ သုံးလောက သခင် ဘုရားရှင်က တစ်ထောင့်နှစ်ရာ ငါးကျိပ်သော ရဟန်းသံဃာတို့နဲ့အတူ ကျွန်ုပ် လှူဒါန်းထားတဲ့ သရက်ဥယျာဉ်မှာ သီတင်းသုံးတော် မူနေပါတယ်”

ငြင်သာစွာ ဖြန့်ကျက်နေသော လရောင်သည်ပင် ဆရာ ဇီဝက၏ စကားများကို နားဆင်ရန် ရပ်တန့် ငြိမ်သက်သွားသည် ထင်ရ၏။

“ထို မြတ်စွာဘုရားရှင်ဟာ ပူဇော်အထူးထူးကို ခံယူထိုက်ခြင်းဂုဏ်၊ အလုံးစုံသော တရားတို့ကို ကိုယ်တိုင်မှန်ကန်စွာ သိခြင်းဂုဏ်၊ အသိဉာဏ်နဲ့ အကျင့်တို့ဖြင့် ပြည့်စုံခြင်းဂုဏ်၊ ကောင်းသောစကားကို ဆိုတတ်ခြင်းဂုဏ်၊ လောကအလုံးကို သိခြင်းဂုဏ်၊ ဆုံးမထိုက်သူကို ဆုံးမရာမှာ အတုမဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်ခြင်းဂုဏ်၊ နတ်လူတို့ရဲ့ ဆရာဖြစ်ခြင်းဂုဏ်၊ သစ္စာလေးပါး တရားကို သိခြင်း၊ သိစေခြင်းဂုဏ်၊ ဘုန်းတန်ခိုး ကြီးမားခြင်းဂုဏ် ဆိုတဲ့... အနှိုင်းမဲ့ ဂုဏ်တော် ကိုးပါးတို့ဖြင့် ပြည့်စုံတော်မူပြီး အဲဒီလို ပြည့်စုံတော်မူခြင်းဟာလည်း ကမ္ဘာလောကမှာ ပျံ့နှံ့ ထင်ရှားပါတယ်။ ကျေးဇူးသတင်း ကျော်ဇောခြင်းဟာလည်း ဘဝဂ်မဆုံ နဲ့တတ်ပါတယ်”

ရဲဝံ့ပြတ်သားသော လေယူလေသိမ်းအောက်တွင် ညီလာခံ တစ်ခုလုံး ဝမ်းစင်းကျရောက် သွား၏။

“ဘုရင်မင်းမြတ်... မြတ်စွာဘုရားကို ဆည်းကပ်တော်မူပါ။ မြတ်စွာဘုရားကို ဆည်းကပ်ရင် အရှင့် စိတ်နှလုံး မုချ ကြည်လင်လာပါလိမ့်မယ်”

ကြားချင်သော စကား ကြားရပြီ။

တစ်ကိုယ်လုံး ပီတိအဟုန်ဖြင့် ကြက်သီးတဖြန်းဖြန်း ထသွား၏။

“ဆရာ ဇီဝက... ဆင်ယာဉ်တို့ကို ယခုပဲ ပြင်ဆင်လိုက်ပါ”

“ကောင်းပါပြီ... ဘုရင်မင်းမြတ်”

ဆရာ ဇီဝက ထွက်သွား၏။ မိမိလည်း ရာဇပလ္လင်မှ ထခဲ့၏။

ပြာသာဒ်အမိုးစွန်ထက်သို့ ရောက်ရှိသွားသောကြောင့် လရောင် ပျောက်ကွယ်သွားလေရာ ညီလာခံ ခန်းမသည် များမတ်ဗိုလ်ပါများနှင့်အတူ မှောင်ရိပ်ထဲတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

အတိတ် ရုပ်ပုံလွှာ ပန်းချီကားချပ်ကြီး အရေးကြီးဆုံး အစိတ်အပိုင်းသို့ ရောက်ပေပြီ။

ထိုနေရာသည် အတောက်ပဆုံး ဆေးရောင်များကို အနုစိပ်ဆုံး စုတ်တံများဖြင့် အကျွမ်းကျင်ဆုံး မှန်းချယ်ရမည့် နေရာ ဖြစ်၏။

မဟာစေတီ ဆည်းလည်းများက ညိုညိုညိုညို ကောင်းချီးပေးနေကြသည်။

အတိတ် ခရီးသည်ကြီးသည် ကန္တာရ အသွယ်သွယ်ကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့ပြီးပြီ။ မြင့်မားသော တောင်ထွတ်သို့ ရောက်တော့မည်။ အတုမဲ့ ရှင်သန်ခြင်းသည် လေပြည်ကို ရှူလိုက်ရတော့မည်။

ကွဲကြွေလောင်ကျွမ်းခဲ့သော နှလုံးကို အမြိုက်ရေစင် ဖြန်းပေတော့မည်။

အဇာတသတ် မင်းကြီးသည် တံတိုင်းကို ဖိုလျက် ချည့်နဲ့စွာ ထိုင်နေရာမှ ကိုယ်ကို တည့်မတ်စွာ ပြင်လိုက်၏။ ဒူးတုပ်ထိုင်ကာ အပေါ်ရုံ သဘက်ကို ရှေ့တွင် ဖြန့်ခင်းလိုက်၏။

အတိတ် ပန်းချီကားချပ် ရွက်ဖျဉ်ပေါ်၌ မရပ်မနား ပြေးလွှားနေသော အောက်မေ့ခြင်း စုတ်တံကို သတိကြီးစွာဖြင့် ကိုင်လိုက်လေသည်။

လောကပညတ် အမြတ်ဆုံးသော ဆင်ယာဉ်။

ထိုမျှသာမက ဖဝါးခြေထပ် သွားစေကာမူ ခြေသံမကြားရအောင် လုံခြုံသော ဆင်ယာဉ်ကို အသုံးပြုခြင်းအားဖြင့် ငြိမ်းအေး ငြိမ်သက်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား အထံတော်သို့ ငြိမ်းအေး ငြိမ်သက်တော်မူသော ယာဉ်ဖြင့်သာ သွားသင့်သည် ဟူသော စိတ်ကူး၌ မာဂဓာရင်နှင့် သမားတော်တို့ အလိုအချောက် စိတ်သဘောတူ ဖြစ်နေကြ၏။

ဆင်မယာဉ်သာ ငါးရာသည် ကကြီး အစုံအလင်ဖြင့် အဆင်သင့် ဖြစ်နေကြပြီ။ မင်္ဂလာ စီးတော်ဆင်ပေါ်သို့ တက်ကာနီးတွင် ဆင်ကို ဝန်းရံလိုက်မည့် ရဲမက်များ၏ ထူးခြားမှု တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ရဲမက်များသည် လှပကျော့ရှင်း နေကြပါကလား...။

အသေအချာ အကဲခတ်တော့မှပင် အဖြစ်မှန်ကို သိလိုက်၏။ တစ်ဆက်တည်းပင် ဆရာ ဇီဝက၏ အစီအမံကိုလည်း ကြိုတင်၍ ချီးမွမ်းလိုက်မိ၏။ ရဲမက်များသည် ခါတိုင်း လိုက်ပါနေကျ ကြံ့ခိုင်တောင့်တင်းသော မင်းယောက်ျားကြီးများ မဟုတ်။ ရဲမက်ဝတ်စုံကို ဝတ်ထားသော နန်းတွင်း မောင်းမ မိန်းမသူများပါတကား။ ညဉ့်သန်းခေါင် ထွက်တော်မူသော ဘုရင်မင်းမြတ်၏ လုံခြုံစိတ်ချမှုကို ဆရာ ဇီဝက စေ့စပ်စွာ ဖန်တီးထားချေသည်။

မင်္ဂလာ ဆင်တော်က အသာအယာ ရှေ့ခြေများ ညွတ်ကာ ဒူးတုပ်ပေးလိုက်သဖြင့် ကျောက်ကုန်းပေါ်ရှိ ပုခက်သည် အလိုက်သင့် ရပ်တည်လေ၏။

မိန်းမသူ ရဲမက်တစ်ဦးက ခြေတင် လှေကားခုံကို ချခင်းပေးသည်။ ခုံပေါ် မတက်ခင် အနီးရှိ ဆရာ ဇီဝကအား ကျေးဇူးတင်စွာ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ကျေးဇူးစကားကို မျက်လုံးများဖြင့် ဆိုလိုက်၏။

ဆရာ ဇီဝကသည် လက်နှစ်ဖက် နောက်ပစ်လျက်...

“ထွက်တော်မူကြီး အခမ်းအနား စီရင်ထားပါတယ် ဘုရင်မင်းမြတ်၊ လုလင် ယောက်ျားအသွင် ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ မိန်းမသူများ နောက်က ကချေသည်တွေ လိုက်ပါကြပါမယ်။ သူတို့နောက်က အထိန်းအရံ မိန်းမကြီးများ လိုက်ပါ၊ ပါမယ်။ အဲဒီနောက်မှာ အဆင့်ဆင့် တိုင်းကြပ် မင်းသားများ၊ ဟူးရားပုဏ္ဏားများ၊ တူရိယာသည်များ လေးတော်သား၊ ဆင်တော်သား၊

မြင်းတော်သား၊ ရထားတပ်သား၊ ခြေလျင်တပ်သား၊ ပြီးတော့ ရာထူးအလိုက် ပါဝင်မယ့် တစ်ဆယ့်ရှစ်ဖွဲ့ လိုက်ပါကြပါမယ်”

ခုံပေါ်တက်အံ့ ခြေကို မရွေ့လျားသေးဘဲ မေးလိုက်သည်။

“ဒီအချိန်လောက်ကလေး အတွင်းမှာ ဒီလောက် ကြီးကျယ်စေ့စပ်တဲ့ ထွက်တော်မူ သခင်ကြီး ဖြစ်အောင် နောင်ကြီး ဇီဝက ဘယ်လိုများ လုပ်လိုက်တာပါလိမ့်”

“စစ်မှန်တဲ့ ငြိမ်းချမ်းခြင်းနဲ့ အတုမဲ့ ဘုရားရှင်တော်ထံကို သွားရောက်တဲ့ ခရီး ဖြစ်တဲ့အတွက် အစစအရာရာဟာ သူ့သဘော သူ့ဆောင်ပြီး အချိုးညီ ပြေပြစ်သွားကြပါတယ်။ ကျွန်ုပ်ရဲ့ စီမံခန့်ခွဲမှု အစွမ်းကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်ုပ်က မင်းခမ်းမင်းနားကို စီမံတဲ့ အမတ်ဝန်၊ တပ်မင်းဗိုလ် မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်ုပ်က ဆေးကုတဲ့ သမားတော် တစ်ယောက်သာ ဖြစ်ပါတယ် ဘုရင်မင်းမြတ်”

“ဒါပေမဲ့ နောင်ကြီး ဇီဝကဟာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ အတွင်းအပ ဝေဒနာတွေကို ကုသပေးတဲ့ တကယ့် သမားတော်ပါပဲ နောင်ကြီး”

လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ပြောပြန်လေသည်။ ဆရာဇီဝကသည် ပြုံး၍ ခေါင်းကို တစ်ချက် လေးပင့်စွာ ညိတ်လျက်။

“တစ်လောကလုံးကို ကယ်တင်ကုစားပေးတဲ့ တကယ့် အတုမဲ့ သမားတော်ကြီးကတော့ အခု ဘုရင်မင်းမြတ် သွားရောက်မယ့် နေရာက မြတ်စွာဘုရားရှင် ဖြစ်ပါတယ်”

လှေကားခုံမှတစ်ဆင့် ဆင်ပုခက်ထဲ ရောက်ခဲ့၏။

အရာအထောင်သော မီးရှူးမီးတိုင်များမှ အလင်းရောင်များ ဝင်းခနဲ လင်းဖြာသွားကြသည်။
အင်္ဂါ မာဂဇာ၏ အချက်အချာ ရာဇဂြိုဟ်မြို့၊ ကောင်းကင်မှ ကြယ်တာရာတို့ကို
ယှဉ်ပြိုင်လိုက်ကြပေပြီ။

မွှေးယုံ့စိမ်းမြ သရက်နံ့တို့ကို သဲ့သဲ့ရှူရှိုက်မိ၏။
တိုးတိတ်ညင်သာသော ရွက်ချင်းပွတ်သံကို ကြားရ၏။
သရက်တော ဥယျာဉ်ကျောင်းတိုက် ပရဂုဏ်သို့ ချဉ်းကပ်မိပြီ။
တူရိယာအဖွဲ့ လုံးဝ မတီးမမှုတ်ရ။ ရဲမက်ဗိုလ်ထု အချင်းချင်း စကားမပြောရ။ မချေဆတ်ရ။
ချောင်းမဟန့်ရ။ လက်နက် အဖျားအသွားချင်း ထိခတ်သံ မထွက်စေရ။ ခြေသံရှုပ်ရှုပ် မထွက်စေရ။
အသံဟူသမျှကို အတတ်နိုင်ဆုံး ထိန်းသိမ်းလိုက်ကြ...။

ဆရာ ဇီဝက ကြိုတင်ထုတ်ပြန်ထားသော အမိန့်ဖြင့် အားလုံးသည် ပကတိ တိတ်ဆိတ်
စွာဖြင့် ရွေ့လျားနေကြလေသည်။

သရက်တော ဥယျာဉ်သည် အခါမဟုတ်ပါဘဲ ထူးမြတ်သော ညဉ့်ကို ကြိုဆို
ဂုဏ်ပြုနေပြီလား မသိ။ သရက်ဖူး၊ သရက်ကင်း၊ သရက်ပွင့် ရနံ့သင်းသင်းက မာဂဇာရင်ကို
ဆီးကြို နှုတ်ဆက်နေကြ၏။

လရောင်... သရက်နံ့... ထို့နောက်... တိတ်ဆိတ်ခြင်း...။

ကြည်လင်ငြိမ်သက်နေခဲ့သော အာရုံတို့ ဂယက်ထသွား၏။

တိတ်ဆိတ်ခြင်းသည် ဖြစ်သင့်သည်ထက် ပို၍ နက်ရှိုင်းနေသလား။ တိတ်ဆိတ်ခြင်း
အထုအထည် ကြီးမားလှချေလား။ ညဉ့်၏ ပိုးနံ့ကောင် အသံတို့ပင်လျှင် ငြိမ်ချက်သားကောင်းလွန်း
နေသည်။

အသံမဲ့ လောကကြီး ဖြစ်နေသည်။

မင်္ဂလာ ဆင်တော်၏ ညင်သာသော ခြေလှမ်းများကြောင့် ရတနာပုခက်သည် တငြိမ့်ငြိမ့်
အလိုက်သင့် လှုပ်နေသော်လည်း လိုက်ပါ စီးနင်းသူ၏ ရင်ထဲမှာမူ လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ် ဖြစ်လာ၏။
တိတ်ဆိတ်ခြင်း၊ တိတ်ဆိတ်လွန်းခြင်း၊ အသံမဲ့ လောက။

သရက်တောဥယျာဉ် ကျောင်းတိုက်အနီးသို့ ရောက်ခဲ့ပြီ။

ဖြန်းခနဲ တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးမွေးညင်း ထသွား၏။

အေးမြသော လရောင်နှင့် နင်းဆွတ်ညဉ့်လယ်တွင် နဖူးဆံစပ်၌ ချွေးသီးများ စိုလာ၏။
တိတ်ဆိတ်ခြင်းသည် အင်အားကြီးစွာဖြင့် မိမိကို စုပ်ယူနေသည်ဟု ခံစားလာရ၏။
နောက်တစ်ကြိမ် တစ်ကိုယ်လုံး ဖြန်းခနဲ...။

ဒါ... ဘာဖြစ်တာလဲ။

မိမိ မေးခွန်းကို မိမိ ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

ကြောက်ခြင်း...။

ဘာကိုကြောက်သလဲ။

ဘုရားရှင်နှင့်အတူ ရဟန်းသံဃာ တစ်ထောင့် နှစ်ရာဇာဓိပတိ သတင်းသုံးနေတော် မူကြသည် ဆိုသော ဤသရက်ဥယျာဉ် ကျောင်းကြီးမှာ အသံဗလံ လုံးဝ ကင်းမဲ့နေသည်။ စကားပြောသံ၊ လှုပ်ရှားသံ၊ ယုတ်အစွဆုံး ရဟန်း တစ်ပါးပါး၏ ချောင်းဟန့်သံ၊ ချောဆတ်သံသော်မှ ထွက်ပေါ်နေခြင်း မရှိ။

သရက်ဥယျာဉ်ကျောင်းမှာ ဘုရားရှင်နှင့် ရဟန်းများ ရှိနေသည်ဆိုတာ ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါရဲ့လား...။

မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒါဆိုရင် လူသူကင်းဝေးရာဆီ ပရိယာယ်နဲ့ ခေါ်လာပြီး ဆရာ... ဇီဝက... က၊ ဟာ... ငါ့ကို လုပ်ကြံ...

တုန်လှုပ်ခြင်းသည် ရာဇက္ခန္ဓာကို တိုက်စားသွား၏။

ကြောက်ခြင်းသည် မကိုဋ်သရဖူကို ရွဲ့စောင်းသွားစေ၏။

“ဆရာ ဇီဝက”

အသံတွေ တုန်နေသည်။

“နောင်.... ကြီး... ဇီဝက... ကျွန်ုပ်ကို မလှည့်ပတ်ပါဘူးနော်၊ ဖြားယောင်းပြီး ခေါ်လာခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူးနော်၊ ကျွန်ုပ်ကို ရန်သူတို့ လက်ထဲထည့်တာ မဟုတ်ဘူး ဟုတ်လား”

“ဘုရင်မင်းမြတ်... ဘာကို ဆိုလိုလိုက်တာလဲ”

“ဒီကျောင်းတိုက်ကြီးမှာ ရဟန်းပေါင်း တစ်ထောင့် နှစ်ရာဇာဓိပတိ ရှိတယ်ဆို... အခုတော့ အသံဗလံ လုံးဝကင်းမဲ့ တိတ်ဆိတ်နေပါလား”

သရက်ရွက်များ ဖားလျားလျား အကြားမှာ ပျောက်တိပျောက်ကြား ကျဆင်းနေသော ဆရာ ဇီဝက၏ မျက်နှာပေါ်၌ ကြင်နာနွေးထွေးသော မျက်လုံးများကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ထို့နောက် နူးညံ့သော လေသံဖြင့်...

“ဘုရင်မင်းမြတ်... မကြောက်ပါနဲ့၊ မကြောက်ပါနဲ့”

နှစ်ခွန်းထပ်ဆင့် ပြောကာ ခေတ္တရပ်သည်။

“ဘုရင်မင်းမြတ်ကို ကျွန်ုပ် မလှည့်ပတ်ပါဘူး၊ မဖြားယောင်းပါဘူး၊ ရန်သူထံ မအပ်နှင်းပါဘူး”

ခေတ္တ ရပ်ပြန်သည်။ ပြီးမှ...

“ဘုရင်မင်းမြတ်... ရှေ့ကို တိုးကြွလိုက်ပါ၊ ဆက်ပြီး ကြွလှမ်းလိုက်ပါ”

ဆရာ ဇီဝက၏ အသံသည် အနူးညံ့ဆုံး အလေးနက်ဆုံး ရောက်သွားပြီး...

“ဟောဟိုက တန်ဆောင်းဝန်းထဲမှာ ဆီမီးတွေ တောက်ပနေကြတယ်”

ဆီမီးတွေ တောက်ပနေကြပါတယ်... တဲ့။

သမားတော်၏ စကားလုံးများက ဆောက်တည်ရာမဲ့ခြင်း အားလုံးကို တစ်ချက်တည်းဖြင့် ပျပ်ဝပ်သွားအောင် လုပ်ပေးလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။

တုန်လှုပ်မှုသည် လုံးဝ ကင်းစင်သွား၏။

သရက်ကင်းနဲ့ မွှေးပျံ့ပျံ့ကို တစ်ချက် ရှုရှိုက်လျက်။

“ဆင်တော်ကို ရပ်လိုက်တော့... တံတိုင်းမှန်ဝကို ရောက်နေပြီ၊ ဆင်ပေါ်က ဆင်းပြီး ငါ
ခြေလှမ်းတွေနဲ့ ဝင်သွားတော့မယ်” ဟု ချွန်းကိုင် ဦးစီးအား အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

တံတိုင်းမှန်ကို ဖြတ်လျက် တန်ဆောင်း တံခါးဝရှေ့တွင် ရပ်လိုက်၏။

ဘုရားရှင်ကို ဖူးမြင်တွေ့ဆုံရတော့မည် ဟူသော ကြည်နူးမှုက တစ်ဖက်၊ အဖကို
သတ်ခဲ့မိသော အညစ်အကြေး စွန်းပေနေသည့် နှလုံးသားက တစ်ဖက်၊ အပြန်အလှန်
တုံ့ဆွဲနေကြသည်။

နောင်ကြီး ဇီဝက၏ လက်ကို လှမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။

တန်ဆောင်းဝန်းအတွင်း လှည့်လည် ဝင်ရောက်ခဲ့သည်။

ညီမူရာ ခန်းမရှေ့သို့ ရောက်ခဲ့ပြီ။

“နောင်ကြီး... မြတ်စွာဘုရား ဘယ်မှာလဲ”

“ညီမူရာ ခန်းမထဲကို ရှုစားလိုက်ပါ ဘုရင်မင်းမြတ်... အလယ်တိုင်လုံးကို ကျောပြုပြီး
အရှေ့အရပ်ကို မျက်နှာမူ၊ ရဟန်းသံဃာတို့ ရှေ့မှောက်မှာ ထိုင်တော်မူနေသူဟာ မြတ်စွာဘုရား
ဖြစ်ပါတယ်”

နောင်ကြီး ဇီဝက၏ လက်ကို ဖမ်းဆုပ်ထားရာမှ အသာအယာ ဖြည့်ခွာလိုက်သည်။

ထိုလက်များဖြင့်ပင် ဝတ်ရုံသင်တိုင်းကို ကြုံ့ရရုံ၊ ဖြစ်သွားအောင် သိမ်းယူသည်။

ထို့နောက် တန်ဆောင်းဝန်းထဲသို့ စတင် လျှောက်လှမ်း ဝင်ခဲ့သည်။

ဖွဖွငြင်သာ ခြေလှမ်းများဖြစ်၏။

ကြမ်းပြင်နှင့် ခြေဖဝါး ထိတိုက်ပွတ်ရွေ့သံ လုံးဝ မထွက်စေရအောင် သတိကြီးစွာ
ထိန်းသိမ်းထားသော ခြေလှမ်းများ ဖြစ်၏။

ခြေလှမ်းများ၏ အကြွ၊ အရွှေ့၊ အနှုတ်၊ အသိမ်းတိုင်းသည် လေးနက်သော အဓိပ္ပာယ်ကို
ဆောင်နေလေသည်။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာထံပါးသို့ ချဉ်းကပ်သွားနေပြီ။

ကမ္ဘာလောက တစ်ခုလုံး၏ သမားတော်ကြီး ရှိရာသို့ တိုးရွေ့သွားနေပြီ။

ဤခြေလှမ်းတိုင်းသည်လည်း အလုံးစုံကို ပြောင်းလဲပစ်မည့် ခြေလှမ်းများ ဖြစ်သည်။

အမှောင်တိုက်မှသည် အလင်းရောင်ဆီသို့ ကူးပြောင်းရွေ့လျားမည့် ခြေလှမ်းများ
ဖြစ်သည်။

ညွတ်ကိုင်းသော ကိုယ်၊ ငုံ့ငိုက်သော ဦးခေါင်း၊ တိုးဖွသော ခြေသံတို့ထံမှ မာဂဓာရင်
တည်းဟူသော အဖြစ်သည် ထွက်ပြေး ပျောက်ကွယ်သွားပြီ ဖြစ်၏။

မကိုဋ်သရဖူသည် အဆင်တန်ဆာ တစ်ခုမျှသာ ဖြစ်သွား၏။ အာဏာရှင် ဟူသော
အဓိပ္ပာယ်ကို မဆောင်တော့။ စင်စစ်မူ တန်ဆောင်းဝန်း တံခါးအပြင်မှာပင် အင်္ဂါ မာဂဓ
နိုင်ငံတော်ကြီး၏ အရှင်သခင် ဘဝသည် ပြုတ်ကျရစ်ခဲ့ပေပြီ။

ဘုရားရှင် ထံတော်ပါးသို့ ရောက်လာသည်။

လက်အစုံတို့ အလိုလို လှုပ်ရှားလာကြသည်။

လက်ညှိုးညွှန်၍ အမိန့်အာဏာတွေ တစ်ချပြီး တစ်ခု ပေးခဲ့သော လက်။ ရာဇလုံတံနှင့် သံလျက်ကို ကိုင်စွဲခဲ့သော လက်၊ မာဂနိုင်ငံ အလုံးကို အုပ်မိုးခဲ့ လုပ်ကိုင်ခဲ့သော လက်၊ ကာမဂုဏ်အာရုံ အမျိုးမျိုးတို့ကို ထိတွေ့ခဲ့သော လက်...။

ထိုအလက်အစုံတို့သည် ယခုအခါ ကြာပဒံသဖွယ် ဖူးငုံဖို့မှအခြား ပြုဖွယ် မရှိတော့ချေ။

ညွတ်နူးပျောင်းအိခြင်းများဖြင့် ရှိခိုး ဦးချပြီးနောက် သင့်တင့်သော တစ်နေရာတွင် ရပ်တည်ခဲ့၏။

ထို့နောက် တစ်ထောင့် နှစ်ရှာငါးဆယ်သော ရဟန်းသံဃာတို့ကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

နေဝန်းကြီးကို မျက်နှာမူနေကြသည့် နေကြာပန်းတို့၏ ငြိမ်သက်ခြင်းကို တွေ့လိုက်ရ၏။

မာဂဓ ဧကရာဇ်နှင့် သူ၏ ဗိုလ်ပါ ပရိတ်သတ်ထုကြီးကို တစ်ချက်ကလေးမျှ ငဲ့စောင်း ကြည့်ခြင်းမရှိဘဲ မြတ်စွာဘုရားရှင်ကိုသာ တည်ငြိမ်ရင့်ကျက် ဖူးမြော်နေကြသည့် တိတ်ဆိတ်သော သံဃာ။

ချောင်းဟန်ခြင်း၊ ချေဆတ်ခြင်း၊ ကိုယ်အနေ ပြင်ခြင်း၊ ဦးခေါင်း၊ လက်ခြေ စောင်းငဲ့ ရွေ့လျားခြင်း အလျဉ်းမရှိ။ အသက်မျှပင် ရှူသေးရဲ့လားဟု ထင်ရလောက်အောင် ငြိမ်သက် နေသော သံဃာ။

အကြိမ်ကြိမ် အဖန်ဖန် ကြည့်ရင်း ရင်ထဲတွင် အသံတစ်ခု ဖြစ်လာ၏။ ထိုအသံသည် နှလုံးအိမ် နံရံကို ရိုက်ခတ်သော ဥဒါန်းကျူးရင့်သံလည်း ဖြစ်၏။

“ငြိမ်သက်ခြင်းနှင့် ပြည့်စုံသော သံဃာပါတကား၊ ငါ့သား ဥဒယဘဒ္ဒ မင်းသားလည်း ဤသို့ ငြိမ်သက်ခြင်းနှင့် ပြည့်စုံပါစေ”

အသံမဲ့သော ဥဒါန်းကျူးရင့်ခြင်းဖြင့် ရပ်တည်နေသော်လည်း ဘုရားရှင်ကို မိမိက ဘယ်သို့ စကား စတင်ပြောရမည်နည်း။ မည်သို့ ပြောဝံ့မည်နည်း။

ထိုအချိန်မှာပင် အတုမဲ့ အသံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

“မဟာရာဇ ချစ်မြတ်နိုးရာသို့ သင်ရောက်သွားပြီ”

အို... ဗုဒ္ဓမြတ်စွာက ငါ့ကို စတင် ဆိုတော်မူပြီ။

မဝံ့မရဲ ဆွံ့ခဲ့သော နှုတ်တို့ ပွင့်ပြီ။

“ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား... တပည့်တော်ဟာ သား ဥဒယဘဒ္ဒကို လွန်စွာ ချစ်လှပါတယ်၊ ယခု ညီမူရာ တန်ဆောင်းဝန်းထဲက ရဟန်းသံဃာတော်များဟာ ငြိမ်သက်ခြင်းနဲ့ ပြည့်စုံလှပါတယ်၊ တပည့်တော်ရဲ့ သားတော်လည်း ငြိမ်သက်ခြင်းနဲ့ ပြည့်စုံပါစေဘုရား”

စောစောက ရင်ထဲတွင်သာ ရိုက်ခတ်ခွင့်ရခဲ့သော ဥဒါန်းကျူးရင့် စကားကို ယခုမှပင် နှုတ်မှ ဖွင့်လွှတ်နိုင်တော့သည်။

ထို့နောက် မိမိ၏ ရပ်တည်နေပုံ အနေအထားကို သုံးသပ်မိ၏။ ဘုရားရှင်ကို ဦးခိုက် ရှိခိုးပြီးပြီ။ ရဟန်းသံဃာများ ရှိရာသို့ ရှိခိုးနေလျှင် ဘုရားရှင်ကို ကျောပေးနေရာ ရောက်သွားမည်။ အင်္ဂါရဝအမှု မဖြစ်သင့်။

ဘုရားရှင်ကို ရှိခိုးဦးခိုက်ကာ ရောက်ရှိရပ်တည်နေသော နေရာမှ ခွာခဲ့၏။ ထို့နောက် ဘုရားရှင်ထံတော်သို့လည်း မျက်နှာမူမိအောင်၊ ရဟန်းသံဃာကိုလည်း ဂါရဝပြုဖြစ်အောင် သင့်တင့်သော နေရာ တစ်နေရာကို ရွေး၍ ဒူးတုပ်ထိုင်လိုက်၏။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာအား လျှောက်ထားခွင့် ရပေပြီ။

“ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား... အရှင်ဘုရား ခွင့်ပြုပါက တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းအရာ ပြဿနာကို တပည့်တော် မေးလျှောက်လိုပါတယ် ဘုရား”

“မဟာရာဇ... မေးလိုရာကို မေးပါ”

ရဲရဲတောက် ဖိတ်ကြားခွင့်ပြုမှု ဖြစ်၏။ မေးသော အမေးစကားကို ကြားနာပြီးမှ ငါသိရင် ဖြေမယ် ဟူသော စကားကြွင်း ခြွင်းချက်ထားသည့် ဖိတ်ကြားခွင့်ပြုမှု မဟုတ်။ သင်အလိုရှိရာကို မေး၊ မေးသမျှ ငါ အဆုံးရောက် ဖြေမည်ဟူသော ခြွင်းချက်မဲ့ ဖိတ်ကြားခွင့်ပြုမှု။

မိမိ တစ်သက်လုံး ကြားခဲ့ရသော ဖိတ်ကြားခွင့်ပြုမှုများနှင့် ခြားနားဘိခြင်း။ အတိုင်းမသိ နှစ်ထောင်းအားရ ဖြစ်သွား၏။

“ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား... တပည့်တော် သိသမျှ များစွာသော အတတ် ပညာသည်တို့ ရှိကြပါတယ်၊ အဲဒါတွေကတော့...”

.....

မာဂဓ နိုင်ငံတော်အတွင်း ရိရှိသမျှသော အသက်မွေး ဝမ်းကျောင်းမှုများ၊ အတတ်ပညာများ၊ ကုန်သလောက် နီးနီးပင်။ မိမိ သိထားသမျှတို့ကို တစ်သီတစ်တန်း ထုတ်ဖော် ရေတွက်ပြလိုက်၏။

ဆင်စီးသူရဲ၊ မြင်းစီးသူရဲ၊ ရထားစီးသူရဲ၊ လေးတော်သား၊ အောင်လံကိုင်၊ စစ်ဆင်စစ်တက် စစ်ထိုးသူ စသော လက်ရုံးရည် အတတ်ပညာသည်များ၊ ထို့နောက် ကျွန်များ၊ ထမင်းချက်များ၊ ဆေတ္တာသည်များ၊ စားဖိုသည်များ၊ ပန်းကုံးသူများ၊ ခဝါသည်များ၊ ရက်ကန်းသည်များ၊ ကျူထရံသည်များ၊ အိုးထိန်းသည်များ၊ သင်္ချာပေဒ ပညာရှင်များ...။

သူတို့ သူတို့တစ်တွေမှာ သူတို့ တတ်မြောက်အပ်သော အတတ်ပညာများဖြင့် မျက်မှောက် ဘဝ၌ ရပ်တည်ကြပုံ၊ အကျိုးစီးပွား ဖြစ်ကြပုံ၊ မိဘဆွေမျိုး အသိုင်းအဝိုင်းကို ပြုစု ဖွံ့ဖြိုးစေကြပုံ၊ တမလွန် ဘဝအတွက်လည်း အလှူကောင်းမှုများ ပြုကြပုံ... တို့ကို -

ခင်းဖြန့် လျှောက်ထားပြီးမှ -

“အဲဒီလို အလားတူစွာပဲ မျက်မှောက်ဘဝမှာပဲ ကိုယ်တိုင် သိမြင်ရတဲ့ ရဟန်းပြုရကျိုးကို ပြုခြင်းငှာ တတ်နိုင်ပါသလား အရှင်ဘုရား”

ညီမူရာ တန်ဆောင်းဝန်းထဲမှ ရဟန်းသံဃာတို့ ရှေ့မှောက်နှင့် ဘုရားရှင် ထံတော်ပါးဝယ် အတိအလင်း မေးလျှောက်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ရဟန်းပြုရခြင်း အကျိုးကို မိမိ တကယ်လည်း မသိ။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ပြန်လှန် မေးခွန်းထုတ်တော်မူ၏။

“မဟာရာဇ... တခြား သမဏ ဗြာဟ္မဏများကို ဒီပြဿနာ သင် မေးဖူးသလား”

“မေးဖူးပါတယ် ဘုရား”

“သူတို့ ဘယ်လိုဖြေကြသလဲ... သင် ဝန်မလေးရင် ပြောကြားပါ”

ပညာရှိ ဟန်ဆောင်သူများထံ၌ ပြောရဆိုရသည်မှာ ခက်ခဲလှကြောင်း ကိုယ်တွေ့ရှိထားပြီး ဖြစ်ပေသည်။ ထို ဟန်ဆောင် ပညာရှိတို့သည် မေးခွန်း တစ်ခုနှင့် ရင်ဆိုင်ရတိုင်း အဖြေကို မပေးသေးဘဲ၊ မေးခွန်းကိုပင် ပုဒ်ပါဒ် အကွရာများ၌ အပစ်အနာအဆာများကို လိုက်ရှာပြီး ဘယ်သို့ဘယ်ညာ ကဲ့ရဲ့ ပြင်ဆင်နှင့်ကြလေသည်။

ယခုမူ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာက သင် ဝန်မလေးရင် ပြောကြားပါဟု မိန့်ပေပြီ။

သွက်သွက်ကြီး လျှောက်တင်လိုက်၏။

“ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား... အရှင်ဘုရားကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး ရှေ့မှောက်မှာ တပည့်တော် ဝန်မလေးပါ ဘုရား”

“မဟာရာဇ... သို့ဆိုလျှင် ပြောကြားလော့”

ပူရဏ ကဿပ၊ မက္ခလိ ဂေါသာလ၊ အဇိတ ကေသကမ္မလ၊ ပကုခကစ္စယာန၊ နိဂဏ္ဍနာဋ ပုတ္တ၊ သဗ္ဗယဗေလဋ ပုတ္တ စသော တိတ္ထိဆရာကြီးများထံ ချဉ်းကပ်၍ ရဟန်းပြုခြင်း၏ မျက်မှောက်ဘဝ အကျိုးရပုံတို့အကြောင်း မေးမြန်းခဲ့ပုံနှင့် ရရှိသော အဖြေစကားများအကြောင်း လျှောက်ထားလိုက်သည်။

သရက်ပင်ကို မေးပါလျက် တောင်ပိန္နဲကို ဖြေသော အဖြေ၊ အမေးတခြား အဖြေ တလွဲများသာ ရခဲ့ပုံ၊ ရဟန်းပြုခြင်း၏ မျက်မှောက်ဘဝ အကျိုးကို မေးပါလျက် ယင်းကို မဖြေဘဲ သူတို့၏ ဝါဒများအကြောင်းသာ ဖြေကြားကြပုံ၊ မနှစ်သက်သော်လည်း ထိုစကားများကို မနာယူ မမှတ်သားဘဲ နှလုံးမသာမယာဖြင့် ထပြန်ခဲ့ရပုံများကို လျှောက်ထားဖြစ်ပြန်၏။

“ဒီမေးခွန်းကိုပဲ တပည့်တော် ယခု မေးအပ်ပါပြီ အရှင်ဘုရား... ရဟန်းပြုခြင်းရဲ့ မျက်မှောက်ဘဝ အကျိုးဟာ ဘယ်သို့ပါလဲ ဘုရား”

“မဟာရာဇ... နာကြားလော့”

ဓမ္မ အမြိုက်ရေစင် သွင်သွင် သွန်းလောင်းအပ်ပေပြီ။

နှလုံးအိမ်၌ ဆီမီး အရာအထောင်တို့ စတင် စွဲငြိပေပြီ။

ကျွန်ယောကျာ်း ရဟန်းပြုသဖြင့် မင်း၏ အပူဇော်ရခြင်း ဥပမာ၊ အခွန်ထမ်း လယ်သမား ရဟန်းပြုသဖြင့် မင်း၏ အပူဇော်ခံရခြင်း ဥပမာ၊ ထို့ထက် သာလွန်မွန်မြတ်သောအားဖြင့် ဇာတ်နိမ့်ဇာတ်မြင့် တစ်ဦးဦး ရဟန်းပြုခဲ့ပြီးနောက် စူဠသီလ၊ မဇ္ဈိမသီလ၊ မဟာသီလတို့ကို ဖြည့်ကျင့်ကာ အဆင့်ဆင့် တက်ခဲ့ပုံများ...

ဣန္ဒြေကို စောင့်စည်းခြင်း၊ သတိသမ္မဇင်နှင့် ပြည့်စုံခြင်း၊ ရောင့်ရဲလွယ်ခြင်း၊ နီဝရဏ တရားတို့ကို ပယ်ခြင်းတို့နှင့်အတူ...။

ပထမဈာန် ရခြင်း၊ ဒုတိယဈာန် ရခြင်း၊ တတိယဈာန် ရခြင်း၊ စတုတ္ထဈာန် ရခြင်း၊ ထိုမှ တစ်ဆင့်တက်ကာ ဝိပဿနာဉာဏ်၊ မနောမဟိဒ္ဓိဉာဏ်၊ ဣဒ္ဓိဝိဉာဏ်၊ အသဝက္ခယဉာဏ်

မည်သော အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ် တိုင်အောင်သော အဆင့်ဆင့် သာလွန်မြင့်မြတ်သည့် ဝိဇ္ဇာရှစ်ပါး၊
တရားထူးကို ရသဖြင့် ရဟန်းပြုခြင်း၏ မျက်မှောက်ဘဝ အကျိုးရပုံများ...။

ဪ... ကောင်းလေစွ... ကောင်းလေစွပါတကား...။

နာယူရသော ဓမ္မ အခန်းတိုင်း၊ စကားပိုဒ်တိုင်း၌ သာဓု အကြိမ်ကြိမ် ခေါ်ရလေတော့သည်။

အမိုက်တိုက်ကြီး ပြိုကွဲသွား၏။

နှလုံးအိမ်သည် ဓမ္မအလင်းဖြင့် ပျံ့နှံ့ ဝင်းပသွား၏။

“အရှင်ဘုရား... အလွန်နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေတယ်ဘုရား... မှောက်ထားသော ဝတ္ထုကို
လှန်လိုက်သလို၊ ဖုံးထားသော ဝတ္ထုကို ဖွင့်လိုက်သလို၊ မျက်စိလည် လမ်းမှားသူကို လမ်းမှန်
ညွှန်လိုက်သလို၊ အမိုက်မှောင်မှာ ဆီမီးတိုင် ထွန်းညှိလိုက်သလို အရှင်ဘုရားဟာ တပည့်တော်ကို
ထင်ရှားစွာ ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါပြီ ဘုရား၊ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား... တပည့်တော်
အဇာတသတ်ဟာ မြတ်စွာဘုရားကို လည်းကောင်း၊ တရားတော်ကို လည်းကောင်း၊
သံဃာတော်ကို လည်းကောင်း၊ ကိုးကွယ်လဲလျောင်း ပုန်းအောင်းရာ ဟူ၍ သိမှတ် ဆည်းကပ်ပါ၏
ဘုရား... ယနေ့မှစ၍ တပည့်တော် အဇာတသတ်အား အသက်ရှည်သမျှ ကာလပတ်လုံး သရဏဂုံ
တည်သူ ဥပါသကာ ဟူ၍ မှတ်ယူတော်မူပါ ဘုရား”

ဟာဒယ နှလုံးကြားမှ စိမ့်ထွက် စီးကျလာသော စကားများပင်။

“ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား... မိုက်မဲသော၊ တွေဝေသော၊ မလိမ္မာသော
တပည့်တော်ရဲ့ အပြစ်ဟာ တပည့်တော်ကို လွှမ်းမိုးခဲ့ပါပြီဘုရား၊ တရားစောင့်သော ခမည်းတော်

မင်းတရားကြီးကို ရာဇပလ္လင်နဲ့ မကိုဋ်သရဖူအတွက် တပည့်တော် သတ်ခဲ့မိပါတယ် ဘုရား၊
ထိုအပြစ်ကို နောင်အခါ စောင့်စည်းဖို့ရန် အပြစ်အနေအားဖြင့် သည်းခံတော်မူပါ ဘုရား”

စူးဝင်နေသော တံကျင်ဆူးကို ယခုမှပင် ဆွဲထုတ်နိုင်ခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ ဆွဲထုတ်လိုက်သော
တံကျင်စူးနှင့်အတူ နှလုံးသွေးတို့ ရဲခနဲ ဖြစ်သွား၏။ ရဲရဲနီ ထိုနှလုံးသွေး၌ပင် တည့်ရပ်လျက်
ဘုရားရှင်အား ပူဇော်နေရသော ဘဝ။

“မဟာရာဇ... မိုက်မဲသော၊ တွေဝေသော၊ မလိမ္မာသောကြောင့် အပြစ်ဟာ သင့်ကို
လွှမ်းမိုးခဲ့တယ်၊ တရားစောင့်သော ခမည်းတော်ကို သင် သတ်ခဲ့မိတယ်၊ မဟာရာဇ... အပြစ်ကို
အပြစ်လို့ သင် ရှုမြင်ပြီ၊ အပြစ်အားလျော်စွာ ကုသတဲ့အတွက် သင့်အား အပြစ်များကို ငါ
သည်းခံတယ်။ မဟာရာဇ... အကြင်သူဟာ အပြစ်ကို အပြစ်လို့ ရှုမြင်ပြီး အကြောင်းအားလျော်စွာ
ကုစားတယ်၊ နောင်အခါ စောင့်စည်းတယ်၊ ဤကုစားခြင်း၊ စောင့်စည်းခြင်းဟာ ငါဘုရားရဲ့
သာသနာမှာ ကြီးပွားခြင်းပင် ဖြစ်တယ်”

လောက အတုမဲ့ သမားတော်ကြီးနှင့် လောက အတုမဲ့ ဆေးဝါးတို့အားဖြင့် သည်းထန်
ပြင်းပြသော ဝေဒနာဆိုးကြီး သက်သာ ပျောက်ကင်းခဲ့ချေပြီ။

ကြယ်တာရာ၊ ကြတ္တိကာနက္ခတ်၊ လဝန်းနှင့် တန်ဆောင်မုန်း လပြည့်ညသည် အလှဆုံး
အချိန် ရောက်နေကြ၏။

အတိတ် ပန်းချီကားပေါ်မှ စုတ်တံဖျားသည် ရပ်တန့်သွားလေသည်။

ဆေးအရောင်အသွေး၊ ရုပ်လုံးအနီးအဝေး အလုံးစုံ ထင်ရှားခဲ့ကြပြီ။ အောက်မေ့ဆင်ခြင်ခြင်း စုတ်တံကို သတိကြီးစွာဖြင့် ကိုင်တွယ် ခြယ်မှုန်းခဲ့သည်ဖြစ်၍ ပန်းချီကားသည် ပြီးပြည့်စုံခြင်းသို့ ရောက်ခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။

အဝေးအနီး၊ အလင်းအမှောင်၊ အနုအရင့်တို့ကိုလည်း ချိန်သားကိုက်အောင် ရေးဆွဲခဲ့ပြီးပြီ။ ရုပ်ပုံ ရှုကွက်တို့ သူ့နေရာနှင့် သူ စနစ်တကျ ရှိကြပြီ။ အဇာတသတ္တု အမည်ရှိသော သူတစ်ယောက်၏ ဘဝ ပန်းချီကား။

အဇာတသတ် မင်းကြီးသည် ကောင်းကင်ထက်သို့ မော့ကြည့်လိုက်၏။

တန်ဆောင်မုန်း လပြည့်ညဉ့် တစ်ညဉ့်ကို နွေးထွေးစွာ သတိရမိနေ၏။

ဪ... ယခုတော့ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာလည်း သက်တော်ထင်ရှား မရှိတော့ပါပြီ။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ကိုယ်စား ဝေစုရခဲ့သော သရီရ ဓာတ်တော်များကို စေတီကြီး အတွင်း၌ ဌာပနာ ကိုးကွယ်ရလေပြီ။

ခုနစ်လတိုင် ကျင်းပခဲ့သော သင်္ဂါယနာတင်ပွဲကြီးလည်း အောင်မြင်စွာ ပြီးဆုံးခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။

အနောက်ဘက်ကောင်းကင် ယွန်းယွန်းသို့ ရောက်ရှိနေသည့် တန်းရူးအကြို ညဉ့်၏ လခြမ်းကို ငေးကြည့်မိသည်။ ဖျော့တော့သော လရောင်သည် ဝေဘာရတောင်၏ မြောက်ဘက်ရှိ ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်နှင့်တကွသော ကျောင်းတိုက်ကြီး ဆယ့်ရှစ်ခုပေါ်သို့လည်း ယခုအချိန် ကျရောက် ဖြတ်သန်းနေလိမ့်မည်။

ထိုကျောင်းတိုက်ကြီး ဆယ့်ရှစ်ခုတို့တွင် ဂိဇ္ဈကုဋ ကောင်ထိပ်ကျောင်းနှင့် တောင်နံရံ ကမ်းပါး တောင်ခြေတို့ရှိ စောရပပါတ ကျောင်းတို့လည်း အပါအဝင် ဖြစ်၏။ ဪ... ဂိဇ္ဈကုဋတောင်...။ မည်သို့မျှ မေ့ကောင်းစရာ မရှိသည့် အထင်ကရ တောင်ကြီး...။

အဇာတသတ် မင်းကြီးသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို လေးလံစွာ မှုတ်ထုတ်လိုက်၏။ အတိတ် ပန်းချီကားကြီးကို အစဉ်တစိုက် ရေးဆွဲခဲ့ရသဖြင့် အာရုံတို့လည်း နွမ်းနယ်လျက် ရှိ၏။ သို့သော် ခြေကုန်လက်ပန်းတော့ မကျသေး။

အရှင်မဟာကဿပ မထေရ်ကြီးအား မိမိ လျှောက်ထားခဲ့သည့် စကားများကို ပြန်ကြားယောင် မိသည်။

“သင်္ဂါယနာ တင်ပွဲကို ရဲရဲကြီးသာ ပြုတော်မူကြပါ ဘုရား၊ အရှင်ဘုရားတို့ဘက်မှ မွေစက် တည်အောင် ကြိုးပမ်းတော်မူကြချိန်မှာ တပည့်တော်က အာဏာစက်နဲ့ ကူညီပါမယ် ဘုရား၊ သင်္ဂါယနာတင် ပွဲကြီးအတွက် တပည့်တော်ကို အလိုရှိရာ ခိုင်းစေတော်မူကြပါ ဘုရား။”

ထိုစကားလုံးများ၏ အရှိန်အဟုန်ဖြင့်သာ မင်းကြီးသည် ကြံ့ကြံ့ရပ်တည်နိုင်စွမ်း ရှိခဲ့လေသည်။ မာဂဓနိုင်ငံ အရှင်သခင်၏ အာဏာစက်ကို နှစ်ပေါင်းများစွာ အသုံးချခဲ့ရာ၌ ပြီးခဲ့သော သင်္ဂါယနာတင် ပွဲကြီးအတွက် အသုံးချခဲ့ခြင်း တစ်ခုသာလျှင် တန်ဖိုး အရှိဆုံးဟု ထင်မှတ်မိ၏။ တစ်နည်းအားဖြင့် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အာဏာတော်ကို အဓိပ္ပာယ်ရှိစွာ အသုံးပြုခွင့် ရခဲ့သော တစ်ကြိမ်တည်း အခွင့်အခါ။

မင်းကြီးသည် စေတီ ပရဝဏ်အတွင်းမှ ထွက်ခဲ့လေသည်။

ရှည်လျားသော စိတ်ခရီးကြောင့် မိမိ မောပန်းနွမ်းနယ်နေသည်ကိုလည်း သတိပြုမိ၏။

ဪ... သက်ကြီးရွယ်ရင့် ဘုရင်အိုတစ်ပါး ဖြစ်နေပြီကော။

သန်းခေါင် ယွန်းညဉ့်အလည် ဖျော့တော့သော လရိပ်မှောင်အောက် တစ်ကိုယ်တည်း
လျှောက်လာခဲ့၏။ ဤခြေလှမ်းများ အဘယ်ဆီသို့ လျှောက်ကြမည်နည်း။

ပြုဖွယ် မှန်သမျှ ပြုခဲ့ပြီးပြီ။

ဘုရင်အိုကြီးတစ်ပါး အနေဖြင့် ဘာများ ပြုဖွယ် ရှိသေးသနည်း။

မဂဓ လက်နက်နိုင်ငံတော်ကြီးကတော့ ကြုံလိုသော လက်ချောင်းများအတွင်း၌ ဘာများ
အဓိပ္ပာယ် ရှိသေးသနည်း။ ဦးခေါင်းပေါ်မှ မကိုဋ် သရဖူကကော၊ ဖြူဆွတ်ကြိုးကြဲ ဆံပင်များ
အထက်တွင် အချည်းအနီး အဆင်တန်ဆာ ဖြစ်နေပေပြီ။

ရာလှေတံ၏ ပတ္တမြားစီသော ရွှေလက်ကိုင်ကို ဆုပ်ထားသည့် လက်ဖဝါးတို့သည်လည်း
ချိုင့်ခွက်နေကြ၏။ အကြောပြိုင်းပြိုင်း လက်ချောင်းများသည် နဝရတ် လက်စွပ်များ၏
ပြက်ရယ်ပြုခြင်းကို ခံနေရ၏။

ပြည့်တင်းသော အသားစိုင့်တို့ ဆုတ်ယုတ်နေသည်။ အရိုးငေါငေါကျောပြင်၊ ခါးဆစ်ထက်မှ
ရွှေခြည်ဖောက် ဝတ်ရုံနှင့် ပုလဲသွယ် ခါးစည်းကြိုးတို့သည် အလိုလိုပင် အရောင်မှေးမှိန်
လွင့်ပါးနေကြ၏။

နူးညံ့သော လွှာဖိနပ် သိုင်းကြိုးနှင့် ကတ္တီပါ ခြေနင်း၏ ဒရယ် သားရေခင်းသည် ရှုံ့တွသော
ခြေကျင်းနှင့် ခြေဖမိုးတို့ကို အလိုမတူဘဲ ဖုံးလွှမ်း ချည်ပတ်ပေးနေရ၏။

ဪ... ငါ အိုမင်းရင့်ရော် နေပါပကော။

အဇာတသတ် မင်းကြီး စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်လိုက်သည်။

သူတစ်ပြန် ကိုယ်တစ်ပြန် စစ်ထိုးခဲ့သော သာဝတ္ထိဘုရင် ကောသလ မင်းကြီးလည်း
မရှိတော့ပြီ။ ဦးရီးတော် ကောသလ မဟာရာဇာသည် ဝိဇ္ဇူဘကို တိုက်ခိုက်ရန် မိမိထံ
စစ်ကူတောင်းဖို့ လာခဲ့သေး၏။ သို့သော် ဦးရီးတော် ဘုရင်ကြီးသည် ရာဇဂြိုဟ် မြို့တံခါး
အပြင်ဘက် ဇရပ်တစ်ဆောင်ပေါ်၌ သေဆုံးသွားခဲ့လေသည်။

ဘုရင်တစ်ပါး၏ နောက်ဆုံးအချိန်ကား သံဝေဂရဖွယ် အတိ။

သာဝတ္ထိ ပြည့်ရှင်ကြီးသည် မောင်းမငယ်တစ်ဦး၏ ရင်ခွင်ထဲ၌ ဝေဒနာကြီးစွာဖြင့်
သေဆုံးခဲ့ရ၏။ ရုပ်အလောင်းကို ပိုက်ရင်း မျက်ရည်တွေကျကာ ငေးကြောင်နေသော မောင်းမငယ်
တစ်ယောက်မှအပ ဘယ်သူမှ မရှိ။ ဘုရင်တစ်ပါး နတ်ရွာစံရပုံကား ထိတ်လန့်ဖွယ်ပင်။ အသက်
ရှစ်ဆယ်အရွယ် ဘုရင်အိုကြီး၏ နောက်ဆုံး အချိန်မှာ သူ့အသက်ရှိစဉ်က ကာသိတိုင်းနှင့်
ကောသလတိုင်းကို အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်ခဲ့ပါသည်ဟု ပြောလျှင်တောင်မှ ယုံနိုင်ဖွယ် မရှိ။

ဦးရီးတော်၏ ရုပ်အလောင်းကို ကြီးကျယ်ခမ်းနားစွာ ဖုတ်ကျည်း သင်္ဂြိုဟ်ပေးနိုင်ခဲ့ခြင်း
တစ်ခုသာ အဇာတသတ် မင်းကြီးအတွက် ဖြေသိမ့်စရာဟု ဆိုနိုင်၏။ ဝိဇ္ဇူဘကို တိုက်ရန်
တပ်မကြီး ဖွဲ့ခဲ့သော်လည်း များမတ်တို့ တောင်းပန်ချက်ကြောင့် မတိုက်ဖြစ်ခဲ့။ ဝိဇ္ဇူဘကလည်း
သူ့တပ်ကြီးနှင့် အတူ အဝီရဝတီ မြစ်ကြီး၏ လှိုင်းတံပိုးများအောက် ရောက်သွားခဲ့ချေသည်။

ဝိဇ္ဇာတိကို မတိုက်ဖြစ်သော်လည်း လိစ္ဆာ မင်းတို့ကိုကား မိမိ ချေမှုန်းနိုင်ခဲ့လေသည်။

ဂင်္ဂါမြစ် အနီးမှ ပဋနဂါမ လှည်းဆိပ်ရွာ တောင်ခြေရှိ ကျောက်မျက်ရတနာ ဘဏ္ဍာများကို အကြောင်းပြု၍ ဖြစ်ပွားခဲ့သော စစ်ကြီး။ ထိုစဉ်ကလည်း လက်ရုံးအမတ်ကြီး ဝဿကာရအား ဂိဇ္ဈကုဋတောင် ကျောင်းရှိ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာထံ စေလွှတ်ခဲ့၏။ ဝဇ္ဇီမင်းတို့၏ ဂဏနိုင်ငံကို ချေမှုန်းရေး အတွက် ဝဿကာရကို အထောက် နားခံတော် ပြုခဲ့၏။ သက်တော် ခုနစ်ဆယ့်ကိုးနှစ် ရှိပြီ ဖြစ်သော ဗုဒ္ဓမြတ်စွာထံမှ ရာဇ အပရိဟာနိယတရား တို့ကို ဝဿကာရ နာယူသယ်ဆောင်ကာ ပြောင်းပြန် အကျိုးသက်ရောက်စေမှု သေနင်္ဂပရိယာယ်ဖြင့် ဝေသာလီကိုချေမှုန်းနိုင်ခဲ့ပေသည်။

အချိန် သုံးနှစ်ခန့် ယူ၍ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ခဲ့ပြီး လိစ္ဆာတို့၏ ဝေသာလီကို အောင်မြင်ပြီး နောက်တွင်ကား မာဂဓသည် မဇ္ဈိမဒေသ အားလုံး၏ ပြိုင်ဘက်ကင်းသော လက်နက် နိုင်ငံတော်ကြီး ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ယခုတော့ ထို လက်နက်နိုင်ငံတော်ကြီးသည် ဘုရင်အိုကြီး တစ်ပါးအတွက် ဘားများ အသုံးဝင်သေးသနည်း။

ရာဇအာဏာ ဟူသည် အဘယ်နည်း။ သက်ဦးဆံပိုင် ဟူသည် အဘယ်နည်း။ မကိုဋ်သရဖူ ဆောင်း၍ လောကအတွက် ဘာလုပ်ပေးနိုင်ခဲ့သနည်း။ အရှင်မဟာကဿပ မထေရ်ကြီး ဦးစီးသော သင်္ဂါယနာတင် ပွဲကြီးအတွက် မင်းအာဏာစက်ဖြင့် ပူဇော်ကူပံ့ခဲ့ခြင်း ဆိုတာကိုသာ နတ်ပယ်လိုက်လျှင် မာဂဓ နိုင်ငံကြီးသခင် ဟူသော ဘဝသည် သုညသာ ကြွင်းပေလိမ့်မည်။

ပြုဖွယ်ရှိသည်များ ပြုခဲ့ပြီးပြီ။

ရှေ့ဆက်၍ ဘာလုပ်စရာ ရှိသေးသနည်း။

လေရှားတစ်ချက် အသုတ်တွင် သစ်ရွက်ခြောက်များ ဖြည်းဖြည်း ကြွေကျလာ၏။ ရွက်ကြွေများကို နင်းဖြတ်မိသည်။ နင်းဖြတ်သူ ကိုယ်တိုင်ကလည်း ရော်ရွက် တစ်ရွက်သာ ဖြစ်၏။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ သရီရ ဓာတ်တော်များကို ဌာပနာ ကိုးကွယ်ထားသည့် မဟာစေတီ ပရဂုဏ် အပြင်သို့ ရောက်ခဲ့သည်။ ကွက်လပ် ကွင်းပြင်ကျယ်ကို ဖြတ်သည်။ ရှေ့တွင် ခင်တန်း တောစပ်လေးတစ်ခု ရှိသည်။ ထိုတောစပ်ကို ဖြတ်ကျော်ပြီးမှ မြေလမ်းသို့ ရောက်မည် ဖြစ်၏။

အဇာတသတ် မင်းကြီးသည် ဖြည်းဖြည်းသက်သာ ဆက်လျှောက်ခဲ့လေသည်။ ခင်တန်း တောအုပ်ကလေး ငြိမ်သက်နေ၏။ ကျီးများပင် မနီးကြသေး။ အရက်သည် အရှေ့ဘက် တောင်တန်းများ နောက်တွင် စတင်မွေးဖွားစ ဖြစ်မည်။ ထွက်ပြုနိုင်ခြင်း မရှိသေး။

ထိုစဉ်...

တောစပ်တစ်ဖက် မြေနီလမ်းဘက်ဆီမှ ခြေသံများ ကြားလိုက်ရသလိုလို ရှိ၏။ ဒီလို အချိန်ကြီးမှာ ဘယ်က ခြေသံတွေနည်း။ မိမိ အကြားလွှဲခြင်းလော... မဟုတ်ပေ။

ခြေသံများပင် ဖြစ်၏။ ကသောကမျော အသော့နှင့်လာသော ခြေသံများက တစ်စတစ်စ နီးကပ်လာကြသည်။ မည်သူတွေနည်း။

ဘယ်လိုမှ မစဉ်းစားတတ်မီမှာပင် တောစပ်အကွယ်မှ ဘွားခနဲ လူရိပ် ပေါ်လာ၏။ မည်းမည်းမှောင်မှောင်သဏ္ဍာန် လူလုံးမကွဲပြား။ သို့သော် သဏ္ဍာန်သည် မိမိ ရှိရာသို့ ရှေ့ရှု ပြေးလာနေလေသည်။

“အရှင်မင်းကြီး... လွတ်ရာပြေးပါတော့”

မောဟိုက် တုန်လှုပ်နေသည့် အသံ ကြားလိုက်ရသည်။

“အလို... ဝဿကာရ အသံပါလား”

ဝဿကာရသည် တောစပ်ဆီသို့ အားသွန်ပြေးလာရင်း အသံကုန် အော်နေသည်။

ခြေလှမ်းများ တုံ့သွား၏။ ဘာမှ နားမလည်နိုင်။ ဘာကြောင့် ဝဿကာရ ပြေးလာသလဲ။

အော်ဟစ်လာသလဲ။ ဘာကြောင့် လွတ်ရာပြေးရမှာလဲ။ ရာဇဂြိုဟ် စစ်မက်ဖြစ်ဖို့ အကြောင်းမရှိ။

သို့သော်... ထိုမေးခွန်း၏ အဖြေက ချက်ချင်း ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ဝဿကာရ နောက်မှ လိုက်ပါလာသော မြင်းခွာသံများ။

ထို့နောက်... ဟစ်ကြွေး ကြုံးဝါးသံ...။

“ဥဒယဘဒ္ဒ ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ အမိန့်တော်ဟေ့။”

“နန်းကျဘုရင် အဏတသတ်ကို လက်ရဖမ်း၊ ခုခံကာကွယ်သူ မှန်သမျှ နေရာမှာပဲ လက်စတုံးပစ်”

သိလိုက်ပေပြီ။

ခမည်းတော် ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးကို ရုတ်ခြည်း မြင်ယောင်လိုက်၏။

ဪ... မိမိ အလှည့်ပါတကား။

ဥဒယဘဒ္ဒ မင်းမြတ်... တဲ့။ သားတော်သည် ထီးနန်းပလ္လင်ကို သိမ်းပိုက်လိုက်ပေပြီ။
နန်းကျဘုရင် အဏတသတ်... တဲ့။ မိမိ နန်းအချ ခံလိုက်ရပေပြီ။

လက်ရုံးတစ်ဆူ ဖြစ်သော အမတ်ကြီး ဝဿကာရသည် အားကုန်သွန် ပြေးရင်း
ရှေ့မှောက်တွင် လဲပြိုကျလာ၏။ မင်းကြီး၏ ဝတ်ရုံစ အနားကို သွေးရှူးသွေးတမ်း ဆုပ်ကိုင်၏။

ဝဿကာရကို ငုံ့ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ငါ့အလှည့်ရောက်ပြီ ဝဿကာရ... ဘာမှ မကြိုးစားနဲ့တော့... ငါ့ဖခမည်းတော်ကို ငါ
သတ်ခဲ့တယ်၊ အခု ငါ့သားတော်က ငါ့ကို သတ်တော့မယ်၊ ပေးဆပ်ဖို့ကလွဲပြီး ငါ့မှာ ရွေးစရာ
မရှိတော့ဘူး၊ ဟုတ်တယ်... ငါ ပေးဆပ်ရတော့မယ်”

မြင်းခွာသံများ နီးလာပေပြီ။ ။

ချစ်ဦးညို

၁၉၉၅ ဒီဇင်ဘာ (၄)

စာရေးသူ၏ နောက်ဆက်အမှာ

စင်စစ် အမှာစကား ဟူသည်မှာ ဝတ္ထုမစခင် ရှေ့ပိုင်းတွင် ရေးရန်ဖြစ်သော်လည်း ယခု အမှာကိုမူ နောက်ဆက်အဖြစ်သာ ရေးလိုက်ရပါသည်။ ဝတ္ထု၏ အာနိသင်ကို မထိခိုက်စေလို၍ လည်းကောင်း၊ စကားဦးမသန်းလို၍ လည်းကောင်း နောက်ဆက် အမှာအဖြစ် ရေးခြင်းဖြစ်ပါသည်။

အဇာတသတ် မင်းကြီးသည် “ပေးဆပ်” သွားခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါ၏။

သို့သော် ထိုပေးဆပ်ခြင်းမှာ ထိုဘဝ ထိုဘဝ ထိုတစ်သက်သာမျှသာ မဟုတ်ကြောင်း သူ့ကိုယ်တိုင် သိမသွားခဲ့ပါ။

သရက်ဥယျာဉ် ကျောင်းမှ အဇာတသတ်မင်းကြီး ပြန်ခဲ့ပြီးနောက် ဘုရားရှင်က ရဟန်းများအား မိန့်မြွက်တော်မူသော စကားများကို သူ သိမသွားခဲ့ပေ။ ထိုစကားမှာ -

“ရဟန်းတို့... ဤ အဇာတသတ်မင်းသည် မိမိ၏ တည်ရာကို မိမိပင် ဖျက်ဆီးခဲ့၏။ ဤ အဇာတသတ်မင်းသည် တရားစောင့်သော၊ တရားသဖြင့် မင်းပြုသော ခမည်းတော် ဝိမ္ဗိသာရ မင်းကြီးကို မသတ်မိပါမူ ဤမင်း၏ သန္တာန်၌ ဤနေရာမှာပင်လျှင် သောတာပတ္တိမဂ် ဉာဏ်အမြင် ဖြစ်ပေါ်လေရာ၏။ ယခုမှာမူ ဒေဝဒတ် တည်းဟူသော မိတ်ဆွေဆိုးနှင့် ပေါင်းသင်းမိသည့်အတွက် သောတာပတ္တိမဂ် ဉာဏ်၏ အန္တရာယ် ဖြစ်ရှိလေတော့၏။”

“ထိုသို့ပင် ဖြစ်သော်လည်း ငါဘုရားကို ဆည်းကပ်၍ ရတနာသုံးပါးကို ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍ ဆည်းကပ်သောကြောင့် လည်းကောင်း၊ သူ၏ ဆည်းကပ်ရာ ငါဘုရား၏ သာသနာ သုံးရပ်က မြတ်လှ ကြီးလှသောကြောင့် လည်းကောင်း၊ ဥပမာအားဖြင့် တစ်စုံတစ်ယောက်သော ယောက်ျားသည် လူသတ်မှုကို ကျူးလွန်မိ၍ သေစားသေရန် အပြစ်ဒဏ်ကို ကျရမည် ဖြစ်သော်လည်း အမှီကောင်းကို ရရှိသည့်အတွက် ပန်းတစ်ဆုပ်မျှသော လက်ဆောင်ဖြင့် (ဝါ) ပန်းတစ်ဆုပ်မျှသော ဥစ္စာဒဏ်ကို ပေးဆောင်ကာ သေဒဏ်မှ လွတ်သကဲ့သို့ ဤအတူပင် -

အဖကိုသတ်ခြင်း တည်းဟူသော အန္တရိယကံကြောင့် အဝီစိငရဲ၌ ဖြစ်ထိုက်သော်လည်း ငါဘုရား သာသနာ တည်းဟူသော အမှီကောင်းကို ရရှိသည့်အတွက် သေပြီးနောက် လောဟကုမ္ဘီ ငရဲ၌သာ ဖြစ်ပြီးလျှင် အနစ် သုံးသောင်းကြာ အောက်သို့ မြုပ်၍ အောက်အပြင်သို့ ရောက်ရှိကာ တစ်ဖန် အနစ်သုံးသောင်းကြာ အထက်သို့ တက်၍ အထက်နား ရေအပြင်သို့ ရောက်ရှိလတ်၍ (အနစ် ခြောက်သောင်းကြာလျှင်) ထို လောဟကုမ္ဘီ ငရဲမှ လွတ်မြောက်လိမ့်မည်...” ဟူ၍ ဖြစ်လေသည်။

(မဟာဗုဒ္ဓဝင် စတုတ္ထတွဲ၊ စာ - ၇၀၇ - ၇၀၈)

အဇာတသတ်မင်းတို့၏ အဆက်အနွယ်၌ ငါးဆက်တိုင်တိုင် သားက အဖကို သတ်ခဲ့သည် ဟု ကျမ်းများက ပြဆိုထားပေသည်။

- (၁) အဇာတသတ် မင်းသားသည် ခမည်းတော် ဗိမ္ဗိသာရမင်းကို သတ်သည်။
- (၂) ဥဒယဘဒ္ဒသည် ခမည်းတော် အဇာတသတ်မင်းကို သတ်သည်။
- (၃) မဟာမုဏ္ဍိက မင်းသားသည် ခမည်းတော် ဥဒယဘဒ္ဒကို သတ်သည်။
- (၄) အနုရုဒ္ဓ မင်းသားသည် ခမည်းတော် မဟာမုဏ္ဍိကကို သတ်သည်။
- (၅) နာဂဒါသ မင်းသားသည် ခမည်းတော် အနုရုဒ္ဓကို သတ်သည်။

နောက်ဆုံးတွင်ကား “ဤမင်းတို့သည် ရာဇဝင် အနွယ်အဆက်ကို ဖြတ်တောက်သော မင်းတို့ ဖြစ်ကုန်သည်။ ဤမင်းတို့ဖြင့် အဘယ်အကျိုး ရှိအံ့နည်း” ဟု တိုင်ပင်ညီညွတ်ကာ တိုင်းသူ ပြည်သားတို့က နာဂဒါသ (နောက်ဆုံးမင်း) ကို သတ်ဖြတ် ဖျောက်ဖျက်ကြလေသည်။

တန်ဆောင်မုန်း လပြည့်ညဉ့်၌ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားသော “သာမညဗလသုတ်” ကို ကြားနာရ၍ အဇာတသတ်မင်းသည် ကြီးစွာသော အကျိုးအာနိသင်ကို ရခဲ့ပေသည်။

ရပုံမှာ - ခမည်းတော်ကို သတ်ပြီးသောအခါမှစ၍ ဒုဂ္ဂတိ နိမိတ်တို့သာ ထင်နေသဖြင့် နေ့နေ့ ညဉ့်ညဉ့် အိပ်စက်ခွင့် မရခဲ့ပေ။ သာမညဗလသုတ်ကို ကြားနာရသော အခါမှစ၍ နေ့နေ့ ညဉ့်ညဉ့် ချမ်းသာစွာ အိပ်စက်ခွင့် ရခဲ့၏။ ထို့အပြင် ရတနာသုံးပါးတို့အားလည်း ကြီးစွာသော

ပူဇော်သက္ကာရမှု ပြုလေသည်။ အဇာတသတ်မင်းနှင့် တူသော ပုထုဇဉ်တို့ သက္ကာန်၌ ဖြစ်သည့် သဒ္ဓါတရား (ပေါထုဇနိက သဒ္ဓါတရား) နှင့် ပြည့်စုံသူဟူ၍ အခြားတစ်လူမျှ မရှိအောင် ပြိုင်ဘက်ကင်း ဥပါသကာလည်း ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

နောင် အနာဂတ်မှာလည်း လောဟကုမ္ဘီဝရဲ၌ အနစ် ခြောက်သောင်း ခံခဲ့ပြီး လွတ်မြောက် လာသောအခါ အဇာတသတ်မင်းသည် အကျိုး ခံစားရမည် ဖြစ်၏။ ထိုအကျိုးကား ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ဖြစ်၍ ပရိနိဗ္ဗာန် စံဝင်ချုပ်ငြိမ်း ဒုက္ခဇာတ်သိမ်းမည့် အကျိုးဖြစ်၏။

ဤဝတ္ထု၏ အမည်ဖြစ်သော (ဝိဇ္ဇာတီ) သည် ထို ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ဘဝတွင် ခံယူရရှိမည့် အမည်နာမ ဖြစ်ပေသည်။

နောက်ဆက်အမှာ၏ နိဂုံးကမ္မတ်တွင်ကား ဤ (ဝိဇ္ဇာတီ) ကို အားထုတ်ရေးသားရာ၌ လက်စွဲပြု မှီငြမ်းရသော ကျမ်းများစာရင်းကို ဖော်ပြခြင်းနှင့် ကျေးဇူးတရားတို့အား အောက်မေ့ ပူဇော်ခြင်းမှအပ အခြားဆိုရန် မရှိတော့ပါ။

ဝိဇ္ဇာတီ ဝတ္ထုကို ရေးသားရာ၌ -

- (၁) နိုင်ငံတော် ဗုဒ္ဓသာသနာ၊ မဟာဗုဒ္ဓဝင်၊ စတုတ္ထတွဲ။
- (၂) နိုင်ငံတော် ဗုဒ္ဓသာသနာ၊ မဟာဗုဒ္ဓဝင်၊ ပဉ္စမတွဲ။
- (၃) နိုင်ငံတော် ဗုဒ္ဓသာသနာ၊ မဟာဗုဒ္ဓဝင်၊ ဆဋ္ဌမတွဲ။ (ပထမပိုင်း)

- (၄) နိုင်ငံတော် ဗုဒ္ဓသာသနာ၊ မဟာဗုဒ္ဓဝင်၊ ဆဋ္ဌမတွဲ။ (ဒုတိယပိုင်း)
- (၅) အင်္ဂုတ္တိုရ် ပါဠိတော် မြန်မာပြန် - အဋ္ဌက၊ နဝက၊ ဒသက၊ ဧကာဿက နိပါတ်။
- (၆) သီလက္ခန္ဓဝဂ် ပါဠိတော် မြန်မာပြန်။
- (၇) ရာဇဂြိုဟ် (ဆောင်းပါး) (ပါရဂူ) ဉာဏ်လင်း ဓမ္မစာပဒေသာ။
- (၈) ဒေဝဒတ်နှင့် အဇာတသတ် (ဒဂုန် - ဦးစန်းငွေ) တို့ကို လက်စွဲပြု မှီငြမ်းကြောင်း ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

ဘီအက်စ်) [မဟာသံဃသာရ ဆရာတော် ဇေယျသိဒ္ဓိ ကျောင်းတိုက်၊ ဘိုကုန်းရပ်၊ အင်းစိန်မြို့] ၏ စေ့ဆော်အားပေးမှု ကျေးဇူးတရားများကိုလည်း ပူဇော် မှတ်တမ်းပြုအပ်ပါသည်။ ။

ချစ်ဦးညို

(ဝိဇ္ဇာတိ) ကို ရေးသားနိုင်ရန် စာရေးသူ ခံယူရရှိအပ်သော ကျေးဇူးတရားတို့၏ ရေသောက်မြစ် ကျေးဇူးတော်ရှင်တို့ကား များပြားလှပါ၏။ မဟာဗုဒ္ဓဝင် ကျမ်းများကို ဦးစီး ရေးသားတော်မူခဲ့သော တိပိဋကဓရ မင်းကွန်း ဆရာတော်ကြီး (ဦးဝိစိတ္တသာရာ ဘိဝံသ) မှ အစပြုလျက် လက်စွဲ ကိုးကားရာ ကျမ်းများကို ပြုစုခဲ့ကြသော ရဟန်းပညာရှိ၊ လူပညာရှိများသည် ဤဝတ္ထုအတွက် အနီးကပ် အကြောင်းခံ ကျေးဇူးရှင်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

ထို့အပြင် စာရေးသူ၏ သဏ္ဍာန်၌ ရတနာသုံးပါး၏ ဂုဏ်ဒြပ်များ ထုံမွန်းအောင် မျိုးစေ့ချ သွန်းလောင်းပေးကြသော အမိ ဒေါ်စိန်ရင် (မိုးကုတ် ဝိပဿနာရိပ်သာ)၊ အဘ ဦးရွှေဒေါင်းညို၊ အဘွား ဒေါ်ကြောင် (ကွယ်လွန် မိုးကုတ်ယောဂီ)၊ အဘိုး ဦးဘတင် (ကွယ်လွန်၊ အငြိမ်းစား ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး၊ အဘိဓမ္မာပြန်ပွားရေးအသင်း) တို့၏ အနန္တ ကျေးဇူးကိုလည်း ပူဇော် မှတ်တမ်းပြုပါသည်။

ထို့အပြင် မိမိအပေါ် နားလည်ယုံကြည်မှု၊ ထက်သန်သော စေတနာတို့ဖြင့် (အဇာတသတ် အကြောင်း ဒကာ ရေးစမ်းပါ) ဟု တိုက်တွန်းခဲ့သော ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တကုမာရ (ဓမ္မာစရိယ)